

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

M. J.
ARLIDGE
DOWN
TO THE
WOODS

Nowhere to run
Nowhere to hide
No-one to hear you scream

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

3. [Bölüm 1](#)
4. [Bölüm 2](#)
5. [Bölüm 3](#)
6. [Bölüm 4](#)
7. [Bölüm 5](#)
8. [Bölüm 6](#)
9. [Bölüm 7](#)
10. [Bölüm 8](#)
11. [Bölüm 9](#)
12. [Bölüm 10](#)
13. [Bölüm 11](#)
14. [Bölüm 12](#)
15. [Bölüm 13](#)
16. [Bölüm 14](#)
17. [Bölüm 15](#)
18. [Bölüm 16](#)
19. [Bölüm 17](#)
20. [Bölüm 18](#)
21. [Bölüm 19](#)
22. [Bölüm 20](#)

23. [Bölüm 21](#)
24. [Bölüm 22](#)
25. [Bölüm 23](#)
26. [Bölüm 24](#)
27. [Bölüm 25](#)
28. [Bölüm 26](#)
29. [Bölüm 27](#)
30. [Bölüm 28](#)
31. [Bölüm 29](#)
32. [Bölüm 30](#)
33. [Bölüm 31](#)
34. [Bölüm 32](#)
35. [Bölüm 33](#)
36. [Bölüm 34](#)
37. [Bölüm 35](#)
38. [Bölüm 36](#)
39. [Bölüm 37](#)
40. [Bölüm 38](#)
41. [Bölüm 39](#)
42. [Bölüm 40](#)
43. [Bölüm 41](#)
44. [Bölüm 42](#)
45. [Bölüm 43](#)
46. [Bölüm 44](#)
47. [Bölüm 45](#)

48. [Bölüm 46](#)
49. [Bölüm 47](#)
50. [Bölüm 48](#)
51. [Bölüm 49](#)
52. [Bölüm 50](#)
53. [Bölüm 51](#)
54. [Bölüm 52](#)
55. [Bölüm 53](#)
56. [Bölüm 54](#)
57. [Bölüm 55](#)
58. [Bölüm 56](#)
59. [Bölüm 57](#)
60. [Bölüm 58](#)
61. [Bölüm 59](#)
62. [Bölüm 60](#)
63. [Bölüm 61](#)
64. [Bölüm 62](#)
65. [Bölüm 63](#)
66. [Bölüm 64](#)
67. [Bölüm 65](#)
68. [Bölüm 66](#)
69. [Bölüm 67](#)
70. [Bölüm 68](#)
71. [Bölüm 69](#)
72. [Bölüm 70](#)

73. [Bölüm 71](#)
74. [Bölüm 72](#)
75. [Bölüm 73](#)
76. [Bölüm 74](#)
77. [Bölüm 75](#)
78. [Bölüm 76](#)
79. [Bölüm 77](#)
80. [Bölüm 78](#)
81. [Bölüm 79](#)
82. [Bölüm 80](#)
83. [Bölüm 81](#)
84. [Bölüm 82](#)
85. [Bölüm 83](#)
86. [Bölüm 84](#)
87. [Bölüm 85](#)
88. [Bölüm 86](#)
89. [Bölüm 87](#)
90. [Bölüm 88](#)
91. [Bölüm 89](#)
92. [Bölüm 90](#)
93. [Bölüm 91](#)
94. [Bölüm 92](#)
95. [Bölüm 93](#)
96. [Bölüm 94](#)
97. [Bölüm 95](#)

98. [Bölüm 96](#)
99. [Bölüm 97](#)
100. [Bölüm 98](#)
101. [Bölüm 99](#)
102. [Bölüm 100](#)
103. [Bölüm 101](#)
104. [Bölüm 102](#)
105. [Bölüm 103](#)
106. [Bölüm 104](#)
107. [Bölüm 105](#)
108. [Bölüm 106](#)
109. [Bölüm 107](#)
110. [Bölüm 108](#)
111. [Bölüm 109](#)
112. [Bölüm 110](#)
113. [Bölüm 111](#)
114. [Bölüm 112](#)
115. [Bölüm 113](#)
116. [Bölüm 114](#)
117. [Bölüm 115](#)
118. [Bölüm 116](#)
119. [Bölüm 117](#)
120. [Bölüm 118](#)
121. [Bölüm 119](#)
122. [Bölüm 120](#)

- 123. [Bölüm 121](#)
- 124. [Bölüm 122](#)
- 125. [Bölüm 123](#)
- 126. [Bölüm 124](#)
- 127. [Bölüm 125](#)
- 128. [Bölüm 126](#)
- 129. [Bölüm 127](#)
- 130. [Bölüm 128](#)
- 131. [Bölüm 129](#)
- 132. [Bölüm 130](#)
- 133. [Bölüm 131](#)
- 134. [Bölüm 132](#)
- 135. [Bölüm 133](#)
- 136. [Bölüm 134](#)
- 137. [Bölüm 135](#)
- 138. [Bölüm 136](#)
- 139. [Bölüm 137](#)
- 140. [Bölüm 138](#)
- 141. [Bölüm 139](#)
- 142. [Bölüm 140](#)
- 143. [Bölüm 141](#)
- 144. [Bölüm 142](#)
- 145. [Bölüm 143](#)
- 146. [Bölüm 144](#)
- 147. [Bölüm 145](#)

- 148. [Bölüm 146](#)
- 149. [Bölüm 147](#)
- 150. [Bölüm 148](#)
- 151. [Bölüm 149](#)
- 152. [Bölüm 150](#)
- 153. [Bölüm 151](#)
- 154. [Bölüm 152](#)
- 155. [Bölüm 153](#)
- 156. [Bölüm 154](#)
- 157. [Bölüm 155](#)
- 158. [Sonsöz](#)
 - 1. [Bölüm 156](#)
 - 2. [Bölüm 157](#)
 - 3. [Bölüm 158](#)
- 159. [Penguen'i Takip Edin](#)

Elini uzattı ama sadece boşluğu buldu. İpeksi kumaşa dokunduğunda soğuktu, bu da kafasını karıştırdı. Sıcak, duyarlı bir varlığın olması gereken yerde sadece... bir boşluk vardı.

Melanie Walton cesaretini toplayarak doğruldu. Hemen pişman oldu, giderek artan baş ağrısı alnına vuruyordu. Tom'la ne zaman kampa gitseler hep aynı şey oluyordu. Rahat, *ölçülü* bir akşam planları kısa süre sonra yerini dizginlenemez bir hedonizme bırakıyordu - kükreyen bir ateş, yüksek sesli müzik ve ardından kaçınılmaz viski dolu seks. Aslında Melanie başka türlüünü istemezdi - Tom'un varlığını hâlâ teninde hissediyordu, bu da yanındaki boşluğu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Çadırları eski ve sıkıştıktı - Tom'un indirimli satıştan aldığı iki kişilik bir çadırdı - ve Melanie nişanlısının güven veren cüssesinin yanında olmasına alışmıştı. Doğru, Tom horluyordu ama burbon bunu engellemeye yardımcı oluyordu ve Melanie yıldızların altında birbirlerine sokulmalarını çok seviyordu. Genellikle bu düşünce onu gülümsetirdi ama bu gece öyle olmadı - karanlığın içinden bakmak için arkasını döndüğünde Tom'un boş uyku tulumunu görmesi zaten bildiği bir şeyi doğruladı. Yalnızdı.

Sağına bir göz atınca çadırın kanatlarının açık olduğunu ve esintiyle hafifçe ileri geri sallandığını gördü. Hemen bir kızgınlık hissetti - Tom'un tuvalete giderken kapakları kapatmayı unutmaması tam Tom'a göreymiş. Daha önce de bu konuda onu azarlamıştı. Doğuştan korkak değildi ama kamp alanındaki tek insanlar onlar değildi ve herkes içeri girebilirdi. Fermuarlı bir çadırın kararlı bir davetsiz misafire karşı çok az koruma sağladığı gerçeği konunun dışındaydı - sadece birinin küçük sığınaklarını görebileceği fikrinden hoşlanmıyordu.

Melanie birkaç dakika daha oturdu - Tom'un tökezleyerek ilerlediğine dair işaretleri dinledi, güler yüzlü bir

ama dışarısı inatla sessiz kalmaya devam etti. Küfrederek beklemekten vazgeçti, çadırdan sürünerek çıkmadan önce kot pantolonunu ve parmak arası terliklerini çekiştirdi.

Sıcak bir yaz günüydü ama kozasından çıktığında serin gece havası onu ürpertti. Hava omuzlarını ve boynunu okşadı ve kamp alanını tararken tüyleri sivilceli kollarını etrafına sardı. Daha önce burası cıvı cıvıldı - ilk kez uzun süreli güzel bir hava vardı ve düzinelerce kampçı Southampton'ı terk edip bu New Forest sahasında çadır kurmuştu - ama şimdi ölüm sessizliğindeydi. Duyulabilen tek şey esintinin mırıltısı ve ara sıra duyulan tatmin edici horlamalardı.

"Tom?

Nazik yakarışı rüzgârda sürüklenip gitti. Tom *neredeydi*? Tom geceleri tuvalete giderken sık sık kendi kendine mırıldanırdı, daha önceki şarkıların nakaratları beyninde dolaşırdı ama bu gece hiçbir şey duyamıyordu. Tuvalet bloğundan gelen herhangi bir ışık da yoktu.

"Tom? Orada mısın?"

Bu kez daha yüksek sesle -endişesi başkalarını rahatsız etme korkusunun önüne geçti- ama yine de yanıt gelmedi. Ona bir oyun mu oynuyordu? Dışarı fırlayıp onu şaşırtmayı mı bekliyordu? Bu onun tarzı değildi - normalde gecenin bu saatinde dünyaya karşı ölü gibiydi - ama başka ne açıklaması olabilirdi ki?

'Bunun komik olması gerekiyorsa...'

Artık ses tonunu umursamıyordu. Sadece onu bulup bir güzel pataklamak ve sonra da çadıra dönmek istiyordu. Çok hoş geçen geceleri hızla ekşimeye başlamıştı.

, Tom. Eğer oradaysan, eğer bu bir tür numaraysa...'

Sesi titriyordu, sıkıntı ve korku ona hükmediyordu. Eğer bu bir oyun olsaydı, Tom şimdiye kadar buna bir son verir miydi? Zalim ya da kırıncı değildi. Tatlı, sevgi dolu, kibardı...

'Lütfen, Tom. Beni korkutuyorsun,' diye devam etti, gözleri yaşarmıştı.
"Neredesin?"

Ama sözleri karanlıkta sessizce yitip .

Ses çıkarmamaya dikkat ederek karanlığın içinde süründü. Arazi yabancıydı ve bir yatak direğinden, bir sandalyeden, atılmış bazı giysilerden kaçınmak için dikkatle yürümesi gerekiyordu. Birden nefesini tuttuğunu fark etti. Gerçekten aptalcaydı ama fark edilme şansını azaltacaksa, öyle olsun. Rahatsız edilmeden kaçmaya kararlıydı.

Helen eğilerek iç çamaşırlarını, giysilerini ve son olarak da bisiklet derilerini topladı. Bunlar dikkat çekmeden giyilmesi en zor olanlardı - eskiydiler ve savaşta sertleşmişlerdi, onu sararken gürültüyle gıcırdayıyorlardı. Ama birkaç metre ötedeki yatakta huzur içinde yapılı adam bunu fark etmemiş gibiydi. Helen rahat bir nefes alarak yatak odasının kapısına doğru birkaç hızlı adım attı ve minnetle kolu kavradı.

"Jane?"

Helen olduğu durdu, sonra yavaşça döndü. "Erken başladık. Üzgünüm..."

Eğer onun zayıf yalanını anladıysa bile Daniel bunu belli etmedi. Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirerek ona mutlulukla baktı, keyifli bir karşılaşmanın anıları hâlâ zihninde tazeydi.

"Peki... bunu bir tekrar yapabilir miyiz?"

"Elbette."

Çok hızlı söylenmişti, kulağa inandırıcı gelmiyordu, ki bu aptalcaydı çünkü Helen'in bir yanı bu çekici yabancıyla bir gece daha geçirmek isterdi. Son zamanlarda işler o kadar çalkantılıydı ki -Denetmen Sanderson'ın çatışmada ölümüyle ilgili soruşturma ve Helen'in daha sonra (ona göre haksız yere) aklanması- bir geceliğine rahatlamak özgürleştirici . Daniel'la Lime Caddesi'ndeki yeni bir kulüpte tanışmış, onu orada kendisine arzuladığı acıyı verebilecek kadar güçlü ve cesur tek kişi olarak seçmişti. Seansları aralıksız ve tatmin edici olmuştu ve bu hiç de sürpriz değildi.

Kısa bir süre sonra Helen'in dairesine girdiklerinde Helen'e bir şey söylemedi. İç karartıcı bir şekilde, karşılaşmaları biter bitmez kaçma arzusu da yoktu.

"O zaman numaranızı alabilir miyim...?"

Kayıtsızca söylenmişti ama Helen bu isteğin arkasında bir sertlik sezmiş miydi? Tek gecelik bir oyuncak muamelesi görmeme arzusu mu? Helen cevap vermeden önce tereddüt etti. Oraya gitmeye hazır olduğundan emin değildi ve ayrıca kişisel bilgilerini vermek bütün gece yalan söylediğini ortaya çıkaracaktı - geçmiş, işi, adı hakkında ...

"Jane?"

Yumuşak sesi onun dalgınlığını yarıp geçerek yalancılığının altını çizdi. Belki de bu konuşmayı yatakta birlikte, çıplak ve samimi bir şekilde yapmış olsalardı, itiraf edebilir, *ikna* olabilirdi. Ama işte buradaydı, savaş zırhını giymiş ve gitmeye hazırdı.

"Kulüpte görüşürüz."

Daniel bunun bir başından savma olduğunu biliyordu ve hakkını yemeyelim, Helen odadan çıkarken ona meydan okumadı. Kendine kızgın olan Helen, her adımda hızını artırarak uzaklaştı. İşini bitirdikten sonra tek istediği bisikletini bulup eve gitmekti. Ancak koridor boyunca ilerlerken bile tanıdık şüpheler, tanıdık sorular karşısına çıktı. Her ne kadar meşgul olsa da, Southampton'ın Büyük Olay Ekibini yönetmeye kendini adanmış olsa da, yalnız olduğunu inkar edemezdi. Bir rahatlamaya, bir arkadaşaya, içini ve dışını tüketen karanlığa karşı koyacak bir *hayata* ihtiyacı vardı, peki bu ona teklif edildiğinde neden elinin tersiyle itti? Onun nesi vardı?

Neden hep *kaçıyordu*?

Çalıların arasına daldı, yaprakları çılgınca yırttı. Dikenler derisini parçaladıkça acı içinde kıvranıyordu ama yine de körü körüne ilerlemeye devam etti. Nereden geldiğine ya da nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece devam etmesi gerektiğine inanıyordu.

Üzerinde boxer şortu ve tişört vardı, ama bu dayanıksız giysiler bile onu hüsrana uğrattı, budaklı çalılar kumaşı yakalayarak onu tehlikeye doğru geri çekti. Sanki bu gece düşmanı ormanın kendisiydi, ama korku onu devam etmeye itti ve gücünü toplayarak bir kez daha ileri atıldı, sık yeşilliklerin arasından sert zemine çıktı. Bir an için yol ona açılmış gibi göründü - ileride, karanlığın ortasında bir iz var mıydı? - Bu avantajı sonuna kadar kullandı ve koşarak uzaklaştı. Ama bunu yapar yapmaz, vahşi acı içini parçaladı ve onu aniden, titreyerek durma noktasına getirdi.

İyi bir ilerleme kaydetmişti ama birden sol ayağına hiç ağırlık veremediğini fark etti. Acı içinde arkasına bakan Tom, eğilip ayağının tabanını inceledi. Dehşet içinde, yumuşak ete gömülmüş, en az bir santim uzunluğunda, büyük, sivri bir diken gördü. Derin yaradan kan sızarken, deri pembe ve kızgın bir şekilde büzüşmeye başlamıştı bile. Dudaklarından acı dolu bir inilti kaçtı ama onu yuttu. Ses çıkarmaya cesaret edemedi.

Dişlerini sıkarak parmak uçlarını dikenin ucuna sabitledi. Sessizce üçe kadar saydı, sonra sertçe çekerek dikenin yerinden söktü. Bir acı nefesi daha, ardından kısa bir rahatlama, sonra da donuk, dırdırcı bir acı kendini yeniden gösterdi. Üzerinde yürüyebilir miydi? Üzerinde *koşabilir* miydi? Zonklayan ağrıya bakılırsa bu imkânsız görünüyordu ama denemek zorundaydı.

Bir karaçalı çalısının geçen Tom, etrafındaki ormanlık alanı taradı. Orada bir yerdeydi... asıl soru şuydu,

Nereye? Tom on dakikadır, belki de daha fazla bir süredir kaçıyordu ve peşindeki kişi bu süre boyunca onun ayak izlerini takip ediyordu. Ara sıra onu duyuyordu - bir dalın kırılışını, bir çalının hışırtısını. Bazen onu görüyordu - uzun, gölgeli bir figür - ama en çok varlığını hissediyordu - kötü niyetli, tehditkâr, acımasız.

Birden solunda bir hareket oldu. Tom hızla döndü... ama bu sadece orman zemininde koşuşturan küçük bir kemirgendi. Bakışlarını tekrar bulanıklığa çevirerek gözlerini kıstı ve takipçisinin izlerini bulmak için karanlığa baktı. Ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Orman sessizdi.

Tom'un bir yanı hâlâ bunun kötü bir rüya olduğuna, çok geçmeden Melanie'nin yanında huzursuz ve akşamdan kalma bir halde uyanacağına inanmak istiyordu. Yine de bunun bir rüya olamayacak kadar canlı olduğunu biliyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Kendini nasıl *burada* bulmuştu? Sevdiği kadının yanında mutlu bir sarhoşlukla yatağa girmişti... ve ormanın garip bir yerinde, kafası karışmış ve yarı çıplak bir halde uyanmış, gölgeli, kapüşonlu bir figür ona kaçmasını emretmişti.

Derin nefes alan Tom kendini sakinleştirmeye çalıştı. Hayatta kalmak istiyorsa akıllı davranmalı, doğru seçimleri yapmalıydı. Hızla etrafını kolaçan etti; peşindekini fark etmeyi umuyordu ama aynı zamanda bir kaçış yolu da arıyordu. Hangi yöne kaçacağına dair bir işaret. Arkasında belli belirsiz bir iz vardı ama aynı zamanda kısa bir mesafe ötede sağda patikaya benzeyen bir şey de vardı.

Hangisini seçmeliydi? Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokken, ikisinin de onu güvenli bir yere götüreceğinden nasıl emin olabilirdi? Kamp alanından, herhangi bir yerleşim yerinden, hatta yakınlarda herhangi bir insan varlığından iz yoktu. Hâlâ Yeni Orman'da olduğundan emin olabilir miydi?

Paniğe kapılarak bakışlarını iki yol arasında gezdirdi. Birdenbire kararsızlığa kapıldı, yanlış seçimin ne kadar pahalıya mal olacağını farkındaydı. Neden avlandığını, hangi yöne gitmesi gerektiğini ve kendisini ne tür acıların beklediğini bilmiyordu.

Tek bildiği, bu gece ölümün onu takip ettiğiydi.

Delici bir ılık havayı yardı. Tiz, acı ve korku dolu bir ılıktı ve Charlie'yi sarsarak uyandırdı. Hemen harekete geçti ama vücutu beynine ayak uydurmakta zorlandı ve kapıya doğru yarı düştü, yarı tökezledi. Kapıyı çekerek açtı ve karanlık sahanlığı aceleyle geçerek Jessica'nın yatak odasına girdi.

Kızı yatakta dimdik oturuyordu, gözleri dehşetle açılmıştı. Charlie dehşet içinde kızının yanına gitti ve kollarını taş kesilmiş dört yaşındaki çocuğa doladı.

'Sorun yok, tatlım. Annen burada.'

Bir dirsek fırladı ve Charlie'yi boynundan yakaladı. Sersemlemiş bir halde, kızı kollarında çırpınırken nefesi kesilmişti.

"Hayır, hayır, hayır..." diye inledi Jessica, görünüşe göre annesiyle savaşmaya kararlıydı.

Jessie, benim. Her şey yolunda..'

Ama gözyaşları Charlie'nin gözlerini doldurmaya başlamıştı bile. Vurulmanın şoku derin bir çaresizlik duygusuyla karışuyordu. Her şey yolunda olmaktan çok uzaktı. Bu, Jessica'nın gece terörü yaşadığı üst üste beşinci akşamdı.

"O iyi mi?

Steve içeri girmiş, bol pijamalarıyla ona doğru sendeleyerek yürürken gözleri kamaşmıştı. Charlie konuşmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı. Steve de onlara katıldı ve kollarını çılgınca çırpınan çocuğa doladı. Yavaş yavaş çırpınışları azaldı, Jessica'nın gözleri yavaş yavaş düştü ve sonunda yatağına yatırılmasına izin verdi.

"Artık uyumak istiyorum," dedi uykulu bir şekilde ve onlardan uzaklaştı.

Charlie hâlâ titreyerek çarşafı omuzlarına kadar çekip kızını yatırdı. İnanılmaz bir şekilde Jessica çoktan uykuya dalmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi huzur içinde uyuyordu. Charlie'nin sinirleri

Yine de, sanki tekrar ayağa kalkmasını bekliyormuş gibi, çocuğunun üzerine eğilmiş duruyordu.

", yatağa gidelim.

Omzuna hafifçe dokunarak onu kapıya doğru itti. "O iyi," diye ısrar etti Steve nazikçe. "Hadi biraz uyuyalım.

"İki dakika.

Ağır adımlarla uzaklaştı. Charlie onun iç geçirdiğinden şüphelendi ve buna minnettar oldu. Şu anda herhangi bir kınamayı kaldıramazdı - zaten yeterince kötü hissediyordu. Her gece aynıydı - bir dehşet nöbeti, ardından saatler süren huzurlu bir uyku. Sabah olduğunda Jessica ne gece olanları hatırlıyor ne de onu neyin korkuttuğuna dair bir açıklama yapıyordu.

Charlie, iş yerinde geçirdiği kısa anlarda NHS web sitelerini ve aile sağlığı rehberlerini tarayarak Jessica'nın geceleri yaşadığı ıstırabın nedenleri hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı. Ancak rehberlik yetersizdi ve güven vermekten uzaktı - dehşetin belirgin bir nedeni ya da onları ortadan kaldırmanın kanıtlanmış bir yolu yok gibi görünüyordu. Belirsiz bir noktada sadece duracaklardı.

Ancak Charlie'nin bunun nedenine ilişkin kendi şüpheleri vardı. Jessica okuldaki ilk tam yılının sonuna yaklaşıyordu ve başlangıçta her şey yolunda gitmiş olsa da, son zamanlarda şikayet etmeye başlamış, yorgunluktan, hatta hastalıktan şikayet ederek okula gitmekten kaçmaya çalışmıştı. Belki de doğruyu söylüyordu - bir kreş çocuğu için tam zamanlı eğitime geçmek yorucuydu - ama Charlie bundan daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Herkesin katı olduğunu düşündüğü öğretmen Bayan Barnard'la ilgili bir sorun muydu? Diğer çocuklardan biriyle bir arkadaşlık sorunu mu? Jessie'ye zorbalık yapıyor olması mümkün müydü?

Duvardaki saat yüksek sesle tik tak ediyordu. Charlie saate baktığında on dakikadan fazla bir süredir orada durduğunu görünce şaşırıldı. Hiç şüphesiz Steve sinirlenecekti - Charlie'yi sevmesine ve desteklemesine rağmen onu her zaman her şeyi fazla düşünmekle suçlardı. Sinir bozucu bir şekilde muhtemelen haklıydı ama Charlie'ye engel olamıyordu. Jessica'nın işe başlamasını bir yıl erteleyebilirlerdi ama bunu yapmamayı tercih etmişlerdi. Bunun nedeni kısmen hazır görünen olgun bir kız olmasıydı ama aynı zamanda iş hayatlarını kolaylaştırmak içindi. Bir hata mı yapmışlardı? İçinde

her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışıyorlardı.

Daha mı kötü?

Jessica okulda herhangi bir sorundan bahsetmemişti, bu yüzden Charlie'ye onun huzursuzluğunun nedenini tahmin etmek kalmıştı. Jessica doğduğundan beri Charlie ilk kez ona yardım etmek için kendini güçsüz hissediyordu. Bu da muhtemelen önlerinde acı dolu çığlıklarla dolu daha pek çok gece olduğu anlamına geliyordu. Charlie alt kattaki yatakta uyuyan kızına bakarken birden kendini ağlamaklı, endişeli ve korkmuş hissetti.

Korkudan donup kalmıştı. Takipçisi şimdi ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde, sayısız dikenlerinin ısrarlı dikenleşmesini görmezden gelerek karaçalı çalısının sığınağında saklanmıştı. Kasvetli ormanı taramaya devam etmiş, hangi yöne gideceğini düşünürken aniden karanlıktan çıkan gölgeli bir figür ona doğru yönelmişti. Tom içgüdüsel olarak kendini küçültmeye çalışmış, bir top gibi kıvrılmıştı. Ancak takipçisi ona doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Tom'un yarısı gözlerini kapatmak isterken, diğer yarısı gözlerini açık tutması gerektiğini biliyordu. Fark edilip edilmediğini *bilmek zorundaydı*. Bu yüzden bakışlarını ona sabitledi, onu ağaçların arasında buldu ve sonra kaybetti. Grotesk bir kâbustan fırlamış bir figür gibi giderek daha da irileşerek geliyordu.

Çalılığa ulaşan figür durakladı. Tom çığlık atmak, bağırarak, korkusunu ve telaşını haykırmak istedi ama dehşetini dizginledi. Bir dakikadan fazla bir süredir nefesini tutuyordu - ciğerleri kabarmıştı ve nefes almak için çırpınıyordu. Ama dudakları kenetlenmiş, burun delikleri sıkılmış, en ufak bir ses bile çıkarmaktan korkuyordu. Eğer şimdi fark edilirse, çalıların arasında kapana kısılmış bir halde, onun için hiçbir umut kalmayacaktı.

On saniye geçti. Sonra on saniye daha. Sonra şekil döndü, doğrudan ona bakıyordu. Tom kendini bir zafer havlamasına, ona doğru ani bir hamleye hazırladı, ama onu şaşırtan bir şekilde takipçisi çalılıklardan uzaklaştı ve avı için ormanı gözetlemeye başladı. Rahatlamaktan bayılan Tom nefesini birkaç saniye daha tuttu, sonra nefesini verdi, sıkışan havayı yavaşça ve sessizce serbest bıraktı.

Bir dakika daha saydı, figürün ormanın içinde kayboluşunu izledi, sonra kendini ayağa kaldırdı. Etrafına temkinli bakışlar atarak sol ayağının üzerine bastırdı. Acı içinde kavruldu

ama yutkundu. Bu çileden kurtulmak istiyorsa, hızlı hareket etmek zorundaydı.

Daha önce gördüğü belli belirsiz patikaya doğru yöneldi. Belki ay bulutların arkasından çıkıyordu, belki de karanlığa alışmaya başlamıştı - her iki durumda da artık yolunu daha net seçebiliyordu. Büyük bir rahatlamayla patika daha belirgin hale geldi ve yarı koşarak, yarı topallayarak patika boyunca tökezledi. Açıklanamaz bir şekilde gülmek istedi, ani bir iyimserlik ve rahatlama patlaması içinden fışkırmakla tehdit ediyordu. Bu çılgınca düşünceyi bir kenara bırakarak yoluna devam etti, patika boyunca hızlı adımlarla ilerledi, düşmüş dikenlerden ve izi noktalayan gölgeli tavşan deliklerinden kaçınmaya özen gösterdi.

Takipçisiyle arasına iyi bir mesafe koyarak sağlam bir şekilde ilerliyordu ama şimdi yavaşladı. Şimdiye kadar iyi tanımlanmış gibi görünen patika aniden sona erdi. Terleyerek sağına soluna baktı. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey ...

Paniğini bastırmak için gözlerini kapatıp açarak tekrar denedi. Ve bu sefer solunda bir şey seçti. Açık bir yol değildi ama bir tür devam yolu gibi görünüyordu. Çalılar düzleştirilmiş, birkaç çiçek ezilmişti ...

Elinden geldiğince bu izlerin ana hatlarını takip ederek ilerledi. İzi kaybetti, tereddüt etti, sonra tekrar buldu. Bu tekrar tekrar oldu - bu noktaya kadar hızlı olan uçuşu duraklamaya başlamıştı. Ve şimdi, bir kez daha, yolu tamamen kaybetti.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin..."

Çarpan kalbini yatıştıracağını umarak kelimeleri soludu. Ama korku ona saldırıyor, uzuvlarının titremesine ve beyninin ağrımasına neden oluyordu. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Bir yolu olmalıydı ...

Umutsuzca çevresini inceledi. Sol tarafta başka bir patika mı vardı? O yöne gitmek istemiyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Çalıların ve çalıların arasında tökezlemek, vahşi yaşamı korkutmak ve dikkatleri üzerine çekmek mi? O bunları düşünürken, yakınlarda bir sülün uçu ve gürültülü bir şekilde alarm verdi.

Bu onu kararlı kıldı ve Tom patikaya doğru atıldı. Artık ayağındaki acıyı umursamıyor, düzleştirilmiş patikada olabildiğince hızlı koşuyordu. Evet, bu daha iyiydi. Bu onu güvenliğe, normal hayatına, sevgili Melanie'sine geri uygun bir patikaydı...

Her adımda hızı artıyor, adrenalin onu harekete geçiriyordu. İyi olacaktı, buradan çıkacaktı. O zaman sonunda bu kâbusa bir anlam verebilecekti. Şimdi tek yapması gereken devam etmektir.

Bir dönemeci döndü, patikada bir genişleme, ağaçların arasından parıldayan bir ışık, herhangi bir şey bulmayı umuyordu. Ama onun yerine büyük bir karaçalı çalısının yanında durdu. Hafifçe bocalayarak ona baktı. Tanıdık geliyordu ve evet, altında kan lekesi olduğu belliydi. Bu, daha önce sığındığı çalının aynısıydı. Az önce geniş bir daire çizerek koşmuştu.

Arkasında bir dal gürültüyle kırıldı. Kalbi ağzına gelen Tom döndü. Ne bulacağını biliyordu ama yine de gördüğü manzara nefesini kesti. Kukuletalı figür şimdi ondan sadece yirmi adım ötedeydi ve yolunu kesiyordu.

'Lütfen.. Ben hiçbir şey yapmadım...'

Takipçisi bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha. O bunu yaparken ay bulutların arasından sıyrıldı ve avının hemen yakınında durmuş olan avcıyı aydınlattı.

"Kimsin sen? Benden ne *istiyorsun*?"

Sorusunu haykırdı ama şekil tepki vermedi. Tom gözlerini kapatarak peşindeki yüzünü seçmeye, hangi kötülükle karşı karşıya olduğunu anlamaya çalıştı ama kapüşonun içinde hiçbir insani özellik göremedi.

Sadece karanlık.

Yol boyunca kükrerken rüzgâr vücudunu dövüyordu. Bu hoş bir duyguydu, kanının daha hızlı pompalanmasını sağlıyor, önündeki gün için ona enerji veriyordu. Kawasaki'sinin üzerine çömelen Helen moralinin yükseldiğini hissetti. Huzursuz bir gece olmuştu ama yeni bir gün her zaman taze bir umut getirirdi.

Southern Road'a saptı, zarif bir şekilde sola kaydı, göstergelere çarptı ve bisiklet parkına doğru süzüldü. Saat erkendi ve Southampton Central henüz canlanmamıştı, bu da ona yalnız seyahat edenler için ayrılmış bir düzine kadar yer arasında özgürce seçim yapma imkânı veriyordu. Motosikletini zarif bir şekilde durdurdu, motoru durdurdu ve standı çalıştırdı. Kendini bildi bileli bu onun günlük rutiniydi ve iyi hissettiriyordu.

Kaskını çıkarıp derisini sıyırdı. Ardından telefonunu ve çantasını alarak önündeki heybetli kireçtaşı ve granit binaya doğru döndü. Ancak o bunu yaparken, başka bir bisiklet yanından kayarak geçti ve birkaç adım ötede durdu. Meraklanan Helen tereddüt etti. Bu ne bir bisiklet ne de bir sürücüydü, tanıdı ve bu da onu kuşkulandırdı. Güvenliğin arttığı bu günlerde, sıra dışı olan her şey araştırılmaya değerdi.

Sürpriz bir şekilde, artık attan inmiş olan sürücü ona neşeli bir el salladı. Birkaç saniye sonra kaskını çıkarmış ve yüzünde dostça ama saygılı bir gülümsemeyle ona yaklaşmıştı.

"Günaydın hanımefendi.

Helen şaşkınlığını gizleyerek, "DS Hudson," diye cevap verdi. "Çok heveslisiniz. "Sen olmaz mıydın?

Bunun bir iltifat mı yoksa gerçek bir soru mu olduğunu Helen anlayamadı. Ama Southampton Central'daki işine her zaman şevkle gittiği doğrudu. Joseph Hudson'ın iş görüşmesi sırasında onu etkileyen şeylerden biri de buydu. Kariyerinde bir dizi zor noktada çalışmıştı - Güney

Londra, Liverpool'un kenar mahalleleri... Ama enerjisini ve iyimserliğini koruyordu. Rütbe atlayanların birçoğu bu deneyim yüzünden ezilmişti. Ama o öyle değildi.

'Madem erkenden buradasınız, neden sizi gezdirmiyorum? Bir aceminin ilk gününde kaybolmasını istemem.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim," diye yanıtladı gülümsemesini bastırarak. 'Ama eğer zaman ayırabilirsen...'

Merdivenleri tırmanarak orta avludan geçtiler. İlk durakları, kaçınılmaz olarak, Helen kendini bildi bileli resepsiyonda çalışan Jerry Taylor oldu. Jerry, Hudson'a çeşitli güvenlik protokollerinde metodik bir şekilde rehberlik etti, her 'i'nin noktasını koydu ve her 't'nin üstünü titizlikle çizdi. O bunu yaparken, Helen yeni DS'sini değerlendirme fırsatını yakaladı.

Helen uzun süre Sanderson'ın yerine geçecek kişiyle görüşmeye direnmişti. Onun vahşice öldürülmesi Helen'i hâlâ hasta hissettiriyordu - Sanderson'ı çok zorladığı ve genç kadını kendini ateş hattına atmaya ittiği için kendini suçluyordu - ve onu 'değiştirme' fikri müstehcen görünüyordu. Yine de ekipte bir boşluk vardı - yeni istasyon şefi Başkomiser Simmons bunu ona hatırlatmaktan çekinmiyordu. Bu yüzden ilan vermişlerdi. Tahmin edilebileceği gibi, başvurulara boğulmuşlardı - işin doğasındaki tehlikelere rağmen, Helen'in birimi prestijli ve popülerdi - ama gerçekte Hudson ilk görüşmeden itibaren öne çıkmıştı. Güçlü akademik geçmişi, siber suçlar konusunda aldığı uzmanlık eğitimi ve organize suçlar, seks ticareti, uyuşturucu ve daha kötü suçları hedef alan uzun yıllara dayanan operasyonel deneyimi ona avantaj sağlamıştı. Ama onun için asıl önemli olan tavrı, kişiliği ve duruşuydu. Zinde, sağlıklı, yakışıklı, açık yüzlü, anlayışlı, keskin ve canlandırıcı derecede iyi bir arkadaşı. Her polis memurunun espri anlayışı yoktur, ama Hudson'ın espri anlayışının bir tutam isyankarlık ve küstahlık içerdiği açıktı. O, gözlerindeki gülümsemenin yüzündeki sert ifadeyi bozduğu adamlardan biriydi ve bu da Helen'in takdir ettiği bir şeydi. Ekibi yönetirken hem Helen hem de Charlie ile yakın çalışması gerekecekti ve Helen içgüdüsel olarak onun cömert ve ilgi çekici bir iş arkadaşı olacağını hissetti.

Jerry, "Tamam, sanırım onun Ruslar için çalışmadığını doğruladık," diye söze girdi, küstah bir göz kırpma çabasıyla.

O bir fosildi, ama iyi bir fosildi, bu yüzden Helen ona teşekkür etti ve Hudson'a Southampton Central'ın ana gövdesine doğru rehberlik ederek yoluna devam etti. Dakikalar sonra yedinci kat boyunca ilerliyorlardı - Helen'in evden eve dönüşü.

'Turun tamamı için daha sonra vaktiniz olacak. Şimdilik size sadece önemli noktaları anlatacağım. İnsan Kaynakları ikinci katta, kantin üçüncü katta, cephanelik - eğer ihtiyacınız olursa - birinci katta ve erkeklerin soyunma odası da altımızdaki katta. Buraya kadar tamam mı?'

Hudson, 'İki, üç, bir, altı,' diye cevap verdi.

'Yedinci kat çoğunlukla MIT'ye tahsis edilmiştir, ancak bu kapıyı iyi hatırlayın. Eğer buradaysanız ya her şeyi berbat etmişsinizdir ya da kayda değer bir şey yapmışsınızdır.

Başkomiser Simmons'ın ofisinin önünde durmuşlardı, Simmons'ın adı alacalı camın üzerine altın harflerle kazınmıştı. Simmons Helen'in eski bir arkadaşıydı - aslında akıl hocasıydı - ve Helen onun yeni elemanlarını sıcak bir şekilde karşılayacağından emindi. Ama bunun beklemesi gerekiyordu - Simmons toplantıdaydı ve Helen Hudson'ı Olay Odası'nın iç işleyişiyle tanıştırmak istiyordu. Ne kadar çabuk çalışırsa o kadar iyiydi.

Vızıldayarak içerideki kutsal odaya doğru ilerlediler. Helen bu odada bahsetmek istemediği kadar çok saat geçirmişti - bazıları çok hoş, bazıları kesinlikle hoş değildi - ama geri dönmek her zaman iyi hissettiriyordu. Suç asla ölmüyor ve sürekli geliyordu, yani Helen için her zaman yapacak bir iş vardı.

'Zamanınızın çoğunu burada geçireceksiniz. Veri analitiği şurada, ekibin ana gövdesi burada," diye devam etti ve çeşitli gruplara ayrılmış köpek kulaklı masaları işaret etti. DC Ellie McAndrew bunlardan birinde bir telefon görüşmesini bitirirken görülebiliyordu.

'Ben şuradayım - kapı izni olan tek kişi benim - ve sen de orada olacaksın, DS Charlene Brooks ile aynı istasyonu paylaşacaksın. Herkes ona "Charlie" der ve birinci sınıf bir meslektaşımızdır ... ama sabah ilk iş onunla konuşmayın. Küçük bir çocuğu var ve ısınmak için birkaç kahve içmesi gerekiyor.

"Not edildi.

"Güzel, şimdi size kayıtlarımızda neler olduğuna dair genel bir bilgi vereyim.

Hudson'ı olay tahtasına doğru götürmek üzereydi ki, DC McAndrew'un aceleyle ona doğru geldiğini fark etti. Helen'la yıllar içinde inişli çıkışlı bir ilişki yaşamışlardı ama McAndrew kolay kolay şoka girmeyen, yetenekli ve profesyonel bir memurdu. Bu yüzden solgun ve telaşlı ifadesi onu endişelendirmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim hanımefendi. Ama bir şey oldu.'

Ses tonundan bu 'bir şeyin' kesinlikle sıra dışı olduğu anlaşılıyordu. Helen anında, çok parlak başlayan bir günün çok daha karanlık bir hal almak üzere olduğunu anladı.

Aceleyle ilerlerken onun elini sıkıca kavradı. Bunun nedeni kısmen karşıdan karşıya geçmek zorunda olmalarıydı ama daha çok geç kalmış olmalarıydı. Charlie sonunda gece 2 civarında uykuya dalmış, kaçınılmaz olarak alarmı çalana kadar uyumuş ve sekizden hemen önce uyanmıştı. Bu durum aceleyle kahvaltı etmelerini gerektirdi ve bu sırada Charlie bugün okulun Uzay Haftası'nın sona erdiğini hatırladı - bu da Jessica'nın okula 'galaksiler arası' bir şey giyerek gelmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Neyse ki Jessica, Charlie'nin, yanlarına takılan birkaç karton tüpün ve sivri uçlu bir şapkanın onu bir roketle benzetmek için yeterli olduğu yönündeki argümanlarıyla ikna olmuş ve ikili zil çalmadan önce okula varma şansıyla yola çıkmıştı. Yorgunluktan bitap düşmüş olan Charlie iyi bir tempo tutturdu ve çok geçmeden Skyswood İlkokulu görüldü. Charlie saatine bakınca mucizevi bir şekilde üç dakikaları kaldığını fark etti.

Charlie adımlarını yavaşlatarak, yanında yürüyen Jessica'ya baktı. Bugün yeterince memnun görünüyordu ama kapılara yaklaştıkça topuklarını sürüyerek yürümeye başladı.

"Bugün eğlenceli bir gün olacak," dedi Charlie oyunbaz bir tavırla. 'Bahse girerim hiç matematik ya da okuma yazma çalışmayacaksınız. Sadece giyinip kuşanacak, oyunlar oynayacak ve oyalanacaksınız.

Jessica sanki rahatsız olmamış gibi omuz silkti. Daha çok gökkuşağı ayakkabı bağcıklarıyla ilgileniyor gibiydi.

'Ne düşünüyorsun? Yarışmalar mı? Uzay yolculuğu mu?

Gerçekten Ay'a gidebiliyor musun?

Jessica sanki böyle bir ihtimal varmış gibi başını ciddiyetle salladı. Artık kapıya gelmişlerdi ve Charlie Jessica'nın elini bıraktı. Bunu yaparken, Jessica'nın eşiği geçmeye gerginmiş gibi durakladığını gördü. Onun bakışlarını takip etmek için dönen Charlie oyun alanını inceledi,

Her türden uzaylı ve astronot gibi giyinmiş çocuklarla doluydu. İç açıcı olmalıydı ama bugün Charlie'ye kesinlikle tuhaf hissettirdi. Jessica yaşına göre küçüktü ama yine de diğer çocuklar *çok büyük* görünüyordu. Buradan bakıldığında sanki onlar tarafından yutulacakmış gibi görünüyordu.

Kızının hizasına çömelen Charlie, güven verici bir şekilde sırtını okşadı.

'Biliyorsun tatlım, eğer seni endişelendiren bir şey varsa, bana her zaman söyleyebilirsin...'

Jessica hiçbir şey söylemedi, hâlâ ayakkabı bağcıklarına dalmış görünüyordu.

'Birisi bir şey söylediye, sizi korkuttuysa ya da bir şekilde canınızı yaktıysa...'

Bu düşünce Charlie'nin biraz midesini bulandırdı ama devam etti.

'... o zaman bana söylemen sorun değil, böylece bununla başa çıkabiliriz. Anneler her şeyi daha iyi hale getirebilir, bunu biliyorsun, değil mi?

Jessica kısa bir süre gülümseyerek başını salladı ve Charlie bir an için onun bir şey söyleyeceğini düşündü. Ama o anda zil çaldı ve Jessica çantasını alarak kalabalığa doğru koşmaya başladı.

"Seni çok seviyorum," diye arkasından seslenen Charlie, Jessica'ya geleneksel veda öpücüğünü vermeyi unuttuğunu çok geç fark etti.

Karnında bir düğüm hissederek kızının gidişini izledi. Eğer bir sorun varsa, Jessica'yı rahatsız eden bir şey varsa, bu bir sır olarak kalmalıydı.

Jessica şimdi kalabalığın içinde kaybolmuştu ve Charlie onu fark etmek için zorlanıyor, gereksiz yere oyalanıyordu. Ancak bunu yaparken, havayı dolduran delici bir zil sesi dikkatini oyun alanından uzaklaştırdı. Telaşa kapılan Charlie telefonunu çıkardı ve arayanın Helen olduğunu gördü. Charlie hemen vücudunun gerildiğini hissetti. Helen bu kadar erken aradığında bunun tek bir anlamı vardı.

Sorun var.

Emilia Garanita ekrana baktı... ve kendisini karşısında gördü.

Masasında oturmuş, ulusal gazetelerden birinde kendisiyle ilgili bir haberle birlikte yayınlanacak olan bir tanıtım fotoğrafını inceliyordu. Her zamanki gibi görünüşünde, yüzünün sağ tarafını gölgeleyen tarihi yara izinde kusur buluyordu, gerçekte bu daha iyi fotoğraflardan biri olmasına rağmen.

Son zamanlarda bunlardan çok olmuştu. Emilia'nın, Southampton'da yirmi dört saat boyunca terör estiren seri katil Daisy Anderson tarafından kaçırılması gazetecinin işine yaramıştı. Çok sayıda televizyon röportajı yapmış, sayısız profil yazısı yazmıştı ve şimdi, dokuz ay , 'Daisy ile geçirdiği zaman' hakkındaki kitabı yayınlanacaktı. Ekrandaki resim de bu yüzden.

Sandalyesinde dönen Emilia bakışlarını bilgisayardan ayırarak etrafındaki haber odasını inceledi. Bu manzara onu tatmin etmeye devam ediyordu. Anderson'la karşılaşmasının yarattığı şöhret ve paranın yanı sıra, yükselen profilini *Southampton Evening News*'daki pozisyonunu güçlendirmek için de kullanmıştı. İstifa tehditleri ve daha saygın yayınlara iltica etmesi, editörünü, kısa bir süre önce bu rolü dolduran beceriksiz zaman sunucusunun pahasına onu Kıdemli Suç Muhabiri pozisyonuna geri getirmeye zorlamak için yeterli olmuştu. Emilia'ya göre bu rütbe iadesi çok gecikmişti ve adil olmak gerekirse, Martin Gardiner eli zorlansa da onu iyi bir nezaketle terfi ettirmişti. Emilia onunla birlikte ve onun altında çalışan personeli incelerken, nihayet dünyada her şeyin yoluna girdiğini hissetti.

Merhemdeki tek sinek, hikayeleri gerçekten *yaratmadaki* yetersizliğiydi. Son zamanlarda Southampton'da her zamanki gibi tatsız ve tahmin edilebilir suçlar işleniyordu. Garip cinsel saldırılar, bir gece kulübünde ırkçı motifli bir saldırı ve bir dizi ağır hırsızlık,

Bu da şehirdeki ev sahiplerini tedirgin etmeye devam etti. Ancak, Daisy Anderson'ı çevreleyen drama ve kan dökülmesinden sonra, diğer her şey *bej* gibi görünüyordu.

Masasına dönen Emilia kalemini eline aldı ve ucunu çiğneyerek hırsızlığın önlenmesiyle ilgili yazısını bitirmek için gereken hevesi toplamaya çalıştı. Yarım saat önce bitirmiş olmalıydı - uykusunda bile yazabileceği türden korku tellallığı yapan bir yazıydı - ama bunun yerine çalışırken dinlediği polis radyosundaki konuşmalarla dikkatinin dağılmasına izin vermiş, Southampton'ın en iyilerinin çağrıldığı aile içi olayları ve trafik kazalarını sessizce özümsemişti.

Ayrıntılarla nadiren ilgilenirdi - sevk edilen birimlerin ayrıntılarını anlatan tanıdık sesler, düşüncelerine rahatlatıcı bir arka plan sağlardı. Ama şimdi aniden doğruldu ve dikkat kesildi. New Forest'a bir suç mahallinin güvenliğini sağlamak için beş birim gönderilmişti. Daha da ilginç, Büyük Olay Ekibi görevlendirilmişti ve başında da SIO olarak DI Helen Grace vardı.

Emilia'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Grace işin içindeyken işler nadiren sıkıcı olurdu. Konumu karaladıktan sonra hızla ayağa kalktı ve kulaklığını çıkardı. Ceketini ve telefonunu alarak, bu şaşırtıcı gelişmeden habersiz bir şekilde çalışmaya devam eden meslektaşlarına bakmadan aceleyle haber odasından çıktı. Emilia takım çalışmasının her zaman abartıldığını düşünmüştü.

Bunu kendisi için saklıyordu.

Ağaçlar onun üzerinde sallanıyor, sabah güneşinin altında uzun, uğursuz gölgeler oluşturunuyordu. Helen ormanda dikkatle ilerledi, gözleri ormanda kırılmış bitki örtüsü, ayak izleri ya da giysi parçaları aradı. Gayretli ve gözlemciydi ama hızlı hareket etmeye devam ediyordu. Olay yeriyle ilgili ilk raporlar o kadar endişe vericiydi ki bir an önce oraya varmak istedi.

Bir orman işçisi New Forest Ulusal Parkı'nın derinliklerinde bir ceset bulmuştu. Çağrı sabah 8.30'dan hemen sonra gelmiş, polis kontrolörü bir şekilde dehşete düşmüş kadının raporlarını anlamlandırmayı başarmış ve Helen hemen ekibi göndermişti. Ceset parkın ücra bir , Blissford ve Fritham mezarları arasındaki el değmemiş ormanlık bir alanda bulunmuştu. Helen haberi duyar duymaz aklına ormanın derinliklerinde bulunan başka bir ceset geldi - Helen'in ilk büyük soruşturmasındaki kurbanlardan biri - ama elindeki davaya odaklanmak için bu ürkütücü anıları hızla bir kenara itti. Eğer ilk raporlar doğruysa, çok tatsız bir şeyle karşı karşıyaydılar.

Olay yerinin yakınında yol, ev ya da kamp alanı yoktu - Helen yarım mil ötedeki Abbots Well Yolu'na park etmek zorunda kalmıştı - peki kurban nasıl olmuştu da ormanın bu kadar ücra bir köşesine düşmüştü? Ve daha da önemlisi, neden? Önündeki belli belirsiz patikayı takip ederken Helen'in gözleri etrafını taradı ama pastoral çevrede endişe uyandıracak ya da sabahki garip gelişmeleri açıklayacak pek bir şey yoktu. Zemin kuru ve sertti, bu yüzden ayak izleri işe yaramayacaktı ve ormanın bu kısmındaki bitki örtüsü bozulmamış görünüyordu. Aslında orman bu sabah her zamanki gibi güzel görünüyordu ve bu da vahşi katliamın daha da gerçek dışı görünmesine neden oldu.

Yol hafifçe genişledi ve Helen ilerideki hareketliliği fark etti - üniformalı memurların tanıdık, floresan ceketleri. Helen adımlarını hızlandırarak patikanın sonuna ulaştı ve çoktan polis memurları ve CSI müfettişleriyle dolup taşan geniş bir açıklığa çıktı. Southampton Merkez Adli Tıp Şefi Meredith Walker'a başını sallayan Helen durdu ve cesede bakmak için dönerken kendini destekledi.

Helen kolay kolay şok olmazdı ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Genç bir adam -yirmili yaşların sonunda, belki de en fazla otuzlu yaşların başında- açıklığın ortasındaki meşe ağacının dallarında asılı duruyordu, yüzü dehşetle buruşmuştu. Adamın ayakları birbirine bağlanmış, sonra ip kalın bir dala dolanmış, yukarı kaldırılmış ve gövdeye sabitlenmişti, böylece çıplak, vahşileşmiş beden baş aşağı asılı kalmış, uzanmış kolları umutsuzca aşağıdaki yere doğru uzanmıştı. Adam, eski dallardan sarkan, kanlı ve cansız, garip bir meyve parçasına benziyordu.

Daha da kötüsü ölüm şekliydi. Helen göğsündeki, boynundaki ve sırtındaki derin yaralardan çıkan üç oku seçebiliyordu. Daha da yaklaşıp kendini doğrudan cesedin altına yerleştirdiğinde, bunların aslında arbalet okları olduğunu fark etti. Yaraların derinliğine bakılırsa, yakın mesafeden yapılmış bir infaz gibi görünüyordu.

... ama bu, bu vahşi cinayetin tuhaf sahnelenişini açıklamakta zorlanıyor.

Helen'in aklına sorular doluştu. Neden burada, çok az kişinin bildiği ücra bir açıklıkta? Ve neden bir arbalet? Bu tür saldırılar son derece nadir görülürdü. Dahası, kurban neden böyle bırakılmıştı, talihsiz bir gezginin ya da park çalışanının keşfetmesi için göze çarpacak şekilde sergilenmişti?

Uzaklaşan Helen, açıklığın öbür ucunda DC McAndrew tarafından sorgulanmakta olan iri yarı, orta yaşlı kadına baktı. Janice Smith, New Forest Park Derneği'nin tanıdık yeşilini giymişti ama üzerindeki tek renk buydu - ölümcül derecede solgun görünüyordu ve açıkça şoktaydı. Ondan öğrenebilecekleri ayrıntıları öğreneceklerdi - burada bulunuşunu ve cesedin bulunuşunu açıklamak zorunda kalacaktı - ama Helen

çok az sağlam bilgi olabilirdi. Yetişkin bir adamı ağaçtan sarkıtacak kadar güçlü olamazdı (ve olası bir aday gibi görünmüyordu) ve aradığı saat göz önüne alındığında saldırıya doğrudan tanık olması da mümkün değildi. Smith Southampton Central'ı bir saatten kısa bir süre önce aramıştı ama kurbanın yaralarındaki kan çoktan pıhtılaşmış ve kabuk bağlamıştı. Meredith Walker ve huysuz Baş Patolog Jim Grieves zamanla daha fazla ayrıntı verecekti ama Helen şimdiden bunun bir gece vakti işlenmiş bir cinayet olduğundan şüpheleniyordu. Bu düşünce omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Dikkatini tekrar cesede veren Helen, kendini işinin başında olan en deneyimli olay yeri fotoğrafçısı Graham Ross'a bakarken buldu. Helen'e dostça kaşlarını kaldırarak yolundan çekildi ve cesedin etrafında dolaşarak kurbanın bacak ve ayaklarının yakın çekimlerini yaptı. Helen minnettardı - bu korkunç cinayetin anlamını okumaya çalışmak için cesedi net bir şekilde görmeye ihtiyacı vardı.

Cesetten kurtulmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı -tam tersine, cesedi sergilemek için büyük çaba sarf edilmişti- bu da muhtemelen bir mesaj gönderildiği anlamına geliyordu. Bu bir uyarı mıydı? Bir intikam eylemi mi? Saldırının özenle hazırlanmış sahnesi ve zamanlaması göz önüne alındığında, bu bir okült cinayet bile olabilir miydi? Ya da kurbanın katili sadece kaslarını esnetiyor, hünerlerini ve el becerilerini daha geniş bir dünyaya mı gösteriyordu?

Helen'in zihni, katledilmiş adama bakarken bu endişe verici olasılıklar üzerinde dönmeye devam etti, gözleri amansızca yavaşça dönen cesedin altındaki ormanı boyayan büyük kan havuzuna çekildi.

"Ona ne oldu? Nerede o?"

Melanie Walton dikkatle Charlie'ye bakıyor, gözleri yaşlarla doluyordu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte nişanlısının kayıp olduğunu bildirmiş, ancak kısa bir süre sonra ormanda bir ceset bulunana kadar bunun önemi ortaya çıkmamıştı. Telefonundaki Tom Campbell'ın fotoğrafları ve kurbanın kendine özgü mühür yüzüğünü tarif etmesi, talihsiz kurbanın nişanlısı *olduğunu* kuvvetle düşündürüyordu.

Helen olay yerini incelerken Charlie ve DS Hudson'ı ormanın sınırlarındaki etkileyici yeni bir tesis olan Woodland View kamp alanına göndermişti. Charlie'nin yeni meslektaşıyla iki kelime konuşacak zamanı bile olmamıştı ama Hudson yeterince hoş ve duyarlı görünüyordu, Charlie Campbell'ın acılı nişanlısıyla görüşürken o da tanık taramasını organize etmekten mutluluk duyuyordu.

"Ormanda bir ceset bulundu," diye yanıtladı Charlie ayık bir sesle. 'Aman Tanrım...'

'Resmi bir kimlik tespiti yapılana kadar kim olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz. Bu, zaman içinde sizden yapmanızı isteyeceğimiz bir şey olabilir. Eğer çağırırsanız bunu yapmaya istekli ve yetenekli misiniz?

Melanie bakışlarını ellerine indirmeden önce sessizce başını salladı. Sanki orada bir anlam, bir açıklama bulmaya çalışıyormuş gibi dikkatle inceledi.

"Ne kadar zamandır birlikte olduğunuzu sorabilir miyim?" "Beş yıl kadar..."

"Peki Tom kaç yaşında?" "Yirmi dokuz..."

Helen kurbanın yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etmişti - doğru iz üzerinde olduklarını gösteren bir başka küçük ayrıntı.

"Sık sık kampa gider misin?"

"Elbette."

"Bu siteye mi?"

"Hayır, oldukça yeni.

"Peki neden burası?

"Bilmiyorum. Kapıdan bir broşür aldık ve görünüşü hoşumuza gitti. Tom kamp yapmayı seviyor, bu yüzden ...'

Melanie sustu, şimdiki zaman onu yanılttı ve zihninde dönüp duran karanlık korkuları açığa .

"Dün gece kaçta geldin?

"Akşam yedi civarı. İkimizin de çalışması gerekiyordu, o yüzden.." "Peki Tom'u en son ne zaman gördünüz?

Melanie ellerini yüzüne sürerek durakladı.

"Gece yarısı civarıydı sanırım. Birkaç içki içtik ve sigara içtik, sonra da yattık...'

Sanki bu anı onu rahatsız ediyormuş gibi hafifçe ürperdi.

"Sonra ne oldu?

"Şey... biz..." Melanie duraksadı ve devam etmeden önce renklendi: "Biz ... seviştik ve sonra uyuduk. Her zaman böyle olur.'

"Rızası var mıydı?

'Elbette,' diye öfkeyle karşılık verdi.

'Sorun yok mu? Tartışma yok mu?

'Hayır, öyle bir şey değil. Evlenmek üzere nişanlandık, *mutluyuz*.

...

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Charlie Melanie'nin ıstırabını hissedebiliyordu.

dünyasının altüst olmak üzere olduğunu farkına vardı - ve ona sempati duydu. Daha da ötesi, ona inanmıştı. Aile üyeleri ve sevgililer her zaman baş şüphelilerdir ama güzel genç kadının üzerinde hiçbir iz yoktu ve kamp yöneticisi gece boyunca herhangi bir rahatsızlık yaşanmadığını doğrulamıştı. Dahası, kadının duyguları, yaşadığı şok gerçek görünüyordu.

"Peki, bana neler olduğunu tekrar anlat. Yavaşça, eğer yapabilirsen..."

Melanie'nin ilk anlattıkları karmakarışıkta ama şimdi ifadesinin öneminin farkında olarak kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Gecenin bir yarısı uyandım. "Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun?

Pek sayılmaz. İki mi? Üç olabilir mi? Özür dilerim..."

"Sorun yok. edin."

"Tom yanımda uyuyordu ama artık orada değildi.

Onu aramaya gittim - tuvalet bloğunda, arabamızın yanında -

ama ...' 'Ona telefon etmeyi denedin mi?

"Elbette, ama cep telefonu hala çadırdıydı. Bu yüzden sabaha kadar bekledim ve hala ondan bir iz bulamayınca kamp müdürüne gittim.

"Gittiğini duymadın mı?"

"Uyuyordum.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsunuz - bir hareket, bir rahatsızlık, çadırın açıldığına dair belli belirsiz bir his ya da anı bile...?"

"Hayır, hayır, hiçbir şey. Bir an yanımdaydı..." Melanie Charlie'ye baktı, yüzünde büyük bir korku vardı. "Ve sonra, gitmişti.

"Kimse bir şey görmedi ya da duymadı.

Belli ki DS Hudson Helen'a daha iyi haberler vermeyi umuyordu.

'Diğer kampçılarla konuştum ama dürüst olmak gerekirse sorular karşısında oldukça şaşkınlık. Birkaçı dün gece Tom Campbell ile karşılaşmış ama burada huzurlu bir akşam geçirdiklerini ve herhangi bir sorundan haberdar olmadıklarını söylediler.

'Yine de kurallara uysak iyi olur. İçlerinde Tom Campbell ya da Melanie Walton ile bağlantısı olan var mı bakalım.

Elbette. Ayrıca bir saat kadar telefonlarını teslim etmelerini istedim. Onları bırakmadan önce, dün geceye ait görüntüleri olan var mı diye kontrol etmek istiyorum, bize neler olduğuna dair bir fikir verebilecek herhangi bir şey.

"İyi fikir. Campbell'ın arabası ne olacak?"

'Dün gece park ettiği yerde.

Hudson kamp alanının uzak tarafındaki bir Audi salonunu gösterdi.

"Anahtarlar hâlâ çadırın içinde," diye devam etti.

'Başka bir araçtan iz var mı? Çadırlarının yakınında mı yoksa arabanın yanında mı?'

'Dürüst olmak gerekirse çok sayıda lastik izi var - otoparka erişmek için sitenin kenarından geçmeniz gerekiyor - ama kimse bir araç sesi duymadı, bu yüzden ...'

Helen bunu sindirdi. Tom Campbell o sırada ormana dalmak için kamp alanını isteyerek mi terk etmişti? Bu pek mümkün görünmüyordu ama görünüşe bakılırsa en olası açıklama buydu.

"Devam et. Bir şey bulursan bana haber ver."

"Peki efendim.

Hudson piknik masalarının yanında bir araya toplanmış endişeli kampçı kalabalığına katılmak üzere yola koyuldu. Helen ters yönde, soluk kordonlar ve kahverengi bir polar giymiş, tedirgin görünümlü bir adama doğru ilerledi.

"Bay Robinson, ben Dedektif Müfettiş Grace," diye anons etti Helen, arama izni kartını göstererek. "Dedektifimle zaten konuştuğunuzu biliyorum ama size birkaç soru daha sormak istiyorum.

"Elbette.." diye kekeleydi Robinson. "Kamp alanını siz mi yönetiyorsunuz?

"Yönet ve sahip . "Ne zamandan beri?

'Bir yılı aşkın süredir buradayım. Ancak sadece dört hafta önce atık - atık borularını döşemek, duş bloğunu inşa etmek beklenenden uzun sürdü.

"nk m?

'Inşaatılar. Başka?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Anlıyorum.

Helen bir sonraki sorusunu formüle ederken onu dikkatle inceledi. Nigel Robinson sakin olmaya çalışıyordu ama telaşlı ve huzursuz görünüyordu, alnı ter içindeydi. Bunun cinayetin yaratacağı olumsuz manşetlerden korkması mı yoksa polis tarafından sorgulanmaya alışık olmaması mıydı, Helen bilemiyordu.

"Sitede mi uyuyorsun?

"şu anda. Tamamen faaliyete geçtiğimizde iş için başka birini tutacağım ama şimdilik işlerin başında kalmak istiyorum.

"Peki dün gece herhangi bir sorundan haberiniz yok muydu?" "Hiç yoktu.

Peki ya daha önce? Herhangi bir sorun yaşadınız mı? Inşaat sırasında? Aıldığınızda?"

Robinson başını salladı. 'Buraya gelenler iyi insanlardır. Geç kalmalarına rağmen benim için çalışanlar da yle. Burası huzurlu bir aile sitesi, güzel bir yer -'

"şimdilik hepsi bu kadar," diye araya girdi Helen, tam reklamdan kaçınmak istiyordu. 'Lütfen sahada kalın. Başka sorularımız da olabilir.

Robinson şiddetle başını salladı - her yerde polis memurları dolaşırken hiçbir yere gitmeyeceği açıktı. Helen kamp alanında bir tur atmaya niyetlenerek oradan ayrıldı. Yepyeni tuvalet bloğu, mağaza ve barın yanı sıra bir dizi el değmemiş ahşap kabinin bulunduğu büyük bir tesisti. Robinson belli ki

biraz para yatırdı. Bunun akıllıca bir yatırım olup olmayacağı artık tartışmaya açıldı.

Helen adımlarını Campbell'ın çadırına doğru eğdi, başını içeri sokmadan önce dışını inceledi. Özel bir şey değildi - yırtık pırtık ve yıpranmıştı - ve içinde çok az şey vardı: birkaç parça giysi, iki uyku , pahalı görünümlü bir kamera ve neredeyse boş bir şişe burbon. Tom dün gece ne kadar sarhoştı? Çok fazla içmiş olması mümkün müydü? Yolunu kaybedip ormanda dolaşmış olabilir miydi? Bu şartlar altında zorla kaçırılmasından daha olası görünüyordu ama yine de oldukça sarhoş olması gerekirdi. O zaman ormana mı *çekilmişti*? Ormanın o kısmında istediği bir şey mi vardı?

Helen doğruldu ve turuna devam etti. Dükân iyi stoklanmıştı ve taze boya kokuyordu, barın içki şişeleri neredeyse doluydu, ancak ızgara artık aşığdaydı. İlerlemeye devam ederek ormanın sınırlarına ulaştı. Burası insan yapımı habitatın vahşi doğayla buluştuğu noktaydı ama burada bile Robinson'un endüstrisinin izleri vardı. Küçük bir oyun alanına yer açmak için bir düzine ağaç kesilmişti - modern zevklere uygun olması için neredeyse tamamen ahşaptan yapılmıştı - ve bar sakinlerine gölün engelsiz manzarasını sunmak için birkaç ağaç daha feda edilmişti. Aslında, tüm çevre alanı ödeme yapan misafirlerin keyfi için değiştirilmiş gibi görünüyordu.

Tuvalet bloğunun üzerinde yükselen bir avuç ağaç dışında hepsi. Onlara bakınca Helen'e hemen tuhaf geldiler. Başka hiçbir şeyin ilerlemenin önünde durmasına izin verilmemişti ama bunlar kamp alanına dolmuş gibiydi. Tuvalet bloğunun çatısını korumak için dalları kesilmişti ama köklerinin eninde sonunda yeni binanın sağlamlığını tehdit etme ihtimaline rağmen ağaçların yerinde kalmasına izin verilmişti. Helen kendini onlara yürürken buldu, merakı onu sürüklüyordu. El değmemiş tesislerin etrafından dolaşarak kendini ilk ağacın dibinde buldu. Elini üzerinde gezdirirken, kısa süre sonra kabuğa gömülü doğal olmayan bir şey buldu.

Ağaca metal bir çivi çakılmıştı - o kadar kuvvetli çakılmıştı ki sadece yüzü görünüyordu ve çıkarılması imkânsızdı.

Daha fazla araştırma, ağaca farklı yüksekliklerde çakılmış beş çivi daha ortaya çıkardı. Helen ikinci ağaca geçti. Üçüncü ağaçta olduğu gibi burada da durum aynıydı.

Kamp alanına bakmak için geri döndüğünde Helen'in zihninde bir dizi olası senaryo dönmeye başlamıştı bile. Bunlardan hangisinin doğru çıkacağını bilmiyordu ama ilerleyişini uzaktan dikkatle takip eden kamp alanı yöneticisine bakarken kesin olan bir şeyi biliyordu.

Nigel Robinson ona yalan söylüyordu.

"Ne sanıyorsun sen?"

Emilia dondu kaldı, nefesinin altında sessizce küfretti. Yüzünde masum bir şaşkınlık ifadesiyle yaklaşmakta olan polis memuruna doğru döndü ve kaldırmakta olduğu polis kordonunu yere bıraktı.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye cevap verdi, aptal ve telaşlı görünmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. "Sadece yürüyüşe ve bu kasete rastladım.

"Ben de Brad
Pitt'im. "Pardon?"

'Kim olduğunu ve neden burada olduğunu biliyorum. O yüzden atla. Herhangi bir bilgi almak istiyorsanız normal kanallardan geçmeniz gerekecek.

Adam ona bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendine önem atfediyordu. Emilia ona nereye gideceğini söylemeyi şiddetle arzuluyordu ama bunun yerine cevap verdi:

"Yeterince adil. Beni doğru anladın."

Arkasını dönerek çevredeki ormanlık alana baktı ve gözden kaybolmadan ve kordona başka bir açıdan erişmeden önce ne kadar uzağa gitmesi gerektiğini merak etti.

'Ve başka bir yerde denemek isterseniz diye sizi uyarmalıyım, çevrenin her yerinde konuşlanmış memurlarımız var. Varlığınızdan haberdar etmek için şimdi onlara telsizle haber vereceğim.

Emilia şimdi gerçekten de onu yumruklamak istiyordu. Ama öfkesini dizginleyerek döndü ve ona bir kez daha yaklaştı.

'Bak, hop dedim -'

"Sizi duydum ama ofise elim boş dönemem, o yüzden size birkaç soru sormama izin verin.

"Yapamam.

"Sanırım içeride bir ceset var? Emilia hızla devam etti.

'Bu konuda yorum yapamam -'

"Ve bunun bir cinayet olduğunu tahmin ediyorum?" "İstediğin kadar tahmin edebilirsin.

"İntihar vakasına bir Cinayet Masası ekibi , değil mi?

Subay, Emilia'nın konuşlandırılmaları hakkındaki bilgisi karşısında bocaladı.

'Ne kadar kötü? Neye ?'

Memur hiçbir şey söylemedi ama rahatsız görünüyordu.

Ceset bir süredir orada mıydı? Burası ormanın oldukça ücra bir köşesi. Yoksa yeni bir cinayet miydi?'

"Benden hiçbir şey alamayacaksınız," diye karşılık verdi subay, sanki takviye kuvvet arıyormuş - umuyormuş - gibi iki yanına bir bakış fırlatarak.

"Parti çizgisinde olduğunuzu takdir ediyorum, Memur

Bey...?" "Adımı bilmenize gerek yok.

'Ama elim boş gidemeyeceğimi söyledim ve ciddiymdim. Dürüst olmak gerekirse, sabahın geri kalanında bu şekilde devam edebilirim. Yani, polisin zamanını boşa harcadığım için beni tutuklamak istemiyorsanız...'

Belli ki bu pek hoşuna giden bir şey değildi. Yerel basının böylesine kötü şöhretli ve kindar bir üyesini karşısına alarak elde edeceği pek bir şey yoktu.

'Bu sabah bir ceset bulundu, tamam mı? Tüm söyleyebileceğim bu. "Bir kampçı ya da yürüyüşçü tarafından bulunduğunu tahmin ediyorum...

"Şey...

Sezon başında da. Lütfen bana bunun bir aile olduğunu, işin içinde *çocuklar* olduğunu söylemeyin -'

Memur, 'Hayır, yoktu,' diye sert bir şekilde karşılık verdi. 'O yüzden sakın bunu yazmaya kalkma. Bilmeniz gerekiyorsa, bir orman işçisiydi. Daha dramatik bir şey yok -'

"Erkek mi? Kadın mı?'

"Yeter!" diye karşılık verdi, ona doğru bir adım atarak. 'Almak için geldiğin şeyi aldın. Şimdi git!

Son talimatını neredeyse bağırarak verdi. Sesi bir sonraki subaya ulaşp daha fazla incelemeye davetiye çıkaracak mıydı? Her iki durumda da Emilia geri çekilme zamanının geldiğini biliyordu. Resmin tamamını *görememişti* ama istediğini elde etmişti: Bir cinayetin işlendiğini doğrulamak ve bu konuda daha fazla bilgi edinmek için bir yol bulmak.

her zamanki kanallardan. Bu, Emilia'nın bir adım önde olmaya kararlı bir hikâyeydi.

Subaya teşekkür ederek topuğunun üzerinde döndü ve hızla uzaklaşarak sık ormanlık alanda gözden kayboldu.

Kurbanın adı Tom Campbell. Yirmi dokuz yaşında ve nişanlısı Melanie Walton ile birlikte Winchester'da yaşıyor.

Helen ve ekip şimdi Southampton Merkezine geri dönmüş, olay panosunun etrafında toplanmıştı. DC McAndrew hâlâ olay yerindeydi ve parmak ucu aramasını denetliyordu, ancak Helen diğer tüm memurları son gelişmeleri gözden geçirmek üzere üsse geri çekmişti.

"Nexus grubunda kıdemli bir biyokimyacıdır ve cinayetle bir ilgisi olabilir.

"Nexus kim? DC Bentham oyunbazca sordu.

'Petrokimyasallar ve petrol ürünleri üretiyorlar. Türünün dünyadaki en büyük dördüncü şirketi. Lyndhurst'teki yeni merkezleri bir yıl kadar önce inşa edildiğinde pek çok tartışmaya neden oldu -'

"Hatırlıyorum," dedi DC Osbourne. "Olayları yatıştırmak için aşağıya üniforma göndermek zorunda kalmıştık.

"Çevreciler ve yerel baskı grupları tarafından protestolar yapıldı," diye yanıtladı Helen başını sallayarak, "yeni üssün gerektirdiği orman temizliği nedeniyle. Protestoların bazıları barışçıldı, bazıları değildi, ama sonunda Nexus bölgeye getireceği istihdam nedeniyle istediğini aldı.

"Para konuşur," dedi DC Reid, genel bir mutabakatla.

"Hampshire Konseyi son zamanlarda bir dizi tartışmalı planlama başvurusunu onayladı," diye devam etti Helen, mırıltılar arasında konuşarak, "geliştiricilerin ve işletmelerin New Forest Park üzerinde veya yakınında gelişmesine izin verdi. Krizden çıkış yollarını inşa etmeye çalışıyorlar ve genel olarak oldukça başarılı oldular, ancak daha önce korunan ormanlık alana yapılan tecavüz güçlü bir tepkiye neden oldu.

"Robinson'un kamp alanı da bu yeni işletmelerden biri miydi? Charlie, Helen'in temasını anlayarak sordu. "Görünüşe göre

testere kullanımında oldukça serbestti.'

Helen başıyla onayladı ve bazı fotoğrafları panoya asmak için döndü.

'Kesilmiş en az iki düzine ağaç saydım, ancak bu resimlerdeki üç ağaç "çivilenmiş".

Ağaca sertçe saplanmış metal çivilerin yakın çekimlerini gösterdi.

"Bu, bakış açınıza bağlı olarak, eko-korumanın ya da eko-terörizmin temel bir tekniğidir. Ağaçları kesmeyi imkansız hale getiriyor, çünkü testerelerinizi kırma ve sivri uçlar temas ettiğinde parçalandığı için işçilerinizi tehlikeye atma riskiniz var.

"Kimin sorumlu olduğunu biliyor muyuz? DS Hudson sadede gelerek sordu.

Helen bir kez daha panoya döndü ve bu kez bir adamın yüzünü gösteren bir e-fit yerleştirdi. Grup içgüdüsel olarak adamın yüz hatlarını görmek için öne doğru eğildi - dağınık sakal, sivri alın, delici gözler.

"İlk ifadesinin aksine, Nigel Robinson'ın ilk günden beri sitesinde sorun yaşadığı ortaya çıktı. Tehdit mektuplarıyla başlamış, daha sonra site ofisinde asılı bırakılan ölü bir tilkiye kadar tırmanmış.

"Tanrım. DC Edwards yüzünü buruşturdu.

"Sonra işler ciddileşti. İnşaat işçileri tehdit edildi ve bir kulübe . Robinson o aşamada bizimle temasa geçmeliydi ama bunun yerine şantiyeyi korumak için ağır güvenlik görevlileri tuttu. Bundan sonra her şey yolunda gitti, ancak ödeme yapan konuklar gelmeden önce Robinson'un ağır silahlılardan kurtulması gerekti.

'Siteyi yeniden savunmasız hale getirmek,' diye sözlerini tamamladı Charlie.

Helen e-fit'i göstererek, "Robinson bu adamı son zamanlarda birkaç kez şantiyenin yakınındaki alanda dolaşırken görmüş," diye devam etti. "İşçilerini tehdit eden ve çürüyen tilkiyi bırakan adamla aynı kişi olduğundan yüzde doksan dokuz emin.

"Tom Campbell'ın da bu adam tarafından hedef alındığını düşünüyor muyuz? DC Bentham söze girdi. 'New Forest'in başka bir yerinde çevre katliamı yaratan bir şirket için çalıştığı için özellikle mi seçildi?

Güzel bir soruydu. Helen'in cevaplayamayacağı bir soru.

Bulmamız gereken şey de bu. DS Hudson, kurbanın özel ve profesyonel hayatıyla ilgili daha fazla inceleme yapacak. Campbell'ın belirgin bir düşmanı yok gibi görünüyor ve küçük bir uyuşturucu bulundurma suçu dışında sicili temiz. Buranın yerlisi değil, Winchester'dan New Forest'ta kamp yapmak için gelmiş, o yüzden geldiğini kim biliyordu, planlarını kim biliyor olabilir öğrenelim. Ayrıca Nexus'ta herhangi bir çatışmaya karışıp karışmadığını da öğrenelim.

Helen DC Reid'e dönerken Hudson başıyla onayladı.

'DC Reid, yerel silah meraklıları, atış kulüpleri ve benzerlerinin daha geniş bir şekilde araştırılmasını koordine edecektir. Son zamanlarda tehditte bulunan, kulüplerden atılan ya da tehditkâr davranışlarından dolayı tutuklanan birileri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Geri kalanınız bana ve DS Brooks'a yardımcı olacak, biz de bu adama bir göz atacağız...'

Helen son bir kez tahtaya döndü ve e-fitin hemen yanına bir polis sabıka fotoğrafını iliştiirdi. Odadan bir mırıltı daha yükseldi - fotoğraf ile robot resim arasında çarpıcı bir benzerlik vardı.

Nathaniel Martin. Elli iki yaşında. Uyuşturucu, nefret suçu ve ağır saldırı suçlarından hüküm giymiş - doksanlı yılların sonunda bir protesto sırasında bir polis memuruna demir çubukla saldırmış. Bunun için hapis yattı ama daha da aşırı çıktı. Greenpeace'den doğrudan eylemi savunan daha agresif gruplara geçti ve birkaç yıl önce onlarla bağlarını kopardı. O zamandan beri tek başına hareket ediyor, müteahhitlere ve konsey üyelerine mektuplar gönderiyor...' Helen dosyasına baktı. "... "Eğer inşa ederseniz, yakarız" ve "Eğer Anne'ye zarar verirsiniz, çocukları da karşılık verecektir." Şu anda Belediye Binasında bir yetkiliye saldırı ile ilgili olarak sorgulanmak aranıyor ve hakkında iki yılı aşkın bir süredir arama emri bulunuyor.

"Hangi cehennemdeydi bu? Reid gerçekten şaşırmış bir sesle sordu. "Öylece ortadan kaybolmuş olamaz.

"Elimizde bilinen son adresi var - eski bir kız arkadaşı - ama bunun ötesinde bir şey yok. Son on sekiz ayda ATM'den para çekmemiş, yardım talep etmemiş, telefon etmemiş, vergi beyannamesi vermemiş, yeni bir suç işlememiş. Belki de insanlar onun yumuşadığını, öldüğünü ya da aklını kaybettiğini düşündü ama bence bilerek ortadan kayboldu, eski hayatına sırtını döndü -'

"Ormanda bir münzevinin, vahŖi bir adamın yaŖadığına dair söylentiler var," diye araya girdi Charlie.

Eğer Martin'se, onu getirmeliyiz. Bu adam tehlikeli, muhtemelen hayal görüyor ve Robinson, Tom Campbell ve onlar gibi diğerlerine karşı bir düşmanlığı var. Olaylar büyümeden onu gözaltına almak istiyorum. Hadi işe koyulalım.

Ekip ayağı fırladı ve aceleyle görev yerlerine gittiler. Onlar bunu yaparken Helen dönüp Martin'in çizimine bir kez daha baktı. Keskin siyah-beyaz çizilmiş olan bu resim özellikle akıldan çıkmıyordu. Solgun yüz hatları, cansız gözler ve kapüşonlu ifade bir araya geldiğinde insanın kanını donduruyordu.

En kötü kabuslarınızdan bir yüzdü.

McAndrew sağlık görevlilerinin cesedi gtrşn izlerken bir rpertiye bastırđı. Olay yerinde kalmaktan hoşlanmamıştı - gölgeli, uğursuz açıklık yerine üsse geri dönmeyi tercih ederdi - ama arama ekiplerini organize ederek ve Graham Ross'olay yerinin kapsamı konusunda irtibat kurarak görevlerini profesyonelce yerine getirmişti. tanıdık yüzlerle çevriliyken, harap olmuş cesedi ilk gördüğünden beri hissettiği ve giderek artan huzursuzluğu görmezden gelmeyi başarmıştı. Ancak şimdi yapayalnızdı ve belirgin bir şekilde huzursuzdu.

Onu endişelendiren kurbanın korkunç bir şekilde çarpılmış yüzünün hatırası mıydı? Yoksa eski dalların gıcirtısı, yaprakların mırıltısı mıydı? Sonuncusu sanki bir fısıltı korosu gibiydi, sanki bir grup görünmeyen varlık onu izliyordu. Hayal kurmaya pek yatkın değildi ama bugün orman canlı, gizem ve tehdit dolu görünüyordu. McAndrew bir şehir kıızıydı ve doğruyu söylemek gerekirse ormanlık alanları hiç sevmemişti. Ormanı her zaman güzelden ziyade tedirgin edici bulmuş, burada kederlendiğinizde kimsenin bundan haberdar olmayacağı hissinden asla kurtulamamıştı. Bunları düşünürken bile gözleri ormanın zeminindeki kızıl lekeye takıldı.

"kızım, topla kendini.

Endişesini üzerinden atmaya alışan McAndrew saatini kontrol etti. Arama ekipleri iki saatten fazla bir süredir ormanda ilerliyor, bir mil öteden başlayıp olay yerine doğru ilerliyorlardı. Buldukları kanıtları rapor etmek için kısa bir süre sonra geri döneceklerdi ama bunu yapmadan önce McAndrew olay yerinde son bir tur daha atmak istiyordu. DI Grace ve Meredith Walker vardıklarında n incelemeleri yapmışlardı ama hiçbir şeyin gözden kamadığından emin olmak onun göreviydi. Grace CSI alışanlarının katkısına değer veriyordu - onların kanıtları

ama aynı zamanda deneyimli bir dedektifin tecrübesine de büyük önem verirdi. Bu yüzden ekibinin en uzun süredir görev yapan üyelerinden biri olan McAndrew'u sorumlu olarak bırakmıştı.

Genel yaklaşım yollarına yakın duran McAndrew, açıklığın çevresinde hızla ilerledi. Daha önce bakışlarını cesede ve ardından orman zeminine dikmiş, ayak izleri, atılmış silahlar ya da takılmış giysiler aramıştı. İlgisini çekecek şey bulamayınca, gözlerinin dallarda, gövdelerde, kuşlarda, hatta esintiyle sallanmaya devam eden orman örtüsünde dolaşmasına izin verdi.

Hızlı ama dikkatli adımlarla ilerliyor, gözleri sürekli bu vahşi cinayeti aydınatabilecek küçük de olsa bir şey bulma umuduyla etrafta dolaşıyordu. Ancak bu sessiz, pastoral ortamda sıra dışı pek bir şey yok gibiydi ve ormanın arka planı, o baktıkça bulanıklaşıp belirsizleşiyordu. Ağaçları görmemenin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Çevresini yarılamıştı, solunda bir şey fark ettiğinde turunu bitirip ekipleriyle bağlantı kurmayı dört gözle bekliyordu. Gövdelerin çoğunda sarmaşıklar vardı - buradaki ağaçlar birkaç yüz yaşındaydı - ve hepsinin benzer kahverengimsi bir tonu vardı. Ancak belirli bir ağaçta alışılmadık bir eklenti var gibiydi - bir sarmaşık gibi görünüyordu ama rengi yanlıştı. Fazla yeşildi, insan yapımı gibi görünüyordu ve McAndrew merakını uyandırarak aceleyle yanına gitti.

Bu bir kabloydu. McAndrew eğilerek ağacın dibindeki yaprakları kenara itti ve kablonun çıktığı küçük plastik kutuyu ortaya çıkardı. Buradan, bir oyuğun içinde kaybolmadan önce gövdeden yirmi metre yukarıya uzanıyordu. McAndrew doğrulurken parmaklarıyla kablonun ilerleyişini takip etti ve onu yerinde tutan çivileri hissetti. Kabloların kusursuz yapısına bakılırsa, belli ki yakın zamanda yerleştirilmişti ama bu katilin işi değildi. Bu bir kuş kamerasıydı.

McAndrew aniden heyecanla ürperdiğini hissetti. Ormanda bu türden birkaç kamera vardı - bu kameranın dün gece kayıt yapmış olması mümkün müydü? Belki de bu kamera

Bir şey mi? McAndrew geri adım atarak ağacı inceledi ve saldırı hattını belirlemeye çalıştı.

Birkaç alçak dal vardı ve McAndrew çok geçmeden harekete geçti, en kalın olanına basıp kendini yukarı çekti. Bir sonraki belirgin dal daha inceydi, bu yüzden ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını kontrol etmek için durakladı. Emin olduktan sonra sertçe aşağı iterek daha yükseğe tırmandı. Kovuk artık sadece bir buçuk metre uzaktaydı ama dallar daha dağınıktı ve bir sonrakine sıçraması gerekiyordu. McAndrew tereddüt etmenin ölümcül olacağını biliyordu - yükseklerle meraklı değildi - bu yüzden uçtu, dalın üzerine güvenli bir şekilde indi ve güvenlik için gövdeye tutundu. Rahatlamış bir şekilde nefes vererek, oyuğa bakmak için başını kaldırdı.

Beklendiği gibi, içinde iki yumurta bulunan küçük bir kuş yuvası ve hemen üzerinde küçük bir kamera vardı. Genelde kameralar yuvanın arkasında yer alır, annenin gelişini ve yumurtaları kaydetmek için dışarıya doğru bakardı. Burada da durum böyleydi ve kamera yuvasının menteşesi hasar görmemiş olsaydı McAndrew'a aşağıdaki ormanın CCTV tarzı görüntülerini elde etme imkanı sunacaktı. Bunun yerine, kamera işe yaramaz bir şekilde oyuğun derinliklerine doğru bakıyor ve sadece karanlığı kaydediyordu.

"Benim adım Annie Brewster. *Southampton Evening News*'den arıyorum...'

Yalanlar Emilia'nın dilinden zahmetsizce döküldü.

'Burada Sosyal İşler ekibi için çalışıyorum. Şu anda Southampton genelinde işyerindeki verimlilik seviyeleri üzerine bir anket yapıyoruz. Birkaç soruma cevap vermek için bana iki dakikanızı ayırabilir misiniz?

New Forest Park Authority'deki İK müdürü kararsız görünüyordu - Emilia bugün merkezlerinde çok şey olduğunu hissetti - ama kısa süre sonra Emilia'nın konuya olan hevesinin ağırlığı altında razı oldu.

"Şu anda kaç çalışanınızın hasta olduğunu sorabilir miyim?

Kayıtlar kontrol edilirken kısa bir duraklama oldu. Emilia bilgisayar tuşlarına vurulmasını bir tatmin duygusuyla dinledi - başarılı bir aldatma her zaman eğlenceliydi.

"Şu anda hastalık izninde olan yedi çalışanımız var," dedi müdür sonunda, ofisteki monoton ses tonuyla.

"Peki bunların kaçısı uzun vadeli?

Sanki her biri kuruma zarar veren kötü niyetli kişilermiş gibi hızlıca 'Beş' diye cevap verildi.

Anlıyorum. Yani, diğer ikisi -'

"Kısa vadeli, olağan şeyler," diye cevap vererek bu soru yolunu kapattı.

"Erkek, kadın...?

"Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım," diye cevap verdi müdür, ses tonuna ilk kez şüphe karışmıştı.

"Ben sadece üretkenlikteki uzun vadeli eğilimler hakkında elimizden gelen en doğru resmi elde etmek istiyorum.

"İkisi de kadın, ancak bunun bir eğilime işaret ettiğini söyleyemem. "Peki bunlar saha görevlileri mi yoksa büro personeli mi?

"Saha memurları.

"Sanırım alışılmadık saatlerde çalışıyorlar, her türlü koşulda dışarıdalar, hastalık nöbetlerine daha yatkınlar?

Emilia sorular sormaya devam etti ama cevapları neredeyse hiç dinleliyordu. Parklar İdaresi çalışanları listesindeki isimlerin üstünü çizmekle meşguldü. Kurumda hâlâ erkeklerin egemen olması, özellikle de saha çalışmaları söz konusu olduğunda Emilia'nın işini oldukça kolaylaştırıyordu. Düzenli olarak sahaya çıkan sadece beş kadın vardı ve Emilia, bu sabah yaşadıkları tatsız keşfin ardından hangilerinin işten çıkarıldığını bulmasının uzun sürmeyeceğinden emindi. Sosyal medya, ortak veri tabanları ve özel verilerin (zaman zaman uygunsuz) kullanımı çağında, insanların özel hayatlarını araştırmak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

Emilia'nın gazeteci olmayı sevmesinin birçok nedeninden biri de buydu. Onun dünyasında kimse güvende değildi.

Eleanor Brown, Helen'in dar alanda sinsice ilerleyişini endişeyle izledi.

Köhne tavan arası, birçoğu düzensiz, örümcekli el yazılarıyla tahrif edilmiş kitaplarla, risalelerle, broşürlerle ve manifestolarla doluydu. Birinin beynine girmek gibiydi - küçük oda çevre radikalizminin hazinesiydi, Gaia, Toprak Ana ve Yeni Ütopya üzerine düzinelerce kitap, anarko-primitivizm, 'yeniden doğuş' ve eylem halindeki anarşi üzerine el kitaplarıyla karışıyordu. En yakındaki kitap yığınının tepesinde Unabomber'ın - tüm eko-savaşçıların babası - biyografisi duruyordu. Kitabı karıştıran Helen, sayfaların çoğunun yoğun bir şekilde notlandırıldığını, kalın mavi biro kalemle altı çizilmiş pasajlar olduğunu görünce şaşırmadı.

"Nathaniel'i en son ne zaman gördün?"

Başını kaldırmadı ama Eleanor Brown'ın yakında olduğunu biliyordu. Nathaniel Martin'in eski kız arkadaşı bir polis memurunun köhne evine girmesine izin vermek istememişti ve kesinlikle onun evde serbestçe dolaşmasına izin vermeyecekti.

"Yaklaşık on sekiz ay önce. Onu zaman." "Nasıl oluyor da tüm eşyaları hala sende?"

"Bunun için geri döneceğini söyledi ama... ama biz ayrıldıktan bir ay kadar sonra tecrit edildi, o yüzden..."

Eleanor sanki onun için hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti. Ama tedirgin görünüyordu. Soğukkanlılık çabasını baltalayan şey korku muydu? Yoksa suçluluk mu?

"Neden bölümlere ayrıldı?"

"Hayatının büyük bir bölümünde akıl sağlığı sorunları yaşamış. Babası şiddet yanlısıydı, annesini döverdi. Sanırım Nathaniel'in bu kadar *öfkeli* olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Kitabı yere bırakan Helen, köhne bir masanın üzerindeki atılmış bir fotoğrafı gördü. Martin ve Brown'ın daha mutlu zamanlarıydı. İçine çekti,

Helen ilk kez Martin'in ne kadar *iri* olduğunu fark etti - en az 1.80 boyunda ve genişti. Kız arkadaşını cüceleştirmiş, onu kırılğan bir kuş gibi göstermişti.

"Ve uyuşturucu kullanımı da yardımcı olmadı... Çok paranoyak, çok düşmanca olabiliyordu..."

"Sana karşı hiç şiddet uyguladı mı?" "Ne düşünüyorsun?"

Meydan okurcasına söylemişti ama sesi titriyordu.

"Ona gitmesini söylediğimde çok agresifleşti. Sonrasında üzgündü, gerçekten teselli edilemezdi. İçeri alındığında hiç şaşırmadım.

"Ne zamandır ?

"Bir yıl kadar, ama burada sadece birkaç hafta yaşadı.

"Ev hayatı ona uygun değil miydi?"

Brown uzun ve acı bir kahkaha atarak Helen'i şaşırttı. Dönüp 48 yaşındaki adama baktı; düzgün, el baskılı başörtüsünü, makyajsız yüzünü, uzun, köşeli vücudunu inceledi.

"Sorun evcilleştirmeydi. Tüm kötülüklerin kökü..." "Anlamı?"

"Yani doğal değildi. Onun zihninde. Bütün bunlar..." diye devam etti Brown, etraflarındaki duvarları işaret ederek. "... evler, binalar, yollar, demiryolları, inşaat, makineleşme, sanayileşme... bunların hepsi doğayı saptırmanın, onu orijinal halinden uzaklaştırmanın yollarıydı.

"Cennette mi yaşamak istiyordu?"

"Zamanı geri almak, eski yöntemlere geri dönmek istiyordu. İki oda iki salon bir evde yaşama fikri gülünçtü. Burası onun için sadece eşyalarını atabileceği bir yerdi.

Sıkışık tavan arasını işaret etti. "Onun görüşlerini paylaşıyor musunuz?"

Brown sert bir şekilde 'Çevre davasına inanıyorum, her akıllı yetişkin inanır' diye cevap verdi. 'Ama ben hiçbir zaman aşırılık yanlısı olmadım.

"Ve ?

"Neye benziyor? Greenpeace'i terk etti çünkü onlar korkaktı, penguen gibi giyinen tüm o serserilere katlanamıyordu. Sonra Earth First'e katıldı, çünkü onlar doğrudan eyleme hazırdı. Ama hatta

Onun için çok yumuşaktılar, bu yüzden Yeryüzü Kurtuluş Ordusu'na katıldı ve başı belaya girdi.

"Polis memuruna yapılan saldırı mı?

Brown omuz silkti, ama devam edemedi. Helen genç bir polis memuruna yapılan bu şiddetli saldırının onu rahatsız ettiğini hissetti.

"Ondan sonra onu kovdular. Ama o umursamadı. Örgütlü direnişten, ekip çalışmasından vazgeçmişti, dünyayla tek başına yüzleşmekten mutluydu.

"Ve sen onu içeri aldın?

"Aptal bir ineğim ben. Ama bu asla uzun sürmeyecekti. Nathaniel gerçek bir eşyaydı. *Gerçek* bir anarko-primitivistti, sürekli yeniden yabanileştirmeden bahsediyordu -'

"Üzgünüm, tercüme etmeniz gerekecek.

'Bu, orijinal halimize geri dönmek anlamına geliyor. Organize tarım yok, sanayi yok, makine yok, avcı-toplayıcı yaşama geri dönüş. Doğa Ana'nın sağladıklarıyla, öldürebildiklerinizle, toplayabildiklerinizle ya da yetiştirebildiklerinizle yaşamak.

'Hâlâ bu inançlara sahip mi? Size göre?'

'Muhtemelen, ama kim bilir? Sonunda aklını yitirdiği söyleniyordu. Sonunda ortadan kaybolmadan önce onu sokaklarda yaşarken - sarhoş, pis, küfürbaz - gören arkadaşlarım vardı. Yani, kim ne diyebilir ki?'

Sesi şimdi biraz titriyordu. Öfkesine rağmen içinde hala biraz sevgi var mıydı?

Her iki durumda da burada değil. Eğer almaya geldiğiniz şeyi aldıysanız...' 'Yanımda birkaç eşya götürmek zorundayım. Eğer istersen

Sana bir makbuz vermemi ister misin?

'Ne istersen al. Benim için bir anlamı yok.'

Helen ona teşekkür ederek, Martin'in kişisel eşyalarından bir seçkiyi poşetlemekle meşgul oldu ve el yazısıyla yazdığı yeniden doğaya dönüş manifestolarına özellikle dikkat etti. Martin, yakın zamanda geçirdiği akıl sağlığı krizinin ardından, modern kentleşmenin açgözlü yayılımından uzakta, tam bir izolasyon içinde yaşamayı umarak ormanın derinliklerine mi çekilmişti? Eğer öyleyse, konut geliştiricileri, kamp alanı sahipleri ve eğlence şirketleri tarafından ormana yapılan sürekli saldırıyı nasıl değerlendirirdi? Ve nasıl tepki verirdi?

Hâlâ cevaplanması gereken pek çok soru, peşine düşülmesi gereken pek çok ipucu vardı ama Helen'in zihninde sarsılması zor bir görüntü oluşuyordu.

Nathaniel Martin ormanda ilerliyor, inatla avını arıyordu.

"Seri numarası yok, üretici işareti yok, Kitemark yok... hiçbir şey yok.

Charlie gözlerini arbalet okunu görmesi için havaya kaldıran Meredith Walker'a dikti.

"Cıvatalar bir dükkandan ya da internetten alınmamıştı," diye devam etti Meredith. "Ev yapımı olduklarını söyleyebilirim, diğer metal parçalarından yamyamlık yoluyla elde edilmişler. Toplamda üç tane vardı ve hepsi de şekil, ağırlık ve yoğunluk bakımından küçük farklılıklar gösteriyordu.

Yani ev yapımı mı? Charlie cevap verdi.

"Öyle görünüyor.

Meredith kanıt torbalarından birini Charlie'ye uzattı. İkili Woolston'daki CSI laboratuvarındaydı, etrafları düzinelerce adli tıp görevlisiyle çevriliydi ama Charlie'nin gözleri sadece avucunun içindeki boğumlu arbalet okundaydı. Bu şeyin ağırlığı onu tedirgin etmişti - aniden bu ölümcül füzelerden biri tarafından vurulmanın nasıl bir his olduğunu hayal etti.

"parmak izi var mı? Charlie kendini toparlayarak sordu. Meredith başını salladı.

Üzerindeki DNA Campbell'a ait. Eğer cıvataların nerede yapıldığını bulabilerseniz bir bağlantı kurabiliriz ama elimden gelen bu.

Charlie hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak başını salladı. Daha fazlasını ummuştı ama şaşırmamıştı. Bu davayla ilgili hiçbir şey basit görünmüyordu.

"Peki ya ip?

'Özel bir şey değil. Eski, yani muhtemelen yakın zamanda elde edilmedi, ama çok güçlü.

Charlie'nin aklına başka bir görüntü geldi: Campbell'ın cansız bedeni havaya kaldırılıyordu.

"Henüz hepsini kontrol etmedik, bu yüzden parmak izi ya da DNA konusunda şansımız yaver gidebilir.

Charlie'ye bir parça iyimserlik aşılayacak bir şeydi ama ikisini de kandıramadı. Burada hesapçı, becerikli bir katille karşı karşıyaydılar - kendi işkence aletlerini tasarlayabilen, izinin sürölmesini istemeyen biri. Yine de Meredith'in bulguları önemliydi; katilin ana akımın dışında, ormanı iyi tanıyan ve bunu kendi çıkarları için kullanan biri olma ihtimalinin altını çiziyordu.

Charlie kısa bir süre sonra ayrıldı ve Helen'e bulgularıyla ilgili kısa bir mesaj bıraktıktan sonra aceleyle arabasına döndü. Artık öncelikleri Nathaniel Martin'i bulmaktı ama nereden başlamalıydılar? Alışlagelmiş yöntemlerin hiçbirisi işe yaramayacaktı - mali takip, bilinen ortaklar, tanıklara başvurma. Tek yapmaları gereken Robinson'ın çizdiği robot resim ve New Forest'in derinliklerinde bir yerlerde kötü bir ruhun, masum bir adamı ölüme sürükleyebilecek bir hayaletin gizlendiği bilgisiydi. Charlie özel hayatında sık sık kendini denizde hissediyordu ama aynı kaygıyı iş yerinde de hissetmeye başlamıştı. Liderlik etmesi, Helen'in ekibi ileriye götürmesine yardım etmesi, Southampton Central'da kendini kabul ettirirken DS Hudson'a rehberlik etmesi gerekiyordu. Ama şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

kaybolan birini nasıl bulabilirsin?

'Neden biri bunu yapar ki? Anlamıyorum...'

Melanie Walton doğrudan Joseph Hudson'a bakıyor ve kendisine yardım etmesi için yalvarıyordu. Onun kederini, şokunu ve cevaplara olan ihtiyacını anlıyordu - bunu daha önce defalarca görmüştü - ve kalbi onunla birlikte atıyordu. Ama ona sunabileceği somut bir şey yoktu ve bunu süslemenin de bir anlamı yoktu.

'Dürüst olmak gerekirse, henüz bilmiyoruz. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var.'

Melanie cevap vermedi. Bunun yerine nişan yüzüğünü çekiştirerek parmağında evirip çevirdi. Yüzüğün görüntüsü onu açıkça üzüyordu - güzel elmas yüzük, öldürülen nişanlısının ona verdiği son hediye idi - ama gergin tiki bir şekilde gözyaşlarını uzak tutuyordu. Hudson durursa tamamen yıkılacağından şüpheleniyordu.

"Melanie?

'Size yardım edeceğimi söyledim ama nasıl yapabileceğimi bilmiyorum...'

Sabahki şok yerini çaresizlik ve umutsuzluğa bırakıyordu. Kamp alanındaki sorgusunun ardından Melanie polis morguna götürülmüştü. Orada, bir FLO tarafından desteklenen kurbanın Tom Campbell olduğunu resmen teşhis etmişti. Daha sonra evine geri götürülmüştü, Joseph onunla karakolun sade sorgu odaları yerine tanıdık ve rahat bir ortamda konuşmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Şimdi doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu. Tom Campbell'ın iyi bir fotoğrafçı olduğu belliydi - Melanie'nin sevgilisine mutlulukla gülümserken çekilmiş sayısız fotoğrafı duvarların her santimini kaplıyordu. Gülümseyen, mutlu fotoğraflar, şimdi yaslı kadınla alay ediyor gibi görünen görüntüler.

Tom hakkında biraz bilgiye ihtiyacımız var. Geçmiş, nerede tanıştığınız ...'

Önce sıradan, genel sorular. Melanie'yi konuşturması gerekiyordu.

Melanie sonunda yüksek sesle koklayarak, 'O bir güney sahili çocuğu, hep öyleydi,' diye cevap verdi. 'Southampton'da doğdu ve büyüdü. Onunla bir yelken kulübünde tanıştım. İkimiz de yelken sporuna meraklıydık ve birbirimize olduk.

Nişan yüzüğü birkaç kez daha çevrildi.

"Birlikte ne yapmaktan hoşlanırdınız?

'Yürüyüş, kamp, bisiklet. Tom açık havayı çok severdi, fotoğraf makinesini de çok severdi, gezilerimizde hep yanında getirirdi.

Yusuf duvarlardaki fotoğraflara bir kez daha baktı.

"Hiçbir zaman fotoğraf çekerken olduğu kadar mutlu değildi. Ve onu izlemeyi çok severdim. O kadar heyecanlı, o kadar mutlu görünüyordu ki...'

Bakışlarını yere indirdi, birkaç sessiz hıçkırık vücudunu sarstı. Kendini toparlamak için çok çabalıyordu ama zorlandığı belli oluyordu.

"Ne zaman nişanlandınız? Hudson nazikçe ısrar etti.

"Altı ay önce, aslında daha önce yapmalıydık ama Tom işe yerleşene kadar beklemek istedik.

"Nexus için çalışmaktan hoşlanıyor muydu?

"Elbette. Biyokimyacı olmak onun tek yapmak istediği şeydi. Ben hiç anlamıyorum ama onun için şiir gibi bir şey...'

"Protestolar sırasında herhangi bir sorun yaşadı mı?

"Bana anlattığı kadarıyla değil. Oldukça kısa ömürlü oldular ve şirket güvenlik getirdi, bu yüzden ...'

Hudson işlerin aslında Melanie'nin anlattığından çok daha ağır olduğundan şüpheleniyordu ama buna aldırmadı. Belki de Campbell onu endişelenmekten kurtarmak için gerçeği ondan saklamıştı.

'Yani, evinde ya da iş yerinde hiç kişisel olarak hedef alınmadı mı? Tehdit mektupları, evine ya da arabasına zarar gelmedi mi?

"Hayır, o bir bilim adamıydı, yöneticilik yapmıyordu.

Peki ya özel hayatı? Herhangi bir sorun? Eski bir kız arkadaşı? Senin eski sevgilin?'

'Hayır, neredeyse altı yıldır birlikteyiz. Ondan önce ciddi biri yoktu.

"Para sorunu mu?

'Hayır, iyi para alıyor. Her zaman  yleydi.' "Peki ya uyuşturucu?

"Peki ya onlar?

"Onları eğlence amaçlı mı aldı?

"Geçmişte, belki.." Melanie tereddütle cevap verdi.

"Uyuşturucu bulundurmaktan hüküm giymiş olduğunu fark ettim.

On sekiz yaşındaydı. Yanlış zaman, yanlış yer. Bugünlerde o sahnenin bir parçası olamayacak kadar çok şey yaşadı.

"Çok içer miydi?"

"Senden fazla değil.

Sanki Yusuf nişanlısına iftira atıyormuş gibi meydan okurcasına, öfkeyle söylenmişti.

"Peki Woodland View kamp alanına yapmaya karar verdiğiniz bu gezi uzun zaman önce mi planlanmıştı? Joseph konuşmaya devam etti.

"Bir hafta kadar.

"Gideceğini başka kim biliyordu?

'Şey, ailem, sanırım. Ama başka kimse yok.

"Bu konuda paylaşım ya da tweet yaptınız mı?

'Elbette, ama sadece oraya vardığımızda. Site gerçekten güzeldi ve gün batımı da çok güzeldi, yani...'

Joseph hem Tom'un hem de Melanie'nin Facebook'a hevesle katkıda bulunduklarını biliyordu. İstasyondaki son paylaşımlarına baktı ve bir hüznün saplanması hissetmemek zordu. Hemen hemen her selfie ve fotoğrafta genç çift mutlu, kaygısız ve aşıktı.

"Mükemmeldi, her şey mükemmeldi," diye devam etti Melanie, anıların içine girerek. "Hatta ormanda, Lyndhurst'teki güzel otellerden birinde, yakınlarda bir yerde bir resepsiyonla evlenmekten bile bahsetmiştik. O gece planlar yapıyorduk... ve şimdi tüm *bunlar*.

Bir kolunu umutsuz, çaresiz bir hareketle uzattı ve Yusuf'a bir kez daha baktı, yüzünü şaşkınlık ve umutsuzluk kaplamıştı. Hayatı çok güneşli, çok iyimser görünüyordu - planları, umutları, hayalleri vardı, ama hepsi kül olup gitmişti. Nişanlısını kaybetmişti, hayır, nişanlısı elinden alınmıştı ve onu parçalayan da .

Tom'un ölümünün gerçekliğiyle yüzleşmek başka bir şeydi. Onun vahşice öldürüldüğü gerçeğiyle yüzleşmek, sonra da

kuşlar, tamamen başka bir şeydi.

Helen, Tom Campbell'ın cesedine baktı ve gördükleri karşısında midesi bulandı. Gri, cansız deri, büzülmüş, kabuk bağlamış ok yaraları, ayak bileklerinin bağlandığı yerdeki morarmış, çiğ lekeler - bunlar yeterince kötüydü, ama onu asıl üzen genç adamın yüzünü görmektir. Ağzı açıktı, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Bu, Helen'i ürperten saf bir dehşet ifadesiydi. Böyle bir tepkiye neden olacak ne yaşamıştı?

"Seni , değil mi?

Helen bakışlarını kaldırdığında Jim Grieves'in yaklaştığını gördü. Birkaç yıldır Hampshire Polisi'nin Baş Patoloğu ile birlikte çalışıyordu ve Jim nadiren herhangi bir duygusunu itiraf ederdi. Ama bu seferki onu etkilemiş görünüyordu.

Helen düşünceli bir ifadeyle, 'Yüzünde acıyı görebilirsiniz,' diye cevap verdi. 'Ama başka bir şey de var. Korku mu? Korku mu?

"Hoş bir manzara değil, orası kesin, ama elimdekini size ," diye cevap verdi Grieves, ses tonunu iş gibi tutarak.

Meşgul müydü yoksa sadece bu işi bitirmek mi istiyordu, Helen anlayamadı. Her iki durumda da, onun profesyonelliğinden memnundu.

"Gördüğünüz gibi vücudunda çok sayıda sıyrık var. Üzerinden çıkardığım giysiler büyük ölçüde yırtılmıştı, yüzden bir çalılığa düştüğünü ya da ormanda koştuğunu varsaymanın doğru olacağını düşünüyorum. Ayaklarının durumu kesinlikle ikincisine işaret ediyor.

Helen'a levhanın ucunu işaret etti.

'Ayak tabanlarının birçok kez yırtıldığını görebilirsiniz, burada tek ve derin bir yara var...'

Helen, adamın sol ayağının ortasındaki kızgın deliği görebilmek için başını eğdi.

"Yaranın temizliği, derinliği ve kıvrımı göz önüne alındığında, büyük bir diken olduğunu tahmin ediyorum, ancak kesin olarak söylemek zor.

Helen ürperdi, birden Campbell'ın can havliyle koştüğünü gördü, diken derinlere gömülmüştü.

'Böyle bir yara ilerlemesini engeller, belki de onu kolay bir hedef haline getirirdi. Cıvata yaralarının hepsi iyi, temiz vuruşlardı - görünüşe göre hepsi aynı anda meydana *geldi* - bu yüzden sonunda durdurulduğunda, aniden durduruldu.

"Onu öldürebilirler miydi?"

'Öyle olmasını , değil mi? Ama bu durumda, hayır derdim.

Helen şaşkınlıkla ona baktı.

Gövdede üç büyük yara. Çok fazla kanama ve kan kaybı var ama kurşunlar ana organları ıskalamış. Eğer kalbe, akciğerlere, hatta böbreklere isabet etseydi, ölmüş olabilirdi, ama bu haliyle...'

Helen bunu sindirdi. Hızlı bir ölüm umuyordu ama aslında Campbell'ın çektiği acı aşırı ve sürekli olmalıydı.

"Gövdesindeki kurumuş kana bakın," devam etti Grieves, her bir yaradan başlayıp boynuna ve yüzüne doğru uzanan kalın çizgileri göstererek. "Ve kollarında. Görünüşe bakılırsa kurban hâlâ hayattayken asılmış.

'Nasıl emin olabiliyorsunuz? Her halükarda yaralardan kan sızacaktı, değil mi?"

"Eğer kalbi atmıyorsa bu kadar çok olamaz. Ayrıca, ayak bileklerine bakın, kurban havaya kaldırıldığında ölmüş olsaydı bu kadar şişmiş olmalarına imkan yoktu.

Campbell'ın ipin üzerinde umutsuzca kıvrandığı bir görüntü Helen'in zihninde canlandı ama onu uzaklaştırdı.

'Peki, ölüm nedeni? Ölüm zamanı?"

"Zamanlama konusunda kesin konuşmak zor. En iyi tahminim gece yarısından sonra ama şafaktan önce. Ölüm sebebi? Şey, bu oldukça basit. Kan kaybından ölmüş.

Helen başını salladı ama güçlüğüle edebildi.

'Uzun, yavaş ve üzücü olurdu. Kademeli bir boğulma gibi.

Helen merak etti, bu kazara mıydı yoksa kasıtlı mıydı? Campbell'ın katili, kurbanının hayatının akıp gitmesini mi izliyordu?

"Her neyse, bunlar benim ilk bulgularım. Sizin için toksikoloji raporlarını aldım - kanlarda bol miktarda alkol var ama herhangi bir uyuşturucu ya da ilaç yok.

Grieves keşiflerini hızlıca sıralamaya devam etti ama Helen'in gözleri cesede yapışmış, yaralarından parmak uçlarına kadar uzanan kan çizgilerini takip ediyordu. Hayatın ondan çekilip gittiğini hissetmek nasıl bir şey olmalıydı? Ve neden ona bu kadar acı çektirilmişti? Bu sadece saldırganın keyfi için miydi? Tom'un farkında olmadan işlediği 'suçlar' için kasıtlı bir ceza mıydı? Yoksa daha derin bir anlamı mı vardı?

Acı çeken kurbandan akan bol miktarda kanın ormanın kendisine bir adak olması mümkün müydü?

Emilia kapı ziline sertçe bastı ve birkaç saniye boyunca basılı tuttu. Önündeki mütevazı banliyö evi sessizdi ama içerideki ışıkları görebiliyordu. İçeride *birileri* vardı ve Emilia, kendisini görmezden gelme çabalarına rağmen onlarla konuşmaya kararlıydı.

Bu, listesindeki son adrestir. Şimdiye kadar yaptığı aramalar sonuçsuz kalmıştı. Ulaştığı ilk üç kadın bir gazeteci tarafından arandıkları için şaşırmış görünüyorlardı. Belli ki bütün gün New Forest'in çeşitli yerlerinde arazideydiler ve meslektaşlarının üzücü keşfini henüz duymamışlardı. Henüz polisten bir haber gelmemişti, dolayısıyla ana akım medyada da bir şey yoktu; şirketin iç dedikodu değirmeni de onlara ulaşmamıştı. Emilia, Park İdaresi'nin üst düzey yöneticilerinin bu küçük sırrı ne kadar sıkı koruduklarını merak ediyordu. Tam da en yoğun turist sezonunun başladığı şu günlerde çatılardan haykırmak isteyecekleri bir şey değildi bu.

İçeride bir hareketlenme oldu ve Emilia parmağını bırakarak mümkün olduğunca tehditkâr görünmemek için kapıdan uzaklaştı. Listesindeki dördüncü kadın da pek misafirperver davranmamıştı - kötü bir soğuk algınlığı geçiriyordu. Emilia onun üç gündür çalışmadığını hemen anlamıştı, bu yüzden onu alıkoymadı ve listesindeki son adrese doğru aceleyle ilerledi.

Kapı açıldı ve orta yaşlı bir adam görüldü. Emilia'ya tepeden tırnağa baktı, sinirli olduğu her halinden belliydi ama bunu yaparken bile düşmanca tavrı değişmiş gibiydi, belki de Emilia'nın yüzünün sağ tarafındaki ağır yara izi onu şaşırtmış ve rahatsız etmişti.

"Eee?" diye bağırdı, sesinin hoş gelmemesi için elinden geleni yapıyordu.

"Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adım Annie Brewster, *Southampton Evening News*'den geliyorum.

Gerçek adını gizlemek için kimliğini hızlıca gösterdi. Ancak asık suratlı kapı görevlisi kimliğe bakmadı bile - bir gazeteciyle karşı karşıya olduğu için tedirgin görünüyordu.

"Siz Bay Smith olmalısınız?"

"Ne olmuş yani?"

"Karınızla biraz konuşabilir miyim acaba?" "Ne hakkında?" diye sordu.

'Biz yapıyorsa anket üzerinde üretkenlik ve Hastalık içinde İşyerinde. Anladığım kadarıyla eşiniz bugün işten çıkarılmış?

Adam gözlerini kıstı ama hiçbir şey söylemedi. Kendisine gerçekten hangi sorunun sorulduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Yani?"

"Sadece kısa süreli bir hastalık mı, soğuk algınlığı mı yoksa daha ciddi bir şey mi olduğunu öğrenmek istedim-

Smith bir kez daha kapı aralığına çekilirken bile, "Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi.

Kapının yüzüne çarpılmak üzere olduğunu hisseden Emilia öne doğru bir adım atarak ayağını eşiğe koydu.

"Al bakalım, ne sanıyorsun?"

"Sadece bir saniye sürecek, sonra söz veriyorum yoluma gideceğim," diye ısrar etti Emilia, omzunun üzerinden ilerideki kasvetli eve bakarak.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Smith, ona doğru yaklaşarak.

"Eğer yatalaksa, bunu telefonda yapabiliriz. "Öyle bir şey değil.

"Sonra ne olacak?"

Emilia'nın sesi, rakibini şaşırtmış gibi görünen, keskin ve nüfuz ediciydi. En iyisi için ne yapması gerektiği konusunda kararsız kaldığı belliydi.

"Bakın, kötü bir şok geçirdi, hepsi bu. Ve kimseyle konuşmak istemiyor, hele de bir gazeteciyle. Bu yüzden belki de bana nezaket gösterip geldiğiniz yere geri dönersiniz...' Öfkeyle Emilia'nın ayağını pervazdan tekmeledi. '... ve bizi huzur içinde bırak.

Kapı suratına çarpılınca Emilia bir adım geri çekildi. Usulca uzaklaşan ayak seslerini ve ardından içeriden gelen endişeli bir kadın sesini duyabiliyordu. Yavaşça yüzüne bir gülümseme yayıldı. Belki de

püskürtülmüştü ama istediğini elde etmişti. Artık kilit tanığın kimliğini biliyordu ve bunun üzerine harekete geçmeye niyetliydi.

Talihsiz Bayan Smith için uzun bir soru listesi vardı.

'Size bir şey söyledi mi? Onu endişelendiren bir şey mi vardı?

Charlie ve Steve önlerinde bir şişe şarapla kanepede iç içe oturuyorlardı. Charlie ekiple görüştüktan sonra eve gitmeye karar vermişti. Yarın önlerinde büyük bir gün vardı ve kendini tamamen bitkin hissediyordu - son bir haftadır biriken uykusuzluk bunun bedelini ödetmişti.

Steve ev yapımı lazanya ve bir şişe Barolo ile onu bekliyordu. Jessica'yı çoktan uyutmuştu - Charlie için bir başka kaçırılmış yatma vakti - ve akşamı birlikte en iyi şekilde geçirmeye niyetli görünüyordu. Yemeklerini yemişler, günün olaylarını konuşmuşlar ve şimdi birlikte uzanmışlardı, Steve Charlie'nin ayaklarına nazikçe masaj yapıyordu. Rahatlatıcıydı, huzur vericiydi ama yine de ne yaparsa yapsın Charlie Jessica'yla ilgili kaygılarından kurtulamıyordu.

Steve uzun bir tartışmanın içine çekilmek istemediği için temkinli bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. "Okulda eğlenceli bir gün geçirmiş, Uzay Haftası'nın tadını çıkarmıştı. Keyfi yerindeydi.

"Onu endişelendiren şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir şey söylemedi mi?

Steve güler yüzle, "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye karşılık verdi. 'Sana öğle yemeğinde ne yediğini söyler, hepsi bu kadar. Ama kendi içinde iyi görünüyordu, o yüzden endişelenmemeye çalış.

Elbette haklıydı - Jessica genellikle okuldan eve yorgun ama memnun dönerdi - yine de Charlie resmin tamamını bilmedikleri, bir şeylerin yanlış *olduğu* hissinden kurtulamıyordu.

'Bunun nereden çıktığını anlamıyorum. Okulda her şey çok iyi gidiyor gibiydi.

"Belki de hala öyledir. Belki de gündüz olanlarla gece terörü arasında hiçbir bağlantı yoktur.

"Belki..

"Tüm web sitelerinin ne dediğini biliyorsunuz - bu tür şeylerin ne bir mantığı ne de bir nedeni var.

Charlie ilk kez Steve'in sarsılmaz iyimserliğinin kendisinde de olmasını diliyordu, onun dayanıklılığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Steve uykusuzlukla kendisinden çok daha iyi başa çıkıyor gibiydi.

'Ama eğer bilmediğimiz bir temel neden varsa -'

'O zaman zamanla ortaya çıkacaktır. Eğer bir sorun varsa, bunun ne olduğunu bulacağız ve üstesinden geleceğiz, değil mi?

Nazikçe söylenmişti, ancak konuşmayı ilerletmek için açık bir davetti.

"Sanırım...

"Güzel. Şimdi bu şarap şişesini bitirmeye ne dersin?"

Charlie bunun nereye varacağından şüphelenerek memnuniyetle kabul etti. Şişe biter bitmez Steve onu kucaklayıp üst kata taşıdı ve her adımda arsız öpücükler çaldı. Parmak uçlarında Jessica'nın odasının önünden geçerek yatak odasına ulaştılar ve birkaç dakika sonra yorganın altında, çıplak, sarmaş dolaştılar.

Steve kızın yüzündeki saçları okşayarak onu boynundan, kulak memesinden ve burnunun ucundan öptü.

"Düşünüyordum da...

Charlie onun ses tonundan etkilenererek gözlerini açtı.

"Neden yarın hapını almayı unutmuyorsun?" "Ciddi misin?

'Hadi bebek yapalım, Charlie. Bu işte iyi olduğumuzu biliyorsun...' 'Şaka yapıyor olmalısın.

'Jessie'nin küçük bir kız kardeşe ihtiyacı var.

Ya da erkek kardeşe. "Henüz değil.

'Ve sana söz veriyorum yol boyunca eğleneceğiz. Ama yardımınıza ihtiyacım var.'

'Üzgünüm, yapamam. Bu tamamen eğlence amaçlı.

Charlie bir an için onun da karşılık vereceğini düşündü ama onun yerine fısıldadı:

"Edepsiz konuşmana bayılıyorum.

Öldürmek için harekete geçti, onu kendine doğru çekti, sonra sırt üstü dönerek şimdi üstte olmasını sağladı. Charlie gözlerini kapadı ve o ana teslim oldu, onun dokunuşundan zevk alıyordu, heyecandan titriyordu

İçinden nabız gibi atıyordu. Daha sonra Steve'in yanına uzanıp onun nazik ve tatmin edici nefes alışını dinlerken uykunun kendisini ele geçirmesine izin vermeye çalıştı ama hep uyanık kaldı. Akşamın keyifli dikkat dağınıklığına rağmen Charlie kendini kapatamıyor, Jessica'yla ilgili endişelerini bastıramıyordu.

Bu yüzden orada, karanlıkta, sinirli ve üzgün bir şekilde yatıyor, geleceğini bildiği çıgllıkları bekliyordu.

Kapıya sert bir şekilde vurulması Helen'in başını kaldırmasına neden oldu. Gelenin Joseph Hudson olmasını bekliyordu - olay odasında kalan tek memur oydu ve ilk tam gününde hevesini kanıtlamaya çalışıyordu. Ama Helen'i şaşırtan Başkomiser Grace Simmons içeri girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

"Yaşlı bir bayan için bir dakikanız var mı?

"Kesinlikle. Zaten gitmeden önce seni arayacaktım.

Simmons oturduğu yerden Helen'in ofisinin içini inceledi, gözleri duvarda asılı olan takdirnamelere, masanın üzerinde duran dava dosyalarına ve taşan çöp kutusundaki boş kahve fincanlarına takıldı.

'Keskin uçta hayatın nasıl olduğunu göreceğimi düşündüm. Benim kadar uzun süre yönetim kurulu odalarında sıkışıp kaldığınızda, gerçek polis işinin nerede yapıldığını görmek güzel.

Başkomiser Simmons altı aydır Southampton Merkez'de görev yapıyordu. Altmışlı yaşlarının başındaydı ve yasal olarak emniyet teşkilatından emekli olması gerekiyordu, ancak üst düzey yetkililer Jonathan Gardam'ın yerine uygun bir kadrolu atama yapamayınca onu geçici olarak istasyon şefliği görevini üstlenmeye ikna etmişlerdi. Helen o zamana kadar iki işi birden yürütüyordu ve özellikle Simmons onun için her zaman çok değerli biri olduğu için yerine birini bulduğu için minnettardı.

Anne ve babasının öldürülmesinin ardından Helen çeşitli bakım evleri arasında mekik dokumuş ve sonunda Basingstoke'taki bir tesise yerleştirilmişti. Helen'in orada gördüğü şeyler - *katlandığı* şeyler - sonsuza kadar onunla kalacaktı, ancak Simmons'ın müdahalesi, o zamanlar sadece düşük bir WPC, Helen'in kaçmasına yardımcı olmak için çok önemli olduğunu kanıtladı. Daha sonra Simmons onu yakından takip etmiş, ona yol göstermiş, destek olmuş ve sonunda Helen teşkilata katılmaya karar verdiğinde ona akıl hocalığı yapmıştı. Gerçekten de Helen üzerindeki etkisi o kadar derin olmuştu ki

kendisine yeni bir kimlik seçerken Simmons'ın Hristiyanlıktaki adı olan Grace'i ödünç aldı.

Bu nedenle Simmons Southampton Central'ın başına geçtiğinde Helen çok sevinmişti. Gardam'ın saplantılı, intikamcı ve çıkarıcı olduğu yerde Simmons dürüst, destekleyici ve nazikti. Helen'in ilk kez anlaşılabildiği bir patronu olmuştu. Bu yüzden kapısı ona her zaman açıktı.

'Çok alçakgönüllüsün. Polislik hakkında bizim bilebileceğimizden çok daha fazlasını unutmuşsun,' diye cevap verdi Helen, zor bir günü hoş bir notla bitiriyor olmaktan memnun bir şekilde.

Simmons bu iltifatı elinin tersiyle itti - o, okşanmaya ihtiyacı olmayan, açık sözlü bir kadındı.

"Nasıl gidiyor?

'Elimizde şüpheli bir kişi var - Nathaniel Martin - ama onu bulmanın açık bir yolu yok. On sekiz aydır tamamen izini kaybettirmiş durumda.

"Hiç görülmemiş mi? Simmons şaşırarak cevap verdi.

Hiçbir şey doğrulanmadı. New Forest'ta saklanıyor olabileceğini düşünüyoruz, bu yüzden tüm ekip yarın oraya gidiyor. Yine de fazladan birkaç cesede ihtiyacım var, çünkü kapsadığımız alan oldukça geniş.

"Elbette, kimi onu alın.

Teşekkür ederim. Ayrıca, bu tür bir operasyon kaçınılmaz olarak dikkat çekecektir, bu nedenle basın konusunda ne yapmak istersiniz?

"Ne biliyorlar ki?

'Medya irtibat bürosu bu sabah New Forest'ta bir ceset bulunduğunu bildiren bir açıklama yayınladı. Ancak ölüm şekline ilişkin herhangi bir ayrıntı bulunmamaktadır.

Simmons kararlı bir şekilde, 'Şimdilik böyle kalsın,' diye onayladı. 'Tatil ordularını dehşete düşürmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum.

"Tabii ki.

Simmons ayağa kalkarak, "Bu kadar o zaman," dedi. "Sanırım yakında paydos edeceksiniz?

Helen saate baktı - saat on birdi - sonra tekrar Simmons'a döndü. Simmons'ın bu kadar uzun süre kalmasının gerçek nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu.

doğaçlama bir ziyaret.

"On dakika daha.

'Daha fazla değil, lütfen. Sabah burası hala burada olacak'.

İnsanlar Helen'in çalışma hızına ve bağlılığına hayret ediyordu ama Simmons buna kanmıyordu. Southampton Central'ın, buradaki rolünün Helen'in sığınağı olduğunu, ona her zaman sert davranan bir dünyadan uzaklaşmak için bir sığınak olduğunu biliyordu.

"Bu işi sevdiğini biliyorum Helen," diye devam etti Simmons. 'Yaptığın şey *önemli*, ama arada kendine bir mola vermelisin.

"Anlıyorum. Sadece her zaman çok fazla şey oluyor -'

'Dünyanın dertlerini omuzlarına almak senin işin değil. Joanne'in başına gelenlerden dolayı kendini kötü hissettiğini, Tanrı'nın gönderdiği tüm saatlerde çalışmanın bunu bir şekilde telafi edeceğini düşündüğünü biliyorum.

DS Sanderson'dan söz edilmesi Helen'in sinirlerini gerdi.

"Mesele o değil.

Öyle değil mi? O soruşturmada disiplin cezası almak, hatta kovulmak için gelen her şeyi yaptınız. Tüm sorumluluğu üstlenerek, kendinizi kamuoyu önünde yırtarak, operasyonel kararlarınızı sorgulayarak -'

'Ve bunu yapmakta haklıydım -'

Hayır, yapmadın. Sen yanlış bir şey yapmadın, Helen. Bu yüzden her türlü suçtan aklandın. Bu tehlikeli bir iş, bunu herkesten çok sen biliyorsun. Şimdi kendini affetme ve ileriye bakma zamanı.

Muhtemelen haklıydı ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Joanne Sanderson Helen'in kollarında ölmüştü ve bu anıyı unutmak zordu.

"Ciddiyim Helen. Geçmişe takılıp kalma. Yoksa seni yiyip .

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ancak kapıyı açarken şu sonuca vardı:

"Sen de bir hayatı hak ediyorsun, biliyorsun.

Bununla birlikte Simmons, Helen'in ayrılması için kapıyı aralık bırakarak ayrıldı. Helen onun sözlerini düşünerek gidişini izledi. Tekrar dışarı çıkmaya, dünyayla ilişki kurmaya ihtiyacı vardı ama ne amaçla? Onun için dışarıda ne vardı?

Dosyalarını toplayan Helen masasından kalktı ve olay odasına hızlıca bir göz attı - Joseph Hudson'ın doğrudan kendisine baktığını gördü. Ne kadar zamandır ona baktığını bilemiyordu ama yakalanmaktan utanan Hudson bakışlarını hızla kaçırarak işiyle meşgul oldu. Helen bir an için merakla *ona* baktı ama Simmons'ın sözleri hala kulaklarında çınlıyordu, bu yüzden kapıya doğru yürümek için döndüğünde Helen ışıkları söndürerek odayı karanlığa gömdü.

Ormanın üzerinde asılı duran ağır bulutlar güneşi engelliyordu. Şafak sökmek üzereydi ama gün henüz uyanmamıştı ve Woodland View kamp alanı yavan, süt gibi bir ışıkla yıkanıyordu. Charlie, dumanı tüten kahvenin beynini ve vücudunu canlandırmasını umarak lattesine sarılmış, bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Uykusuz geçen bir gecenin ardından kendini hava kadar bitkin hissediyordu.

Ekip kamp alanında toplanmış, ormana doğru büyük hamleden önce Helen'in gelmesini bekliyordu. Bentham, McAndrew ve Reid'in yanı sıra şu anda Charlie'nin yanında duran ve savaş başlamadan önce son bir sigara içen Joseph Hudson da kamp alanındaydı. Yeni çocuk ekiple iyi anlaşıyor gibi görünüyordu, genç subaylarla ve bazı üniformalılarla konuşmak için zaman ayırıyordu, ancak bu sabah Charlie'ye yakın durdu, en deneyimli meslektaşlarından birinden arazinin yalanını almaya hevesliydi.

"Peki, nasıl biri için çalışmak ister?"

"Helen?"

Hudson sanki cevap belliymiş gibi başını salladı. "İyi.

Hatta iyiden de iyi.

"Çünkü mü?"

Çünkü o önemsiyor. Çünkü daha çok çalışıyor.

Çünkü işi hallediyor. Ve... çünkü o sadık. "İkiniz uzun zamandır birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Birkaç yıl.

"Dedektif Grace gibi biriyle çalışmanın size bir zararı olmaz.

'Elbette, ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Beni daha iyi bir polis memuru yaptığı için yapıyorum. Eğer öğrenmek istiyorsan, doğru yere geldin.

Amin.

Sigarasından son bir nefes çektikten sonra söndürdü ve yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Hiç hayatına devam etmek istemedi mi? Yeni bir bölgeye terfi etmedi mi?"

"Southampton'ı seviyor.

"Burada ailesi var mı?" "Hayır.

"Bir koca mı?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsunuz. Ama hayır, bilmiyor. Helen ilişki kurmaz. Peki ya siz?"

Hudson Charlie'ye bakıp gülümsedi, sanki onun spot ışıklarını tekrar kendi üzerine çevirmek için yaptığı kararlı hareketle eğlenmiş gibiydi.

"Evliydim. Londra'da çalışıyordum. Ama yürümedi ve Liverpool'da kimseyle gerçekten bir bağ kuramadım. O dili konuşamıyordum, bilirsiniz."

Charlie başıyla onayladı. Yakışıklı DS'nin her yerde çekici olacağını düşünmüştü ama iyi konuşması ve güneyli aksanının onu öne çıkaracağı doğruydı.

"Belki burada daha şanslı olursun. Sosyetik çocuklara aldırmayız."

Charlie kahvesini bitirdi, ama fincana yapışmaya devam etti, alabildiği kadar sıcaklık toplamaya hevesliydi. Ne kadar çabalasa da bu sabah soğuğun etkisinden kurtulamamıştı.

"Peki bu doğru mu?"

Charlie başını kaldırıp Hudson'a baktı ve onun ilk kez tereddüt ettiğini görünce şaşırdı.

"Onun hakkında yazdıkları doğru mu? Hapishanede yaşadıkları hakkında? Robert Stonehill ile ilgili olanlar?"

Charlie'nin gözleri kısıldı. Helen'e karşı doğal olarak korumacıydı ve kimsenin onu incitecek konulara burnunu sokmasından hoşlanmazdı. Gazeteler Helen'in öldürülen dominant Jake Elder'la olan ilişkisinin, intikamcı yeğeni Stonehill'le olan ve onu HMP Holloway'e tıkan tehlikeli mücadelesinin tüm ayrıntılarını tekrar tekrar yayınlamaktan büyük zevk alıyorlardı. Günlerce süren haberlerinde müstehcen, yanıltıcı ya da gerçek dışı her türlü ayrıntıyı eklemişlerdi, yani her erkek ve köpeği

Charlie'nin eski arkadaşının içini dışını biliyordu. Gerçek Helen gazetelerdeki karikatürlerden çok farklıydı ama Charlie bunu çok az tanıdığı biriyle paylaşmaya hazır değildi.

'Okuduğun her şeye inanmak istemezsin,' diye karşılık verdi. 'Ama eğer gerçekten merak ediyorsan, neden ona kendin sormuyorsun?'

Charlie omzunun üzerinden, bisikletini park etmiş olan ve şimdi onlara doğru yürüyen Helen'e başıyla işaret etti. Charlie, Hudson'ın teftiş bekleyen bir er gibi küstah gülümsemesini bırakarak doğrulmasıyla eğlendi.

"Herkes hazır mı?"

"Elbette," diye yanıtladı Charlie, Helen yaklaşırken ona dönerek. 'Ben A Takımını kuzeye yönlendiriyorum. DS Hudson B Takımını güneye götürecektir ve sen de C Takımıyla görev yapacaksın.'

"Herkes haritasını aldı mı, öngörülen rota?"

'Evet, telsizler kontrol edildi ve dağıtıldı. Üçüncü banttayız.'

Charlie Helen'e bir telsiz uzattı. Helen hemen aldı ve frekansı istenen banda çevirdi.

"O zaman .

Helen dönerek, diğer subayların toplandığı ormanın sınırlarına doğru yürüdü. Hudson hemen arkasından geldi ve son olarak Charlie de onu takip etti. Normalde bu tür büyük operasyonlar onu heyecanlandırırdı ama bugün içini kemiren bir huzursuzluk hissinden kurtulamıyordu. Belki görevin büyüklüğünden, belki de tehditkâr bulutlardan kaynaklanıyordu ama bir şey bugün ruh halini olumsuz etkiliyor gibiydi. Endişesinden sıyrılmak için elinden geleni yaptı, ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da yağmur yağmaya başladı. Keskin, kindar bir yağmur. Sanki havanın kendisi onlara karşı komplo kuruyor, çabalarıyla alay ediyordu.

Onu üzen ormanın kasvetli manzarası mıydı? Yoksa Martin'in unutulmaz yüzünün hatırası mı? Hangisi olursa olsun, duygularının ortaya çıkmasına izin veremezdi, bu yüzden ekibini bir araya getirerek onları ileriye doğru yönlendirdi, ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve birlikte hareket etmenin artan korkularını bastırabileceğini umdu.

Endişeyle perdeleri çekiştirerek dışarıya baktı. Dün gece kapısının önünde beliren gazeteci bir daha ortaya çıkmamıştı ama Janice Smith onun dışarıda bir yerlerde olduğu hissinden kurtulamıyordu. İşyerinde yapılan bir araştırmayla ilgili hikayesinin saçma olduğu açıktı - Janice'in şok edici keşfini yaptığı gün evlerine gelmesi tesadüf değildi. Hikayesinin peşindeydi, bu kadar basit.

Bunu düşünmek bile Janice'in midesini bulandırırıyordu. Çünkü bu her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ tam olarak kavrayamıyor, başına gelenleri sindiremiyordu. Dn her zamanki gibi iře gitmişti - yuvaları kontrol etmek için tarlakuşuyla kalkmıştı. İşinin en çok keyif aldığı kısmı buydu, sabahın ilk ışıklarıyla ormanda yürümek, ayakkabılarındaki taze iy. Günün erken saatlerindeki durgunluğu, dünyanın yeni uyandığı hissini seviyordu. Çok az kiři onun yaptığı gibi ormanın gizli girintilerine girmeye cesaret ederdi ve o da sık sık kendi dünyasında soluk izler boyunca dolaşırdı. Dn sabah da aynıydı - ta ki hayallerinden acımasızca koparıłana kadar.

İlk başta bunu anlayamamış, bunun bir tür şaka olduğunu düşünmüştü. Öğrenciler dalga geçiyordu. Belki de tuhaf bir mizah anlayışı olan yerel bir sanatçı. Hatta gizli kameralı bir TV programı bile olabilirdi. Ama içindeki ses, önündeki manzaranın bunlardan herhangi biri olamayacak kadar ürkütücü olduğunu biliyordu. Kalbi gğ्सnde yavaşça ona doğru ilerlerken, ok uçuşlarını, yaraların etrafındaki yoğun, pıhtılaşmış kanı incelemişti. Ve sonra anladı.

Bu gördüğü ilk cesetti, tabii ki anne ve babasını saymazsak. Ama onlar sakın ve huzurluydu, cenazeleri için güzel bir şekilde hazırlanmışlardı. Bu ceset vahşi ve çirkindi ve Janice cesede bakarken içinde yükselen mide bulantısını . Arkasını döndüğünde, açıklıktan tökezleyerek çıktı ve telefonunu aramaya koyuldu. Panikliyordu,

Telaşla cep telefonunu ormanın zeminine düşürdü ve tekrar eline aldığı anda bile eli ayağına dolaştı. Başarılı bir şekilde 999'u araması birkaç denemesini aldı.

O zamandan beri olan her şey giderek daha da gerçek dışı olmaya başlamıştı. Polise ifade vermesi. Üst yönetimle yaptığı telefon görüşmeleri. Kapısını çalan gazeteci... Neyse ki David onu teselli etmek ve desteklemek için hazırды, işten aceleyle onu almaya gelmişti. Giderek daha sıkıntılı bir hal alan gün boyunca onun yanında olmuş ve dün gece uyumak için boşuna çabalarken ona sıkıca sarılmıştı. Bu sabah evde kalmak için ısrar etmişti ama kadın onu kovmuştu. Onunla birlikte olması güzel olurdu ama çalışmamasını karşılayamazlardı ve söyleyecek ne vardı ki? İfadesini verdi ve bunun bir son olmasını umdu. Kafasını toparlamak için birkaç gün izin alacaktı - İK bu konuda ısrar etmişti - sonra işe dönecekti. Bu kadar basit.

Ancak şimdi onu evden kovduğu için pişmanlık duyuyordu. Ev işlerini yapmış, biraz televizyon izlemiş, kendini meşgul tutmaya çalışmıştı. Ama o korkunç görüntü araya girmeye devam ediyordu - ileri geri dönen yarı çıplak ceset... Onu susturmaya çalıştı, ama ısrarcı, dehşet verici bir şekilde oyalanıyordu. Birdenbire bir arkadaşına, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duydu. Duvarlar üzerine kapanıyor gibiydi ama David'i tekrar rahatsız etmeyi reddetti - hayatının çoğunu onu destekleyerek geçiriyor gibiydi. *Zayıf* olmayı reddetti. Hayır, bununla kendi başa çıkmak zorundaydı, hayatına normal bir şekilde devam ederek, işlerine devam ederek. Bu da dışarı çıkmak demekti - Tesco'ya, bahçe merkezine, herhangi bir yere.

Dışarı bakan Janice, olağan dışı bir şey olup olmadığına bakmak için etrafı kolaçan etti. Her zamanki gibi her yer sessizdi. Birkaç kapı ötede park etmiş, tanımadığı kırmızı bir Corsa vardı ama içindeki kadın bir telefon görüşmesiyle meşgul görünüyordu ve evlerine hiç aldırış etmiyordu. Janice cesaretini toplayarak paltosunu ve alışveriş çantasını aldı ve kendini gerçek dünyada kaybetmeyi umarak aceleyle dışarı çıktı.

Dünyanın başka hiçbir yerine benzemiyordu.

Helen birçok kez New Forest'a gitmişti ama burası onu hâlâ şaşırtıyor ve etkiliyordu. Sadece ölçeği ya da eşsiz karakteri değil, kilometrelerce uzunluktaki ormanlık alanda dolaşan binlerce yabani at ve eşek de buraya evcilleşmemiş, hatta mistik bir hava veriyordu. Helen'i her zaman en çok etkileyen şey, yüksek ağaçların altında yürürken hissettiğiniz tarih .

Kamp alanından doğuya doğru ilerliyordu, ekibi etrafına yayılmıştı ve gözleri herhangi bir insan varlığına dair işaret arıyordu. Turistler, yürüyüşçüler ve kampçılar daha sonra aktif olacağı için erken başlamışlardı ve şimdilik orman ürkütücü derecede sessizdi. Sessiz ormanlık alanda ilerlerken Helen'in aklına daha önce gidenler geldi. Takip ettiği yol Keltler, Romalılar, Vikingler, Normanlar ve daha fazlası tarafından yürünmüştü. Binlerce, belki de yüz binlerce insan yıllar boyunca bu ormana sığınmış, burada yaşamış, ölmüş ve hatta belki de gömülmüştü. Tarihin katmanları, gerçek hayatlar, kelimenin tam anlamıyla ayaklarının altındaydı, ormanın kadim toprağının altında gizlenmişti. Gözden uzakta saklı, kışkırtıcı bir şekilde yakın, ancak sonsuza dek gizlenmiş kaç sır vardı? Hayatta her zaman olduğu gibi, gerçek yüzeyin hemen altında yatıyordu.

Helen'in zihni yüzyıllar önce işlenmiş bir suça geri döndü. Ünlü Fatih'in oğlu William Rufus, tam da bu ormanda bir okla vurularak öldürülmüştü. Bu rahatsız edici bir tesadüftü - yerel efsaneye göre Rufus'un hayaleti hâlâ ormanda dolaşıyor ve katilini arıyordu - ama Helen bunu ekiple paylaşmamıştı. Bunun mevcut soruşturmayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu - bu çok uzak bir ihtimaldi, değil mi? - Ama o kötü şöhretli ölümün bu coğrafyada devam eden mirasını inkâr etmek mümkün değildi.

Cinayet mi av kazası mı? Tartışma akademik çevrelerde devam etti, ancak bugün turistler Rufus taşını ziyaret edebilir, iddia edilen

Okun isabet ettiği yer. Ya da kralın katili talihsiz Walter Tyrrell'in peşindekilerden kaçarken geçtiği Tyrrell's Ford'dan geçebilirsiniz. Bu, ormanın dokusuna kazınmış bir suçtu ve günümüzdeki barbarlığın rahatsız edici yankısıydı. Katilin bu paralellikten haberdar olması mümkün müydü? Ya da böyle alışılmadık bir silah seçmesinin başka bir nedeni var mıydı?

Gerçek şu ki, Nathaniel Martin'i bulana kadar, bu sıkıntılı davada bir kırılma yaratana kadar bilemeyeceklerdi. Sebep, fırsat, saldırının doğası - bu suçun pek çok yönü gizemini koruyordu, işte bu yüzden bugünkü operasyon çok önemliydi. Eğer yanılıyorlarsa, Martin ormanın sınırlarında saklanmıyorsa, o zaman ne olacaktı? Cinayet haberi çok yakında duyulacaktı ve Helen o zamana kadar sağlam bir ilerleme kaydetmeye kararlıydı.

Ama bir atılım çok uzak görünüyordu. Helen'in önündeki manzara sakindi, ölümcül sakinlikteki tek rahatsızlık kuş sesleriydi. Üç ekip bir saattir iş başındaydı, memurlar sabırla sessiz manzarayı izliyor, boşuna bir görüntü, bir ipucu, herhangi bir şey arıyorlardı. Ama belki de sırlarını kendine saklayan bir ormanda her zaman böyle olacaktı.

Charlie devrilmiş ağaca tırmandı ve diğer tarafa ustalıkla indi. Bunu yaparken gözleri bir oraya bir buraya kayarak önündeki yolu taradı. O ve ekip bir saatten fazla bir süredir tamamen sessizlik içinde yürüyor, gördükleri her şeyi inceliyor ve değerlendiriyorlardı. Sık yaprakları araştırmışlar, derin çukurlara bakmışlar ve hatta gözlerini üzerlerinde yükselen güçlü gövdelere dikmişlerdi. Ancak ilgi çekici hiçbir şey bulamamışlardı ve Charlie şimdi elini kaldırarak ekibin durmasını işaret etti. Memurlar yavaşça onun etrafında toplanarak giderek şiddetlenen yağmurdan korunmak için geçici bir sığınak aradılar.

"Beş kişi alalım. Hepinizde su ve mısır gevreği var. Tuvalet molası vermek isteyenler için etrafta bir sürü çalılık var.

Birkaç memur aceleyle uzaklaşırken, geri kalanlar kendilerini tazeledi. Charlie bir yudum su alarak kemerinden telsizini çıkardı.

"C Takımı, burası A Takımı," dedi açıkça ama sessizce. 'İlk dinlenme noktamıza ulaştık. Rapor edilecek bir şey yok, tamam.

Bir duraklama oldu, sonra Helen'in sesi ahizeden çatırdadı.

Aynen. İrtibatta kalın. Tamam.'

Helen, Hudson'ın ekibini kontrol ederken Charlie sesi kıstı, onlar da pek bir şey rapor etmemişlerdi. İş arkadaşlarından uzaklaşan Charlie ormanın derinliklerine doğru bir adım attı ve gözleri ormanın zengin, yeşil dokusunda gezindi. Diğerleri dinlendikleri için minnettardı, bir iki şaka yaparak gerginliği azaltma fırsatı bulmuşlardı ama Charlie'nin canı havadan sudan konuşmak istemiyordu. Gerçek şu ki kendini tarif edilemez derecede endişeli hissediyordu.

Bu yeterince doğal, dedi kendi kendine, şüpheli bir katil için ormanı tarıyorlardı. Ama bundan daha fazlası vardı. Charlie burada zayıf tarafın kendileri olduğunu, avlarının avantajlı olduğunu hissediyordu. İlerleyişleri sırasında sessiz olmaya çalışırken

Ormanı iyi tanıyan biri için hiç şüphesiz çarpışma ve hantal sesler çıkarıyorlardı. Gerçekten de çok sayıda kuşu rahatsız etmişler ve yakınlarda pusuya yatan herkese varlıklarını ilan etmişlerdi.

Charlie kendi kendine paranoyaklaştığını söylüyordu ama en başından beri izlendiklerine dair güçlü bir his vardı içinde. Birkaç kez, yakında bir varlık hissettiğini düşündü - yan tarafta, hemen arkasında, soldaki çalılıkta. Bu röntgenciye görebilmek umuduyla dönmüş ama ormanın kendisine baktığını fark etmişti. Çıldırılmış mıydı? Yoksa şu anda orada biri - ya da bir şey - onları mı izliyordu?

"DS Brooks?"

Charlie aniden gelen bu davetsiz misafir karşısında irkilerek sıçradı. Döndüğünde, üniformalı memurlardan birinin kendisine baktığını gördü.

"Siz çocuklar da hazır. "Elbette.

Charlie profesyonel tavrını korumaya çalıştı ama memur onu ürküttüğünün farkındaydı. Kalbi hızla çarpan Charlie, diğer CID memurlarına üniformalıları takip etmelerini işaret etti. Ava devam etme zamanı gelmişti.

Mümkün olan en kısa sürede en geniş alanı kapsayacak şekilde yayıldıklarında Charlie önden gidiyordu. Yavaş yavaş kalp atışları yavaşlamaya, alındaki ter azalmaya başladı ama izlendikleri hissi bir türlü geçmiyordu. Bu his içini kemiriyor, beyni kendisinin ve ekibin tehlikede olduğuna dair güçlü içgüdüleriyle savaşıyordu.

Yine de devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu, bu yüzden cesurca ilerledi, yağmur endişesinin ritmini atmaya devam ederken bile bir o yana bir bu yana baktı.

Zamanını kolluyor, saldırmak için doğru anı bekliyordu.

Emilia hararetli bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davranmış, ürkek Janice Smith evinden çıkıp yola doğru koşarken arabasında oyalanmıştı. Ona bir avans vermiş, sonra da arabasından atlayıp peşine düşmüştü. Emilia insanları takip etmekten hoşlanıyordu - artık bu konuda iyiydi - ve bu sabahki görevinde pek az zorluk vardı. Gergin orta yaşlı kadın hızla ilerliyordu ama takip edildiğinden haberi yoktu. Daha da iyisi, yalnızdı.

Çok geçmeden ana caddedeydiler, Janice bir tanıdığıyla vakit geçirdikten sonra Sainsbury's'e daldı. Janice meyve ve sebze reyonunda oyalanırken, Emilia da hemen arkalarından dergilerle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Ancak sonunda orman işçisi yoluna devam etti ve süpermarketin derinliklerine doğru ilerledi. Şimdi Emilia canlanmış, Janice Smith ıssız bir reyonda durana kadar avını takip ediyordu.

Dondurucu reyonundaydı, alışveriş yapanların buz gibi soğuk yüzünden pek oyalanmadıkları bir yerdi. Bu Emilia'nın işine geliyordu - seyirci istemiyordu - ve şüphelenmeyen kadının önünü kesmek için ilerledi.

"Janice?

Donmuş bezelyelerden başını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı. "Pardon?

Janice, Ben Emilia Garanita. Kıdemli Suç Muhabir itibaren ve *Southampton Evening News*.'

Janice'e uzattı.

'Acaba kısa bir şey söyleyebilir miyim? Anladığım kadarıyla korkunç bir şok geçirmiştiniz.

Kadın şaşkın şaşkın ona baktı.

"Burada bir kafe var. Size bir fincan çay ısmarlayabilirim, belki yiyecek bir şeyler?"

Emilia bezelyeleri Janice'in elinden yavaşça aldı ve tekrar dondurucuya yerleştirdi.

"Nereden biliyorsun...? Janice sonunda kekeledi.

"Polis resmi bir açıklama yaptı," diye yalan söyledi Emilia, sesini alçaltarak devam etti, "kurbanın adını, cinayet koşullarını..."

Bunların hiçbiri önceden planlanmış değildi, doğal bir şekilde gelişmişti ve bu da Emilia'yı son derece memnun ediyordu. Her zaman anında ve tam bir inançla yalan söyleyebiliyordu.

"Bilmiyorum, ben..."

'Janice, bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu anlıyorum. Dn korkunç bir şok yaşadın, tamamen olduğun bir şeydi. Hâlâ bununla yüzleşmeye çalışıyor olman şaşırtıcı değil. İnan bana ben de aynı durumda olurdum.

Koluna rahatlatıcı bir el koydu.

'Ama en iyisi bu konular hakkında konuşmak. Ve size karşı dürüst olmak gerekirse, bunu şimdi yapmak en iyisi. Hikaye ortaya çıktı, bu da basının cesedi kimin bulduğunu ve neden orada olduklarını bilmek isteyeceği anlamına geliyor. Korkarım *büyük bir* ilgi odağı olacaksınız...'

Janice Smith bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

'... ve kendinizi ve kocanızı korumanın en iyi yolu, hikayenizi mümkün olan en kısa sürede ortaya çıkarmaktır. Bir kere oldu mu, bitmiştir. Gazeteciler için orada hiçbir şey olmayacak ve yollarına devam edecekler. Onlar aptal değil...'

Janice'in bocaladığı belliydi, Emilia'nın ani yaklaşımı karşısında şok olmuştu ama aynı zamanda onun argümanlarıyla kısmen ikna olmuştu.

'Yapabileceğimden emin değilim...' Nefes alıp vermesi hızlanıyordu, telaşlı ve zgn görünüyordu. "Bu konuda konuşmak istediğimden emin değilim. Çok korkunçtu..."

"Biliyorum, ama güven bana Janice. Bunun için kendini daha iyi hissedeceksin. şimdi neden bunu senin için almıyorum...' Ağır alışveriş sepetini ondan aldı. '... ve bir fincan çay alalım. Ben de bir tane içebilirim.'

Her Şey bitmiŐ, savaş kazanılmıŐtı. Titreyen Janice koridordan kafeye doğru yönlendirilmesine izin verdi. Aynı anda hem gergin hem de destek için minnettar görünüyordu. Emilia bunu sunmaktan mutluydu, Janice Smith'in ona tam olarak istediğini vereceğinden emindi.

Charlie saatine bir göz attı ve birkaç saat geçtiğini görünce dehşete kapıldı. Öğle vakti yaklaşıyordu ve hâlâ çabalarının karşılığını alamamışlardı. Üç ekip de şu anda ormanın derinliklerinde, geniş bir bakir ormanlık alana dağılmış durumdaydı ama sürekli yaptıkları aramalar Campbell'ın açıklığa giden yolunu ya da saldırganın nerede olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamamıştı. Her inatçı adımla birlikte iyimserlik kırıntısı da buharlaşıyor gibiydi - Charlie ekibinin üşüdüğünü, moralinin bozulduğunu ve hepsinden önemlisi sırlı sıklam olduğunu söyleyebilirdi, yağmur talihsiz grubun üzerine yağmaya devam ediyordu.

Arkadaki işaretçilerden bazıları ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başlamıştı ve Charlie muhtemelen öğle yemeği için mola vermesi gerektiğini biliyordu, böylece yorgunluktan bitap düşmüş ekibine kuruması için biraz zaman tanımış olacaktı. Ama bir şey onu durdurdu. Sadece hayal kırıklığı mıydı? Rapor edecek olumlu bir şeylere sahip olma arzusu mu? Yoksa içindeki, önemli bir keşfin hemen yanı başında olabileceğini hatırlatan o küçük ses miydi? Bu sesi daha önce de dinlemiş ve haklı çıkmıştı ama hiçbir zaman bu kadar çaresiz ve umutsuz bir durumda kalmamıştı.

Hızını hafifçe artırdı, öfke kararlılıkla karışıyordu. On dakika daha. Ona on dakika daha verecekti ve sonra -

Birden onu gördü. İleride bir hareket. Sık yapraklar tarafından gizlenmişti ama hareket eden bir şekil gördüğünden emindi. İlerlemelerini gölgeleyen büyükçe, karanlık bir şey. İçgüdüleriyle hareket ederek yönünü aniden değiştirdi ve çalılara doğru koşmaya başladı. Şekil hemen tepki vererek hızla uzaklaştı. Çalılığın etrafından hızla geçen Charlie, ağaçların arasında kaybolan uzun bir figürü tam zamanında görebildi.

"Bu tarafa! Charlie omzunun üzerinden bağırdı, gözleri geri çekilen forma yapışmıştı. "Şüpheli saat ikide.

Sonra da onu gözden kaybetmemek için çaresizce ağaçların arasından kayarak uzaklaştı. Korkunç bir an için onun gözden kaybolduğunu düşündü ama sonra sağ tarafta bir hareketlenme oldu ve ardından bir sülünün yüksek sesli ciyaklaması duyuldu. Şimdi Charlie avını gözüne kestirmişti ve ilerlemeye başladı. Sabahki yorgunluğuna dair tüm düşünceleri yok olmuştu - odaklanmıştı, enerji doluydu.

şekil ormanı iyi tanıyordu, aniden yön değiştiriyor, sürekli gözden kayboluyor ve sonra çok ileride yeniden ortaya çıkıyordu. Ama Charlie bir elinde telsizi, diğer elinde batonu, sık ormanlık alandan düşen dalların geçerken hızını kesmedi. Birden Martin'in -çünkü kesinlikle o olmalıydı? - yakında gözaltına alınacağına, doğal avantajına rağmen kaçamayacağına ikna olmuştu.

Alçak bir daldan eğilerek küçük bir dereye rastladı. Dereyi zorlanmadan aştı ve zarif bir şekilde diğer tarafa indi. Bunu yaparken, kaçan figürün izlerini bulmak için etrafına bakındı ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Hangi cehenneme gitmişti?

Tampon, tampon, tampon. Charlie dondu kaldı, bir şey duyduğundan emindi. Evet, işte yine oradaydı. Sessiz ormanlık alanda bir yerlerde, sürünerek uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Zorlanarak sesin yerini bulmaya çalıştı. Yavaşça dönerek nehrin yönünü takip etti - ve sonra onu gördü. Ya da en azından onun gölgesini, derenin kenarından geçerken. Dikkatle ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Ve aniden tekrar uzaklaştı. Dikkatli olmasına rağmen fark edilmişti.

Charlie harekete geçerek kendini nehir kıyısına attı ve avıyla arasındaki metreleri yiyip bitirdi. Artık yoruluyor muydu yoksa kendini mi yaralamıştı? Her iki durumda da Charlie ona yaklaştığından emindi. Bastonunu hazır bir şekilde kavradı ve kendini dövüşe hazırladı.

İlerlemeye devam ettiler, avcı ve av tüm kaslarını zorlayarak. Kaçak bir kütüğe takılıp tökezledi ve Charlie'nin aradaki mesafeyi kapatmasına izin verdi... sonra o da dengesini kaybetti, ayağını bir tavşan deliğine kaptırdı ve patikaya düşerek avuçlarını ve dizlerini sert zemine sürttü. Ancak daha durmadan önce tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sık bir karaçalı yığınıyla yüz yüze gelmeden önce büyük bir meşenin etrafından dolanarak ilerledi.

Kaçak görünürde yoktu ama Charlie onun bu yoldan gelmiş olması gerektiğinden emindi. Ve şimdi, ilerlerken, görünüşte yasaklayıcı olan bariyerde bir boşluk gördü. Bir yetişkinin geçebileceği kadar büyüktü ve cazip bir kaçış yoluuydu. Acımasız dikenlerden kaçınmak için çömelen Charlie, ilerledi.

Çalı büyük ve sıktı, Charlie'yi pençeliyordu ama sonunda kendini küçük bir açıklıkta bulmak için çalıların arasından çıktı. Tek başınaydı ama uzakta, mükemmel bir şekilde kamufle edilmiş ama bulunduğu noktadan görülebilen bir konutu fark edince şaşırdı.

Charlie açıklığın etrafına temkinli bir şekilde baktı. Her tarafı sık yeşilliklerle çevrili, gizli kalmak isteyen biri için mükemmel bir yerdi. Ormanın bu kısmında herhangi bir patika varsa, bu gizli noktayı hiç fark etmeden onları memnuniyetle takip edebilirdiniz. Ama buranın sahibi neredeydi? İçeri mi çekilmişti? Yoksa çalıların arasında saklanıp saldırmayı mı bekliyordu?

Telsizinden hafif bir cızırtı geldi. Charlie tereddüt etti, sonra sesi kıstı. Varlığını duyurma riskini göze alamazdı ve ayrıca yardım çağırmak istese bile nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Batonunu kaldırarak ilerledi ve şimdi tamamen orman malzemelerinden yapıldığını fark ettiği kulübeye doğru temkinli bir adım attı. Kulübenin iskeleti ve çatısı ahşaptan yapılmıştı, hayvan postları ise kapı ve pencerelerin üzerinden sarkarak içerinin görünmesini engelliyordu. Dışarıda, için için yanan ateşin üzerinde, içinde bir çeşit yulaf lapası ya da yulaf ezmesi olan küçük bir tencere duruyordu. Etrafında, sanki tencereyi koruyormuş gibi mükemmel bir daire çizen, gelecekteki yemekleri gururla sergileyen bir dizi kazık vardı. En yakındakine derisi yüzülmüş bir tavşan asılmıştı, eti morarmış ve pembeydi, cam gibi gözleri Charlie'ye bakıyordu. Bir sonrakinde bir çift kuş asılıydı, ayakları birbirine bağlıydı, gagaları sanki kucaklaşıyormuş gibi birbirine değiyordu. Ve onun ötesinde, gelinciğe benzeyen bir şey vardı, ağzı gülmek üzereymiş gibi açıktı.

Bu manzara Charlie'nin omurgasında bir ürperti yarattı, ölümün varlığı onu tedirgin ediyordu. Gözleriyle açıklığı dikkatle inceledikten sonra, kaçacağı bir an için görebilmeyi umarak ilerledi ama adam saklanmıştı. Kulübeye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Anında bir şey ona doğru fırladı ve baldırlarına çarptı.

Charlie acı dolu bir ılık attı, sopası elinden düştü ve çılgınca tökezledikten sonra kendini toparlamayı başardı. Yere baktığında bir mantraya bastığını görünce dehşete kapıldı. Yay tetiklenmişti ve acımasız metal çeneleri şimdi bacağının etrafına kenetlenmişti.

Aşağı uzanarak parmaklarını metal arasına sıkıştırmaya çalıştı. Acı dayanılmazdı, basınç her geçen saniye artıyor gibiydi ama tuzak direniyor, onu açma çabalarıyla alay ediyordu. etinin içine sokarak tekrar denedi... ama bu imkânsızdı.

Ve şimdi başka bir şeyin farkına vardı. Ayak sesleri ona doğru yaklaşıyordu. İçgüdüsel olarak sopasına doğru hamle yaptı ama çok yavaştı. Bir izme sopayı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve sopa çalıların arasına doğru sıçradı. Geriye doğru sarsılan Charlie kendini savunmak için şaha kalktı.

Kendini Nathaniel Martin ile yüz yüze bulmak için.

Joseph Hudson arkasına döndü. Bir şey duyduğundan emindi, insan çığlığına benzeyen bir şey. Ama emin olabilir miydi? Orman kuşlarla, tilkilerle ve geyiklerle doluydu; bunların çığlıkları ve sesleri genellikle kederli, hatta umutsuz geliyordu. Bu gizemli ortamda aldanmak kolaydı... yine de içgüdüğü bunun gerçek bir alarm çığlığı olduğu yönündeydi.

"A Takımı, burası B Takımı," diye mırıldanarak el cihazının iletim düğmesine bastı. 'DS Brooks'u görüyor musunuz? Tamam.'

DC Bentham'ın hızlı cevabı 'Olumsuz' oldu. 'Kuzeydoğuya doğru gittiğini düşünüyoruz ama küçük bir derede onu kaybettik. Tamam.'

Hudson dikkatle çevresine bakarak telefonu kapattı. Orman bugün onunla alay ediyor, zihnini yabancı sesler ve görüntülerle bulandırıyor gibiydi ama odaklanması gerektiğini biliyordu. Eğer Charlie bir şüphelinin peşinden kuzeye doğru gittiyse, bu onu kendi operasyon alanına getirmiş olmalıydı. Çığlık ondan gelmiş olabilir miydi? Şu anda bile saldırıya uğruyor muydu? Ekibe takip etmelerini işaret eden Hudson kararını verdi ve güneye, şu anda umutsuzca liderlerini arayan Bentham ve arkadaşlarına doğru yöneldi.

Neden böyle kaçıp gitmişti? MIT'nin önce davranıp sonra soru sorma konusunda bir ünü olduğunu biliyordu - Grace'in etkisi şüphesiz - ama yine de yabancı bir arazide bunu yapmak çılgınca bir şeydi. Ona göre böyle bir gözü karalığın tek bir açıklaması olabilirdi: Charlie Brooks, Nathaniel Martin'i fark etmiş ve kaçmasına izin vermemeye karar vermişti. Ama umutsuz takibi onu nereye götürmüştü?

Başka çığlıklar duymak için durmadan ilerledi... ama her şey sessizdi. Artık içgüdüleriyle hareket etmek *zorundaydı*, sesin nereden geldiğini tahmin etti ve ekibi ilerletti.

"Gözler ve kulaklar açık," diye bağırdı onlara. "Ve bir arada kalın."

İkinci kez söylemelerine gerek yoktu. Hudson diğerk memur arkadaşlarının da Brooks'u bulmak için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu ama hiçbirinin onun aceleciliğinin aynısını yapmak ve ormanın garip bir yerinde yalnız kalma riskini almak istemiyordu.

Kendi korkularını bir kenara iten Hudson, önündeki ormanlık alanı tarayarak ilerledi. Korkuyordu ama aynı zamanda heyecanlıydı da. İçinden adrenalin akıyordu, duyuları aşırı hızdaydı. Her ne kadar endişeli olsa da -Brooks için, ekibi için- bir yanı da kovalamacanın içinde olmaktan heyecan duyuyordu. Liverpool'daki hayatın tanıdık rutininden -aynı eski yüzler, aynı eski suçlar- sıkılmıştı ve Southampton Central'a, kendini böyle bir durumda bulmayı umarak başvurmuştu. Keskin uçtaki hayat buydu. Burası polisliğin *önemli* olduğu yerdidi.

Mesleğinin onu yeniden canlandırdığını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama bugün bunu hissediyordu. Bir meslektaşını kayıptı, bir şüpheli serbestçe dolaşıyordu, tehlike her tarafı tehdit ediyordu. Ve şimdi bu bir ölüm kalım meselesi olduğuna göre, Joseph Hudson varlığını hissettirmeye kararlıydı.

'Charlie, ben Helen... Beni duyabiliyor musun? Tamam.'

Helen formaliteleri bir kenara bırakmış, Charlie'ye defalarca ismiyle hitap etmişti. Ama daha önce olduğu gibi sessizlikle karşılaştı. Nerede olabilirdi? Ve neden cevap vermiyordu? Belki de telsizini düşürmüştü ya da konumunu belli etmemek için kapatmıştı? Başka bir seçenek de, bir şey ya da biri tarafından onlarla temasa geçmesinin engelleniyor olmasıydı. Charlie kendi başının çaresine bakabilecek kadar deneyimli, savaşta sertleşmiş bir subaydı ama Helen birdenbire çok endişelenmeye başlamıştı.

Yarı koşuyor, yarı depar atıyordu, Charlie'yi bulmaya kararlıydı ama ekibini de yanında tutması gerektiğinin bilincindeydi. Eski arkadaşı için ne kadar endişelense de, ekibinden birini kaybedip onları yalnız ve savunmasız bırakması söz konusu olamazdı. Polislikte, önünüzde olanlarla, etkileyebileceklerinizle ilgilenmek zorundaydınız ve Helen umutsuz avları sırasında sürüyü bir arada tutması gerektiğini biliyordu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Helen artık yönünü şaşırmıştı - haritanın amaca uygun olmadığı kanıtlanmıştı ve GPS'i ayak uydurmakta zorlanıyordu, ancak iPhone'undaki Pusula uygulaması kaba yönünü ölçmesine yardımcı oldu ve adımlarını kuzeye doğru eğdi. Hudson güneye doğru ilerlerken, sonunda Charlie'ye yaklaşacaklarını umuyordu ama böylesine yabancı bir çevrede kendinden emin olmak zordu. Birbirlerini tamamen kaçırabilirlerdi, Charlie'yi kaçırabilirlerdi - potansiyel olarak feci sonuçlarla.

O neredeydi? Helen eski arkadaşının başına korkunç bir şey geldiğine dair mide bulandırıcı bir hisse kapıldı. Charlie'nin tek çocuğu ve *kendisinin* de vaftiz çocuğu olan Jessica'nın görüntüsü bir anda aklına geldi, ama bunu bir kenara itti. Eğer arkadaşı tehlikedeyse, tetikte olmalı, korkularını bastırmalıydı. En kötüsüyle yüzleşene kadar onu hayal etmenin bir anlamı yoktu.

Yol artık bitiyor gibiydi ve Helen içgüdüleriyle hareket ederek sola döndü. Orman o yönde daha az sık görünüyordu, bu da istikrarlı ilerleyişlerini sürdürebilecekleri anlamına geliyordu. Ekibinden birkaç kişinin arkada tökezlediğini duyabiliyordu, artık yorulmuşlardı ama Helen onları ilerlemeye teşvik etti ve şimdi ilerideki çalıların arasından açık bir zemin gördü - daha önce fark etmediği bir tür açıklık. Eğilerek dikenli çalıları itti ve açıklığa çıktı - ancak önündeki manzara karşısında sersemlemiş bir halde olduğu yerde durdu.

Ölüm ormanının bu ücra köşesini ziyaret etmişti - açıklığın ortasında yüzükoyun yatan bir ceset. Ama bu onun meslektaş ve arkadaşına ait değildi. Aslında insan bile değildi. Ekibin geri kalanı da ona katılınca Helen ormanın zemininde kaskatı ve cansız yatan midilliye baktı. Bir şeyin -ya da birinin- böylesine zarif bir hayvanı isteyerek öldürebileceğini düşünmek zordu ama öldürmüşlerdi. At yan yatmış, sakin bir şekilde ormanın tepesine bakıyordu, böğrüne üç tane korkunç görünümlü arbalet saplanmıştı.

Helen eğildiğinde ani bir öfke ve üzüntü hissetti. Yüzükoyun yatan atın görüntüsünde, sanki biri tek boynuzlu bir atı öldürmüş gibi son derece yanlış hissettiren bir şey vardı. Ormanda otlayan yabancı atlar, ormanın yaşam alanının ayrılmaz bir parçasıydı ve ormanın iyi durumda kalmasına yardımcı oluyorlardı. Kimseye zararları yoktu ve Yeni Orman'ı ziyaret edenler onlardan çok etkilenirdi. Ancak birileri bu atı avlamış ve keserek ormanın kalbinde çürümeye terk etmişti. At henüz çürümeye başlamamıştı, bu yüzden muhtemelen yakın zamanda öldürülmüştü, ancak çürümenin ilk belirtileri vardı. Muhtemelen bir tilki tarafından alınan atın bacaklarından birinin etinin büyük bir kısmı eksikti. Yaralarda kurtçuklar da oluşmaya başlamıştı; sinekler atın gözleri, burun delikleri ve ağzı etrafında vızıldayıp yiyecek ararken bile.

Helen doğruldu ve DC Reid'e döndü.

'Burada kal ve haber ver. Meredith Walker'a hemen ihtiyacımız var.'

Reid başını salladı, telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı ve umutsuzca sinyal aramaya başladı. Bu arada Helen diğerlerine kuzeye doğru yola devam etmelerini işaret etti. Charlie tehlikedeydi ve boşa harcanan her saniye onun zarar görme ihtimalini artırıyordu.

Saat .

Charlie'nin yanağından aşağı bir ter damlası süzüldü. Onu esir alan kişi aniden ortaya çıktığından beri neredeyse tek kelime etmemişti, sadece içinde bulunduğu durumu anlamak için ona bakıyordu. Acısından zevk mi alıyordu yoksa onu rahatsız etmesinin nedenlerini anlamaya mı çalışıyordu, bilemiyordu. Adamın yüzü duygudan yoksundu.

"Ben Dedektif Çavuş Charlie Brooks," diye ağzından kaçırdı, bacağındaki zonklayan ağrıyı görmezden gelerek. 'Hampshire Polisi'nden düzinelerce memurla birlikte buradayım -'

"Neredeler o zaman?" diye cevap verdi sakince.

Charlie etrafını işaret ederek, "Burada, ormanda," ısrar etti.

"Büyük bir yer..."

Sesi bilmiş, hatta zafer kazanmış gibiydi. Charlie'nin yanından kulübeye doğru yürürken bir tahta parçasının yanında durakladı. Charlie baltayı çoktan fark etmiş, büyük bıçağı yüzünden telaşlanmıştı. Martin baltayı alıp biraz oynadıktan sonra tahtaya vurunca şimdi daha da çok korkmuştu. Charlie darbenin etkisiyle irkildi ve baltanın tahtayı ikiye ayırmasını endişeyle izledi.

"Sanırım şimdilik sadece sen ve ben varız.

"Bu doğru, Nathaniel. Ve seninle konuşmak istiyorum.

Martin şaşkın, hatta biraz kızgın görünerek tepki verdi.

"Burada o isimde kimse yok. O adam *uzun* zaman önce öldü.

...'

'Tamam, eğer sana başka bir şey dememi istiyorsan -'

'Şşşşt...'

Emrini tıslayarak söylerken parmağını dudaklarına götürdü. O bile Bunu yaptıktan sonra elini baltanın üzerine koydu ve onu parçalanmış tahtadan çekip aldı. Şimdi sırtı ona dönüktü ve Charlie iki parmağını ceketinin cebine kaydırды. Telsizi orada yuvalanmıştı ve eğer iletim düşmesine basabilirse -

"Bunu alacağım.

Charlie dondu kaldı. Ona bakmıyordu bile ama bir şekilde *biliyordu*. Dönerek ona doğru yürüdü. Bir elinde baltayı taşıyor, diğer eliyle de ona uzanarak itaat etmesini işaret ediyordu. Yarım gözüyle baltanın hınzır bıçağına bakarken, cebinden radyoyu çıkardı ve ona uzattı. Telsizi yere bırakarak üzerine bir, iki kez vurdu, telsiz saldırısının ağırlığı altında parçalandı.

"Peki ya diğerleri?"

Tekrar onu işaret etti.

Ceketinin içine uzandı. 'Dikkatli ol...'

Yavaşça cebinden biber gazını, ardından da arama izni kartını çıkardı.

"İşte bu kadar.

Spreyi hızlıca kokladıktan sonra bir kenara fırlattı ve onun yerine kimliğine odaklandı. Fotoğrafına baktı, sonra cüzdanından çıkardı.

DS Charlene Brooks. Büyük Olay Ekibi...'

Kartı cebine koyarken son üç kelimeyi ağzında geveledi. Bir polis memuruna yaptığı acımasız saldırının anıları - genç adamın kırılan kafatasının anlık görüntüleri - Charlie'nin aklına hemen .

"Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun, Charlene?"

Adını söyleme şekli sinir bozucuydu. Bir yanı çığlık atıp bağırmak istiyordu ama mantrap onu sıkıca yerinde tutuyordu ve balta yere düşmeden önce yardım gelmesinin imkânı yoktu. Onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Ben de seni arıyordum.

'*Beni* mi arıyorsun...? Bunu neden yapıyorsun?'

Onunla yüzleşmek için döndü. Charlie onun bakışlarının sıcaklığını, gözünü korkutma arzusunu hissetti ama korkutulmayı reddederek onunla yüz yüze geldi.

"Çünkü ormanda biri öldürüldü.

Süslemenin bir anlamı yoktu. Yalan kokusu alırdı. "Bu seni şaşırttı mı?"

Sorusu kesinlikle öyleydi. Şiddetli bir inkâr ya da zımni bir suçluluk itirafı bekliyordu.

"Evet.

"Bana öyle gelmiyor.

"Anlamıyorum -

"Etrafınıza bakın Memur Brooks, kanıtlar burnunuzun dibinde.

Charlie'nin gözleri Martin'den baltaya, tahta kazıklara geçirilmiş cansız hayvanlara kaydı.

'Kuşatma altındayız. Annem acı çekiyor...'

'Ormanı mı kastediyorsun?

'Anne acı çekiyor, çocukları da. Bizi kestiler. Kes, kes, kes...' Balta öfkesiyle birlikte ileri geri sallanıyordu.

"Kes, yak, kes, yak. Annem eskiden çok güzeldi ama şimdi çirkinleşti, *tahrif* oldu. Çürüme uzun zaman önce başladı ...'

Bir adım daha yaklaştı. Charlie ayaklarını sürüyerek geri çekilmeye çalıştı ama metal çeneler onu toprağa sabitledi.

'Bütün bunlar bununla mı ilgili? Kendini korumak mı istiyorsun? Ormanı korumak mı?'

Korkusunu bastırmak için olduğu kadar onu meşgul etmek için de konuşuyordu.

'Herkesin kendini savunma hakkı vardır. *Davetsiz misafirlere* karşı. Adamın gözleri kadına sabitlenmişti ama Charlie'ninkiler baltaya kilitlenmişti.

Artık menzildeydi ve kendini savunmak için hiçbir yolu yoktu.

' yüzden mi yaptınız? Woodland View'ı bu yüzden mi hedef aldınız? Sizin bölgenizi işgal ettikleri için mi?

Yüzünden bir gölge geçti, kamp alanından bahsedilmesine bir tepkiydi, sonra çömeldi, böylece Charlie ile göz hizasına geldi. Ona doğru uzandı ve Charlie içgüdüsel olarak geriye doğru sarsıldı, onun kafasını tutup içine sokmasını bekliyordu. Ama onun yerine, kirli bir parmağını yanağında gezdirdi.

'Vahşi doğada böyle yaparsın, Charlene. Haşarat gördüğünde...' Parmağını kızın ağzına dayadı ve kirli tırnağıyla dudaklarını araladı. '... onu yok edersin.

Dikenler yüzünü parçalayarak derisini kabaca sıyırdı. Helen, yolunu kesen yabani güllerin arasına dalma kararından pişmanlık duyarak sarsılarak durdu. Acıyı yutkunarak kendini dikkatlice kurtardı, sonra parmaklarını boynunda ve yanağında gezdirdi. Taze kan, yoğun ve kıpkırmızı, parmak uçlarını lekeledi. Öfkeyle pantolonuna sildi, çalıları çekiştirdi, rahatsız edici dalları kopardı ve önündeki yolu açtı.

Umutsuzca ilerlemeye devam ediyorlardı ama orman her seferinde onları hüsrana uğratıyordu. Önce, içinden geçilemeyecek kadar derin bir havuza rastladılar. Ardından üniformalı subaylardan biri bileğini burkmuş ve meslektaşlarından birinin geride kalmasını gerektirmişti. Hızla azalan grup yoluna devam etti ama çalılar ve dallar onları parçalıyor, ilerlemelerini engelliyor ve kovalamacadan vazgeçmeleri için onları zorluyordu. Buna hiç şüphe yoktu ama moralleri hızla düşüyordu.

Ne Charlie'den ne de ekibinden bir iz vardı. Hudson'ın grubu da onlardan kaçmaya devam edince Helen telsizini kemerinden bir kez daha çekti.

"B Takımı, burası C Takımı. Konumunuz nedir, tamam?

Uzun bir duraklama oldu, sonra Hudson'ın sesi .

'Belirsiz. Yirmi, yirmi beş dakikadır güneydoğuya doğru gidiyoruz. Ne Memur Brooks'tan ne de ekibinden hiçbir iz yok.

"Herhangi bir yer işareti tanımlayabilir misiniz? Seni konumlandırabileceğimiz herhangi bir şey? Helen umutsuzca cevap verdi.

"Az önce büyük bir havuzun etrafından dolaşmak zorunda kaldık. Orada biraz zaman kaybettik... ama geçilemeyecek kadar derindi. Haritaya göre sanırım adı Florian's Cup ama emin olamıyorum, tamam.

Helen nefesinin altında küfretti. Bunun, ekibinin kısa süre önce etrafından dolaştığı havuzun aynısı olduğundan emindi - *ters* yönde ilerliyordu.

Olduğun yerde dur. Doğuya doğru gidin. Denemediğimiz tek bölge orası, tamam.'

"Anlaşıldı, tamam.

Helen ekibinin geri kalanına işaret ederek kuyruğunu kıstırdı ve geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladı. Bastırılmış birkaç inilti vardı ama Helen'in umurunda değildi. Onun beceriksizliği yüzünden Charlie'yi yüzüstü bırakmışlar, vahşi doğada kaderiyle tek başına yüzleşmek zorunda bırakmışlardı. Bir fark yaratmak için son bir şansları, keşfedecekleri son bir ormanlık alan vardı ve bunu yapana kadar kan ter içinde kalacaktı.

Ya şimdi ya da asla.

Charlie yerde kıvranıyor, çaresizce kendisini yakalayan kişiyi görüş alanında tutmaya çalışıyordu. Adam onun etrafında yavaşça dönüyor, korkusunun tadını çıkarıyordu. Balta omzunda tembelce duruyordu, bıçağı havayı gösteriyordu.

'Lütfen bana zarar vermeyin...'

Martin hiçbir şey söylemedi, tembel tembel dönmeye devam etti. "Benim bir çocuğum var, küçük bir kız..."

Onu kaçıran kişi bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi. Charlie, Martin'in çocuğu olmadığını ve ailesiyle arasının açık olduğunu biliyordu.

"Ben yanlış bir şey yapmadım..." diye inledi, şimdi çaresizdi.

'Ama izinsiz giriyorsunuz, Memur Brooks. Burası benim *evim*,' diye cevap verdi, kamufle edilmiş kulübeyi işaret ederek. 'Siz davetsiz misafirsiniz. Ve yasalar misafirlere karşı kendimi savunabileceğimi söylüyor, değil mi?

Martin onun önünde durduğunda Charlie keskin bir korku hissetti.

'Lütfen, Nathaniel, bana bak...'

Martin başını hızlıca salladı, sanki adını unutmak ister gibiydi.

'Ben bir insanım, bir anneyim...'

Son kelimeyi vurguladı, bunun onun üzerinde bir etkisi olmasını umuyordu.

"Ve ben savunmasızım. Merhametinize kalmış birine zarar vermenizi haklı çıkaracak doğal ya da başka hiçbir yasa yoktur.

Şimdi gevezelik ediyordu ama bir şekilde onun savunmasını delmesi gerekiyordu. Martin yine de etkilenmemiş görünüyordu, ona doğru bir adım atarken hafifçe omuz silkti.

'Öyle bile olsa, çizmeyi diğer ayağa geçirmenin zamanı geldi...'

Konuşurken sağ bacağını kaldırdı ve Charlie'nin sol kaval kemiğine sertçe bastırdı.

"Sizler yıllardır beni yontup duruyorsunuz.

Charlie'nin ayak bileği sıkışmıştı, hareketsizdi, Martin baskıyı artırdıkça acı giderek artıyordu. Şimdi sert bir itiş ve ayak bileği

kırılacaktı. Acı çok şiddetliydi, Charlie'nin başının dönmesine ve bayılmasına neden oldu.

"Lütfen..." diye mırıldandı.

'Beni taciz ettin, bana saldırdın...' 'Lütfen,

Nathaniel, bunu yapma...'

'... bana işkence etti. Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı?'

Charlie bir tahminde bulunabilir - görev başındaki bir polis memuruna demir çubukla saldıran biri hapishanede zor zamanlar geçirebilir.

"Seni incittiysek özür dilerim," diye nefes nefese kaldı Charlie. 'Ama o ben değildim, ben asla -'

"Asla ne? Beni tutuklamaya , değil mi?' 'Evet, ama -'

"O zaman sen de daha iyi değilsin.

Tüm ağırlığını kızın bacağına verdi. Kadın direnmeye çalıştı ama acı ve baskı dayanılmazdı.

'Ve bunun bedelini ödeyeceksin,' diye vahşice devam etti.

Charlie acı ve dehşet içinde nefesini tuttu. Her an bileği kırılabilir ve balta kafasına inebilirdi. İşte o an gelmişti - sık sık gelmesinden korktuğu gün.

Sonra aniden bağırmaya başladılar. Sesler yakındaydı ama Charlie nerede olduğunu anlayamadı.

"DS Brooks?

Martin durakladı, içgüdüsel olarak bacağındaki baskıyı hafifletti.

"DS Brooks? Beni duyabiliyor musunuz?"

Charlie Hudson'ın sesini tanıdı.

"Buradayım," diye bağırdı Charlie. "Buradayım!

Martin öfkeli bir şekilde ona döndü. Özel cehennemlerine girilmişti ve artık onun merhametine kalmamıştı.

", yardım edin, lütfen!

Birkaç ses ona cevap verdi, sesleri giderek artıyordu. Çalışların arasından çarpışan cesetlerin sesleri duyuluyordu. Martin ona dik dik baktı, çıplak öfkesi yüz ifadesini çarpıtıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden yüzüne tükürdü. Sonra baltasını başının üzerine kaldırdı, ama bunu yaptığı sırada Hudson kararlı ve enerjik bir şekilde açıklığa daldı.

Martin hemen baltayı bıraktı ve koşmaya başladı. Açıklık alanda hızla koşan kaçak, hayvan postlarının arasından geçerek kulübeye girdi ve gözden kayboldu. Charlie onun gidişini izledi, rahatlama korkusunun üzerine çöktü.

Hayatta kalmıştı.

Joseph Hudson bir an tereddüt ettikten sonra meslektaşının yanına koştu. Ekibinin diğer üyeleri hâlâ çalılıkların arasından çıkıyordu, nefesleri kesilmiş ve kafaları karışmıştı, önlerindeki garip manzara karşısında tedirgin olmuşlardı. Sanki ormanın karanlık kalbine rastlamış gibiydiler.

"İyi misin?"

Charlie sessizce başını salladı. Yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için gözlerini aşağıya çevirdiğinde, sol ayak bileğinin etrafına kenetlenmiş kötü metal çeneleri görünce irkildi.

Yardıma koşan bir çift üniformalı memura, "Çıkarın şunu *hemen*," diye kükredi.

Hudson diğerlerine eliyle işaret etti. "Geri kalanınız benimle gelsin."

Açıklıkta hızla ilerlediler. Hudson, Martin'in baltayı bırakıp kulübeye doğru koştuğunu görmüştü. Onu içeri getirmenin görevi olduğunu biliyordu ama sürgü deliğine yaklaşırken yavaşladı. İçeride ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve kendisini ya da iş arkadaşlarını tehlikeye atamazdı. Martin'in yayını hazırlamış onları beklediğini hayal edebiliyordu ve ateş hattında olmak istemiyordu.

'. Bir daire oluşturun.'

Reid, Osbourne ve kalan üniformalılar karşılık vererek yamyamlaştırılmış konutun etrafını sardılar. Martin için artık kaçış yoktu - tek soru, gözaltına alınmadan önce kan dökülüp dökülmeyeceğiydi. Kemerinden telsizini çıkaran Hudson aktarma düğmesine bastı.

C Ekibi, burası B Ekibi, tamam. Şüpheliyi tuzağa düşürdük ama onu göremiyoruz. Devam edelim mi yoksa bekleyelim mi, tamam?

Kısa bir duraksamanın ardından Helen'in sesi cevap verdi. "Eğer güvenliyse, onu içeri getirin, tamam."

Anlaşıldı. Havuzun beş dakika doğusunda bir açıklıktayız.
Memur Brooks yaralı ama güvende, tamam.'

Hudson telefonu kapatarak dikkatini kulübeye geri verdi.

Nathaniel, ben DS Hudson. Şu anda etrafınız sarıldı. Elleriniz başınızın üzerinde, çıkmak için bir dakikanız var.

Sessizlikle karşılaştı.

'O zamana kadar itaat etmezseniz, sizi zorla tutuklamaktan başka seçeneğimiz . Anladınız mı?'

Hâlâ bir şey yok. Martin orada terliyor, korkuyor ve teslim olmayı mı düşünüyordu? Yoksa yayını mı kaldırıyordu? Hudson hararetle ilkinin olmasını umuyordu.

"Otuz saniye, Nathaniel.

Hudson, en az kendisi kadar gergin görünen DC Lucas'a bir bakış attı.
Hudson kafasının içinde yavaşça geri saydı. On, dokuz, sekiz, yedi...

Ama Martin'in gelmeyeceğini biliyordu, dakikalar hiç durmadan geçiyordu.

İçeride bir hareketlilik vardı. Kendini hazırlayan Hudson ileri doğru süründü. Diğer subaylar da onu takip ederek kulübeye yaklaştı. Onları doğrudan ateş hattının dışında, kenarda durmaya yönlendiren Hudson girişe doğru bir adım daha attı. Ahşap çerçevedeki bir boşluğun önünde asılı duran büyük bir hayvan postundan oluşuyordu. Hudson postun alt kenarından dikkatlice tutarak kapıyı açtı, bunu yaparken sola doğru yalpaladı ve ahşap kapı çerçevesinin diğer tarafındaki görüşten kendini korudu.

Ama beklenen karşı saldırı gerçekleşmedi. Martin orada ne yapıyordu? Çömelmiş miydi? Köşeye mi sinmişti? Yakalanmamak için kendi canına kıymış olması mümkün müydü? Hudson boynunu kapı direğine doğru uzatarak içeri bakmaya çalıştı. Ama kasveti delip geçmek zordu ve sadece gölgeleri seçebiliyordu. Ne yapmalıydı, yapışmalı mıydı yoksa bükülmeli miydi? Beklemek daha güvenli olurdu ama açıklığı bulsalar bile silahlı bir birliğin gelmesi uzun zaman alırdı. Ayrıca, içinden bir ses bunun ilk büyük sınavı olduğunu söylüyordu.

Açık kapının diğer tarafına geçti ve yara almadan karşıya geçmeyi başardı. Bu taraftan da pek bir şey göremiyordu, bu yüzden DC Lucas'a dönüp fısıldadı:

'Beni takip edin ve alçakta kalın...'

Sessiz bir geri sayım yaptı, sonra başını eğerek kulübeye doğru ilerledi. Elinde sopası, sıçramaya hazır bir şekilde çömelmişti... ama kulübe boştu.

Nathaniel Martin ortadan kaybolmuştu.

"Manyak ormanda serbest.

Bu onun en ilham verici manşeti değildi ama iş görürdü. İster ormanda bir hafta sonu geçirmeyi planlayan bir yerli olun, ister bir haftalık kamp için gelen bir turist, *Akşam Haberleri'nin* manşeti karşısında dehşete düşmekten kendinizi alamazdınız.

Emilia ilginç bir şeyler bekliyordu ama yine de Janice Smith'in ifadesi onu şaşkına çevirmişti. Ofise koşarak dönen Emilia, Southampton Merkez Morgu'ndaki köstebeği David Spivack'a mesaj atarak kurbanın kimliğini teyit ettikten sonra Gardiner'ı aradı ve ona ilk on sayfayı tutmasını söyledi. Gardiner da memnuniyetle bu talebe uymuş ve haberin maksimum etki yaratmasını sağlamak için diğer her şeyi rafa kaldırmıştı. Janice Smith sağ olsun, Emilia olayla ilgili ayrıntılı bilgiye sahipti - yer, kullanılan silah - cesedin korkunç, birinci şahıs tarifinden bahsetmiyorum bile. Emilia bu konu üzerinde yoğunlaşmış, oklarla parçalanmış, o ürkütücü açıklıkta çaresizce asılı duran cesedin ayrıntıları üzerinde durmuştu. Elbette olay yerini bizzat ziyaret etmediği için biraz sanatsal davranmak zorunda kalmıştı ama bu bir sorun değildi. Süsleme ve abartı onun işiydi. Editörü çok sevinmiş, Gardiner da onun sırtına erkekçe bir tokat atmıştı.

Emilia şimdi başarısından faydalanmak istiyordu, bu olağanüstü hikâyeden çıkarılacak daha çok şey olduğundan emindi. Katil hâlâ firardaydı, elinde alışılmadık ama ölümcül bir silah vardı - tekrar saldırmayacağını kim söyleyebilirdi? Kampçıların endişeleri, yaylı tüfekler üzerindeki yasal kontroller, cinayetin nedeni hakkındaki spekülasyonlar ve daha fazlası hakkında ayrıntılara gireceklerdi, ancak asıl hedefleri katilin yakalanması olacaktı. Gardiner faille ilgili ihbar ve bilgiler için özel bir telefon hattı kurulmasını çoktan onaylamıştı; Emilia ise Facebook sayfalarını güncellemiş ve Twitter'da bir grup açmıştı

kendi hesabım: #newforestkiller. Kulağa hoş geliyordu. Umarım yakında dedikodu, spekülasyon ve hatta ipuçlarının deposu haline gelir ve devam eden polis soruşturması hakkında ilginç bilgiler vererek kendini tanıtabileceği bir alan olur.

Emilia, DI Grace ve meslektaşlarının bundan ne çıkaracaklarını ancak hayal edebilirdi. Son zamanlarda yerel polisle arası iyiydi, Daisy Anderson'ın elinden çektiği çileden sonra kısa bir ateşkes yapmıştı. Ancak genç katil hakkında bir kitap yazma kararının Southampton Central'da pek hoş karşılanmadığını biliyordu, çünkü bu karar onların kovmayı tercih edecekleri hayaletleri ortaya çıkarmıştı. Emilia bu yeni hikâyeyi daha polis basın açıklaması yapmadan önce ortaya çıkardığı için şimdi nasıl tepki vereceklerdi? Tut, tut, diye düşündü Emilia kendi kendine. Erken kalkan yol alır...

Editörü hiç şüphesiz sorumluluklarını hatırlatan geleneksel bir telefon alacaktı. Ve Emilia'nın kendisi de soğuk bir omuz alacaktı. Hikayeyi sansasyonelleştirmekle, korku tellallığı yapmakla suçlanacaktı ama o buna katlanacaktı. Eğer polis halkı korumaya, onları aralarındaki katile karşı uyarmaya hazır değilse, o zaman bunu onlar için yapmak dürüst gazetecilere düşerdi. Manşete bir kez daha göz atan Emilia bir memnuniyet dalgası hissetti.

Bu, kamu hizmeti gazeteciliğinin en iyi örneğiydi.

'Polis, Cromwell Road'daki bir kiliseye yapılan kundaklama saldırısıyla ilgili olarak görgü tanığı arıyor. Olay, geçen ay Duke Caddesi'ndeki bir sinagogda meydana gelen benzer bir olayın ardından gerçekleşti. Başka bir yerde, Bitterne Park ve Harefield sakinleri, bir dizi hırsızlık olayının ardından güvence almak için polisle görüşüyorlar -'

Haber spikerinin sesini keserek kanalı değiştirdi. Bugün daha fazla kötü habere tahammül edemeyeceği için müzik programlarına göz attı ve Heart Extra'da karar kıldı. Anodik, sevimsiz ve neşelendirici - ihtiyacı olan şey buydu.

Uzaklaşan Lauren Scott çardağın barınağından ayrıldı ve şiddetli yağmur altında çadırlarını kurmak için uğraşan erkek arkadaşının yanına döndü. Matteo uzun zamandır kampa gitmesi için onu sıkıştırıyordu ve o da ilk başta direnmiş, bunun yerine Roma'da bir hafta sonu geçirmeyi savunmuştu. Çadırlarla işi bitmişti ve ayrıca daha şaşırtıcı, daha egzotik bir şeyler hayal ediyordu. Ama Matteo ısrarcı değilse hiçbir şeydi ve sonunda onu yere sermişti. Ancak şimdi şüpheleri vardı - gelir gelmez gökler açılmıştı ve kâğıt üzerinde romantik görünen bir seyahatin sönük geçme riski vardı.

Hava koşullarına meydan okuyarak ona doğru yaklaştı ve kolunu çekiştirdi. Matteo yağmura rağmen kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyordu ama şimdi durmuş, ona dönmüş ve yüz ifadesinden endişelenmişti.

"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet..." diye dikkatle cevap verdi Lauren, onun hayallerini yıkmaktan çekinerek. 'Sadece hava durumu göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum...'

Matteo gülümseyerek, "Neredeyse bitirdim," diye karşılık verdi.

"Hava durumu bütün gece yağmur yağacağını söylüyor.

'Çadır yepyeni. Herhangi bir sorun yaşamayız. "Ve sıcaklık şimdiden düşüyor.

"O zaman biraz daha , değil mi? Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti.

"Bırak beni, ıslanmışsın.

Ama Matteo onu görmezden gelerek dudaklarına birkaç ıslak öpücük kondurdu. Lauren çırpındı ama gönülsüzdü ve kısa süre sonra pes ederek kollarını ona doladı. Onu bir kez daha öpen Matteo, yüzündeki bir tutam saçı da aldı.

'Bütün hafta bunu dört gözle beklediğimi, geceyi yıldızların altında seninle geçirmek istediğimi biliyorsun,' diye mırıldandı. 'Ama... eğer eve gitmek istiyorsan, şimdi gideriz. . Çünkü seni seviyorum...'

Onu tekrar öptü.

"Ve senin mutlu olmanı istiyorum..." Bir başka çalıntı öpücük.

"Peki, söyle bana, ne yapmak istiyorsun...?"

Lauren önce ona, sonra da özenle bir araya getirilmiş çadıra baktı. Matteo bunu hafta sonunda almıştı - gülünç derecede pahalı bir dört kişilik - ve o zamandan beri denemek için can atıyordu. Heyecanı her halinden belliydi - izci kampına giden küçük bir çocuk gibiydi - bu da onu memnun etmiş ve duygulandırmıştı. Matteo onun için o kadar çok şey yapmış, onu yeniden ayağa kaldırmak için o kadar çok fedakârlıkta bulunmuştu ki, değişiklik olsun diye kendisi için bir şeyler yaptığını görmek harikaydı. Berbat hava bile ruh halini bozmamıştı. Yağmur yağıyordu ama Matteo mutlu bir şekilde sırılsıklamdı, daha önce çadıra girer girmez kıyafetlerini - ve onunkileri - çıkaracağına söz vermişti.

'Tamam, sadece bu , ' diye gönülsüzce razı oldu. 'Ama bir dahaki sefere, biz şehir tatiline gidiyoruz...'

"İzci onuru. Matteo göz kırptı ve görevini tamamlamak üzere ayrıldı.

Soğuğa ve yağmura rağmen başka seçeneği yoktu. Eve gitmekte ısrar etseydi Matteo sözünde duracak, eşyalarını hemen orada toplayacaktı. Ama *onun* için yaptığı onca şeyden sonra bunu ona nasıl yapabilirdi? Onu kurtarmıştı, bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. Hayatı boyunca kendisinden o kadar sık nefret etmişti ki, yine de burada onu seven, destekleyen ve ona *inan*an bir adamla birlikteydi. Bu baş döndürücü ve yürek ısıtan bir şeydi, neredeyse onu mutlu sonların gerçek olduğuna inandıracaktı.

mümkündü. Bu yüzden ciddi kuşkularını bir kenara bırakıp onunla ormanda bir gece geçirmeye hazırdu. Belki de bu kadar korkmakla, bu kadar olumsuz düşünmekle hata ediyordu.

Belki her şey yoluna girecekti.

"İyi olduğuna emin misin?

Helen, Hudson'ın paltosuna sarınmış halde bir ağacın altına sığınmış olan Charlie'nin yanına çömelmişti. Sonunda mantradan kurtulmuştu ama vahşi çeneler izlerini bırakmıştı. Charlie'nin bacağı fena halde yaralanmıştı ve belli ki çok sarsılmıştı. Helen onu hiç bu kadar solgun görmemişti.

"Ben iyiyim, gerçekten.

"Sağlık görevlileri yolda. Sizi kontrol için South Hants'a götürecekler, sonra da doğruca eve.

"İyi olduğumu -

Zar zor yürüyebiliyorsun, Charlie. Ve kötü bir korku yaşadın, bu yüzden bu bir istek değil. İyileşmek için zamana ihtiyacın var.

Helen katı davranıyordu ama suçluluk duygusu başka türlü davranmasına izin vermiyordu. Martin'le karşılaşmasının ilk raporlarına göre Charlie kıl payı kurtulmuştu.

"Tartışma yok, lütfen.

Charlie Helen'in ilgisine minnettar olarak başını salladı. Onun omzunu şefkatle sıvazlayan Helen ayağa kalktı ve açıklığı geçerek kulübeye doğru ilerledi. Ekibin geri kalanına hiçbir şeye söylemişti - Meredith yakında bölgeye gelecekti - bunun yerine onları çevredeki ormanlık alanda kaçaklarını aramaya gönderdi. Muhtemelen çoktan gitmişti ama hangi yöne gittiğini bulabilirlerse belki avlarına devam edebilirlerdi. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin buna ne enerjisi ne de iştahı vardı ama denemek zorundaydılar.

Kulübenin eşiğinde duraklayan Helen, Martin'in etkileyici yapısına baktı. Ne çimento, ne çelik, ne de tuğla vardı - insan yapımı hiçbir malzeme yoktu. Ahşap bir çerçeve ve çatı, tamamen kilden yapılmış sütunlarla destekleniyor ve içinde yaşamak için mükemmel, su geçirmez bir koza sağlıyordu. Pencere için hayvan derileriyle kaplanmış küçük açıklıklar vardı ve bu açıklıklar

ışığı ve havayı içeri alıyordu. ekici bir dzenekti ama içerisi daha da etkileyiciydi. İçeri giren Helen'in bakışları kulübenin demirbaşları ve donanımları üzerinde gezindi. Köşede ahşaptan yapılmış gibi görünen bir banyo ve yine köşede sağlam bir yatak vardı. Yatağa doğru ilerleyen Helen, sıkıştırılmış yapraklardan yapıldığını görünce şaşırdığı şilteyi test etti. Onun yaratıcılığı karşısında başını sallayan Helen, Martin'in eşyalarının geri kalanını - kavanozlarda saklanan meyveler, kaba yönden yapılmış battaniyeler ve artık kahverengi ve hava koşullarından yıpranmış birkaç ekolojik kitap - inceledikten sonra en etkileyici modifikasyonunu görmek için döndü. Kulübenin arka tarafında, arka duvara yakın bir yerde derin bir çukur vardı. Muhtemelen onu gizleyen bir hayvan derisi, Helen'in vinçle aşağıya inmesine ve uçuruma bakmasına izin verecek şekilde fırlatılmıştı. Delik aslında iyi kazılmış bir tünelin ağzıydı. Uzun, geniş ve ahşap direklerle desteklenmiş olan bu tünel, 1.80'den uzun bir adamın rahatlıkla inebileceği büyüklükteydi.

Martin bu anın geleceğini tahmin etmiş ve ona göre plan yapmıştı. Eleanor Brown eski sevgilisinin aklını kaçırdığını düşünüyordu ama bu stratejik düşünce aksini gösteriyordu. şiddet yanlısı, dengesiz, yanlış yola sapmış olabilirdi ama Martin'in sinsi ve tehlikeli bir dşman olduğu açıktı. Ormandaki yoğun polis varlığına rağmen, onlardan kaçmayı başarmıştı.

Helen sade konutun etrafına bakarken, başarısızlıklarının ağırlığını bir kez daha hissetti. Ormanı hedef almakta haklıydılar ama sabahki operasyon için söylenebilecek tek şey buydu. Protokoller bozulmuş, bir subay tehlikeye atılmıştı ve ne elde etmişlerdi? Burada Martin'in işlediği suçtan hiçbir hatıra ya da onu Campbell'ın cinayetiyle ilişkilendiren herhangi bir kanıt yoktu. Arbaletinden de bir iz yoktu. En kötüsü, Martin'in kendisinden de bir iz yoktu.

şu anda dışarıdaydı, ormanda gizleniyordu, tekrar saldırmaya hazırdı

Kıpırdamadan durdu, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Takipçileri yakındaydı, neredeyse uzanıp ona dokunabilecekleri kadar yakın.

Aptallığı için kendine lanet etti. Brooks'la o kadar eğleniyordu ki içinde bulunduğu tehlikeyi fark edememişti. Memur arkadaşları konusunda blöf yapmamıştı, yarım düzinesi birkaç dakika sonra *onun* açıklığına daldı. Neyse ki tepkileri hâlâ hızlıydı ve onların dikkati ona kaçmak için zaman kazandırmıştı.

Önden başlamasının avantajını kullanarak, sadece kendisinin bildiği yollardan ilerlemiş ve takipçilerini atlatmak için sık sık yön değiştirmişti. Ama kaç kişi olduklarını ya da ikinci bir subay dalgasıyla karşılaşma riskini göze alıp almadığını bilmiyordu. Bu yüzden, ilk uygun fırsatta, çalıların arasına doğru ilerleyişini sonlandırmıştı. Bu ormanda o kadar uzun süre yaşamıştı ki çok sayıda saklanma yeri belirlemiş ve bunları ihtiyaç duyacağı gün için kaydetmişti. Uzun zaman önce devrilmiş ve diğer orman bitkileri tarafından kolonize edilmiş çürümüş bir ağacın kabuğuna tırmanarak şimdi bu öngörüsünden memnundu. Deliğe iyice sokulup çevresindeki yaprakları kendine doğru çekti. Ve sonra bekledi.

İlk başta kimse gelmedi. Kısa bir süre için, kovalamacadan vazgeçtiklerine inanmaya cesaret etti. Ama sonra sesler duydu. Sessiz sesler, ayak sesleri, telsiz ahizelerinin cızırtısı. Ve sonra yavaş yavaş belirdiler - dört, belki de beş kişilik bir subay grubu, durmadan ilerliyorlardı.

Bakışları ormanı taradı, zemini tırmıkladı, çalıları süpürdü, hatta ormanın tepesine kadar çıktı. Sanki bir saldırıdan korkuyorlarmış gibi gergin görünüyorlardı. Bir yanı buna mecbur kalmayı çok isterdi ama ihtimaller onun lehine değildi ve daha önce de polis şiddetine maruz kalmıştı. Bu yüzden olduğu yerde kaldı, izledi ve bekledi.

Grup saklandığı yerden sadece bir adım uzaktaydı. Eğer dönüp yeşillikleri araştırmış olsalardı, onu kesinlikle bulacaklardı. Ama ciddi bir konuşmaya kilitlenmiş, bir sonraki adımda ne yapacaklarını tartışıyorlardı. İçlerinden biri ayrıldı ve ona doğru döndü. Martin yavaşça gözlerini kapadı. Yeşiller ve kahverengiler giymişti, ormandan toplanmış renklerdi ve çevresine göre mükemmel bir şekilde kamufle olmuştu. Ama gözlerinin akı hâlâ onu ele verebilirdi, bu yüzden gözlerini kapalı tuttu. Kendi nefes alışını ve kalp atışını duyabiliyordu - her ikisi de korkunç derecede güçlenmiş görünüyordu. Ama cesaretini topladı, nefesini tuttu ve şimdi uzaklaşan ayak sesleriyle ödüllendirildi.

Yine de gözlerini kapalı tuttu ve kendini ormanın dokusu içinde erirken hayal etti. Bunu yaparken bir güç ve güven dalgası hissetti. Peşindekilerin ne ormanla bir yakınlığı ne de onu nasıl kullanacaklarına dair bir fikri vardı. Onun vardı ve bunu kendi avantajına kullanacak, çevresiyle sorunsuz bir şekilde kaynaşacaktı.

Orman uzun zamandır onun eviydi. Şimdi de kurtarıcısı olacaktı.

Meredith Walker etrafına bakarken ürperdi. Kariyeri boyunca pek çok olağandışı sahneye tanık olmuştu ama böylesini hiç görmemişti. Kızgın gökyüzü hâlâ onlara tükürüyordu, ıslak yapraklardan ağır ağır su damlıyordu ve gece çökerken sıcaklık belirgin bir şekilde düşmüştü. Bu görev için çok hafif giyindiğini şimdi fark etmişti, adli tıp kıyafeti yağmuru dışarıda tutuyor ama soğuğu geçiriyordu.

Güneş ufkun altına inmişti, bu yüzden açıklığı aydınlatmak için ark ışıkları kurmak zorunda kaldılar. Güçlü ışınlar her yere çılgın gölgeler düşürüyordu - genellikle çok güzel görünen orman bu gece tekinsiz ve tehditkâr görünüyordu. Yağmur suyunun sürekli damlaması, çalılıklardaki koşuşturmalar, ara sıra bir orman baykuşunun ötüşü Meredith'in yalnızlık duygusunun altını çizmeye yarıyordu. Orada başka memurlar da vardı ama Meredith bu gece kendini çok küçük hissediyordu, sanki her tarafı güçlü ve kötücül bir şey tarafından kuşatılmış gibiydi.

"Nasıl gidiyor?"

Normalde bir meslektaşını azarlamazdı ama Graham Ross bu gece alışılmadık derecede yavaş davranıyordu. İşini titizlikle yapmayı sever, dinleyen herkese şeytanın ayrıntıda olduğunu hatırlatırdı ama ona göre gereksiz yere oyalanıyor, talihsiz hayvanın kare kare fotoğrafını çekiyordu.

"Sadece birkaç tane daha," diye cevap verdi, başını kaldırmadan, daha iyi bir aç bulmak için atın etrafında dolaşarak.

Meredith bir iç çekişi bastırarak onun sözlerini bitirmesini izledi. Sonunda, yüzünde geniş bir sırıtışla ona döndü ve fotoğraf makinesini bir kenara koydu.

"Hepsi senin."

Birinin neşesini koruyabilmesinden memnundu. Buna karşılık o, görevine ağır bir yürekle gitti. Bu normalde onun alanı değildi, ancak maaş bordrosunda veteriner yoktu, bu yüzden ona düştü

Kanıtları kendisi toplayacaktı. Lateks eldivenlerini giyerek atın yanına diz çöktü. Zemin son birkaç saat içinde oldukça yumuşamıştı ve açgözlü çamur tarafından aşağıya doğru çekilen dizleri zemine battı. Olay yerini rahatsız etmek gibi bir endişesi yoktu - ilk taramasında belirgin bir ayakkabı izine rastlamamıştı, midillinin birkaç gün önce hava sıcak ve zemin sertken öldürülmüş olması gerektiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Herhangi bir kumaş şeridi, atılmış eşya ya da bariz bir dışkı da bulamamıştı, dolayısıyla en ilginç ipuçları şüphesiz ölen atın sağ böğrüne saplanmış üç arbaletin *içinde* yatıyordu.

Birinin bir şey yapabileceğine inanmak güçtü. Meredith'in hayvanlara karşı hep bir zaafı olmuştu, çocukken çok ata binmişti. Ne tür bir insan yüzükoyun yatan bir atın üzerinde durup birkaç ok daha fırlatabilirdi? Hayvan büyük bir sıkıntı içinde olabilirdi - şaşkın ve acı içinde - ama ona hiç merhamet gösterilmemişti. Birisi bundan ne tür bir tekme aldı? Böylesine tatlı, güzel bir yaratığı kasten katletmekten?

Meredith tiksintisini yutarak parmaklarını yaranın içine doğru kaydırды. Kanlı yarık sessizce içini çekti ve Meredith yarığı açarak içine girdi. Başını bulana kadar parmak uçları şaftın uzunluğunu takip etti. Beklediği gibi dikenliydi ve onu gevşetmek için tüm gücünü kullanması gerekti. Midilli şimdi tam bir ölüm katılığı içindeydi, donmuş eti acımasız çivileri kavırıyordu. Meredith sabırla, metodik bir şekilde, keskin çıkıntılarda kendini kesmemeye dikkat ederek çalıştı. Sonunda yeterli kaldıraç gücünü elde ederek civatayı yaradan çıkardı ve bir kanıt torbasına attı. Durakladıktan sonra doğruldu ve cesetten uzaklaşarak civatayı ışığa tuttu.

Demirden yapılmıştı ve yüzeyi pürüzlü, düzensizdi. Üzerindeki kandan anlamak zor olsa da, şaft ve baş kısmındaki çıkıntı ve tümseklere bakılırsa civatanın ev yapımı olduğu, belki de farklı kaynaklardan eritilerek bir araya getirildiği anlaşıyordu. Dahası, civatanın şekli Meredith'e tanıdık geliyordu. Keskin, ince bir civata başı, sonra da her iki yanında, uzunlukları ve şekilleri birbirine eşit olmayan kıvrımlı birer diken. Bu, bunun bir fabrika işçisinin eseri olmadığı hissini güçlendirdi. Laboratuarda daha fazla test yapmaları gerekecekti ama

Meredith'in aklında bu cıvatanın iki gün önce Tom Campbell'a sıkılanlarla aynı olduğuna dair hiçbir ş p he yoktu.

Meredith titreyerek etrafına bakındı. İmkânsız görünüyordu ama doğruydu. Şeytani bir Şey ormanda kol geziyordu. Zalim ve acımasız biri. Hâlâ serbest olan biri. Karanlık ormana temkinli bir bakış atan Meredith, araştırmalarını sonuçlandırmak için sabırsızlanarak işinin başına döndü.

Birdenbire buradan başka bir yerde olmaya heveslendi.

"Ne oldu lan?

"Bu benim aptalca hatam," diye hemen yalan söyledi Charlie. 'Bir şüphelinin peşindeydik ve ayağımı bir tavşan deliğine kaptırdım.

"*Bunu* bir tavşan deliği mi yaptı?

Steve, Charlie'nin alt bacağını saran sargıyı işaret etti. South Hants hastanesinden yeni dönmüştü ve her ne kadar tamamen iyileşmiş olsa da ağır bandajlı bacağı oldukça dikkat çekiciydi. Charlie yatakta dinleniyordu, Steve de onun üzerinde duruyordu.

"zar zor yürüebiliyorsun.

'Sadece kötü bir burkulma. Ve büyük bir utanç kaynağı,' diye yanıtladı Charlie oyunbaz bir tavırla ve pozisyonunu değiştirirken en iyi gülümseme çabasını da ekledi.

"Peşinde olduğun adam kimdi?"

"Söyleyemem.

"Tehlikeli miydi?

"Potansiyel olarak, ama yanımda insanlar vardı, bu yüzden sorun olmadı.

Charlie Steve'e yalan söylemekten nefret ediyordu ama içinde bulunduğu durumun ciddiyetini bilse çıldıracağını da biliyordu. Martin gerçekten ona zarar vermeyi, hatta onu öldürmeyi mi planlamıştı? Yoksa sadece onunla oynuyor muydu? Charlie bilmiyordu ve dürüst olmak bunu düşünmek de istemiyordu. A&E'de geçirdiği bir iki saatlik sakinleşme sürecine rağmen, Martin'in tehditlerini sürekli zihninde canlandırarak yaşadığı olaydan dolayı hâlâ kendini kötü hissediyordu. Martin'in buruşmuş yüzünün görüntüsünden kurtulmak zordu.

"Peki, şimdi ne olacak? İzin alacak mısın?"

"Sabah nasıl hissedeceğime bakacağım.

Steve onun tepkisinden geçirildiğini, Charlie'nin işe gitmenin bir yolunu bulacağını anlayabiliyordu. Tam cevap vermek üzereydi ki, elinde bir çift yumuşak oyuncakla Jessica'nın ortaya çıkmasıyla konuşma kısa kesildi.

"Hey, ne yapıyorsun yukarıda? Charlie nazikçe azarladı.

"Sana kahverengi ayıcık ve oyuncak getirdim," diye cevap verdi Jessica, gerçekçi bir şekilde. "Uyumana yardımcı olsun diye.

Charlie ani bir duygu yoğunluğu hissetti. Hem Steve'e hem de Jessica'ya yaralanmasını küçümsemiş, kendini kendi aptallığının kurbanı olarak göstermişti ama ikisi de farklı şekillerde, acısını yutkunarak ön kapıdan topallayarak geçerkenki görüntüsünden telaşlanmışlardı. Gerçek şuydu ki, kendisine verilen güçlü ağrı kesicilere rağmen bacağı hâlâ cehennem gibi acıyor, sargının altında öfkeyle zonkluyordu.

"Çok , tatlım.

Jessica gülümseyerek ona ayıları uzattı, ardından yorganı geri çekti.

"Hey, bu da ne?

"Bu gece seninle uyumak istiyorum. "Senin kendi yatağın var.

'Ama ben istiyorum...'

Charlie tereddüt ederek Steve'e baktı, o da omuz silkerek kararı ona bıraktı. Jessica onun yatağında uyumak zorundaydı - kural buydu. Şimdi vazgeçmek, gece terörünün zorbalığına boyun eğmek büyük bir hata olurdu. Telafisi günler, hatta haftalar alabilecek bir hata. Ama Charlie bugün olanlardan sonra bir gece daha çılgılık atmaya dayanamazdı.

"Sadece bu seferlik o zaman," diye yumuşadı Charlie ve dört yaşındaki çocuğun yanına sokulmasına izin verdi.

Zayıf davrandığını ve bundan pişmanlık duyacağını biliyordu - bir yatakta üç kişi nadiren dinlendirici olurdu. Ama bu gece bir istisna yapmaya hazırdı.

Bu gece, çocuğuna *yakın* istiyordu.

Kız odanın içinde kayarken gözleri onu hiç terk etmedi. Helen, Ellie McAndrew ile konuşmak için kısa bir süre durakladıktan sonra ekibe döndü.

"Bugünkü çalışmalarınız için herkese teşekkür ederim. Ben ve tabii ki DS Brooks tarafından çok takdir edildi. Yarın zinde ve iyi bir şekilde aramıza dönecek ve biz de tekrar gideceğiz. Teşekkür ."

Hudson onu izlerken yakalanmamak için bakışlarını kaçırmıştı. Ama şimdi, kadın aceleyle ofisine doğru ilerlerken, Hudson bir kez daha gözlerini kaldırdı ve sonunda gözden kaybolana kadar onun ince formunun gerilemesini izledi.

Ofisinin kapısı kapanırken, 'Geri kalanınız artık gidebilir,' dedi. 'Ortaya çıkan her şeyi ben halledebilirim.

Toplanan subaylar teşekkürlerini mırıldandılar ve eşyalarını toplamaya başladılar. Joseph Hudson cömert görünmek istiyordu - herkesin ne kadar yorgun, nemli ve soğuk olduğunun farkındaydı - ama aynı zamanda Helen ve Charlie başka işlerle meşgulken sorumluluğun kendisinde olduğunun altını çizmek istiyordu. Deneyimleri ona yeni bir DS olarak kendini nazikçe ama hızlı bir şekilde ortaya koymanın, insanların sırf yeni olduğu için manipüle edilmeyeceğini ya da göz ardı edilmeyeceğini bilmelerini sağlamanın önemli olduğunu öğretmişti. Son birkaç gecedir geç saatlere kadar kalmasının nedenlerinden biri de buydu - zayıf halka olması söz konusu değildi.

Ama gayretinin başka bir nedeni daha vardı. Ekip ayrılırken Hudson dikkatini yeniden bilgisayarına verdi. İş günü boyunca, kısmen iş yoğunluğu kısmen de tespit edilme riski nedeniyle kişisel araştırmalara zaman ayıramıyordu. Ancak mesai saatleri dışında durum farklıydı. Penceresini büyütüp arama sonuçlarına baktı. Uzun bir operasyon listesi, hepsi de aynı SIO ile. Helen Grace'in bu kadar çok karmaşık operasyonun üstesinden gelmiş olması onu şaşırtmıştı ama ayık raporlar da bunu doğruluyor, altını çiziyordu

başarılı bir şekilde sonuçlandırmak için sergilediği kahramanlık, özveri ve adanmışlık.

Jake Elder, Max Paine ve Amy Fawcett'in ölümleriyle ilgili soruşturma hakkındaki uzun raporlar, sadece Helen'in özel hayatına dair ortaya çıkardıklarıyla değil, aynı zamanda geriye kalan tek akrabası olan ve şu anda Winchester Hapishanesi'nde çürümekte olan Robert Stonehill ile ilişkisinin karmaşıklığını aydınlattıkları için de özellikle ilginçti. Nefreti her zamanki gibi güçlü bir şekilde yanıyor muydu? Kadın onu affedecek cesareti kendinde bulabilmiş miydi? Çift temas halinde miydi? Sorular, sorular, sorular ...

Polis raporları kuru, resmi bir düzyazıyla yazılır ve Hudson gece geç saatlere kadar süren seansları sırasında sık sık polis veri tabanını Google lehine terk ederdi. Orada bulunduğu hikâyeler çok daha sansasyonel ve eğlenceliydi - 'Dedektif ve Dominatör', 'Dedektifin Hapishane Cehennemi', 'Southampton'da Yirmi Dört Saatlik Katliam' - ama aslında ayrıntıları ezbere biliyordu. Helen'le yapacağı mülakata özenle hazırlanmıştı; geçmiş davaları hakkında onu sıkıştırırsa, gözünü korkutabilir ya da utandırabilirse veya mülakat sırasında açıkça *kaçınmak* istediği konular olduğu ortaya çıkarsa diye. Sonunda bu hazırlıklar işe yaramıştı - mülakat sorunsuz geçmiş ve çok istediği işi almıştı - ancak bu durum, aramalarının artık tekrarlandığı anlamına geliyordu.

Adının gerçek ve evlatlık her türlü varyasyonunu deneyerek ve kişisel ve mesleki geçmişiyle ilgili anahtar kelimeleri bir araya getirerek incelemeye devam etti. Ama her seferinde duvara tosluyor, kendini onlarca kez okuduğu makalelere yönlendirilmiş buluyordu. Verimli olabilecek başka bilgi kaynakları da vardı ama onlar Helen'in yakın müttefikleriydi - DS Brooks ve söylentilere göre Başmüfettiş Simmons - ve ona açılmaları pek olası değildi. Yani yapabileceği tek şey, gittikçe azalan daireler çizerek etrafta dolaşmak ve umut etmektir.

Gitme vakti gelmişti, bunu biliyordu ama Joseph Hudson yine de oturmaya devam etti. Başarısızlık onun için yeni bir şeydi ve karmaşık duygular uyandırıyor. Arayışı ısrarlı ve inatçıydı, ama avı ele geçirilmesi zor olarak kaldı. Eğer kötü şöhretli dedektif müfettiş gerçekten

bir muamma olarak kalmak istiyordu, bunu da çok iyi başarıyordu, buna şüphe yoktu. Elbette başkalarının onun hakkında yazdıkları üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ama kendi mahremiyetini kıskançlıkla koruyordu. Bakmakla yükümlü olduğu kişiler, ilgi alanları, desteklediği davalar, düzenli olarak katıldığı etkinlikler yoktu. Facebook durumu yoktu, Twitter hesabı yoktu, hatta cep telefonu bile kayıtsız görünüyordu - polis kurallarının ihlali, yetkililerin göz ardı etmekten mutlu görüldüğü bir durumdu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ne internette ne de hayatta *hiçbir* kişisel izi yoktu, ofisinde sadece iş dosyaları ve resmi takdirnameler vardı. Bu durum onu hayal kırıklığına uğratmış, ilgisini çekmiş ve dürüst olmak gerekirse biraz da heyecanlandırmıştı.

Helen ofisinde kaldı, kapı kapalı ve panjurlar .

Normalde, serbest bilgi akışını teşvik etmek için kapısını açık bırakırdı ama bu gece düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu küçük ofis onun sığınağıydı, fırtınanın ortasında biraz sükûnete ihtiyaç duyduğunda çekilebileceği bir yerdi. Çoğu zaman Charlie de ona katılıp ipuçlarını gözden geçirirdi ama o evdeydi ve hastane doktorları tarafından taburcu edilmişti. Kötü bir morarma, belki hafif bir burkulma, ama işe dönmesini engelleyecek bir şey yoktu. Helen bundan memnundu - soruşturmanın kötü bir şekilde rotasından saptığına dair sinir bozucu bir his vardı içinde. Önümüzdeki günlerde arkadaşının anlayışına ve yardımına ihtiyacı olacaktı.

Bir paket Marlboro Gold, masasının üzerindeki bir dosyanın yanında yarı gizli bir şekilde duruyordu. Helen onu alıp bahçeye çıkmak istedi. Ama sigarayı azaltmaya çalışıyordu ve günaha boyun eğerek felaket bir günü taçlandırmamaya kararlıydı. Charlie iyi olacaktı, bu bir nimetti ama bunun dışında işler daha kötü gidemezdi. Doğru, Martin'in saklandığı yeri bulmuşlardı - polis köpekleri artık onun kokusunu alıyordu ve iki ekip şu anda ormanı tarayarak onu arıyordu - ama adamın kendisi hâlâ kayıptı ve Helen'in içgüdüleri onun izini bulmanın zor olacağını söylüyordu. Yaklaşık on sekiz aydır ormanda yaşıyor, kısa süreliğine ve sadece istediği zaman görölüyor olması mümkündü. Ormanın derinliklerinde nasıl kaybolacağını, kokusunu nasıl gizleyeceğini, çevresine nasıl uyum sağlayacağını herkesten çok o bilirdi. Günlerce, hatta haftalarca ortadan kaybolmak isteseydi, onu bulma şansları ne olurdu?

Helen ayağa kalkarak kızgın ve sinirli bir şekilde odanın içinde dolaştı. Bugün Martin'i yakalamaya çok yaklaşmışlardı ama ellerinin arasından kayıp gitmişti. Hiç şüphesiz ne yapacağı kestirilemeyen ve agresif bir görüşmeci olduğunu kanıtlayacaktı, ancak Helen yine de onu karşısında görmeyi çok isterdi. Çok fazla

Geçmişteki davranışları, ormanda kaybolma nedenleri ve tabii ki Charlie'yi yakalamasıyla ilgili cevaplaması sorular. Helen onun kendisini nasıl haklı çıkaracağını bilmek istiyordu.

Hiç şüphe yoktu ki Nathaniel Martin Tom Campbell'ın cinayeti için biçilmiş kaftandı. Daha önce de Woodland View'ı hedef almıştı - Charlie onun bu isimden bahsetmesine verdiği sert tepkiyi doğrulamıştı - ve dengesiz, şiddet yanlısı, hatta dengesiz davranışlar sergiliyor, Doğa Ana'yı kirletenlere karşı tek kişilik bir savaş veriyordu. Yaratıcılığıyla yaşamakta, bulduğu şeylerden ihtiyacı olan her şeyi yapmakta usta bir adamdı. Doğal malzemeleri tercih ettiği doğrudu, ancak kampında demir nesneler vardı - pişirme kapları, mutfak eşyaları - ve ölümcül bir silah üretmek için bunlardan bazılarını eritmiş olması ihtimal dışı değildi.

Yine de Helen'i rahatsız eden, suçluluğuna karşı çıkan şeyler vardı. Charlie'ye göre Martin'in suçlarını itiraf etme fırsatı vardı ama Charlie'nin tamamen onun merhametine kalmış olmasına rağmen bunu yapmamıştı. Üstelik cinayet silahının onda olduğuna dair somut bir kanıt da yoktu. Elbette silahı ve ek sürgüleri yanında götürmüş olabilirdi, ancak bu silahları kendisi yapıyor olsaydı, olay yerinde bazı aletler, üretim kalıntıları bulmayı beklemeydi miydiniz? Elbette başka bir yerde de yapılmış olabilirler ama Martin gezginci değildi - kampını inşa etmek uzun zaman almış olmalıydı ve konserve meyve kavanozları, iyi döşenmiş 'banyo' ve rahat yatak, orada bir süre yaşadığına işaret ediyordu. Peki ölümcül zanaatının kanıtı neredeydi?

Helen'i endişelendiren bundan da öte, öldürülen midilliydi. Martin'in uzun bir şiddet geçmişi vardı ve yemek için öldürmekle ilgili bir sorunu yoktu - kampında kazığa geçirilmiş ölü tavşanlar ve geyikler onun etkili bir avcı olduğunu gösteriyordu. Yine de burada da sorunlar vardı. Bu hayvanlar vurulmak yerine tuzağa düşürülmüş gibi görünüyordu ve ayrıca Martin'in onları hedef almasında sapkın ya da olağandışı bir şey yoktu. Orman sakinleri yüzyıllardır yabani tavşan avlıyordu.

Ancak midilli başka bir şeydi. Martin zamanı geri döndürmeye kararlıydı - yeniden yabanileştirme felsefesi, sanayi öncesi atalarımız gibi yaşamasını gerektiriyordu. Pratikte bu, ormanın karakterine uyum sağlamak, onun yol göstericiliğini takip etmek, sağlananları yemek - meyveler, mantarlar, sebzeler, yumrular ve otlar - ve tek tük tavşan, kuş veya sincap gibi korunabilenleri avlamak anlamına geliyordu. Midilliler ormanın dokusunun bir parçasıydı, doğal, yenileyici ritminin bir parçasıydı, gezici otlamaları ormanı sağlıklı tutan doğal bir budama hizmeti sağlıyordu. Bir midilliyi hedef almak aslında Doğa Ana'ya *zarar verirdi* ve Martin'in felsefesinin temel ilkelerine ters düşerdi.

Onun dünya görüşüne göre, hayatta kalmak için neye ihtiyacınız varsa onu toplardınız. Ayrım gözetmeksizin yapılan saygısızlık ya da yıkım onun sözlüğünün bir parçası değildi. Atı öldürmek hiçbir amaca hizmet etmiyordu - eti ya da derisi alınmamıştı, toynaklarına, dişlerine ve kuyruk kıllarına dokunulmamıştı. Orman topluluğunun zararsız ve yararlı bir üyesiydi, o halde onu öldürmenin ne anlamı olabilirdi ki?

Martin'in atları avcılık becerilerini geliştirmek için kullanmış olması mümkündü. Ne de olsa bir insanı öldürmek, yabani tavşanları tuzağa düşürmekten farklı bir şeydi. Bu Helen'e daha mantıklı geldi. O zaman at bir hedef talimi olabilirdi, hatta cinayete giden yolda gerekli bir adım bile olabilirdi - Martin bir insanın canını almadan önce bir atı öldürerek cesaretini test ediyordu. Ama yine de Helen'in Martin'in inancı ve inançları hakkındaki bilgisi onu duraksattı. Martin'in çoktan ölmüş olduğu kesindi ama ormandaki varlığı ve Charlie'yle yaptığı konuşmalar, Doğa Ana'yı korumanın önemine olan inancının her zamanki gibi güçlü olduğunu gösteriyordu.

Peki Nathaniel Martin'in fail olduğuna inanmakta haklılar mıydı? Yoksa bu korkunç suçun sorumlusu daha da kötücül, daha da habis bir şey olabilir miydi?

"Lütfen, Tanrım, izin ver. Lütfen, Tanrım, uyanmama izin ver ..."

Bu iğrenç kâbustan kurtulması için dua ederek mantrayı nefes nefese tekrarlardı. Çadırına, Matteo'ya geri dönmek için... Ama gözlerini açtığı anda hâlâ cehennemdeydi.

Lauren titreyerek kollarını sardı. İliklerine kadar donmuştu, tişörtü ve külotu yağmurdan ıslanmıştı ve dehşet içindeydi. Gözlerini bir kez daha kapatarak çaresizlik içinde hafifçe inledi.

Bu ona neden oluyordu? Neler oluyordu? O ve Matteo birlikte sevgi dolu bir akşam geçirmişler, sonra da uykuya dalmıştı. Karanlıkta üşümüş ve kafası karışmış bir halde uyanmıştı. Önce çadırlarının havaya uçmuş olabileceğini düşündü. Ama sonra ormanın kalbinde olduğunu, her tarafının yüksek ağaçlar ve yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili olduğunu fark etti. Matteo'nun adını bir, iki, üç kez haykırmıştı ama nafile. Başlangıçta sessizlikle karşılaşmış, sıkıntısına eşlik eden tek şey rüzgârın yumuşak ısığı olmuştu. Sonra ayak sesleri duymuştu.

Matteo'yu görmeyi umarak rahat bir nefesle dönmüştü. Ama onu karşılayan manzara kanını dondurdu. Uzun boylu, kapüşonlu bir figür doğrudan ona doğru yürüyordu.

Karanlıkta adamın dış hatlarını zar zor seçebiliyordu - mükemmel bir şekilde kamufle olmuştu - ne de yüzünü görebiliyordu. Ama adamın kendisine zarar vermek niyetinde olduğunu kesin olarak biliyordu.

"Kaç.

Emir ona doğru havladı. Hemen döndü ve en yakın çalılığa çarparak kaçtı. Dikenler kollarını ve kalçalarını yırttı ama onların vahşi acılarını görmezden geldi ve koşmaya devam etti. Neden koştuğu ya da kimden kaçtığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdüleri ona tereddüt etmenin ölümcül olacağını söylüyordu. Kaçmak *zorundaydı*.

Ama nasıl yapabiliirdi ki? Nerede olduğu ya da hangi yöne gideceği hakkında hiçbir fikri yokken? Orman üzerine doğru geliyor gibiydi - ne zaman bir yöne doğru hamle yapsa, bitki örtüsünden oluşan sert bir duvarla karşılaşılıyordu. Başka bir yöne daldığında, gizli bir engele takılıyor ya da sessizce kendisine doğru yürüyen *adamı* görüyordu.

Dehşetini yutkunarak devam etti, yaprakları tırmalayarak ileriye doğru bir yol açtı. Ama vücudu ona karşı isyan ediyor gibiydi - başı çarpıyor, boğazı kuruyor, ciğerleri oksijensiz kalıyordu. Zinde ve sağlıklıydı, öyleyse neden bu kadar kötü hissediyordu? Terörün sana yaptığı şey bu muydu?

Çalılıkların arasından geçerken ileride bir patika gördü ve oraya doğru koşmaya başladı. Sağ ayağı hemen sert bir şeye çarptı ve düştüğünü hissetti. Yere yığıldı, başı sert bir şekilde yere çarptı, bu sırada dizinden vahşi bir ağrı koptu. Şok olmuş ve kafası karışmış bir halde etrafına bakındı - açıkta duran bir ağaç köküne takıldığını ve düşerken sol dizini açıkta duran ahşap dokunaçlardan birine çarptığını fark etti.

Acı vücudunu ele geçirirken gözleri yaşlarla doldu, midesi bulandı ve baygınlık geçirdi. Yine de kendini tökezleyerek ayağa kalkarken buldu ve devam etmeye kararlı bir şekilde topallayarak ilerledi. Her adımda, itiraz eden dizini görmezden gelerek daha hızlı gitmeye çalıştı ve karanlıkta ilerlemeye çabaladı.

Ama artık çok yakındaydı, bunu hissedebiliyordu. Ona yaklaşmıştı, hatta belki de şimdi saldırmak için hazırlanıyordu. Korku içindeki Lauren aniden bilmek zorunda kaldı. Kendini savunabilmek ya da belki de Tanrı onun tarafındaysa ölümü kandırabilmek istiyordu. Tökezleyerek ilerlerken omzunun üzerinden baktı.

Artık ondan sadece otuz adım uzaktaydı. Karanlığa bürünmüş olan figür şimdi bulutların arasından sıyrılan ay tarafından aydınlatılıyordu. Lauren takipçisinin kim olduğunu öğrenmek için umutsuzca daha da yavaşladı. Giysileri koyu yeşildi, muhtemelen siyah ve pürüzsüzdü, ay ışığında parlıyordu. Başlığı da benzer bir malzemedenden ama Lauren'in ilgisini çeken şey başlığının içeriğiydi. *Kimdi* bu adam?

Boşluğa bakan Lauren şaşkınlık ve dehşet içinde nefesini tuttu. Bu avcının bir insan yüzü yoktu. Hiçbir özelliğini seçemiyordu.

İki kocaman, lambaya benzeyen göz dışında
hiçbir şey yoktu. "Lütfen, hayır..."

Dehşet onu kavradı. Neydi bu şey? Kötü bir ruh mu? Ona eziyet etmek için cehennemden gelen bir gölge mi? Artık yaşayan bir kâbusun içinde sıkışıp kaldığına ikna olmuş bir halde, peşindekiyle arasına biraz mesafe koymak için çaresizce çabaladı. Ama umutsuzluk umudunu yok ediyor, korku hayatta kalma isteğini fethediyordu. Canavarca, gerçek dışı bir şey tarafından avlanıyordu.

Ve her an ölümün üzerine bekliyordu.

Gazı geri çekti ve boş yolda kükreyerek ilerledi.

Zor bir günün ardından Helen, Southampton Central ile arasına biraz mesafe koymak istedi. Onu harekete geçiren eve dönme arzusu değil - aynı cevapsız sorular orada da başının etini yiyecekti - hıza duyduğu susuzluktu. Her taraftan saldırıya uğradığında, Helen bazen endişesini gidermek için acıya başvururdu, ancak diğer durumlarda sadece hızın sağlayabileceği adrenalini tercih ederdi. Artık geç olmuştu ve yollar boştu, bu da Helen'in eve dönmesine izin veriyordu.

Olay odasından çıktıktan sonra Başkomiser Simmons'ı aradı. Onu bilgilendirmek faydalı olmuştu ama konuşmaları Helen'in korkularını yatıştırmamış ya da düşüncelerini ilerletmemişti, bu yüzden sonunda bisiklet parkına yöneldi. Çok geçmeden çevre yolundaydı, kükreyen rüzgara karşı çömelmiş, ağırlığını virajlara doğru veriyordu. İlk kez on beş yaşında motosiklete binmişti - otuz yıl sonra bile hala heyecan veriyordu.

Ama pervasız ya da hız delisi değildi. Bisikletini, bedenini zorluyordu, ama her zaman kontrolü elinde tutuyor, yol boyunca ilerlerken sadece kendi hayatını ve uzuvlarını riske atıyordu. Duyularını tetikte tutuyor, hem önünü hem de arkasını sürekli kontrol ediyordu. Ve şimdi, aynalarına bilmem kaçınıcı kez bakarken bir şey fark etti.

Yaklaşık yüz metre arkasında bir bisiklet hızla ilerliyordu. Birkaç saniye önce kontrol ettiğinde orada değildi ve bir süredir trafik ışıkları için yavaşlamamıştı, bu yüzden sürücü hızla olmalıydı. Neden bu kadar hızlı gidiyorlardı? Ve bu kadar aceleyle nereye gidiyorlardı? Meraklanan Helen hızını düşürdü ve motosikletin geçmesine izin vermek için hafifçe sola kayd.

Şaşırtıcı bir şekilde bisiklet yavaşladı ve kendisinden güvenli bir mesafede durdu. Hemen vücudu gerildi. Bu motosiklet onu takip mi ediyordu? Hızını daha da düşürdü, gözleri aynalara yapıştı. Sürücü cevap verdi, onu taklit etti, Helen'e bilmesi gereken her şeyi anlattı - onu *kimin* ve neden takip ettiği dışında.

Sinirleri titriyordu. Tetikte olamayacak kadar çok kez avlanmıştı. Ama neyle karşı karşıya olduğunu öğrenene kadar pek bir şey yapamazdı ve herhangi birinin avı olma fikrinden de hoşlanmıyordu, bu yüzden içgüdüsel bir karar vererek frenleri sertçe çekti.

Bu takipçisini şaşırttı ve aniden hızlarını kesmeden önce ona doğru ateş etti. Ama bu çok azdı, çok geçti. Motosiklet popüler, sıradan bir modeldi ama Helen kaskını ve yan tarafındaki ayırt edici kanatlı meleği tanıdı. Bu Joseph Hudson'dı.

Helen'in aklı karıştı. Hatırladığı kadarıyla bu civarda oturuyordu, yani varlığının masum bir açıklaması olabilirdi. Belki de yeni patronunun önünde hız sınırını aşmak istemediği ya da onu takip ediyormuş gibi görüneceği korkusuyla tanınmaktan kaçınmak istediği için geri çekiliyordu.

Ama Helen bu açıklamaların hiçbirine ikna olmamıştı. Adamın takibi göz korkutucu değildi, kızın üzerine yürümüyor, onu yolundan çekmeye çalışmıyordu. Hayır, bu takipte ihtiyatlı, hatta biraz nazlı bir şeyler vardı. Onu uzaktan mı kontrol ediyordu? Belki, ama eğer öyleyse bu beceriksizce bir takipti. O zaman adamın kendisini takip ettiğini görmesi mi *gerekiyordu*? Yakışıklı DS'nin onunla flört ediyor olması mümkün müydü?

Uygunsuz olsa da Helen bunun bu olmasını ve daha kötü bir şey olmamasını umuyordu - Robert Stonehill'in anıları hâlâ tazeydi. Her iki durumda da onun ilgisine boyun eğecek değildi - daha önce oyunu hiç başkasının kurallarına göre oynamamıştı.

Daha da yavaşladı, neredeyse durma noktasına geldi, sonra Hudson da aynı şeyi yapıp gazı kökledi. Motosikleti ileri doğru sıçradı, ibre hız göstergesinde çılginca hareket ederek önce 40 mil/saate, sonra 60 mil/saate ulaştı,

sonra 80 mph. Kükreyerek ilerlerken omzunun üzerinden bir bakış attı.
Hudson onun ani hareketine karşılık vermişti ama çok geçti.
Yarış bitmişti.

Lauren ormanın içine daldı, asla arkasına bakmaya cesaret edemedi, amansız hızının onu zarardan kurtarabileceğini umuyordu. Adamın hâlâ arkasında olduğunu biliyordu, peşindeki çalılıkları yara yara ilerleyişini duyabiliyordu ama mucizeler mucizesi, hâlâ hayattaydı. Dizi korkunç bir şekilde zonkluyordu ama son birkaç dakika içinde bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu, bir kez daha koşmaya başlarken acıyı bastırıyordu.

Ciğerleri yanıyor, nefesi daralıyordu ama yoluna devam etti. Gözleri karanlığa alışmıştı ve yoluna çıkan tuzaklardan daha iyi kaçınabiliyordu. Artık bunu kimin ya da neden yapıyor olabileceğini düşünmüyordu, sadece hayatta kalmak ve Matteo'ya kavuşmak istiyordu. Tüm enerjisini toplayarak, umut etmeye cesaret ederek yoluna devam etti. Dayanıklılığı ve kararlılığıyla takipçisini şaşırtmış mıydı? Aralarındaki mesafeyi açmış olması mümkün müydü? Bu düşünce onu teşvik etti ve devrilmiş bir kütüğü kolaylıkla atlayarak diğer tarafa zarifçe indi.

Kendini histerik, hatta biraz da coşkulu hissediyordu. Yaralı olduğunu biliyordu - ayaklarının tabanı yapış yapış ve acıyordu, orman zeminine düşen dikenler tarafından kesilmişti şüphesiz, ama umurunda değildi. İlerliyor, ormanı yarıyor, yoluna devam ediyordu. Bir anda sanki sonsuza kadar devam edebilecek, herkesten kaçabilecek, *hayatta* kalabilecekmiş gibi hissetti.

Ve şimdi onu gördü. İleride bir ışık. Duyularının onu yanıltmasından korkarak gözlerini kıstı. Ama buna hiç şüphe yoktu, orman inceliyordu. İçine bir umut doldu. Bu ıssız karanlıktan çıkabilirse, belki bir yol bulabilir, bir sürücüye işaret edebilir, sığınacak bir ev bulabilirdi.

Şu anda arkasında olanlara duyarsızdı, kurtuluşa doğru koşuyordu. Kırk adım , otuz, yirmi. Bir kükreme ile

zaferle, kasvetli ormanlık alandan kurtuldu ve açık meraya doğru koşmaya başladı. Biraz ileride alçak bir taş duvar vardı ve ayakları ıslak çimden sıçrayarak ona doğru koştu. Duvarı kolayca aştıktan sonra koşmaya devam etti ve ufku tarayarak yaşam belirtisi aradı.

Ama koşarken bile korku onu ele geçirdi. Önünde *hiçbir şey göremiyordu*. Ne bir ışık, ne bir şekil, hiçbir şey. Bu nasıl mümkün olabilirdi? İçgüdüğü hızını kesmesine neden oldu ve saniyeler sonra kayarak aniden durdu.

Bir an için, dik uçurumun kenarında sallanırken düşebileceğini düşündü. Ama ağırlığını geriye doğru atarak kendini düzeltti ve sendeleyerek uzaklaştı. Kendini kurtarmıştı ama şimdi başı dönüyordu. Ormanın bu kadar güneyinde olduğunu hiç bilmiyordu - kamp alanından *kilometrelerce* uzakta olmalıydı. Kenardan bir kez daha bakmayı denedi. Düşüş korkunçtu - kayalara öfkeyle çarpan kabarık denize doğru yüz metre ya da daha fazla. Ama alternatifi neydi?

Ne göreceğini çok iyi bilerek döndü. Kukuletalı figür ona doğru yürüyordu ama artık acelesi yoktu. Takipçisi ne nefes nefese ne de sıkıntılı görünüyordu, zaferden son derece emin bir şekilde ona doğru ürkütücü bir şekilde süzölüyordu. Titreyerek etrafına bakındı, bir kurtuluş yolu arıyordu ama hiçbir şey yoktu. Şeytanla masmavi deniz arasında sıkışıp kalmıştı.

"Lütfen..." diye inledi.

Ama merhamet olmayacağını biliyordu. Dönerek uçurumun kenarına doğru bir adım attı... ama bir kez daha vuran dalgalar onu duraklattı.

"Lütfen..."

Kendi kendine konuşuyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu ama artık bunun bir faydası olmadığını biliyordu.

Ölme vakti gelmişti.

Alice kahve fincanının derinliklerine baktı, korkunç bir önsezi duygusuyla doluydu. Tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen sabahın erken saatlerindeki güneş ışığına rağmen, koyu renkli sıvı ruh halini yansıtıyordu. Kendini ağır, çökmüş, sisin içinde kaybolmuş hissediyordu.

Ne yapmalıydı? Doğru karar neydi? Ne zaman bir hareket tarzına karar verdiğini düşünse, tereddüt ediyor, planını sorguladıkça potansiyel tuzaklar kendini gösteriyordu. Bunun bir kısmı haklı bir ihtiyatlılık, hatta kızının duygularına ve iyiliğine karşı bir duyarlılıktı, ama bir kısmı da Tanrı'ya karşı dürüst bir korkaklıktı. Suçlu hissediyordu, hem de çok suçlu, nasıl telafi edeceğini bilemiyordu.

Kızına sırtını dönmüştü. Bunu süslemenin bir anlamı yoktu, yaptığı buydu. Hafifletici sebepler olsa da insanların onu yargıladığını biliyordu. Bunu asla yüzüne karşı söylemediler ama hepsi, koşullar ne olursa olsun bir ebeveynin *asla* çocuğunu kesmemesi gerektiğine inanıyordu. Onun da bir yanı bunu hissediyordu ama eğer ruhunun derinliklerine bakabilselerdi, yaşadığı kargaşayı *görebilselerdi*, biraz daha merhametli olabilirdi.

Gerçek şu ki, kendinizi kendi etinizden ve kanınızdan gerçekten koparamazsınız. Bir çocuğu dünyaya getirdiğinizde, onu doğurduğunuzda, beslediğinizde, başka ne olursa olsun asla kaybolmayan bir bağ vardır. Her şeye rağmen, Alice'in üzerinde hâlâ güçlü bir etki yaratıyordu, yabancılaştığı kızının düşünceleri sürekli aklındaydı, çektiği ve *hâlâ* çekebileceği her şeyi takıntı haline getirmişti.

Bu yüzden bu karanlık nöbetlere yatkındı, neden sık sık kendini bu kadar hüzünlü hissediyordu. Ve bu yüzden bir şeyler yapmak zorundaydı. Her iki taraf için de zor olsa da harekete geçmek zorundaydı. Alternatif - günden güne delirmek - düşünülemezdi. Isırğan otunu ele geçirme zamanı gelmişti, telafi etme zamanı.

Sadece çok geç kalmamak için dua etti.

"Neden seninle çalışmaya gelmiyorum?

Charlie rahatsızlığına rağmen gülümsemekten kendini alamadı.

'Bunu çok isterdim tatlım, ama sana kelepçe ve arama izni vermeleri için biraz daha yaşlanman gerekiyor...'

Jessica'nın yüzü düştü ve Weetabix'ini kasesinin etrafında itmeye geri döndü.

"Ama size şunu söyleyeyim. Yaklaşık altı ayda bir çocuklar polis merkezine gelip etrafa bakabiliyorlar. Koklayıcı köpeklerle tanışabilir, gerçek polis memurlarıyla konuşabilirsiniz. Neden biz de bunu yapmıyoruz?"

Jessica suratını asarak, "*Bugün* gitmek istiyorum," diye ısrar etti.

'Biliyorum ve çok nazıksınız. Ama sanırım zıplamak zorunda kalsam bile idare edebilirim.

Charlie masadan lavaboya doğru zıplayarak bir gülümseme elde etmeyi umdu. Ama hiçbir şey elde edemedi ve bunun yerine sol baldırına vuran ağırlarla ödüllendirildi. Yaralı bacağının üzerinde yürüyebilmesine rağmen, bacağı hala çok hassastı. Bir yanı evde kalıp dinlenmesi gerektiğini biliyordu, diğer yanı ise bunu yaparsa korkularının daha da artacağını biliyordu.

"Okula gitmek istemiyorum.

Charlie'nin kalbi daha da çöktü.

'Neden tatlım? Bir sorun mu var?' diye cevap verdi, topallayarak ona doğru ilerlerken.

"Sana göz kulak olmak

istiyorum. "Ama iyi

olduğumu söyledim...

"Gitmek istemiyorum," diye ısrar etti Jessica.

"Bak tatlım, zor olduğunu biliyorum. Okul bazen korkutucu bir yer olabiliyor - tüm o büyük çocuklar, o yeni yüzler. Ama öğretmenler iyi ve -'

"Ondan hoşlanmıyorum.

"Kim?

"Bayan Barnard.

"Neden?

Jessica hiçbir şey söylemedi, kâsesini kendisinden uzaklaştırdı. Charlie onun mısır gevreğine ya da elma suyuna neredeyse hiç dokunmadığını fark etti.

"Bir şey mi oldu? Seni üzecek bir şey mi söyledi?' 'Ondan hoşlanmıyorum. *Lütfen* seninle işe gelebilir miyim...?

Charlie'nin içindeki öfke şimdi alevlenmişti. Yorgun ve gergindi, zor bir durumdan en iyi şekilde çıkmaya çalışıyordu. Ama söylediği hiçbir şey işleri daha iyi hale getirecek gibi görünmüyordu.

'Bunu neden yapamayacağını açıkladım Jessie ve geç kalıyoruz...'

Charlie saate gergin bir bakış fırlattı. Bugün zamanında varmak istiyorlarsa arabayla gitmeleri gerekecekti.

'... kahvaltınızı bitirdiyseniz, kitap çantanızı alıp gidelim.

Jessica olduğu yerde kaldı, hoşnutsuz ve biraz da kaybolmuş görünüyordu. Charlie bir kez daha endişenin onu ele geçirdiğini hissederken, aniden tüm kızgınlık buharlaştı.

"Bir sorun olsaydı bana söylerdin, değil mi? Sesinde hafif bir yalpalamayı bastıramadı.

"Tatlım...?

Jessica bunu bir süre düşündü. Sonra Charlie'ye baktı ve şöyle dedi:

"Gitmek istemiyorum.

Evden tek sıra halinde çıktılar - anne, kız, sonra baba. Sabah koşusunun standart gereçlerini taşıyorlardı - kitap çantaları, beden eğitimi setleri, kayıt cihazı - ve aceleleri varmış gibi görünüyordu. Kapılar açıldı, çantalar içeri atıldı, motor çalıştırıldı. İzlediklerinin farkında olmadan görevlerini ciddiyle ve pratik bir kayganlıkla yerine getirdiler.

Helen fark edilmekten korkarak bir adım geri çekildi. Aslında böyle bir ihtimal çok azdı -bakış noktasını iyi seçmişti- ama onları korkutmak istemiyordu. Varlığının fark edilmesini de istemiyordu. Christina onu kesinlikle hatırlayacak ve evine aniden gelmesini hoş karşılamayacaktı. Helen bu aileye hiçbir zaman kötü haberlerden başka bir şey getirmemişti.

Helen Christina'yı görmeyeli yıllar olmuştu ama Christina iyi görünüyordu. Pahalı giysileri, parlak saçları ve ustalıkla yapılmış makyajıyla orta yaşın hakkını veriyordu. Elsie de formda görünüyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Helen onun ne kadar büyüdüğüne şaşırmıştı - sadece boy olarak değil, olgunluk olarak da. Hatırladığı yürümeye yeni başlayan çocuk şimdi genç bir kadındı ve ergenlik çağını zorluyordu. Parlak, zeki ve konuşkan - tanıdığı asık suratlı çocuktan çok farklıydı. Helen bu kadar uzun süre uzak kaldığı için kısa bir utanç kıvılcımı hissetti.

Helen, Christina onu evden kovduktan sonra babasıyla kısa bir ilişki yaşamıştı. Mark evliliğinin sona ermesiyle ve yarı zamanlı bir baba olmakla mücadele ediyordu ve içkiye yönelmişti. O zamanlar Helen'in baş DS'siydi, bu yüzden Helen ona el atmış ve içkiyi yenmesine yardım etmişti. Bu süreçte çizgiler bulanıklaştı ve birbirlerini görmeye başladılar. Bu feci sonuçları olan bir hataydı, Mark kısmen onunla olan bağlantısı yüzünden çatışmada ölmüştü. Helen kendini son derece suçlu hissetmiş, Christina ve Elsie için yüreği parçalanmıştı.

ve kat etmeleri gereken uzun ve zorlu yolun farkında olarak ikisine göz kulak olmaya karar vermişti.

Birkaç yıl boyunca verdiği sözü tutmuştu ama kaçınılmaz olarak, hayat daha karmaşık hale geldikçe, haber vermeden yaptığı ziyaretler de azalmıştı. Christina'nın yeniden evlendiğini duymuştu ama bu onu ilk görüşüydü. Beklediği gibiydi - Christina hayatındaki insanların yakışıklı olmasını severdi - ama onda da bir nezaket var gibiydi. Elsie'ye karşı sevecen ve güler yüzlüydü, sallanan çocuğu arabaya bindirirken ona takılıyordu. Aralarındaki ilişki sıcak ve rahat görünüyordu. *Mutlu* görünüyorlardı.

Helen'in Mark'ın öldürüldüğü haberini verdiği o ilk günlerden çok farklıydı. Christina paramparça olmuştu, ayrılmış olmalarına rağmen sevgisi devam ediyordu ve Elsie babasını neden bir daha göremeyeceğini anlayamamıştı. Bunu izlemek çok zordu ve Helen hayatlarını nasıl yeniden inşa ettiklerini görerek neşelendi. Bu her şeye rağmen umut olduğunu kanıtlıyordu.

Helen huzursuz bir gece daha geçirmişti, akıllı Joseph Hudson'ın peşindeydi ama aynı zamanda Grace Simmons'ın ona söylediği sözlerdeydi. "Geçmişe takılıp kalma, yoksa seni yiyip bitirir. Ailenin birlikte sohbet ederek ve gülerek uzaklaşmasını izlerken bu sözler aklına geldi. Helen'i bu sabah buraya bir şey getirmişti. Ciddi bir ilişki yaşadığı son kişi olan Mark'ın hayaletini onurlandırmak için miydi? Yoksa bir trajediden sonra toparlanmanın mümkün olduğuna dair kendini rahatlatmak için miydi? *Hayatına devam* etmenin mümkün olduğuna?

Helen hâlâ bunları düşünürken telefonu çalmaya başladı. Arayan Hudson'dı. Bir an tereddüt ettikten sonra Helen "al" tuşuna bastı.

"DI Grace.

"Sizi erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi nefes nefese. "Ama bilmek istersiniz diye düşündüm..."

Vurucu cümlesini söylemeden önce durakladı:

"Birisi az önce kız arkadaşının New Forest'taki bir kamp alanında kaybolduğunu bildirdi.

'Kibirli olmaya başlıyorsun...'

Emilia, yansımasına bakarken kelimeleri soludu ve bir gülümsemeyi zar zor bastırdı. İş yerindeki kadınlar tuvaletindeydi ve oldukça yalnızdı. Makyajını tazelerken kendi kendine konuşması ya da yaralı yüzünü incelerken dehşetten başka bir şey hissetmesi alışılmış bir şey değildi ama bu sabah kendini neşeli, hatta biraz ürkek hissediyordu.

Dün geceki baskı gazete tarihindeki en hızlı satışlardan biri olmuştu. Raflardan uçup gitmiş, gazete bayileri ve süpermarketler talebi karşılamakta zorlanmıştı. Şehir sakinlerinin büyük bir kısmı yaz planları yapıyor, önemli bir kısmı da New Forest'a gitmeyi planlıyordu. Ama artık değil - katil bir manyak şehrin sınırlarında dolaşırken değil. Bölge sakinleri olayın detaylarını - gölgeli açıklık, asılı ceset, yaylı tüfek okları - gördükten sonra sosyal medyada panik viral olarak yayıldı. Bir günlük iş için hiç fena değil.

Polisin devam eden telsiz sessizliği, davasına daha da yardımcı oldu. Başka herhangi bir somut bilginin yokluğunda, medya kuruluşları içgörü için ona başvurmuştu. Daisy Anderson'la yaşadığı olaydan sonra iyi tanınıyordu ve bir kez daha flaş bir haberin iç yüzünü biliyor gibiydi. Her zaman profilini güçlendirmeye hevesli olan Emilia, bunu yapmaktan mutluluk duymuştu. Şimdiden iki radyo röportajı yapmıştı ve kısa bir süre sonra BBC South'a çıkacaktı. Bu düşünce onu gülümsetmişti. Radyo çok iyiydi ama her basılı gazeteci küçük ekranda kendi anını yaşamayı hayal ederdi.

Fondötenini bir kenara koyan Emilia, eşyalarını toplamadan önce rujunu bir kez daha kontrol etti. Tuvaletlerden çıkarak koridorda aceleyle ilerledi, taksisinin birazdan geleceğini biliyordu. Bunu yaparken telefonunu çıkardı ve WhatsApp'ı kontrol etti.

Twitter'ı açtı. Hemen #newforestkiller (yeni orman katili) içeren çok sayıda tweet'le karşılaştı. Bunların çoğu boş spekülasyon ve korku tellallığıydı ama hepsi de o sabah erken saatlerde yazılan bir tweet'e tepki gösteriyordu.

"Bu sabah kamp alanımızda bir kargaşa oldu. Rastgele bir kadın kayboldu. Endişelenmeli miyiz??? #newforestkiller"

Squeakybum74 tarafından tweetlenmişti ve birkaç gülen yüz içeriyordu, bu yüzden muhtemelen gönderen çok endişeli değildi. Bu onun için sadece bir şakaydı ama Emilia bunu çok ciddiye alıyor ve tweet'e eşlik eden fotoğrafı tarıyordu. , kıvrıkcık siyah saçlı bir adam üniformalı polis memurlarıyla konuşuyordu. Fotoğraflar uzaktan çekilmişti ama yine de adamın çok sıkıntılı olduğu belliydi.

Telefonunu eline alan Emilia aceleyle çıkışa doğru ilerlerken bir yandan da tweet atıyordu. Gönderenle iletişime geçecek, kamp alanının nerede olduğunu öğrenecek ve oraya varana kadar başka mesaj göndermemesini tavsiye edecekti. Basit bir plandı ama eğer katil ikinci kurbanını da aldıysa işe yarayabilirdi. Çıkışa doğru koşarken Emilia o tanıdık heyecanı, yeni bir ipucunun çıkmasının heyecanını hissetti. Birdenbire sabah için yaptığı tüm planlar havada kalmıştı ama hiç umurunda değildi.

BBC South'daki yeri beklemek zorunda kalacaktı.

"Bana ne olduğunu anlat.

Helen'in sesi nazik ama sertti. Sunnyside kamp alanındaki müdürün ofisinde Matteo Dominici'yle baş başa kalmıştı. Uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Lauren Scott'ın kayıp olduğunu bu sabah ilk iş olarak bildirmişti ve hâlâ duygusal bir durumdaydı. Dikkati dağınık, endişeli ve solgun bir halde parmaklarını gür saçlarında gezdirirken bir yandan da etrafına bakınıyordu. Sanki Lauren'in ofiste bir yerlerde ortaya çıkmasını bekliyordu ama genç kadın, tüm eşyalarını ve giysilerini çadırlarında bırakmasına rağmen birkaç saattir ortalıkta görünmüyordu.

"Lütfen Matteo, odaklanmana ihtiyacım var. 'Özür dilerim, kendimi iyi hissetmiyorum...'

'Sana bir şey getirebilir miyiz? Su? Nurofen?'

'İkisi de, lütfen. Kendimi bok gibi hissediyorum,' diye mırıldanarak eliyle alnını ovuşturdu.

"Ağır bir geceydi, değil mi? Helen, üniformalı memura ağrı kesicileri getirmesini işaret ederken, konuşmayı hafif tutmaya çalışarak cevap verdi.

"İmkânı yok. Öyle bir şey yok.'

Neredeyse hakarete uğramış gibi görünüyordu, bu da onu şaşırttı. Matteo belli ki onun tepkisini fark etmişti, çünkü şimdi genişlemişti:

"Biz içki içmeyiz. Ya da uyuşturucu kullanmıyoruz, eğer düşündüğünüz buysa. İkimiz de iyileşmekte olan alkolikleriz.'

"Anlıyorum.

"Orada tanıştık, AA'da. İki yılı aşkın süredir alkol kullanmıyoruz.

"Senin adına sevindim," diye içtenlikle cevap verdi, alkolün yol açabileceği yıkımın fazlasıyla farkındaydı. "Peki ne zamandır birliktesiniz?

On sekiz ay. Ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamam zaman aldı, ama o zamandan beri ayrılmaz bir bütün olduk. O tek bir

milyon.'

Helen gülümsedi ve bilincini işgal eden görüntüleri -Lauren'in nerede olabileceğine, başına neler gelmiş olabileceğine dair görüntüleri- uzaklaştırmaya çalıştı.

"Peki dün gece ne oldu?"

'Hiçbir şey. Zaten olağandışı bir şey de yok...' diye yanıtladı yavaşça, sanki olayları anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi. 'Şiddetli yağmurda geldik, kamp kurduk ve geceyi çadırımızda geçirdik. Başka bir şey yapmak için çok ıslaktı.

"Kimseyle karşılaştınız mı? Çadırın yakınında kimseyi gördünüz mü?" "Hayır, bütün gece yalnızdık.

"Uyumaya ... civarında mı gittin?" "On bir, on bir buçuk.

"Peki gittiğini ne zaman fark ettiniz?"

"Güneş doğduktan hemen sonra. Işık beni , ya da belki kuşlar..." 'Ve?

"Ve o gitmişti. Tüm eşyaları oradaydı ama çadırın kapakları açıktı ve ondan hiçbir iz yoktu. Kampın etrafında üç tur attım, sonra oturup bir saat bekledim, belki bir sebepten köye gitmiştir .

"Peki ya araba?"

'Yok. Buraya otobüsle geldik.'

Helen bunu kontrol etmeyi aklına not etti. Turizm sezonunda onları kamp alanına götürecek bir hop-on, hop-off otobüsü vardı ama en ince ayrıntısına kadar araştırılması gerekiyordu.

'Ve sekiz buçuktan hemen sonra polisi aradınız...'

'Elbette. O zamana kadar neredeyse üç saattir kayıptı. Aşırı tepki veriyor olabileceğimi düşündüm ama..'

Helen sempatik bir şekilde başını salladı.

"Ona ne oldu?" Artık doğrudan ona bakıyordu. "Kayıp bir kişi için bu kadar polis göndermediklerini ben bile biliyorum.

"Henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Helen, Matteo'nun dün geceki *Akşam Haberleri*'ni görmemiş olmasından özel olarak memnundu. 'Ama niyetliyim. Anlat

Ben, Matteo, uyandığında kendini sık sık iyi hissetmiyor musun? Herhangi bir tıbbi rahatsızlığın var mı ya da -'

"Hayır. Kafamın berrak olması içki içmemenin avantajlarından biri. "Peki bunu nasıl açıklarsınız?

Helen onun gözlerinin sanki inançsızlığın kokusunu alıyormuş gibi kısıldığını gördü.

Hiçbir fikrim yok. Her zamanki gibi uyuduk, ayıktık, zihnimiz açıldı ama uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Başım dönüyor, midem bulanıyor, başım çatlıyordu.

'Peki gece boyunca sizi rahatsız eden bir şey hatırlıyor musunuz? Herhangi bir ses? Çadırın yakınında herhangi bir hareket?'

"Hayır, pek sayılmaz," diye tereddütle cevap verdi. "Herhangi bir şey var mı?

"Hayır, yani gittiğini ya da buna benzer bir şey yaptığını duymadım. "Ama...

"Ama... Sanırım bir araba sesi duydum. Tam olarak emin olamıyorum, oldukça zayıftı ama bir araba sesi gibiydi. Alçak, sabit bir mırıltı...'

"Aracı görmediniz mi?

Hayır, dürüst olmak gerekirse sadece yarısını hatırlıyorum. Dün gece o kadar bitkin düşmüştüm ki, gözlerimi bir kez bile açtığımı sanmıyorum...'

Sanki Lauren'in kaybolmasının suçlusu onun tedbirsizliğiymiş gibi üzgün görünüyordu. Üniformalı polis memurunun dönüşünü fırsat bilen Helen, kısa süre içinde geri döneceğine söz vererek Matteo'yu Nurofen'ini alarak bıraktı.

Ofisten çıktıktan sonra doğruca Matteo'nun çadırına yöneldi, çadır artık bantlanmıştı. Alanın başka bir yerinde Helen, Charlie ve Hudson'ın röportaj yaptıklarını görebiliyordu, ilki çadırdan çadıra topallayarak gidiyordu. Ama oyalanmadı, kordonu kaldırdı ve çadıra yaklaştı. Bu kez çadırın içiyle uğraşmadı, onun yerine dışını kontrol etti. Tom Campbell'ın çadırı eski ve yırtık pırtık bir haldeydi ama Matteo Dominici'nin çadırı yepyeniydi ve yepyeni görünüyordu. Eldivenli elini kumaşın üzerinde gezdirerek yüzeyi inceledi ve zayıflık olup olmadığını test etti. Ama görünüşe bakılırsa nane durumundaydı, yağmuru ve içeriye girmek isteyebilecek herhangi birini püskürtebiliyordu. Çadırın etrafını dolaşarak araştırmasına devam etti, bir yerlerde bir gedik olması gerektiğine ikna olmuştu. Ama diğer taraf da iyi görünüyordu, bu yüzden arkaya doğru ilerledi. Burada yavaşladı, büyük bir dikkatle

Her dikişi ve eklemi kontrol etmek için acı çekiyordu, şimdi aramasının hiçbir şey bulamayacağından korkuyordu.

Ve şimdi onu buldu. Çadırın kumaşında küçük bir yırtık. Hayır, yırtık değil, bunun için fazla düzgündü. Bu bir kesikti. Birisi bir bıçak ya da neşterle dikişi açmış ve çadıra girilmesini sağlamıştı. Küçüktü, en fazla on santimetre uzunluğundaydı ama bir hortum ya da tüpün girebileceği kadar genişti.

En başından beri Tom Campbell'ın çadırdan bir anda kaybolması onu endişelendirmişti ve bu endişeler Lauren Scott'ın açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmasıyla daha da artmıştı. Ancak Matteo Dominici kendi tökezleme yöntemiyle olası bir açıklama getirmişti. Onlara gaz verilmişti. Melanie Walton akşamdan kalma olduğunu düşünerek bunun farkına varmamıştı ama Matteo bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ve çadırdaki kesik Helen için bunu kanıtlıyordu.

Çadırdan uzaklaşan Helen yerde lastik izleri aradı. Son yıllarda, kampçılarının ve karavan sahiplerinin genellikle Fransa'da seyahat ederken organize çeteler tarafından hedef alındığı suçlar artmıştı. Çadırlarına ya da karavanlarına giriliyor, ardından rölantide çalışan bir araçtan içeriye karbon monoksit pompalanıyor ve soyulmadan önce karavan sakinleri duyarsız hale getiriliyordu. Katilleri de benzer bir şey mi yapıyordu?

Riskliydi - fazla pişirseniz öldürebilirdiniz - ama çadırdaki herkesi bayıltmak gibi bir avantajı vardı. Dahası, bazı girişimci hırsızlar son zamanlarda araçlarını modifiye etmeye başlamış, motor gürültüsünü azaltmak için dolgulu, alüminyum kalkanlar ekleyerek saldırıları fark edilmeden gerçekteşirme şanslarını artırmışlardı. Burada olan da bu muydu? Matteo Dominici duyduğu sesi 'alçak, sabit bir mırıltı' olarak tarif etmişti ki Helen'e göre bu ses rölantide çalışan bir araca çok benziyordu.

Zemin doymuştu, ayakları çimden fışkırıyordu. Helen çadırdan on adım ötede lastik izleri buldu. Derin ve genişti - belki de bir 4x4'e aitti - ve yersiz görünüyordu. Matteo buraya otobüsle geldiklerini söylemişti ve otopark kampın diğer tarafında, girişin yakınındaydı. Yani bir aracın buraya park etmesi için hiçbir neden yoktu.

Tabii çadırın sakinleriyle ilgilenmiyorsanız.

Araba çimenlerin üzerinde sekerek yavaş ama istikrarlı bir şekilde kenar boyunca ilerledi. Helen onu yanına çağırdığında Joseph Hudson şaşkın bir kampçıyı sorgulamaktaydı. Bulgularını açıklayan Helen, Charlie'yi tanık aramaya devam etmesi için bırakmış, onun yerine bir araç talep etmesini istemişti. İkili daha sonra yola koyulmuş, Charlie arabayı sürerken Helen gözlerini lastik izlerinden ayırmamıştı.

Kamp alanından uzaklaştılar ve onları yola değil ormana doğru götüren bir patikayı takip ettiler. Hudson arabayı bilerek ama dikkatle sürüyor, önemli bir kanıt oluşturabilecek izlerden uzak durmaya özen gösteriyordu. Görevlerine odaklanmış bir şekilde sessizlik içinde yol alıyorlardı ama her ikisi de bu suçlara dair daha net bir resmin şekillenmekte olduğunun farkındaydı. İkisini de tedirgin eden bir resim.

"Arabayı durdur.

Hudson ani bir fren yaparak tepki verdi. Araba kayarak durdu ve Helen bir anda dışarı çıktı. Motoru durduran Hudson dışarı çıktı ve aceleyle Helen'in yanına gitti.

Helen kalçalarının üzerine çökmüş, izleri inceliyordu. 'Aynı izler, ama burada daha derinler. Çok daha derinde...'

Daha yakından bakınca Hudson onun haklı olduğunu gördü. "Katilin burada *durduğunu* mu düşünüyorsun?"

"," diye yanıtladı Helen, ayağa kalkarak. "Hadi .

Raylardan uzaklaşarak dikkatle raylara en yakın ağaçlara doğru yürüdü. Hudson da onu takip ederek zeminde çiğnenmiş ot olup olmadığını inceledi. Kenardaki otlar uzun ve yabani olduğundan emin olmak zordu ama kalın bitki örtüsüne yaklaşan bazı düzleşmiş alanlar var gibi görünüyordu.

"Al.

Helen Şimdi ormanın kenarındaydı ve parmağıyla dikkatini bir ağaç dalına takılmış küçük bir beyaz kumaş parçasına yöneltti.

'Tişörtü mü? Yelek mi?'

Omuz silkti, dalın altına girdi ve dikkatle ormana doğru ilerledi. Hudson onu takip ederek kasvetli ormanlık alanda ipucu aradı.

"İşte.

Onu hemen fark etmişti - on metre kadar ileride sallanan kırık bir dal. Onu inceleyen Helen başıyla onayladı ve yola devam ettiler. İlerlemeleri hızlı oldu - iki kırık dal daha buldular, daha büyük bir kumaş parçası ve ardından küçük bir kan lekesi. Neredeyse sonuncusunun yanından geçeceklerdi ama Helen Hudson'ı yakaladı ve vahşi görünümlü bir dalın ucunda aniden bir güneş ışığı huzmesi yakalayan kıpkırmızı lekeyi işaret etti.

Yıkımın gizli izini takip ederek ilerlediler, sonunda patika bir açıklığa açıldı. Helen hâlâ yerinde duruyordu ve Hudson, Helen aniden durmadan hemen önce onun dehşet içinde soluğunu tuttuğunu duydu. Cesaretini toplayan Hudson açıklığa çıktı ve yukarı baktı.

Lauren Scott'ın cesedini yakındaki bir ağaçta asılı bulmak için.

Matteo Dominici. Lauren Scott.

Emilia'nın parmağı isimlerinin üzerinde gezindi. Hiç şüphe yoktu - bu talihsiz çiftti.

Sunnyside kamp alanına vardıklarında Emilia çekmemek için arabasını biraz uzakta bırakmış ve kampa ormanlık alandan yaklaşmıştı. Hâlâ büyük bir polis varlığı ve çok sayıda hareketlilik vardı. Piknik alanında bir grup kampçıyla görüşülüyordu ve Emilia dikkatle kamp ofisine yaklaştığında, dağınık saçlı, sıkıntılı görünümlü adamın, ilgili bir aile irtibat görevlisi tarafından uzaklaştırıldığını gördü. Emilia'nın ilk içgüdüğü onları takip etmek, belki de telefonuyla bir fotoğraf çekmeye çalışmaktı, ancak bunu fark edilmeden yapmak zor olacaktı ve ayrıca somut gerçeklere ihtiyacı vardı. Bunun yerine, içgüdüsel olarak, ıssız site ofisine daldı.

Ön masaya geçerek uzandı ve misafir kayıt defterini aldı. İsimlerin hızlıca bir fotoğrafını çektikten sonra işe koyuldu. Bir gözünü polis memurlarına ya da şantiye çalışanlarına dikerek listedeki isimleri Google'da aramaya başladı ve her ismin resmine dikkatle baktı. Yedinci denemede şansı yaver gitti. Matteo Dominici - gür siyah saçlarıyla - çok ayırt ediciydi. Fotoğrafların birçoğunda kolunu genç ve güzel bir kadına dolamıştı. 'Lauren Scott' için Facebook'ta sunulan teklifleri eleyerek kız arkadaşının kimliğini hemen doğruladı.

Demek kayıp kadın buydu. Sorgulanan kampçıların hiçbiri ona benzemiyordu ve Dominici'nin sıkıntısına bakılırsa, o kadın bu *olmalıydı*. Polis çoktan bir ceset mi bulmuştu? Yoksa hâlâ kayıp mıydı? Emilia aceleci davrandığının farkındaydı ama Tom Campbell cinayetiyle Lauren'ın kayboluşu arasındaki benzerlik tesadüf olamayacak kadar çarpıcıydı. New Forest katilinin tekrar saldırdığından emindi.

Emilia kadının profil fotoğrafına baktı. Güven veren, açık yüzü, ince, güzel yüzü, hatta giydiği kıyafetler - pembe bir Race for Life tişörtü - bunu yarınki ön sayfa için mükemmel bir görüntü haline getiriyordu. Fotoğraf belli ki koşunun sonunda, Lauren bitkin ama mutluyken, yüzüne yayılan geniş bir sırıtışla çekilmişti. Okuyucularının yüreğine dokunacaktı - işte topluma katkıda bulunan nazik, ruhlu bir genç kadın - ve kaçırılmasına tüyler ürpertici bir karşıtlık sağlayacaktı.

Hikâye Emilia'nın zihninde şekillenmeye başlamıştı bile ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacı vardı. Belki kampçılardan bazıları onunla konuşurdu. Ya da belki üniformalı bir subaya yaklaşmalı, gençlerden birinin gözünü korkutup onunla konuşmaya teşvik edip edemeyeceğini görmeliydi. Ancak Emilia pencereden dışarı dikkatli bir bakış fırlattığında, polis ekibinin hareket halinde olduğunu görünce şaşırdı. Birkaç üniformalı memur tedirgin kampçıların yanında kalmıştı ama diğerlerinin hepsi -özellikle de CID- aceleyle araçlarına doğru gidiyordu. Gerçi 'acele etmek' belki de alanda oldukça beceriksizce topallayan DS Brooks'u tanımlamak için yanlış bir terimdi. Emilia bu yarayı bir çatışmada mı aldığını merak etti. Belki de bir tür çatışmada?

Motorlar çalışıyor, kapılar çarpılıyordu. Kendine gelen Emilia anında bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Yerinde mi kalacaktı yoksa dönecek miydi? Yerinde kalmak bazı ilginç bilgiler sağlayabilirdi ama toplu bir kalkış kesinlikle tek bir anlama gelebilirdi.

Kasayı bırakan Emilia ofisten kaçarak ormanın içinden aceleyle arabasına doğru ilerledi. Onlar olay yerini emniyete alırken oraya varabilirse, bazı iyi fotoğraf fırsatları olabilirdi, ekibi avlama şansından bahsetmiyorum bile. Bu düşünce içini bir ürperti kapladı. İşin özüne indiğinde, kovalamacanın heyecanından daha çok zevk aldığı bir şey yoktu.

Helen arabaya doğru yürüdü, telefonu kulağına kenetlenmişti. 'Aynı adam mı? Aynı MO mu?'

Simmons'ın sesi odaklanmış ama endişeli geliyordu. Bu kadar kısa sürede işlenen bir başka cinayet, failin korkusuz, pervasız ya da her ikisi birden olduğunu düşündürüyordu.

"Evet," diye cevap verdi Helen hızlıca. 'Adli tıp ekibi kısa süre içinde olay yerinde olacak... ama bunun ikinci kurbanımız olduğundan hiç şüphem yok. Scott kaçırılmış, avlanmış ve sonra da kan kaybından ölmeye terk edilmiş gibi görünüyor.

Kısa bir duraklama oldu, sonra Simmons'ın sesi tekrar duyuldu.

"Ne yapmak istiyorsun?

"Aslında bu sizin kararınız," diye yanıtladı Helen. 'Ama bunun üzerine oturabileceğimizi sanmıyorum. Dün geceki manşetlerden sonra olmaz.

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Her iki kadın da Emilia Garanita'nın kışkırtıcı makalesi karşısında şaşırılmış ve öfkelenmiş, buna verilen panik halindeki yanıt karşısında da dehşete düşmüştü. İflah olmaz gazeteci belli ki güneşin altında gününü gün ediyordu ve bu sabah Helen'in cep telefonunu iki kez arayarak resmi bir açıklama yapmasını istemişti.

"Sizce genel bir uyarı yayınlamalı, ulusal basınla konuşmalı mıyız? Simmons cevap verdi.

'Bu hafta New Forest'a yüzlerce tatilci akın edecek. Eğer risk altındalarsa, onlara haber vermeliyiz.

"Nathaniel Martin'in adını şüpheli olarak vermek istiyor muyuz?

'Henüz değil. Halk onu ortaya çıkarmamıza yardımcı olmayacak - bu arama ekiplerine bağlı - ve onun adını vermek insanları başka bilgilerle ortaya çıkmaktan caydırabilir.

'Tamam. Hemen medya irtibat birimine haber vereceğim. Halka planlarını gözden geçirmelerini ve dikkatli olmalarını tavsiye edeceğiz. Basın toplantısını benim ister misiniz?

Simmons onu çok iyi tanıyordu. Helen daha faydalı bir şey yapabilecekken gazeteciler tarafından azarlanmaktan nefret ederdi.

'Bu harika olur. Sizi haberdar ederim.' "Lütfen yap.

Simmons telefonu kapattı ama bunu yapmadan önce Helen, asistanından medya irtibatını çağırmasını istediğini duydu. Yeni patronuna bu kadar hayran olmasının nedenlerinden biri de buydu - saçma sapan, pratik, amaca yönelik biriydi - ve onun yolundan gitmek onlara yakışırdı. Hudson'a kendisine katılmasını işaret eden Helen arabaya bindi.

"Nereye?" dedi Hudson, sürücü koltuğuna kayarak ve motoru çalıştırarak.

"Southampton Merkez. Helen'in sesi sert ama kararlıydı. "Yapacak işlerimiz var.

"Yani, kurbanların gazla öldürüldüğünü mü söylüyoruz?"

Ekip üsse geri dönmüş, olay odasında toplanmıştı. Helen onları bulguları hakkında bilgilendirmişti ve tahmin edilebileceği gibi sorularla doluydular. Bu sefer ilk söz alan DC Reid oldu.

"Öyle görünüyor. Ne kullandıklarından emin değiliz ama benim tahminim karbon monoksit olduğu yönünde.

Osbourne, "Çünkü arabanız varsa çok kullanışlı," diye önerdi. 'Ve kanınızda ya da vücudunuzda kalıcı bir iz bırakmıyor. Organlar,' diye ekledi Helen. "Bu yüzden bulması zor.

Toplanan memurlar bunu sindirdi. Dozu abartmadığınız sürece, egzoz dumanının hedeflediğiniz kurbanları pasifize etmenin basit ve gizli bir yolu olduğuna şüphe yoktu.

'Sonra ne oldu? Ormanda serbest mi bırakılacaklar?

"Muhtemelen," diye cevapladı DS Hudson. 'Takip ettiğimiz izler bir kovalamacaya çok benziyordu. Ama kurban bulunduğu yerde öldürülmemiş. İzler yaklaşık yarım mil ilerideki bir uçurumun kenarına kadar devam ediyordu.

"Ve sonra açıklığa geri mi sürüklendi? DC Edwards sordu.

Helen, "Herhangi bir sürüklenme izi görmedik, bu yüzden taşınmış gibi görünüyor," diye cevap verdi. 'Sadece bir takım ayakkabı izi bulduk - on bir numara bir çeşit savaş botu.

Helen telefonunda birkaç tuşa bastı ve çizme izinin çekilmiş görüntüsü ekranda belirdi.

'Kaba ve hazır, ama Ross'un fotoğraflarını alana kadar idare etmek zorunda. İlginç bir şekilde, kurbanın tişörtünde tek bir çizme izine benzeyen bir şey de gördük. Belki de fail kurbanın üzerine basmıştır. Ya da cıvatalardan birini boşaltırken onu yere sıkıştırdı.

...'

Genç subaylardan biri ürperdi ama Helen devam etti.

"Botun büyüklüğü, cesedi taşımak ve kaldırmak için gereken güç ve sadece bir çift ayakkabı izi olduğu gerçeği göz önüne alındığında, yalnız bir erkek, hatırı sayılır büyüklükte ve güçte birini aradığımı söyleyebilirim. Aksine somut bir kanıt bulamadığımız sürece, bu temelde ilerlememizi istiyorum.

Ekip başıyla onayladı. Bu, alanı pek daraltmamıştı ama bir yerden başlamaları gerekiyordu. Helen bir kez daha fotoğrafları arasında gezinerek bir tane daha çıkardı.

'Bu, failin aracı olduğuna inandığımız aracın bıraktığı lastik izinin yakın çekimi. DC McAndrew bu konuda bazı çalışmalar yaptı.

McAndrew'a başıyla onay verdi. Ekip hep birlikte dönüp ona baktı.

"Geniş, ağır hizmet tipi bir lastik, bu da off road'u çağırıştırıyor.

Baktığımızda

Sırt desenine bakarak bunun bir Avon Rangemaster olduğunu söyleyebiliriz. Pahalı ve nispeten nadir bulunan lastiklerdir ama Land Rover Defender'da standart olarak bulunurlardı.

"Defender üretmeyi bıraktılar, değil mi? Yerleşik benzin kafaları DC Edwards söze girdi.

McAndrew, "Land Rover birkaç yıl üretimi durdurdu," diye doğruladı. 'Ama sanırım bu araç ondan daha eski. Sırt deseni Rangemaster lastiğinin ilk versiyonlarından birine ait ve ayrıca çok silik ve düzensiz, bu da lastiğin aşınmış olduğunu gösteriyor. Yani, yedi, sekiz, dokuz yaşında ya da daha eski bir Defender arıyor olabiliriz. DC McAndrew'da en son DVLA listeleri var. Hampshire bölgesinde elli üç kayıtlı Defender . Araç ruhsatsız ya da çalıntı olabilir ama bizim ilk işimiz bu araçların izini sürmek ve sahiplerini araştırmak, olası nedenlere ve en önemlisi de son birkaç gündeki hareketlerine odaklanmak.

"Bu Martin'i şüpheli olmaktan çıkardığımız anlamına mı geliyor? DC Edwards onun sabıka fotoğrafını işaret ederek sordu. "Yani, arabası olduğunu düşünmüyoruz ve zaten makine kullanmayı da sevmiyor.

Helen kararlı bir şekilde, 'Bu aşamada kimseyi eleyemeyiz,' diye karşı çıktı. 'Martin'in hala cevaplaması gereken sorular var, ona karşı olan düşmanlığı hakkında

Woodland View, DS Brooks'a yaptığı saldırı hakkında, ancak diğer olasılıkları da göz önünde bulundurmalıyız -'

"Tom Campbell ve Lauren Scott ile somut bağlantıları olan herkesi arıyoruz," diye araya girdi DS Hudson. "Ve MO'nun seçimiyle ilgili ipuçları. Av meraklılarını, silah takıntılılarını, bir arbaletin nasıl tedarik edileceğini, yapılacağını ve kullanılacağını bilen herkesi arıyoruz. Bu tür bir araçla bağlantısı olan herhangi birinin ölümcül bir silahla saldırı, ağır saldırı veya tehdit edici davranıştan sabıkası olup olmadığını görmek için bu alandaki taramamızı derinleştirmemiz gerekiyor. Ayrıca, geleneksel olarak ya da dark web üzerinden arbalet satın alan ya da ticaretini yapan birileri var mı?

Toplanan subaylar ağırbaşlı bir şekilde başlarını salladılar, görevlerinin büyüklüğü ancak şimdi anlaşılıyordu.

"Sizi daha küçük birimlere ayıracağım ve belirli görevleri paylaştıracam," diye devam etti Helen. 'Bazılarınız DS Hudson'ın az önce özetlediği alanları araştırarak, diğerleri ise DS Brooks'a kurbanların geçmişlerini ve kişisel tarihlerini araştırmada yardımcı olacak.

Charlie ayağa kalktı, bunu yaparken hafifçe yalpaladı.

"Öyleyse, asıl soru," dedi kendini toparlayarak, "bu iki kişi neden hedef alındı? Failimiz kampçılara sadece savunmasız oldukları için mi yoksa onlara karşı özel bir husumeti olduğu için mi saldırıyor?

DC Edwards, sessiz kıkırdamalar ve homurdanmalar arasında, "Kamp yapmaktan nefret ediyorum," diye söylendi.

"Rastgele mi seçildiler? Charlie utanmadan devam etti. 'Yoksa özellikle mi hedef alındılar? Bir şekilde bağlantılılar mı?

"Birbirlerini tanıyorlar mı? Osbourne, Charlie'nin ipini eline alarak sordu.

'Yaptığımız ön taramada görebildiğimiz kadarıyla hayır. İkisi de aslen Southampton'lı ama bunun dışında çok az örtüşme var. Campbell neredeyse otuz yaşındaydı, Scott ise yirmi yedi. Kadın orta sınıftan terk, erkek ise iyi bir maaşlı işi, nişanlısı ve Winchester'da pahalı bir evi olan, iyi bir gramer okulu öğrencisi. Buna karşın Lauren Scott'ın geçmişinde küçük suçlar, uyuşturucu kullanımı, hatta fuhuştan alınan tek bir ihtar bile var. Son zamanlarda kendine çeki düzen vermişti ama

ailesiyle arası açık ve erkek arkadaşıyla birlikte Thornhill'de bir apartman dairesinde yaşıyor.

"Belki de bağlantı yoktur," diye ekledi Helen. 'Kadın alkolik ve uyuşturucu bağımlısıydı ve hiçbir zaman bir işte tutunamadı. O ise iyi eğitilmiş bir bilim adamıydı ve dünya onun ayaklarının altındaydı, ama eğer bir bağlantı varsa, bunu bulmamız gerekiyor. Şu anda failin seçimi rastgele görünüyor - kurbanlar farklı cinsiyetlerden, farklı geçmişlerden geliyor ve farklı kamp alanlarından alınmışlar - Campbell'ın kamp alanı Godshill yakınlarındaydı, Scott'ınki ise çok daha güneyde, South Baddesley yakınlarındaydı. Peki, seçiminin sebebi ne? Kurbanlar mı yoksa yerler mi? Kurbanların kişisel geçmişlerini bir kenara bırakıp kamp alanı sahiplerine tekrar bakalım. Campbell ve Scott'ın neden kaçırıldığını açıklayabilecek herhangi bir olay yaşandı mı? Katilimizi ne yönlendiriyor?'

Helen bundan kısa bir süre sonra brifingi sonlandırarak ekibini çalışma gruplarına ayırdı ve onları yollarına gönderdi. Son sorusu havada asılı kalmış, bu davanın dokusunu parçalara ayırırken herkesin aklını kurcalıyordu. Bu saldırıların anlamı neydi? Ve onları ne tetiklemişti? Katilin belirli bir nedeni var mıydı?

Yoksa sadece kurbanlarının acı çekmesini izlemekten mi zevk alıyordu?

Doğrudan ona bakıyor, onunla mücadele etmesi için meydan okuyordu. Kollarını kavuşturmuş, çenesini öne çıkarmış olan bu maço salak onu engellemeye kararlı görünüyordu.

"Ben akredite bir gazeteciyim," diye tısladı Emilia, öfkesini zorlukla bastırarak. 'Bu yoldan geçmeye her türlü hakkım var -'

"Tam bir baş belasısın," diye cevap verdi sırttan memur. 'Ve burası bir suç mahalli. Korkarım sadece yetkili personel girebilir.

Bugünlerde genç polis memurlarının derdi neydi? Geçmişte, Emilia onları her zaman bir şekilde - pohpohlama, üstü kapalı tehditler veya düpedüz rüşvet yoluyla - çalıştırmayı başarmıştı. Ama yeni tür, ayartılmaya ya da korkuya karşı dayanıklı görünüyor, müstehcenlik sınırında bir gayretle resmi çizgiyi takip ediyordu.

Emilia, SIO hakkındaki bilgisinin ona biraz gevşeklik kazandıracağını umarak, "DI Grace ile konuşmam gerekiyor," diye talep etti. 'Ya da DS Brooks. Onların biriminin burada olduğunu biliyorum -'

"Bir saat önce ayrıldılar.

Emilia nefesinin altından küfretti. Sunnyside'dan ayrıldıktan sonra araç filosunu Güney Baddesley'e doğru takip etmiş, güvenli bir mesafeyi korurken her zaman görüş alanında tutmuştu. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki tam ölüm anında bir traktör boşluğa girene ve bir tarlaya sapmadan önce neredeyse yarım mil boyunca yol boyunca yavaşça sürünene kadar. Emilia hantal traktörün etrafından dolandığında polis araçları çoktan gitmişti.

Bu bir felaket sayılmazdı, çünkü yol çıkmaz bir sokaktı ve bir uçurumun kenarında son buluyordu. Yani nereye gittiğini biliyordu. Yolun bir mil ilerisinde, bir polis barikatının birkaç metre önünde çırpınan bir polis kordonu görüldüğünde sorunu netleştirdi.

Arabasını durduran Emilia seçeneklerini gözden geçirdi. Gerçekten de hiçbir seçeneği yoktu.

Sağındaki sık çalılıkları aşarak ya da solundaki dik çayırılığı geçerek barikadı aşabilirdi. Mantıklı bir şekilde ikincisini denemiş, ancak tepenin başında konuşlanmış bir çift üniformalı memur bulmuştu.

Artık yolda ilerlemekten ve barikadı konuşarak aşmaya çalışmaktan ya da en azından neler olup bittiğine dair bilgi toplamaktan başka seçeneği yoktu. Ancak taze yüzlü memur ağzını sıkı tutmaya devam etti, görünüşe göre onu hayal kırıklığına uğratmaktan zevk alıyordu.

Oyunda önde olan Emilia birden kendini ritmin gerisinde buldu. Öfkeli ve sinirli bir şekilde oradan ayrılmak üzereyken uzakta bir şey fark etti. Omzunda çantasıyla ormandan yavaşça uzaklaşan bir adam. Emilia şimdi durakladı. Anlatıyı bir araya getirmesine yardımcı olacak başka bir araç - polis ya da ambulans - yoktu, ama belki de bu yalnız kurtulan ona bir şeyler söyleyebilirdi. Elbette tam anlamıyla değil, dünya ve karısı bugünlerde Emilia'nın kim olduğunu biliyor gibiydi, şu anki kötü şöhretinin laneti. Ama bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardı.

Arabasına döndüğünde, bir sigara içerek ve birkaç e-posta gönderiyormuş gibi yaparak gelişigüzel oyalandı. Beş dakika sonra siyah bir Volvo yanından geçip gitti. Telefonuyla meşgul olan Emilia yine de gizlice sürücüye baktı ve Graham Ross'un geçtiğini görerek ödüllendirildi. Olay yeri fotoğrafçısını yıllar boyunca başka olay yerlerinde de görmüştü ve onu hemen tanıdı. Ancak araba onun için yeniydi, bu yüzden tereddüt etmedi ve plakayı yakından çekmek için yakınlaştırdı.

Görünüşe göre her şey kaybolmamıştı. Emilia'nın DVLA'da Ross'un ev adresini kendisine verebilecek bir tanıdığı vardı. Ross'u şahsen tanımıyordu ama onun üzerinde çalışabileceğinden emindi. Her zaman biraz izole görünmüştü, sadece ismen bir ekip üyesiydi. Uyarıcı bir kadın arkadaşlığı hoşuna gitmez miydi?

Helen Grace ve sadık meslektaşları onunla konuşmazsa, belki Graham Ross konuşur.

'Onunla acilen konuşmam gerekiyor. Bana ne zaman döneceğini söyleyebilir misiniz?

Joseph Hudson's ton kaldı nazik ve profesyonel, artan hayal kırıklığını gizleyerek.

'Dorset'te bir sığır müzayedesinde. Saat on gibi döner.'

"Onunla irtibata geçmemiz çok önemli Bayan Druce, bu nedenle bana cep telefonu numarasını verebilir misiniz?

'Oh, bunu yapamam. Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim?

"Bu çok kolay. Southampton Merkez Polis Karakolu'nu arayıp DS Joseph Hudson'ı sorarsanız sizi bağlarlar.

"Hayır, teşekkür .

"Özür dilerim mi? Yusuf şaşkınlığını gizleyemeyerek karşılık verdi. "Bu duyduğunuz dolandırıcılıklardan biri olabilir.

"Sizi temin ederim ki öyle değil. Eğer içinizi rahatlatacaksa beni internetten araştırabilirsiniz -'

'İnternete güvenmiyorum. Hiç .'

Kısa bir süre sonra telefonu kapattı ve Joseph'i sinirli bir halde bıraktı. Yaşlı çiftçinin karısı, Joseph'in birkaç yıldır Land Rover Defender sahibi olan kocasının izini sürme arzusuna rağmen yardım etmemeye kararlıydı. Kadın yalnız da değildi - Joseph'in kontrol etmesi gereken yaklaşık yirmi isim vardı ve sadece üç vakada gerçekten araç sahibiyle konuşmayı başarmıştı. Bunların hiçbiri meşru şüpheliler gibi görünmüyordu - sırayla çok yaşlı, çok hasta, iş için yurt dışındaydılar - ona iki saatlik çalışma karşılığında gösterecek hiçbir şey bırakmadılar.

Kafasını kaldırdığında meslektaşlarının durumunun daha iyi olduğunu fark etti. Ellie McAndrew ve birkaç kıdemsiz subay internette silah delisi arıyor, kas yığınlarının sonsuz geçit törenini inceliyorlardı.

Her türlü saldırgan silahı sallayan haydutlar, kendi memurları da onun gibi batağa saplanmıştı. Olası şüphelilerin kalın çizgiler çektiklerini, en iyi ihtimalle araç sahibine telefonla ulaşamamışlarsa ya da araç çalıntı olarak bildirilmişse ara sıra bir soru işareti eklediklerini görebiliyordu.

Bu oldukça iç karartıcı bir tabloydu ve Hudson'ı harekete geçirdi. Listesini, telefonunu ve ceketini kaptığı gibi aceleyle iş arkadaşlarının yanına gitti. Annesinin söylemeyi çok sevdiği gibi, dağ Muhammed'e gelmeyecekse, harekete geçmenin zamanı gelmişti. Artık sokaklara dökölüp bu sahiplerin izini bizzat sürmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yorucu olacaktı, zahmetli olacaktı ama bu göze alması gereken bir şanstı.

Bu gibi durumlarda, şeytan genellikle ayrıntıda .

Cesede baktı, gözleri derinin üzerinde geziniyordu.

Helen, Southampton Central'dan doğruca morga gitmiş, Jim Grieves'ten öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye heveslenmişti. Patolog her zamankinden daha da huysuzdu, hâlâ incelemesinin ilk aşamalarında olduğundan ve kimsenin ona hak ettiği saygıyı göstermediğinden yakınıyordu. Helen onun şikâyetlerinin yarattığı fırtınayı atlatmaktan memnundu - Grieves bunu her zaman yapardı - çünkü onun görüşleri genellikle önemliydi.

Hâlâ ceset üzerinde çalışmakta olan David Spivack'ten güvenli bir mesafede, izleme alanında duruyorlardı; elleri şu anda kurbanın karnının derinliklerindeydi. Lauren Scott'ın kana bulanmış giysileri çıkarılmış ve analiz için Meredith'e gönderilmişti, böylece Helen ikinci kurbanlarını net bir şekilde görebiliyordu. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ya da neredeyse doğrudan Helen'e dönük olan yırtık ayakları yüzünden değil, vücudundaki çok sayıda işaret yüzünden oldukça dikkat çekiciydi. Birkaç dövmesi vardı - hiçbirisi özellikle hoş değildi - ve çok sayıda küçük kesik. Sonuncusu gövdesini, kollarının üst kısmını ve uyluklarını kaplıyor gibiydi.

"Bunların hepsi dün gecedен mi?"

Grieves kesin bir dille 'Hayır,' diye cevap verdi. "Bazıları birkaç yıldır orada olan düzinelerce tarihi kesik var.

"Kendine zarar vermek mi?"

"Ben öyle derdim. Hepsi kolayca gizlenebilecek yerlerde.

Helen'in gözleri dövmelerden birine takıldı - sol göğsünün hemen altında, bir bebeğin başını yiyen bir yılan. Lauren nasıl bir ruh hali içindeydi?

"Hepsi yaşlı mı?"

'Hayır, bazıları daha yeni. Bu işe oldukça bağlı olduğunu söyleyebilirim.

"Peki ya kan? Uyuşturucu? Alkol?"

"Bir ılık kadar temiz.

Helen bunu sindirdi - Matteo Dominici ikisinin de kuru ve temiz olduğu konusunda ısrar ettiğinde açıkça doğruyu söylüyordu.

'Başka bir şey var mı Jim? Zamanının değerli olduğunu biliyorum.

"Tom Campbell'ın yaralarına çok benziyor," diye devam etti Grieves, onu yağlama girişimini görmezden gelerek. 'Ayaklarda yırtıklar, kollarda, boyunda, yüzde çizikler ve sivri kesikler, hepsi diken, bitki vb. ile uyumlu. Arbalet oklarının neden olduğu üç büyük yara. Darbe alanları Campbell'a göre daha şiddetli, kanamalar daha fazla, yani daha çabuk kan kaybindan ölmüş olmalı.

En azından bu da bir şeydi. Belki de Lauren'ın kâbusu merhametli bir şekilde çabuk sona ermişti.

"Açıkçası cıvataları çıkardık ve Meredith'e gönderdik, ama bana benzer görünüyorlar.

Gerekirse, iki cinayetten de aynı failin sorumlu olduğunu teyit etmek için. Helen dönerek cevap verdi:

'Tamam, beni bilgilendirmeye devam et -'

"Bir şey daha var," diye araya girdi Grieves, gözleri hâlâ levhanın üzerindeki cesede takılı kalmıştı. "Gerçi bunun saldırının koşullarıyla bir ilgisi yok.

Helen durakladı,
meraklanmıştı. "Hamileydi.

Helen'in kalbi sıkıştı.

'Çok erken aşamalar, ama buna şüphe yok. Bilmek istersiniz diye düşündüm.

Grieves'e yaptığı iş için teşekkür eden Helen, kısa bir süre sonra morgdan ayrıldı. Derin düşüncelere dalmış bir halde bisikletine doğru yürüdü. Matteo Dominici konuştuklarında hamilelikten bahsetmemişti. Doğru, dikkati dağınıktı, endişeden çılgına dönmüştü ama bilseydi mutlaka bahsederdi. Onu bulmaları için polise ekstra baskı mı yapacaktı? Bu habersiz olduğu anlamına mı geliyordu? Peki ya Lauren? Eğer çok erken aşamadaysa, *onun* bile bilmemesi mümkündü.

Bu düşünce Helen'i olduğu yerde durdurdu. Bu bebek Lauren'in geleceği, dünyaya bırakacağı mirası, zor bir hayat geçirdiği aşıkâr olan hayatından çıkacak iyi bir şey olabilirdi.

Ama artık asla .

"Pardon, sizi tanıyor muyum?"

Emilia ona yaklaştığında Graham Ross yerinden sıçramıştı. Akli başka yerdeydi - onun geldiğini görmemişti - ama şimdi kafa karışıklığı yerini şüpheyeye bırakıyordu.

"Tanışmadık ama yaptığınız işi biliyorum," diye cevap . "Ben Emilia Garanita, *Southampton Evening News*'ten.

"Elbette..." diye yanıtladı Ross yavaşça, tanıdık gelmeye başlamıştı. 'Southampton'ı yersiz manşetlerinizle dehşete düşüren sizsiniz.

"Sadece gerçekleri söylüyorum Graham," diye cevap verdi Emilia rahatça. "Lafı açılmışken, eğer zaman ayırabilirsen seninle biraz konuşmak isterim.

"Ne hakkında?"

'Dava tabii ki. Sizin görüşünüzü almak çok ilgimi çekmişti.

Ona baktı, onu değerlendirdi, durumu değerlendirdi. Bunu yaparken, omzuna astığı fotoğraf makinesi çantasının askısını gergin bir şekilde çekti.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Burası senin ofisin, değil mi?" diye cevap verdi, Ross'un yaşadığı ve çalıştığı yakındaki daire-atölyeyi işaret ederek. "Southampton Central'daki bir arkadaşım seni burada bulabileceğimi söyledi.

Aslında, DVLA'daki bir köstebek ev adresini doğrulamıştı - gerekli para vaat edildikten sonra. Ama Emilia karakolda dost bir yüzün varlığından söz edilmesinin onu rahatlatacağını umuyordu.

"Gelebileceğimi sanmıyorum. Bir saat içinde bir toplantıda olmam gerekiyor -"

"Sadece bir içki," diye karşı çıktı Emilia, elini adamın çıplak koluna koyarak. "Söz veriyorum çok fazla vaktinizi almayacağım.

Ross önce onun eline, sonra Emilia'ya baktı. Eğlenmiş, hatta biraz da meraklanmış görünüyordu.

"Neden ki?" diye cevap verdi, ona güler yüzle meydan okuyarak.

Emilia en geniş gülümsemesini takındı.

"Çünkü ben satın alıyorum.

"Basın bülteninde yer almayan hiçbir şeyi size söyleyemem.

Yerel bir barda birbirlerine sokulmuşlardı. Emilia genellikle gün boyunca içki içmezdi ama bu seferlik bir istisna yapmıştı - Ross susuzluğunu bir bardak IPA ile gidermeye hevesli görünüyordu.

"Bu bize pek bir şey anlatmadı," diye yakındı Emilia. "Ama bu yeni bir şey değil.

Hampshire Polisi'nin genel bir alarm vererek kampçıları New Forest'tan uzak durmaları konusunda uyardığı haberi, Emilia arabasında boş boş oturup Ross'u beklerken kulağına çalınmıştı. Bir an için ayrıntıları öğrenmek için Southampton Central'a gitmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Grace basın brifinglerini asla kendisi almazdı ve kim alırsa alsın kaçamak cevaplar verirdi, bu yüzden Emilia onun yerine bir meslektaşını gönderdi. Ross'la daha çok ilgileniyordu.

"Oyun bu, değil mi? Ross çarpık bir gülümsemeyle, şakalaşmalarından keyif aldığını söyledi.

Olabilir. Ama bu oyun ciddileşti, bu yüzden biraz samimiyet takdir edilecektir. Campbell ve Scott'ın fotoğraflarını çektiniz, değil mi?

Ross tepki verdi, ikinci kurbanın kimliğini bilmesine açıkça şaşırmıştı.

"Bunu sana söyleten ne?

"Çekingen davranmana gerek yok Graham. MIT ekibinin iki gün önce Woodland View'da ve bu sabah Sunnyside'da olduğunu biliyorum. Scott'ın cesedinin South Baddesley yakınlarındaki ormanlık alanda bulunduğunu varsayıyorum.

Ross ona baktı, nasıl bu kadar bilgili olduğunu merak ettiği belliydi.

"Erkek arkadaşı Matteo Dominici ile konuşmayı başardım," diye yalan söyledi Emilia. 'Ama belli ki çok sarsılmıştı ve detayları konuşmak istemedi. Sanırım o da bir yaylı tüfekle öldürüldü?

Şimdi Ross gülümsedi.

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" dedi birasını bitirirken.

"Tanrı mücadeleciler insanları sever.

"O zaman sana ne yapacağımı söyleyeyim," diye devam etti, biraz da cömertçe. "Bana soru sorabilirsiniz, ben de başımı sallamam ya da sallamam.

Bu çocukça olmanın da ötesindeydi - üzgün, yalnız bir adamın köstebekçilik oynama şekli - ama Emilia bu oyuna katılmaktan mutluydu.

"Bana uyar.

'Ama önce bir kesik atmam lazım. Neden beklerken bana bir bira daha almıyorsun?

Bunu söyledikten sonra da erkekler tuvaletine doğru ilerledi. Emilia da ayağa kalktı ama bunu yaparken gözleri Ross'un sandalyesinin altına gizlice sıkıştırdığı fotoğraf makinesi çantasına takıldı. Bir an tereddüt ettikten sonra çantayı çıkardı ve fermuarını açtı. Kamerayı çıkarıp açtı. Kullandığı SLR'den farklı değildi ve hemen oynatma modunu buldu.

"Aman Tanrım...

Lauren Scott'ın kana bulanmış yüzünün yakın çekimi ekranı doldurdu.

Emilia nefes nefese ilerledi. Uzun çekimler, orta çekimler, ardından ok yaralarının, yırtık ayakların, çığ bileklerin ayrıntılı çekimleri. Görüntüler korkunç ama inanılmazdı. Gents'e bir göz attı - Ross'tan hâlâ bir iz yoktu - sonra kendi çantasına uzandı. İç cebinden bir veri çubuğu çıkardı ve hızla kameranın bağlantı noktasına taktı.

En şok edici fotoğraflardan bir düzine seçerek 'aktar' tuşuna bastı. Hemen fotoğraf makinesinin ekranında küçük bir kum saati dönmeye başladı. Bir fotoğraf, iki, üç... Yeterince verimliydi ama yavaş, çok yavaş ilerliyor gibiydi. Gents'e bir kez daha baktı ve Ross'un ortaya çıktığını görünce dehşete kapıldı.

Beş fotoğraf, altı, yedi ...

Kesinlikle yakalanacaktı. Her an köşeyi dönebilirdi.

Dokuz fotoğraf, on ...

Emilia, Ross'un barmenle sohbet etmek için durduğunu görünce çok rahatladı. Belli ki onu tanıyordu ve amatörce flört etmesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

On bir, on iki.

Aktarım tamamlandığında kameradan ping sesi geldi ve Emilia hemen veri çubuğunu alıp kamerayı çantasına yerleştirdi. Ross nihayet yaklaştığında onu sandalyenin altına geri yerleştiriyordu.

"Üzgünüm, iş görüşmesi," dedi, ayağa kalktı ve telefonunu ona doğru salladı. "Sana şu içkiyi getireyim.

Mutlu bir şekilde bara gitti. Bazen başkalarının onun sırtından sarhoş olmasına içerliyordu ama bugün değil. İki pint bira, artık cebinde güvenle sakladığı korkunç görüntülerin bolluğu için ödenecek küçük bir bedeldi.

'Her iki kurbanın da aynı şekilde öldürüldüğünü teyit edebilir misiniz? Aynı silahla mı?'

Grace Simmons'ı rahatsız eden şey sorunun tonuydu. Yerel gazetelerden birinde çalışan gazeteci ayık görünmeye çalışıyordu ama cinayetlerin egzotik vahşeti karşısında heyecanını gizleyemiyordu.

Simmons sakince, "Her iki olayda da arbalet kullanılmış," diye cevap verdi. 'Aynı silah olup olmadığını söylemek için henüz çok erken.

Genç kadına arkasını döndü ve hemen ardından bir düzine gazeteci daha şanslarını deneyerek ona sorular yöneltmeye başladı. Tüm yerel medya kuruluşlarının yanı sıra ulusal gazeteler için çalışan ve önemli bir haberin kokusunu alarak basın toplantısına yetişmeye çalışan birkaç serbest gazeteci de oradaydı. Hepsi de Emilia Garanita'nın kışkırtması sayesinde. Cinayet haberlerini eninde sonunda medyayla paylaşmak zorunda kalacaklardı elbette - bunu yapmak onların göreviydi - ama bunu düzgün ve sorumlu bir şekilde yapacaklardı. Garanita sadece histeri yaratmakla ilgileniyordu ve mütevazı brifing odalarına tıkıştırılmış gülünç sayıdaki gazeteciye bakılırsa bunu cömertçe başarmış görünüyordu.

Yerel bir radyo yayıncısı "Sebeple hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyordu.

'Şu anda bu konuda açık fikirli davranıyoruz -'

"Şüpheliler, o zaman?" diye ısrar etti gazeteci. "Elinizde herhangi bir isim var mı?"

"Paylaşmak istediğim bir şey yok, ancak kamuoyu hızlı bir ilerleme kaydettiğimiz ve kısa süre içinde daha fazlasını söyleyebilecek konumda olacağımız konusunda rahat olabilir.

"Bir kişiyi mi arıyorsunuz? Yoksa bir grup şüpheliyi mi?"

"Şimdilik bu konuda yorum yapmamayı tercih ederim.

"Tutuklama yakın mı?"

'Dediğim gibi, soruşturmamız devam ediyor -'

"O zaman bunu bir "hayır" olarak kabul edeceğiz," diye yorum yaptı, toplananlardan biri, genel eğlenceye.

Simmons, gözlerini kaçırana kadar doğrudan suçluya baktı. Onu azarlamak isterdi ama mantıklı bir şekilde dilini ısırdı. Yine de insanların böyle bir durumda mizah bulabilmeleri inanılır gibi değildi.

"Ormanı yasak bölge mi ilan ediyorsunuz?

Bu kez soru yerel bir TV muhabirinden geldi.

Elbette hayır. New Forest'ı her hafta binlerce insan iş ve eğlence için kullanıyor. Bizim söylediğimiz şey, insanların dikkatli olmaları, ormanın uzak bölgelerinden kaçınmaları ve zorunlu olmayan ziyaretlerini ertelemeyi düşünmeleridir.

"Ormanda vahşi bir adam olduğu doğru mu?

Simmons, 'Bildiğim hayır,' diye karşı çıktı.

'Derinlerde yaşayan çılgın bir münzeviye dair birkaç rapor var -'

'Her *önemli* ipucu araştırılacaktır, ancak biz vahşi spekülasyon ve dedikodularla ilgilenmiyoruz -'

"Halkı korumak için ne gibi önlemler alıyorsunuz?

Simmons soruların hızla gelmeye devam etmesi karşısında şaşkına döndü. Sanki toplanan kalabalık kan kokusu almış gibiydi.

'Ormandaki polis varlığı arttırılmıştır ve Hampshire Polisi web sitesi ve yerel medya organları aracılığıyla halkı son gelişmelerden haberdar edeceğiz. Ayrıca bu suçlar hakkında bilgi sahibi olan herkes için özel bir telefon hattı kurduk'

'Halk güvende mi? Ormanda dolaşan bir manyak varken bizi güvende tutabileceğinizi yürekten söyleyebilir misiniz?

"Kamu güvenliğini sağlamak ve bu davayı hızlı bir şekilde çözüme *kavuşturmak* için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Peki ya DI Grace? Güveninizi muhafaza ediyor mu? İki cinayet işlendi ve somut bir gelişme yok, elle tutulur bir ipucu yok,' dedi *Akşam Haberleri*'nden bir gazeteci.

"Evet, öyle. Ve örnek teşkil eden sicili göz önüne alındığında, yetkinliğinin sorgulanmasına şaşırdım.

Sorgucuyu korkutacak şekilde, hatta biraz da agresifçe söylenmişti. Ancak Simmons bunun sadece geçici bir erteleme olduğunu biliyordu.

Katil serbest kalmaya devam ederken, onlar bu şaşırtıcı suçları çözmeye çalışırken, sorular gelmeye devam edecekti.

"Emin misiniz? Kesinlikle emin misiniz?"

Matteo Dominici gözle görülür bir şekilde perişan haldeydi, bu yüzden Charlie kanepede onun yanına oturdu ve omzuna destekleyici bir el koydu. Helen'in morgdan gönderdiği haberi aldıktan sonra, bu korkunç haberi Dominici başka bir kaynaktan duymadan önce onunla paylaşmak istemişti. Şimdi Lauren Scott'la paylaştığı dairede baş başa kalmışlardı.

"Korkarım öyle. Yaklaşık iki aylıktı."

Dominici'nin tüm vücudu sarsıldı. Charlie, zaten kederden kıvranırken böylesine yıkıcı bir haberi vermekten dolayı kendini kötü hissetti ama ona karşı dürüst olmak zorundaydı.

"Hiçbir şeyden bahsetmedi..." diye mırıldandı sonunda. "Sizce biliyor olması mümkün mü?"

'Bilmiyorum... Onun... adetleri inanılmaz derecede düzensizdi, bu nedenle kendisinin...'

Kelimeleri söyleyemiyordu, yüzden Charlie ona yardım etti.

'Eğer biliyorsa, haberini paylaşmak için güvenli olana kadar, üç ay işaretine kadar beklemiş olması mümkündür.'

Charlie'nin bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama acısını hafifletmek için bir şeyler söylemek istedi. Dominici sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"İlk konuştuğumuzda Matteo, Lauren ile yaklaşık on sekiz aydır birlikte olduğunuzu söylemiştin."

Başka bir baş sallama.

"Birlikte geçirdiğiniz süre boyunca kendine zarar verdiğinin farkında mıydınız?"

"Tabii ki. Bu konuda gizliydi, benden saklamaya çalıştı. Ama birlikte olduğumuzda, yatakta, banyoda, saklamak zordu ..."

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Hayır, ona milyonlarca kez sordum, ama o sadece ruh hali onu ele geçirdiğinde bunu yapmak zorunda hissettiğini söyledi. Kendisinden nefret ediyor, değersiz olduğunu ve dünyanın onsuz daha iyi olacağını düşünüyordu. Geçmişte intiharı düşündüğünü biliyorum ama bunu atlatmayı başardık. O da ben de kuruduktan sonra, ikimiz için de ileriye dönük bir yol görmek mümkün oldu.

"Neden içtiğini sorabilir miyim, Matteo?" "Neden alkolik olduğumu mu soruyorsun?"

Charlie bunu daha önce eski alkoliklerde de görmüştü - davranışlarına kılıf uydurmamak için şiddetli bir kararlılık.

'Evlilik çöküşü. Çok genç yaşta evlendim ve kötü bitti.'

Bunun kontrol edilmesi gerekiyordu. Dominici'nin bir şekilde bağlantılı olabileceği ihtimal dışı değildi. Acısı ve sıkıntısı gerçek gibi görünse de, o gece olanlarla ilgili olarak sadece onun sözlerine sahipti.

"Ve şimdi *de bu*," dedi Dominici yukarı bakarak. 'Neden tam da kendini toparlamaya başlamışken bu oldu?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz, bunun için size söz verebilirim.

"Yüce Tanrım, hepsi benim suçum," diye inledi Dominici, Charlie'yi hiç duymamış gibi görünüyordu. "Hepsi benim hatam..."

"Neden söylüyorsun, Matteo?"

"Çünkü gitmek istemedi," diye yanıtladı başını sallayarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Kamp yapmak benim olayımdı, onun değil. Pek hevesli değildi, açık havada uyuma fikrinden hoşlanmıyordu. Ama ben ona sürekli anlattım.

"Ve sonunda kabul etti mi?"

"Yeni bir çadır almıştım, denemek istedim. Sonra kapıdan Sunnyside'ın broşürünü aldık. Belki de ben ona baskı yaptım, bilmiyorum ama geleceğini söyledi çünkü... çünkü beni seviyordu ve mutlu olmamı istiyordu.

Şimdi açıkça ağlıyordu.

'Bu senin hatan değil, Matteo. Bunların hiçbiri senin suçun değil. 'Ama onu göndermeseydim, hala hayatta olacaktı...'

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdi Charlie çabucak, ama onun mantığını suçlayamazdı.

"Yüce Tanrım, ben ne yaptım?"

Şimdi onu kaybediyordu, umutsuzluk onu tüketiyordu.

"Matteo, daha fazla vaktini almak istemiyorum ama sana bir şey daha sormam gerekiyor.

Charlie'nin bu koşullar altında ne sormak isteyebileceğine şaşırmış bir halde başını kaldırdı.

"Lauren'in cinayetinin birkaç gün önce gerçekleşen başka bir ölümle bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz.

Boş bir şaşkınlık.

"Bu yüzden fotoğrafa bakmanızı ve bana fotoğraftaki adamı tanıyıp tanımadığınızı, Lauren'in onu sosyal olarak ya da destek ağıları aracılığıyla tanıyıp tanımadığını söylemenizi istiyorum.

Ona Tom Campbell'ın bir fotoğrafını uzattı. Yakın zamanda bir aile toplantısında çekilmişti ve genç adamı genişçe gülümserken gösteriyordu - mutlu, rahat, hayat dolu. Dominici sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca fotoğrafa baktı ve adamın yüz hatlarının detaylarını inceledi.

"Hayır, özür dilerim..." Charlie'ye baktı ve fotoğrafı ona geri verdi. "... Bu adamı hayatımda daha önce hiç görmedim.

Pençeler aşağı inerken metal çığlık attı, yoğun basınç altında büküldü ve sonunda dümdüz ezilmeden önce büküldü. İzlemesi zordu - muhtemelen bir zamanlar birilerinin gururu ve neşesi olan araba bir gözleme gibi dümdüz olmuştu - ama garip bir şekilde gözlerinizi ondan ayırmak zordu. Çok ezici, çok *nihai* görünüyordu.

Joseph Hudson bakışlarını yoluna devam etti ve hurdalığın derinliklerine doğru ilerledi. Pratik bir adamdı - her zaman yedek parçalardan tuhaf ve harika makineler yapmakla ilgilenmişti - ve başka koşullar altında geniş alanı keşfetmekten, parçalanmış buzdolaplarını, arabaları, bilgisayarları ve televizyonları incelemekten zevk alırdı. Ama yapması gereken bir işi vardı, bu yüzden etrafını saran devasa metal kuleleri görmezden gelerek adımlarını müdürün ofisine doğru eğdi.

"Terry Clarke ve oğlu, hurda tüccarları". Kapının üzerindeki yıpranmış tabela, Hudson'ın ruh halini yansıtırçasına yorgun ve kederli görünüyordu. Son üç saatini Southampton'da dolaşarak, kapıları çalarak, davetsiz misafirliğinden rahatsız olan araba sahipleriyle kısa ve sinirli konuşmalar yaparak geçirmişti. Varlığı hiçbir yerde hoş karşılanmamıştı ama davasında ısrar etmiş ve ısrarı sayesinde listesindeki isimlerin çoğunu işaretlemişti. Dedektif Bentham ve Edwards da Hampshire'in başka yerlerinde aynı şeyi yapıyorlardı ama kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Hudson kendi kendine bunun günün son araması olacağını söyledi - belki yarın şansı daha yaver giderdi.

Kapıyı çaldığında bir homurtu ile karşılaştı. Bunu içeri girmesi için bir davet olarak kabul ederek içeri adım attı. Tulum giymiş iri yarı, tıraşsız bir adam şaşkın ve şüpheli bir ifadeyle ona baktı. Hudson'ın duruşunda müşteri olmadığını belli eden bir şeyler vardı.

"Terry Clarke?"

"Doğru."

"Ben DS Hudson," diye cevap verdi ve sahibine arama izni kartını gösterdi. "DB09 OLF plakalı Land Rover Defender hakkında biraz konuşabilir miyiz acaba?"

"Neden? Bu neyle ilgili?" "Araç hala size mi ait?" "Elbette, ama kullanmıyorum."

"Anlıyorum..."

"Artık bir Freelander'ım var. Oğlum Defender kullanıyor."

"Ve onun adı ...?"

"Dean."

Hudson ismi . "O burada mı?"

"Hayır, yeni çıktı. Peki ya araba?"

"Arka tarafta."

"Bir bakabilir miyim?"

Bunu gülümseyerek söylemişti ama Hudson'ın ses tonundan bunun bir soru olmadığı anlaşıyordu.

"Ne oldu? Bu hız yapmakla mı ilgili yoksa ..."

Hız suçları için ev ziyareti yapılmayacağını çok iyi bildiğinden sustu. Hudson hurdalık sahibinin aklından geçenleri, olasılıkları gözden geçirdiğini görebiliyordu.

"Neden sadece arabaya bir göz atmıyoruz? Hudson dostça cevap verdi. Clarke'ın 'arka taraf' tanımı oldukça cömertti. Hurdaya dönmüş arabalar ve atılmış arabalardan oluşan labirentte yollarını bulmaları on dakika sürdü. Aletler, önce onlar Sonunda ulaşıldı

a eski bir depo vardı. Sahibi biraz olsun düşmanca ya da tehditkâr olsaydı, Hudson Woolston'ın kenarındaki bu geniş avluda yalnız kaldığı için kendini endişeli hissedebilirdi ama Terry Clarke

, debelenirken hırıltılar .

Clarke soluk soluğa deponun kapısını açarak, "Onu burada tutuyor," dedi.

Hudson içeri adımını atar atmaz kokudan etkilendi - kısmen çürüyen ahşap, kısmen kuş pisliği, kısmen de motor yağı. Baş döndürücü bir kombinasyondur.

Clarke, tozlu alanın arka tarafına park edilmiş siyah Defender'ı işaret ederek, "Tam şurada," diye devam etti.

Hudson merakla ilerledi. Dean Clarke neden aracı arazinin bu kadar uzak bir köşesine saklama ihtiyacı hissetmişti?

Araca yaklaşırken hırpalanmış kanatlara ve kirli ön cama baktı. Bu çok sevilen bir araç değildi; işlevsel, arazi canavarı bir araçtı ve açıkça yere çakılmıştı.

Hudson eğilerek ön lastikleri inceledi. Beklediği gibi Avon Rangemaster'lardı ve neredeyse kelleşmişlerdi, dişleri yaşlılıktan aşınmıştı. İlginç bir şekilde, çamur her iki lastiği de kaplamış, yumuşak kauçuk çıkıntılar arasındaki boşluğu doldurmuştu. Hudson parmağını üzerinde gezdirdi - kuru ama sertti, parçalanmayı reddediyordu - bu da nispeten taze olduğunu gösteriyordu.

Hudson doğrulurken, "Oğlunuz bu aracı ne sıklıkla kullanıyor?" diye sordu.

"Yeterince sık," diye kaçamak bir yanıt verdi Clarke.

Hudson başını sallayarak aracı incelemeye devam etti. Hiç kuşku yok ki araç biraz aksiyon görmüştü - gövdesinde çok sayıda ezik vardı ve boyası ciddi şekilde çizilmişti.

'Peki ne için kullanıyor? İş için mi, oyun için mi?

"İş için benim minibüsümü kullanıyor, bu sadece gezmek için.

Hudson arabanın bagajına bakarak turuna devam etti. Clarke'ın bazı eşyaları oradaydı ama bagajın her santimini kalın bir battaniye kapladığı için ne olduklarını söylemek imkânsızdı. Meraklanan Hudson kolu test etti ama kilitli olduğunu görünce şaşırmadı.

Orada ne olduğuna dair bir fikrin var mı?

Clarke başını salladı, gergin görünüyordu. Hudson onun bu ziyaretin neyle ilgili olduğunu bilmek istediğinden ama sormaya korktuğundan şüpheleniyordu.

"Peki onu ne zaman geri bekliyorsunuz?

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Vardiyası bittikten sonra pek ortalıkta görünmez.

"Daha sonra aile evini arayabilirim?" "Onu orada bulamazsınız.

"Kendi evi mi var?

"Hayır, benimle yaşıyor ama... ama akşamları pek ortalıkta olmuyor.

"Ortağı var mı? Eşi?" "Öyle bir şey yok.

"Peki nereye gidiyor?"

"Dışarı.

Hudson, bakışlarını zar zor karşılayabilen Clarke'a baktı.

'Belki... belki de evde biraz boğuluyor. Sadece ben ve o...'

"Ona nereye gittiğini hiç sormadınız mı?"

'Hayır, ben onun bakıcısı değilim. Ne isterse onu yapabilir.

Küstahça söylenmişti ama içi boştu. Hurdalık sahibi açıkça sinirlenmişti, bu da Hudson'ı meraklandırdı. Dean Clarke neredeydi? Babasından ne saklıyordu?

Peki geceleri nereye gidiyordu?

Sigara elinde fark edilmeden tütüyordu. Southampton Central'a döndüğünde Helen olay odasından kaçmış, bunun yerine avluya yönelmişti. Kendi kendine sigaraya ihtiyacı olduğunu söylemişti ama aslında düşünmek için biraz zamana, biraz *boşluğa* ihtiyacı vardı. Buraya çok az kişi gelirdi - burası Helen'in sık sık kaçtığı, istasyonun unutulmuş bir bölümüydü, sorunlu bir vakayı düşünmek için iyi bir yerdi.

Ancak bugün Helen sığınak arayan tek kişi değildi.

Kapı gıcırdadı ve Helen sertçe başını kaldırdı ama gelen sadece Charlie'ydi, onu nerede bulacağını her zaman bilen birkaç kişiden biriydi. Sigarasını cebine koyan Helen - Charlie sigarayı pek sevmezdi - iş arkadaşıyla yüzleşmek için döndü.

"Nasıl geçti?" dedi olabildiğince parlak bir sesle.

"İyi değil," diye omuz silketti Charlie, biraz üzgün görünüyordu. "Sen?"

"Hiçbir şey yok. Olası her açıyı araştırıyoruz, ancak şu ana kadar iki kurban arasında bir bağlantı olduğuna dair bir işaret yok.

"Cinayetlerin bağlantılı *olduğundan* emin misin? Charlie aniden kuşkulu bir sesle sordu. "Yani, eğer kanıtlar orada değilse..."

"Umarım hepimizin iyiliği için öyledir," diye vurguladı Helen. 'Aksi takdirde, faili bulmak şeytanın kendi işi olacak.

Charlie başını salladı ama dikkati dağılmış görünüyordu.

Helen, "Bence Lauren Scott'ı daha derinlemesine incelememiz gerekiyor," diye devam etti. 'Kendine zarar verme geçmişi, ilişkileri, uyuşturucu kullanımı...'

"Doğru..."

'Bir şey olabilir, hiçbir şey olmayabilir. Ama bu üzerinde çalışabileceğimiz bir çizgi. Tom Campbell çok... temiz biri. Birinin ona neden zarar vermek isteyeceğini düşünmek zor.

Charlie bir kez daha başını salladı.

"Dominici Campbell'ın fotoğrafına nasıl tepki verdi?"

"Onu tanıyamadı ama dürüst olmak gerekirse *hiçbir* şeye cevap veremeyecek kadar yıkılmıştı.

Helen Charlie'nin üzgün olduğunu anlayabildi ve ona uzandı. Bunca yıldan sonra aralarında hiçbir engel kalmamıştı.

"Bu çok zalimce... Hayat onun için adil görünüyordu," diye devam etti Charlie duraksayarak. "İkisi için de. Ve şimdi planlaması gereken çifte bir cenaze töreni var...'

Charlie ayakkabılarına bakıyordu, duyguları yüzeye çıkmıştı. Helen arkadaşına endişeyle baktı - son zamanlarda yorgun ve endişeliydi.

'Bak, neden eve gitmiyorsun, Charlie? Bileğini dinlendirirsin?'

"Ben iyiyim," dedi Charlie, yüzünü buruşturarak ve şiş ayağını döndürerek yeteneklerini sergiledi. "Dürüst olmak gerekirse, burada daha güvende olduğumu düşünüyorum.

"Anlamı?

Charlie utanmış bir sesle, "Önemli değil," dedi. "Sadece Steve bir çocuk daha yapmaya kararlı. Muhtemelen biz konuşurken şarabı buza koyuyor, Barry White çalma listesini sıraya diziyecek...'

"Ama hazır olduğunuzdan emin değilsiniz?

Bir parçam bunu istiyor elbette. Steve için, Jessie için, ama... ya bu sadece benim zayıflığımsa? *Onların* istediği bu olduğu için kolay yolu seçiyorsam?

"Steve'le bu konuyu konuştun mu?

"Doğru düzgün değil ve de emin değilim. "Çünkü?

'Çünkü paranoyak gibi görüneceğim. Ve korkmuş.'

Helen gözlerini Charlie'ye dikti. Arkadaşı ona karşı her zaman son derece açık sözlü olmuştu ve bu özelliğine büyük hayranlık duyuyordu. Ama bu gece korkmuş ve kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Joanne'e olanları aklımdan çıkaramıyorum. "Biliyorum.

'Ne zaman bir sonraki adımı, başka bir çocuk sahibi olmayı , o günü hatırlıyorum...'

Hecelemesine gerek yoktu - Joanne Sanderson Helen'in kollarında öldükten sonra Charlie olay yerine ilk gelenlerden biriydi.

"Hâlâ annesini ziyaret ediyorum, biliyorsun.

Helen keskin bir suçluluk duygusu hissetti - Nicola'ya yaptığı ziyaretler . 'Ve bunun onu nasıl etkilediğini, tüm aileyi nasıl etkilediğini görüyorum.

... ve bu beni düşündürüyor - ya o ben olsaydım? Ya Daisy ile yüz yüze gelseydim ve...'

"Hepimiz bunu düşündük.

"Biliyorum," dedi Charlie öfkeyle gözünden akan bir damla yaş silerek. "Bunu benden daha kötü hissettiğini biliyorum, bu yüzden kendimi bu kadar... aptal hissediyorum.

"Aptal değilsin. Bu iş tehlikeli ve eğer hissedersen -'

'İşimden uzaklaşmak istemiyorum, mesele bu değil. Ama Joanne neyi riske attığımı anlamamı sağladı. Başka bir çocuk sahibi olma fikrinin çılgınca görünmesine neden oluyor, ama bu da aptalca.

"Charlie...

'Çünkü başka birinin başına gelen bir şey hayatımı - hayatımızı - askıya alamam. Jessie'yi bir kardeşten mahrum bırakmak adil değil - küçük bir erkek ya da kız kardeşi çok isterdi - ve yine de ...'

"Eğer hazır değilsen, hazır değilsindir," dedi Helen kararlı bir şekilde. "Açıkçası, bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Helen gülümsedi, evle ilgili tavsiyelerde bulunmasının ne kadar saçma olduğunun farkındaydı. 'Ama eminim doğru zaman geldiğinde anlayacaksın. O zamana kadar kendine arkadaşın için yas tutma izni vermeli ve olanları doğal olarak nasıl geliyorsa o şekilde ele almalısın. Eğer atlatmadıysanız, kendinizi atlattığınızı hissetmeye zorlamayın.

Helen, Joanne'in ölümünü takıntı haline getirdiği için kendisinin de suçlu olduğunu biliyordu ama yine de söylediklerinin doğru olduğunu hissediyordu.

"Olan oldu. Korkunç ama oldu. Ve ne kadar üzücü ya da rahatsız edici olursa olsun hepimizin bununla başa çıkması gerekiyor.

"Haklısın, tabii ki haklısın," dedi Charlie, Helen'e minnettarlık dolu bir gülümseme göndererek. "Ve teşekkür ederim.

"Şimdi eve git, uzun bir gün geçirdin.

'Eğer sorun olmazsa yaparım. Asla bilemezsin, Steve'in dikkatini dağıtacak bir futbol maçı olabilir.

Charlie pişmanlıkla gülümseyerek Helen'i yalnız bıraktı. Nathaniel Martin'le karşılaşması Charlie'nin korkularını açıkça artırmış, Joanne'in ölümünden sonra yaşadığı tüm şüphe ve endişeleri yeniden uyandırmıştı ama Helen onun gülümseyerek ayrıldığını görmekten memnundu

yüzünde. Helen onun gidişini izlerken, ikisinin de Joanne'in cinayetinden farklı şekillerde de olsa etkilendiklerini düşündü. Charlie en azından dünyayla ilişki kuruyor, kendisi ve ailesi için bir hayat kurmaya çalışıyordu. Buna karşılık Helen, sigara içilen avluda tek başınaydı ve bir paket sigarayla boş boş oynuyordu. Bu, Helen'in kendini aniden boşlukta hissetmesine neden olan mükemmel bir izolasyon resmiydi.

Charlie'nin sorunları olabilirdi ama Steve ve Jessie ile birlikte dünyaya damgasını vurmuştu. Helen yarın ölse, mirası ne olurdu? Onun yasını kim tutacaktı?

Helen bugün ilk kez kendini basit bir soruya cevap veremez halde bulmuyordu.

'Hayır, hayır, hayır. Bu konudaki son sözüm budur.

Emilia, 'hayır, , hayır'ın aslında üç kelime olduğunu belirtmek istedi ama bundan vazgeçti. Gardiner'ı yatıştırmak zorundaydı, editörü çoktan köpürmeye başlamıştı.

Emilia masanın üzerine yayılmış olay yeri fotoğraflarını göstererek, "Grafik çekimlerden bahsetmiyorum," diye cevap verdi. 'Uzun çekimlerden birini kullanabileceğimizi düşünüyordum. Ağaçtan sarkan cesedin dış hatlarını görebiliyorsunuz ama yüz , yaralarını ya da herhangi bir et parçasını göremiyorsunuz. Aslında, oldukça güzel bir çekim. Ağaçların suç mahallini çerçeveleme şekli...'

Martin Gardiner, Emilia'ya sanki onun 'güzel' anlayışı sapkınlığın da ötesindeymiş gibi baktı ama o ısrar etti.

"Ve bunun nasıl bir sansasyon yaratacağını bir düşünün. Grace, Simmons, hepsi halka çocuk gibi davranmaktan, gerçek durumu onlardan saklamaktan suçlular. Bunu ortaya çıkarabiliriz -"

Gardiner öfkeyle, 'Bir çizgi roman yazarı gibi konuşuyorsun,' diye karşılık verdi. 'Ve daha ileri gitmeden önce, size bunun yerel bir gazete olduğunu hatırlatmama izin verin.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı Emilia, onun duyamayacağı kadar alçak sesle.

'İnsanlar bu gazeteyi emlak sayfaları, yemek tarifleri ve bulmaca için okuyor. İstedikleri haberler yerel haberler -'

'Bu yerel bir olay, onların kapısının önünde.

"Kastettiğim, konsey seçimleri, okul , eğlence koşuları...

'Bu *büyük* bir hikaye olacak. Ve herkesin önüne geçebiliriz...'

"Olay yeri fotoğraflarını yayınlayarak - *çaldığınız* fotoğraflar.

'Sızdırıldıklarını söyleyebiliriz -'

'Peki ya mahkemeye çıkarıldığımızda, bunu kanıtlamak zorunda kaldığımızda? Sonra ne olacak?'

'Herhangi bir şeyi kanıtlamak bize düşmez. Onları yasadışı yollardan elde ettiğimizi kanıtlamak zorunda kalacaklardı. Ayrıca, asla bu yola başvurmazlar. Bu onları tamamen beceriksiz gösterir.

Gardiner araya girmek üzereydi, bu yüzden Emilia hızlıca devam etti.

'Bak, zaman kaybediyoruz. Eğer hangi atışı konusunda anlaşabilirsek, oyun bitene kadar size bin kelime söyleyebilirim.

"Emilia," diye cevap verdi Gardiner, öfkesini kontrol etmek üzereydi. 'Ne dediğimi anlamış gibi görünmüyorsun, o yüzden açık olmaya çalışayım. Okurlarımızın büyük çoğunluğunu itecek suç mahalli fotoğrafları yayınlamıyoruz - ne ön sayfada, ne orta sayfalarda, ne de lanet olası burçlarda.

Emilia yine araya girmeye çalıştı ama Gardiner henüz sözünü bitirmemişti. "Senin kariyerini ilerletmen için kıcıımı dava ettirecek de değilim.

Fotoğrafları toplamaya başladı. "Bugünkü muhakeme hatasını gençlik hevesine bağlayıp hiç olmamış gibi davranacağız," diye devam etti ve fotoğraf demetini Emilia'nın ellerine tutuşturdu. "Bu çok açık mı?

"Evet.

'Güzel, o zaman makalenize devam edin. Anlattıklarınız, elimizdeki gerçekler yeterince tüyler ürpertici olacak, inanın bana.

Ama sorun şu ki Emilia ona güvenmiyordu. Ne kararlarına ne de içgüdülerine güveniyordu. Nefes nefese küf masasına geri dönerken, cinsiyetinden, gençliğinden ve yeteneğinden dolayı tehdit altında görünen Gardiner'la hiçbir zaman göz göze gelmediğini düşündü. Ama onun tarafından korkutulmayı reddetti. Fotoğrafları elde etmek için büyük bir risk almıştı ve kullanılmamaları gibi bir durum söz konusu değildi.

Bu da bir kez daha meseleyi kendi ellerine almak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Parmakları tuşların üzerinde kayarak komutları yazdı. Birkaç dakika sonra ekranda bir fotoğraf belirdi. Haki yelek ve kamuflaj pantolon giymiş genç bir adam doğrudan kameraya bakıyordu.

"Bu o. İsmi söyleyiver tanıyorum.

Hudson fotoğrafa etiketlenmiş isme bir göz attı - 'Hellmanned2008' - sonra DC Reid'e döndü. Reid onun kafa karışıklığını okudu.

'Dean Clarke'ın internetteki takma adı, Helmand üzerine bir kelime oyunu. 2007'den 2010'a kadar orada görev yapmış.

"Doğru... Ona nerede rastladınız?

"Pek çok yerde, oldukça düzenli olarak paylaşımlarda bulunuyor. Çoğunlukla silah sitelerinde ve hayatta kalma forumlarında. Bir sürü kaslı adam birbirlerine ne kadar sert olduklarıyla, toplum çökerse tek ayakta kalanların kendileri olacağıyla övünüyor. Bana sorarsanız hepsi oldukça homoerotik.'

Hudson bunu görmezden geldi - DC Reid'in alışılmadık espri anlayışını hâlâ anlamaya çalışıyordu.

"Ayrıca çeşitli forumlara katkıda bulunuyor, ayrıca kendi web sitesi var.

Lastmanstanding.co.uk'nin karşılama sayfası şimdi ekranı dolduruyordu. Clarke'ın karanlıkla çerçevelenmiş delici, zümrüt gözlerinin yakın çekimi yer alıyordu.

'Karşılama görüntüsü sanırım göz korkutmak için tasarlanmış. Geri kalanlar askeri takıntıları ve kaslara tapanları heyecanlandırmak için oldukça standart çekimler.

Reid, bazıları Clarke'ın beline kadar soyunduğu, şişkin kaslarının ve dövmelelerinin sergilendiği galeri fotoğraflarını çekti. Hudson gözlerinin, çoğu askeri karakterde olan bu sonuncularda gezinmesine izin verdi.

Hudson şaşırarak, "Orduda olduğundan emin miyiz?" diye sordu.

"Özel Kuvvetler'de görev yaptığını söylüyor ve bir düzineden fazla asker öldürdüğünü iddia ediyor. Bunlar hakkında oldukça fazla ayrıntıya giriyor - otomatik silahlar, bıçaklar, bir keresinde çıplak ellerini kullanması ...

Hudson'ın bakışları Clarke'ın, kendisinininkilerle kıyaslandığında dev gibi görünen etli avuçlarına takıldı.

"Duvarlar yıkıldığında neler olacağından da epeyce bahsediyor. O ve onun gibilerin nasıl hazır olması gerektiğinden. Tahminimce çok fazla *Walking Dead* izliyor.

'Çok takipçisi var mı? Bu şeyleri kim okuyor?'

Oldukça popüler. Elbette bazı eski askerler de var ama çoğunlukla dünyaya kızgın ergenlik çağındaki çocuklar ve genç erkekler. Takipçilerinden bazıları Amerika'daki ırkçı cinayetlere göz yumarak, politikacılara ve ünlülere ölüm tehditleri göndererek rüzgara oldukça yakın seyrediyor. Dürüst olmak gerekirse oldukça zehirli bir grup ve sanırım bir gün için yeterince doydum, bu yüzden ...'

Reid ayağa kalkarak Hudson'a yerine oturmasını işaret etti. Meslektaşına teşekkür eden Hudson kaydırmaya devam etti ve Clarke'ın kamuflaj kıyafeti, uçaksavar ceketi ve kararmış yüzüne kadar tam savaş kıyafeti içindeki bir resmini çıkardı. Bu rahatsız edici, agresif görüntüye bakarken Hudson, Dean Clarke'ın giderek daha fazla ilgisini çektiğini fark etti. Bu, eskiden bir amacı ve prestiji olan ama şimdi babası için düşük kiralı bir hurdalıkta çalışan genç bir adamdı. Yerel olarak yaşayan, öfke, şüphe ve düşmanlık dolu, pratik bir katildi. Silahlara büyük ilgi duyan, gece gezintileri için düzenli olarak ortadan kaybolan, ele geçirilmesi zor bir figürdü. Onların adamı olması mümkün müydü? Tom Campbell ve Lauren Scott'ı avlamak için kullanılan sıra dışı silahlar, iş yerinde etrafını saran atılmış metallere yapılmış olabilir miydi?

Bu ilgi çekici bir olasılıktı ve Hudson bu olasılığın üzerine gitmeye kararlıydı. Reid ve diğerleri gidebilirdi - o olduğu yerde kalacaktı. Artık nihayet bir koku aldığina göre, avı bırakmasına imkân yoktu.

Gözleri onu hiç bırakmadı ama hiçbir şey söylemedi.

Terry Clarke, akşam yemeğini görülmesi hoş olmayan bir yoğunlukla yiyen oğlunun karşısında oturuyordu. Karısı öldüğünden beri Terry sık sık evde yemek yer, hazır yemek stoğu bulundururdu. Arada sırada Dean de ona katılırdı ama o da pek arkadaş sayılmazdı, yemeğini yer yemez giderdi. Bu kısa karşılaşmalar Terry'nin kendini tuhaf hissetmesine neden oluyordu - bugünlerde oğlunu ne kadar az tanıdığı, ortak yemeklerinin ne kadar cansız olduğu iç karartıcıydı, yine de onlardan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Bu yemekler ona daha mutlu zamanları, üçünün birlikte aile evinde yemek yediği zamanları hatırlatıyordu. Merhum eşi Nancy'ye, serseri oğullarına göz kulak olmaya devam edeceğine dair söz vermişti ve bu sözünden dönmeye hiç niyeti yoktu.

Tabağını kendisinden uzaklaştırarak, "Daha önce polis buradaydı..." dedi.

Dean'in çatalı bir an için dondu, sonra yemeye devam etti, birkaç lokma daha tükettikten sonra homurdanarak cevap verdi:

"Ve?"

'Seni soruyorlardı. Aracınız hakkında. Kısa bir duraklama daha.

"Ne istiyorlar?" "Sen söyle.

Oğlu ağzına son bir lokma daha attı. Sonunda cevap vermeden önce yavaşça çiğnedi:

"Söyleyecek bir şey yok.

'O zaman neden geldiler? Daha önce buralarda hiç polis olmamıştı -'

"Dürüst bir , değil mi?" Oğlunun ses tonu alaycıydı.

Terry sinirlenerek, "İşin kolayına kaçtım," diye cevap verdi. "Ama *asla* yasaları çiğnemedim.

"Kendine bunu söylemeye devam et.

Dean başını sallayarak ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsunuz? Daha işimiz bitmedi.'

"Evet, bitirdik.

Dean harekete geçmişti ve Terry de hızla peşinden gidiyordu. Odanın bir ucundan diğerine koşarak oğlunu omzundan yakaladı ve etrafında döndürdü.

' oluyor, evlat? Kendini neyin içine soktun?'

Dean'in gözlerinde öfke alevlendi. Terry sinirlenerek bir adım geri çekildi ama öfke aniden dağıldı. Yerini daha kötü bir şey aldı - küçümseme.

"Bana bir daha asla elini sürme.

Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Başın beladaysa yardım edebilirim. Annen de bunu isterdi.

"Sorun yok.

'O zaman neden buraya geldiler? O aracın içinde ne var?'

Dean'in eli dışarı fırlayarak onu boğazından yakaladı ve Terry şimdi döndüğünü hissediyordu. Yarım saniye sonra duvara çarptı, nefesi kesilmişti. Dean yaklaşırken sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı.

'Dikkatli ol, ihtiyar. Çok dikkatli ol.'

"Ben... Burnumu sokmak istemedim.

Ama Dean parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Ve benim işime karışma.

Onu tedirgin eden oğlunun söyledikleri değildi, gerçi bu yeterince kötüydü. Söyleme şekliydi. Soğuk, kopuk, çelik gibi.

'Elbette... Sadece endişeleniyorum-'

Sözünü bitiremedi, oğlu onu kabaca yere fırlattı ve odadan çıktı. Terry onun gidişini izledi, kalbi küt küt atıyordu, az önce olanları açıklayamıyordu. Oğlunun agresif, sorunlu, ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu uzun zamandır biliyordu ama hiçbir zaman kendisini onun tarafından tehdit edilmiş hissetmemişti. Karısının son ölümü oğlunun aklını bir şekilde başından almış mıydı? Sonunda onu kaybetmiş miydi?

Terry Clarke yıllar boyunca pek çok duygu hissetmişti - pişmanlık, üzüntü ve kafa karışıklığı bunların başında geliyordu. Ama bu gece ilk kez korktuğunu hissetti.

Helen kırılğan yüze bakarak cevaplar aradı. Lauren Scott'ın fotoğrafı yakın zamanda çekilmişti ve zamanın bir anını yakalamış gibiydi. Yüz hatlarında travmayı, ihmali okuyabiliyordunuz - gözlerinin altındaki derin çizgiler, lekeli dişler, seyrelmiş saçlar - ama aynı zamanda ifadesinde bir umut ışıltısı, hayatın daha iyi olabileceğine dair bir his vardı. Bu fotoğraf şimdi ne kadar trajik görünüyordu.

Helen ofisine çekilmişti. Orada bulunan tek kişi Joseph Hudson'dı ama ilk kez kendini tamamen işine vermiş görünüyordu, bu yüzden Helen onun liderliğini üstlendi ve Lauren Scott'ın hayatının ayrıntılarını inceledi. İlerleme kaydedilmesi için baskı artıyordu. Simmons basın toplantısını ustalıklarla idare etmişti, ancak saldırıların doğası, ipucu eksikliği, ekibin yeterliliği hakkındaki sorular agresif ve sürekliydi. Simmons toplanan gazetecileri rahatlatmak için çok çalışmış ve saldırılarla ilgili bazı tatsız detayları saklamaya devam etmişti ama hem karakolda hem de şehrin genelinde yükselen panik duygusu açıktı.

Neden? Bu iki masum insan neden saldırıya uğramıştı? Herkesin bilmek istediği buydu ama Helen yine de anlayamıyordu. Açık bir neden olmalıydı, ikisi arasında bariz bir bağlantı olmalıydı, ama eğer öyleyse, bunu ayırt etmek zordu. İkisi de Southampton'da doğmuştu ama bunun dışında hiçbir örtüşme görünmüyordu. Muhtemel bir uyuşturucu bağlantısı vardı ama aslında bu bile zayıf görünüyordu. Tom Campbell'ın gençlik yıllarından kalma bir uyuşturucu bulundurma suçu vardı ve bu suçtan, tedarik etme niyetiyle suçlanmasını gerektirecek kadar çok uyuşturucu bulundurduğu için şans eseri kurtulmuştu ama Lauren Scott'ın suç geçmişiyile karşılaştırıldığında bu önemsiz kalıyordu. Lauren hayatının erken dönemlerinde doğru yoldan sapmıştı, Tom Campbell ise tam anlamıyla doğru yolda görünüyordu - ayık, çalışkan, başarılı.

Ve yine de... rastgele hedef alınmış olmaları gerçekten mümkün müydü? Bu bir arabayla ya da tesadüfen karşılaşma değildi. Onların

Kaçırılma ve öldürölme önceden planlanmış, hesaplanmış ve kusursuzdu. Çadırlarından uzaklaştırıldıktan sonra, tespit edilme ya da kesintiye uğrama korkusu olmadan avlanabilecekleri ormanın uzak bölgelerine götürölmüşlerdi. Bu cinayetler iyi planlanmış ve katilin kimliğine dair tek bir ipucu olmadan etkili bir şekilde gerçekleştirilmişti. Yerel basın, özellikle de Emilia Garanita, faili bir tür manyak olarak tasvir ediyor olabilirdi ama gerçekte öyle değildi. Katil tam olarak ne yaptığını biliyordu ve bu konuda usta, hatta profesyoneldi. Bu Helen'e kurbanlar arasında bir bağlantı, neden seçildiklerine dair bir neden olması gerektiğini hissettirdi.

Fail büyük riskler alıyor, kurbanlarını partnerlerinin yanında uyurken, kalabalık kamp alanlarında, en yoğun turizm sezonunda kaçıırıyordu. Dahası, kurbanlar hızlıca gönderilmiyordu - serbest bırakılıyor, kaçmaları için bir şans veriliyordu. İhtimaller aleyhlerine olsa da, fail kimliğiyle gerçekten ilgilenmiyorsa bu son derece riskli bir oyundu. Eğer bu saldırıların arkasında sadece avlanma aşkı, kovalamacanın heyecanı , kurbanları izole etmenin ve kaçıırmanın daha kolay yolları vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Helen, Scott'ın fotoğrafını bir kenara fırlatarak onun yerine Tom Campbell'ın şirket portresini aldı. Onun pürüzsüz tenine, kendinden emin bakışlarına baktı. Helen ilk başta Nathaniel Martin'in Campbell'ı ormana karşı işlediğı suçlar ve Nexus'la olan bağlantısı nedeniyle hedef aldığını düşünmüştü. Bu hâlâ aktif bir araştırma konusuydu ama gerçekte Martin'in Lauren Scott'ı hedef alması için çok az neden vardı. Lauren kamp yapmayı pek sevmezdi, ormanı nadiren ziyaret ederdi ve Martin zaten polis arama ekipleri tarafından arandığına göre, tekrar saldırmak için ortaya çıkarak gerçekten böyle bir risk alır mıydı? Elbette bu mümkündü ama arama ekipleri onu ortaya çıkarana kadar kesin olarak bilemeyeceklerdi.

Helen, Campbell ve Scott arasında bir bağlantı olması gerektiğinden emindi, özel muamele için seçilmelerinin bir nedeni vardı ama bu gizli kalmıştı. Hayatlarının ayrıntılarını araştırmış ve hiçbir şey bulamamıştı, bu da şimdi bağlantının başka bir yerde olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu. Bu değildi bir şey Helen düzgün vardı

Daha önce düşünmüştü ama Lauren ve erkek arkadaşı Matteo'nun güneşli bir İspanyol plajında çekilmiş tatil fotoğrafını eline alınca, şimdi bu olasılığı gözden kaçırmakla aptallık edip etmediğini merak ediyordu. Kurbanlar dehşete düşmüş ve neredeyse hayal bile edemeyecekleri kadar vahşileşmişlerdi ama Melanie Walton'ın yaşadığı şoku ve Matteo Dominici'nin çektiği sıkıntıyı hatırladı. Çektikleri acı başlangıçta ortaklarınınkinden daha az şiddetli olacaktı ama çok daha uzun süreli olacaktı. Sevdiklerinin başına gelenlerin - avlanıp kan kaybından ölmeye terk edilmelerinin - korkunç görüntülerini hayatlarının sonuna kadar taşıyacaklardı. Bu tür bir travmanın, şüphesiz hayatta kalanların suçluluk duygusuyla birleşen artçı etkileri derin olabilir, hatta insanları intihara bile sürükleyebilirdi. O halde Walton ve Dominici'nin bir bağlantı olması mümkün müydü?

Şimdiye kadar hayatları hakkında çok az bilgiye sahiptiler ama yarın bunu düzeltmeleri gerekecekti. İlk iş olarak, bu şaşırtıcı cinayetlere yeni bir ışık tutabilecek herhangi bir suç ya da kabahat, herhangi bir gizli bağlantı olup olmadığını görmek için geçmişlerinin derinliklerine ineceklerdi.

Bu arada, bulunmayı reddeden bir katili arayarak karanlıkta çırpınmaya devam edeceklerdi.

Karanlığın daha da derinlerine daldı, gördükleri onu daha da telaşlandırdı. Joseph Hudson meslektaşları ayrıldığından beri yerinden kıpırdamamıştı, Dean Clarke'ın dünyasına girdiğinde soğuk kahvesi önünde dokunulmadan duruyordu. Clarke'ın internetteki ana akım tekliflerini tükettikten sonra - artık atıfları, madalyaları ve hizmet öldürmelerinden sıkılmıştı - karanlık web'e erişmek için ekibin Tor tarayıcılarından birini kullanarak vahşi tarafta bir yürüyüşe çıkmıştı.

Hudson daha önceki bir görevinde on sekiz ayını buranın karanlık dehlizlerinde pedofilleri, silah tüccarlarını ve uyuşturucu çetelerini arayarak geçirmişti. İçeride her türlü ahlaksızlık ve suç gizliydi ve bulmak için odaklanması gerektiğini biliyordu. Önce silah satışı yapan forumları aradı, egzotik zevklere hitap edenlere odaklandı - samuray kılıçları, çivili topuzlar, tatar yayları ve benzerlerini satan siteler. Yirmi dakika boyunca sörf yapmak, dünyadaki manyakların sayısı hakkında giderek artan bir huzursuzluk dışında pek bir şey getirmedi ama sonunda Clarke'a rastladı.

İnternetteki takma adı burada biraz farklıydı - '2Helmandback - ama maskeli yüzünün gölgeli yakın çekimi internetteki markasının bir kopyasıydı. Belki de Clarke delici gözlerinin en iyi özelliği olduğunu düşünüyordu.

Clarke karanlık ağın düzenli bir ziyaretçisiydi ve silahları tartışmak, satın almak veya takas etmek için diğer silah meraklılarıyla sık sık temas kuruyordu. Bu alışverişler kod adları ya da kurnazlık olmaksızın açık bir şekilde yürütülür, çeşitli katılımcılar aradıkları silahlara duydukları ihtiyaç ve bu silahların performansı hakkında uzun uzun konuşurlardı. Clarke çoğundan daha aktifti, her tür bıçak, kılıç ve yayın seri tüccarıydı... ilgisinin ya da hevesinin sonu yok gibiydi. Hudson'ın tahminine göre, küçük bir silah cephaneliğine sahip olmalıydı ve bununla gurur duyduğu belliydi. Üç hafta önce yayınlanan bir fotoğrafta Clarke on iki inçlik bir mermi bıçağının ağzını yalarken görülüyordu, gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Bu paylaşımların çoğunda diğer çevrimdışı sitelere bağlantılar vardı ve bunlar daha da rahatsız ediciydi. Hudson şimdi kendini askeri temalı işkence pornosunun karanlık dünyasında bulmuş, savaş bölgeleri, savaş alanları ve kuşatılmış şehirlerin görüntülerini içeren gönderiler arasında geziniyordu. Bazıları onlarca yıllıktı - Hudson özellikle Auschwitz'deki mahkumların SS gardiyanları tarafından istismar edildiği görüntülerden ürpermişti - ancak çoğu Orta Doğu'daki son çatışmaları içeriyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Müttefikler iyi adamlar, düşman ise - tek tip olarak 'çapulcular' olarak etiketlenmiş - kurbanlardı. Keskin nişancılarının ölümleri sıraladığı, iki ABD Deniz Piyadesinin şarjörlerini yerde yatan bir savaşçıya boşalttığı, hatta gururlu bir İngiliz piyadesinin genç bir kızın cesedinin üzerinde durduğu görüntüler vardı. En kötüsü de bilgi almak için işkence gören ve sonra da öldürülen şanssız savaşçıların fotoğraflarıydı; genç bir adam baş aşağı asılırken onu esir alanlar yanında poz verip gülüyorlardı.

Dean Clarke rahatsız edici görüntüleri paylaşan ve yorumlayan düzenli bir katılımcıydı. Kana susamışlığı gibi ırkçılığı da açıktı. Gururu da açıkça görülüyordu; Clarke bu alandaki *kendi* deneyimlerini anlatmak için büyük çaba sarf ediyor, kestiği boğazları, namaz kılarken vurduğu isyancıları detaylandırıyordu. Clarke için hiçbir şey çok temel, hiçbir şey sınır dışı görünmüyordu - onun dünyasında yaş, cinsiyet veya durum istisnası olmaksızın köpek köpeği yerdı.

Clarke tüm görevleri boyunca kendisini bir eylem adamı, bir savaşçı olarak göstermeye hevesliydi. Bu, babasının dikkatli bakışları altında hurdalıkta çalışan günlük varlığıyla kesinlikle çelişen bir imajdı ve Hudson'ı düşündürdü. İkisi arasındaki ilişki nasıldı? Terry Clarke oğlu için neden bu kadar endişeleniyordu? Ve Dean Clarke neden bu kadar *öfkeliydi*?

Artık geç olmuştu ve Hudson eve gitme vaktinin geldiğini biliyordu ama bir şekilde kalmaya mecbur hissediyordu. Gözlerini Clarke'tan alamıyordu - gönderileri, duruşu - ve şimdi bile bakışları *ModernWarrior* forumundaki son teklifine çekilmişti. Burası gözlerini kan bürümüş, birçoğu kullandıklarını iddia ettikleri silahları sallayan adamlar tarafından kullanılan kısıtlı bir siteydi. Clarke'ın son resmi yeni eklenmişti ve Hudson'ı durdurmuştu.

Karanlık bir arka planla çevrili olan Clarke tam kamuflaj giysileri içinde duruyordu, zümrüt gözleri siyah bir kar maskesinin arkasından görünüyordu. Savaş pozundaydı, kollarını kaldırmış ve hazırlamıştı, arbaletini doğrudan kameraya doğrultmuştu.

Günün ilk ışıklarıydı ama ormanda hareketlilik vardı. Helen sık çalılıkların arasından, botlarına yapışan çiğle , açıklıkta bir araya toplanmış arama görevlilerini hedefliyordu. Çağrıyı sabah 6'dan hemen sonra almış ve kasabanın öbür ucuna koşmuştu.

"Olay yerini temizleyebilir miyiz lütfen?"

Ekip tepki gösterdi ve Helen'in geçmesine izin vermek için ayrıldı. Nathaniel Martin'i aramaya sabahın erken saatlerinde yeniden başlamışlardı ama çalılıkların arasında unutulmuş bir halde yatan bir midillinin cesedine rastladıklarında henüz patikadan fazla uzaklaşmamışlardı. İlk attı olduğu gibi, bu hayvan da insan eliyle yere serilmişti ve böğründen beş arbalet saplanmıştı.

Memurlar uzaklaşırken Helen cesedin yanına çömeldi. Bu onların ikinci keşifleriydi ama bu midillinin ilk öldürülen şüphe yoktu. Ceset çoktan çürümeye başlamıştı ve çürümenin pis kokusu çok güçlüydü. Önemli bir kısmı diğer orman sakinleri tarafından kemiğe kadar soyulmuş olan cesedi kurtçuklar delik deşik etmişti. Talihsiz yaratığın iki gözü de çıkarılmıştı, bu da ata uğursuz, hatta şeytani bir hava veriyordu.

Ormanda keşfedilmemiş başka midilliler de var mıydı? Yoksa bu ilk miydi? Eğer öyleyse, bu failin suçlarını sistematik bir şekilde işlediğinin bir kanıtıydı. Helen'in tesadüfen karşılaştığı hayvan, iyi hedeflenmiş üç okla öldürülerek etkili bir şekilde ortadan kaldırılmıştı. Bu midilli daha fazla acı çekmişti - bu sefer beş ok vardı, bunlardan sadece üçü ölümcül bir darbe indirebilirdi, diğer ikisi sırasıyla sırtına ve arka bacağına saplanmıştı.

Cesede bakan Helen bunun kazara mı yoksa tasarlanarak mı yapıldığını merak etti. Canavarı yok etmeden önce yavaşlatan, hatalı atışlar mıydı? Sadece kötü nişan mı almışlardı? Yoksa bu rastgele saçılan kurşunlar başka bir şeye mi işaret ediyordu? Helen' göre bu, sanki birileri *eğlenmek* için ateş gibi görünüyordu.

ve beş kez ateş etti, belki de at öldükten sonra bile son okları serbest bıraktı. Bir yanı bu cinayetin amatörce bir başlangıca işaret ettiğini umuyordu ama bir yanı da bunun ölümden zevk alan birinin işi olmasından korkuyordu.

"Tamam, olay yerini emniyete alalım," dedi Helen, ayağa kalkıp toplanan memurlara dönerek. "Meredith buraya gelir gelmez aramaya devam edebilirsiniz.

Memurlar işe koyuldu. Parçalanmış cesetten uzaklaşan Helen, Charlie'yi son gelişmelerden haberdar etmek için cebinden telefonunu çıkardı. Midillinin cesedi Furzley yakınlarındaki ormanlık alanda, diğer suç mahallerinden oldukça uzakta bulunmuş ve araştırmaları için yeni bir alan açılmıştı. Ancak telefonu kulağına götürdüğünde durakladı. Gözleri açıklığın kenarındaki bir ağaca takılmıştı; ağacın gövdesinde parlak yeşil bir sarmaşık vardı. Sarmaşığı yukarı doğru takip eden Helen'in gözleri şimdi kalbini hızlandıran bir şeye takıldı.

Küçük bir çukurun tünemiş bir kuş kamerası, doğrudan aşağıdaki açıklığa bakıyor.

Babasının gözlerinin onu yaktığını hissedebiliyordu.

İşe erken gitmişti, iyi bir izlenim bırakmak ve dün geceki tatsızlığı geride bırakmak istiyordu. Şimdi aşırı tepkisi için kendine lanet ediyordu - belli ki babasını korkutmuştu, bu da sadece belaya yol açabilirdi. Yaşlı bir aptal olan babası yenilmeye alışık değildi ve bunu sineye çekmezdi. Onu cezalandıracaktı, buna şüphe yoktu ama daha da kötüsü sorular soracaktı - Dean'in cevaplamak istemediği sorular.

Babası şantiye ofisine girdiğinde başını kaldırıp ona bakmamış, sadece homurdanmıştı. Biraz çay ve kızarmış ekmek alan Dean televizyonun karşısına çöktü. Ağır, düşmanca sessizliktense bu daha iyiydi. Sabah haberleri açıldı ve önce hava durumunu, sonra spor haberlerini ve şimdi de yerel manşetleri izliyordu. Bu sabah cinayetlere odaklanmışlardı, Lauren Scott ile ilişkisi olan İtalyan Matteo Dominici'ye. Dean merakla, taciz edilen adamın elinde bavuluyla dairesinden çıkıp kendisini bekleyen taksiye doğru koşmasını izledi. Yaslı erkek arkadaşının basının sürekli ilgisi yüzünden evinden uzaklaştırıldığı açıktı ve muhabirin bunu sanki kendisi bu işin bir parçası değilmiş gibi ağırbaşlı, yargılayıcı bir tonda aktarması Dean'i eğlendirdi. Yalancı, yalancı, diye düşündü Dean kendi kendine.

Muhabir uzaklaştı ve sunucu daha az sansasyonel haberlere odaklanarak bir dizi hırsızlık olayına geçti. Dean oyalanmadı, televizyonu kapattı. Babasının onu izlediğini, sanki kafatasını delmeye çalışıyormuş gibi başının arkasına baktığını hissedebiliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Tostunu bitirip küçük mutfığa geçti ve kirli tabak çanağı lavaboya attı.

"O zaman devam edeyim.

Babasına bir bakış fırlattı ama babası dalgınca başını sallayarak ondan uzaklaştı. Babasına ve kendisine kızgın olan Dean, kapıyı itip sahaya çıkarak oradan ayrıldı. İşte orada

soyulması gereken bir buzdolabıydı ve ofisteki boğucu atmosferden uzaklaşmak için birdenbire bu işi halletmeye heveslendi. Ama aceleyle uzaklaşırken bile ofis kapısının gıcırdayarak açıldığını ve babasının onu takip ettiğini duydu.

sıcaklık değişimini görmezden gelmeye çalışsa da bir şeylerin değiştiği açıktı. Babası artık şüpheleniyordu, hatta belki de oğlunun kaçamaklarının ardında yatan şeyi sezmişti ve gerçeği öğrenmeye niyetli görünüyordu. Bu Dean'i son derece tedirgin ediyordu ama bu konuda yapabileceği çok az şey vardı. Burası babasının sitesiydi, onun alanıydı ve Dean burada olduğu sürece gözetim altında kalacaktı.

"Emin misin?

Hudson şaşkınlığını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Yüzde yüz. İki kez kontrol ettim.

"Yani, SAS üyesi olamaz mı?

"Belli ki hayır," diye devam etti çavuş, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. 'Bahsettiğiniz yıllarda Silahlı Kuvvetler'e kayıtlı "Dean Clarke" adında biri yoktu.

"Sahte bir isimle kaydolmuş olması mümkün mü?

'Her şey mümkün, ancak geçmiş kontrollerimiz malum nedenlerden dolayı son derece titiz.

"Elbette," diye cevap verdi Hudson, akli bu garip gelişmeye takılmıştı.

İlk iş olarak Andover'daki İngiliz Ordusu karargâhını aramış ve sonunda Başçavuş Greta Smith'e bağlanmıştı. Kadın hızlı ve küçümseyiciydi ama yardımseverdi, bu yüzden Hudson kolunu tekrar şansa bırakmaya karar verdi.

"Sizden bir iyilik daha rica edebilir miyim? Bakmanızı istediğim birkaç şey var.

On dakika sonra Hudson resmin tamamını görmüştü. Çavuş Smith'e Dean Clarke'ın nişan ve madalyalarının fotoğraflarını göndermiş ve bunların gerçeklerinin sahte, amatörce kopyaları olduğunu ve muhtemelen Clarke'ın kendisi tarafından imzalandığını öğrenince şaşırmamıştı. Madalyalar gerçektir ama eBay'de eski askerlerin gongları için canlı bir ticaret olduğundan, bunlar başka bir yerde kolayca bulunabilirdi.

Hudson bulgularını doğrudan McAndrew'a götürmüş, o da giderek artan şüphelerini pekiştiren bazı geçmiş araştırmaları yapmıştı. Clarke'ın on altı yaşında okulu bıraktığı, ancak birkaç başarısız çıraklık eğitiminden sonra yardım talep etmeye başladığı anlaşıldı. Bu yardımlar, çalışması gereken yıllar boyunca toplanmaya devam etmişti.

denizaşırı görevdeymiş ve hırsızlık ve kavga nedeniyle birkaç polis ihtarıyla aynı zamana denk gelmiş. Hiç suçlanmamıştı, dolayısıyla sabıka kaydı yoktu, ancak yirmili yaşlarının başında tatmin edici olmayan bir yaşam sürdüğü açıktı, ta ki engelli ödeneği almak için yaptığı hileli bir girişimin ardından yardımları tamamen kesilinceye kadar.

Hudson gerisini tahmin edebiliyordu, oğul ailesinin hayır işlerine sırtını dönüyor, bahçede çalışıyor, aile evinde uyuyordu. Belki her zaman hayalperestti, belki de annesinin ölümü onu uçurumun kenarına getirmişti, ama Clarke'ın bir yerlerde bölünmüş bir kişilik geliştirdiği açıktı. Bir yanda babası için başkalarının hurdalarını parçalayan ezilmiş bir işçi, diğer yanda savaşta sertleşmiş bir savaşçı olarak uydurma bir hayat yaşayan vahşi bir hayalperestti. Asıl soru şuydu: Bu ikinci benlik ne kadar gerçekti, sanrılarını ne kadar içinde barındırıyordu?

Clarke başarısız, yalnız ve öfkeliydi. Kurbanları üzerinde güç uygulamaktan, onları avlamaktan zevk alır mıydı? Mükemmel bir şekilde kamufle olmuş ve fark edilmeleri imkânsız bir şekilde onları ormanda takip etmek ona heyecan verir miydi? Eğitimli bir katil olma fantezisini gerçekleştirir miydi?

Hudson, Clarke'ın başarısızlık öyküsünü ve yarattığı SAS suikastçısının imkânsız ikinci kişiliğini içerken, Joseph Hudson kendisine Dean Clarke'ın gerçekliği ne kadar güçlü bir şekilde kavradığını sormak zorunda kaldı.

Her şey bulanıktı.

Charlie çoktan bitkin düşmüştü ama birkaç fincan kahveyle kendini güçlendirerek işe koyuldu ve Matteo Dominici'nin hayatının en küçük detaylarını araştırmaya başladı. Helen bu yeni araştırmayı dün gece başlatmış, sonra da bu sabah ikinci bir midillinin ölümünü araştırmak üzere çağrılınca Charlie'den bu işi yürütmesini istemişti.

Bunu yapmaktan mutluydu ve Dedektif Bentham ve Osbourne'dan Melanie Walton'ın hayatını araştırmalarını isteyerek işe koyuldu. Ancak ayrıntılar dikkat çekici değildi - Dominici ikinci nesil bir Anglo-İtalyan'dı, hayatı boyunca Southampton'da yaşamış ve bunun çoğunu şehir merkezinde hoş, samimi bir işletme olan aile restoranında çalışarak geçirmişti. Hiçbir sabıkası yoktu, vergilerini ödüyor ve yerel topluma katkıda bulunuyordu. Facebook paylaşımları aralıklı ama iyimserdi, hayata bakışı neşeliydi - özetle, herhangi birinin onun mutluluğunu veya akıl sağlığını yok etmek istemesi için hiçbir neden yok gibi görünüyordu. Bu soruşturma hattı çıkmaza girmiş gibiydi ve Charlie onun son paylaşımlarını gözden geçirdikçe bulanıklaşmaya, tekrar eden iyi huylu duygular bir araya gelmeye başladı.

"DS Brooks?"

Charlie kendini toparladı ve Helen'in onu ofisine doğru işaret ettiğini gördü. Charlie ayağa kalkarak aceleyle oraya gitti ve içeri girerken kapıyı arkasından kapattı. Helen'in tavrından önemli bir şey olduğu anlaşılıyordu.

"Bu sabah Furzley yakınlarındaydım," diye söze başladı Helen, "ikinci at ölümünü kontrol ediyordum.

"Bizim adamımız mı?"

"Hiç şüphe yok, ama bence bu bir kukla koşusuydu. At öleli bir hafta ya da daha fazla oldu ve saldırı daha az keskindi - bu sefer beş ok.

Charlie bunu sindirerek başını salladı.

"Oradayken bir kuş kamerası gördüm. Neyse ki bu çalışıyordu ve biraz uğraşarak son birkaç haftanın görüntülerini almayı başardım.

Helen dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirirken Charlie koltuğunda öne doğru oturdu. Bağlantı noktasına bir USB bellek takmıştı ve şimdi de video oynatıcıyı açtı. Saniyeler sonra ekran canlandı, gece görüş kamerası yuvanın ve ötesindeki ormanın ürkütücü, yeşil renkli bir görüntüsünü sunuyordu. Alt kısımda sürekli olarak bir zaman kodu akıyordu ve Helen şimdi görüntüyü ileriye doğru kaydırıyordu.

"Sizi uyarıyorum, bu pek hoş bir şey değil..

Charlie kendini hazırladı ve dikkatle küçük ekrana baktı. Birkaç saniye geçti, sonra aniden görüntünün üst sınırlarında bir hareket oldu. Bir midilli açıklığa doğru tökezleyerek görüş alanına girdi. Onu uzun boylu, gölgeli bir figür izledi; yaralı hayvana doğru yürüdü, yayını kaldırdı ve yakın mesafeden ateş etti.

At çılgınca şahlandı - Charlie bunu yaparken irkildi - ama daha kötüsü de olacaktı. Midilli şimdi dizlerinin üzerine çökmüştü ama saldırgan ona hiç merhamet göstermedi, zavallı hayvanı yan yere sabitledi. Bunu iki ok daha izledi ve toplam sayı beşe ulaştı. At muhtemelen şoktaydı, vücudu korkudan kaskatı kesilmişti ama yavaş yavaş başı eğildi ve birkaç dakika sonra hareketsiz kaldı. Ancak katili, arkasını dönmeden önce başarısının tadını çıkararak atın üzerinde oyalandı.

Charlie açıklıktan geçerken gözlerini ona dikmiş, ayrıntıları inceliyordu. Kalın, lastik tabanlı botlar, koyu renk giysiler ve başlık, saldırganın solak olduğu ve sanki daha fazla kan dökülmesini bekliyormuş gibi hala yayını tuttuğu gerçeği. Şimdi kameranın önünden bir kuş uçuyordu ve bu, kaçan figürü ürkütmüş gibiydi, o da kısa süreliğine dönüp kuşun uçuşunu takip etti.

O bunu yaparken Helen bir tuşa basarak görüntüyü dondurdu. Figür şimdi doğrudan kuş kamerasına bakıyordu ve Charlie yüz hatlarını ayırt edebilmek için eğildi. İstemedi de olsa nefesi kesildi. Çünkü bir yüz olması gereken yerde sadece bir boşluk vardı. Yapabilirdi

Çene, burun, kulak yok - sadece gözlerin olması gereken yerde iki beyaz küre bulunan siyah bir deniz.

Charlie başını kaldırıp Helen'e baktı. şüpheliyi bir an için göreceğini ummuştu ama onun yerine bir tür canavara bakıyor gibiydi. Helen bir kaşını kaldırdı - belli ki o da Charlie kadar sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı - bunun zerine Helen bakışlarını bilgisayara çevirdi.

Figürün hâlâ doğrudan kameraya baktığını, kötü niyetinin ona doğru yayıldığını görmek için.

"Gözlerimin içine bak ve sorumlu olmadığını söyle.

Müfettiş Simmons'ın kanı yükselmiş, sesi kısılmıştı ama Emilia korkmayı reddetti.

'Onlar senin fotoğrafların, benim değil. Kamu malı haline nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Simmons'ın, Graham Ross'un olay yeri fotoğraflarını gösteren dizüstü bilgisayarını işaret etti; bu fotoğraflar artık *Backchat* adlı, olağandışı ve bazen de yasadışı konularda uzmanlaşmış bir yeraltı haber sitesinde herkes tarafından görülebiliyordu. İktidarlar bu siteyi birçok kez kapatmaya çalışmışlardı ama site şimdiye kadar tedbir kararlarını aşarak bilgilendirme, eğitme ve dehşete düşürme misyonunu sürdürmüştü.

"Size inanmadığım için beni bağışlayın -

'Müfettiş Simmons, birbirimizi çok az tanıyoruz -'

'Ama sanırım sizi anladım. Bu davayla ilgili olarak şu ana kadar yaptığınız yayınlar halkı korkutmayı ve zaten gece gündüz çalışan memurlarım üzerinde baskı oluşturmayı başardı.

"Sen bildiğinden değil.

"Ve tüm bunlar yıldızınızın biraz daha parlamasını sağlamak için. Geçmişte kendi gündeminizi ilerletmek için yasadışı davrandığınızın farkındayım... bu nedenle bu sabah Graham Ross ile biraz sohbet ettim.

Emilia hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Dün sizi defalarca vazgeçirmeye çalışmasına rağmen onu bir bara kadar takip ettiğinizi ve kamerasını kısa süreliğine gözetimsiz bıraktığı sırada bu görüntüleri çalmış olabileceğinizi söyledi.

"Bir şey çağırıştırmıyor," diye cevap verdi Emilia umursamazca. 'Yabancı adamları barlara kadar takip etme işinde değilim ve ayrıca dün ofiste meşguldüm. Belki biliyorsunuzdur, önemli bir haber patlak verdi -

'Sen olduğunu ve bunu neden yaptığını biliyorum. Bu yüzden sana küçük bir tavsiyede bulunmama izin ver...'

Emilia inkârına devam etmek istedi ama bundan vazgeçti. Garip bir şekilde, bu soyunma oyunlarını, dijital dünyayla uzlaşmaya çalışan kurumun aciz öfkesini seviyordu. Herhangi bir şeyin kontrol altına alınabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ediyorlardı.

Simmons ekrandaki kanlı görüntüleri göstererek, "Bunun size yardımcı olacağını düşünebilirsiniz," diye devam etti, "bunun hikayeyi *daha büyük* hale getireceğini. Ama bu gazetecilik değil. Bu korku tacirliği. Ve bunun ciddi sonuçları olabilir: hem kamuoyu hem de sizin için.

Emilia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Daha önce tam da bu ofiste kaç kez tehdit edilmiş ve başka bir gün savaşmak için yaşamıştı? 'İşte bu yüzden bu veri ihlalini bizzat inceleyeceğim. Eğer Sizin sorumlu olduğunuza dair kanıt bulursam, mahkemede gününüzü bekleyebilirsiniz.

'Kendini aptal durumuna düşürmek istiyorsan, buyur. Şimdi, başka bir şey yoksa ...?'

Emilia bu işi kendi şartlarıyla bitirmeye kararlıydı. İlk yüzleşmelerinden kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp çıkmasına imkân yoktu. Ve onu tatmin edecek şekilde, Simmons kötü bir nezaketle de olsa buluşmalarını sonlandırdı. Emilia, Simmons'ın hiçbir şey yapamayacağından emin, keyifle oradan uzaklaştı. Barda güvenlik kamerası olmadığından emindi; işlediği suçun tanığı da yoktu. Üstelik bunları dışarıya sızdırdığını kanıtlamak da imkânsızdı.

Emilia koridorda yürürken kendi kendine, modern hayatın güzelliği de bu, bugünlerde istediğini yapabilirsin, istediğini paylaşabilirsin, her zaman internetin mükemmel anonimliği tarafından korunursun, diye düşündü.

"Nereye gittiğini, kiminle buluştuğunu, ne yaptığını bilmek istiyorum.

Helen ekibi bir kez daha bir araya getirmişti. Joseph Hudson ile son gelişmeler hakkında görüştüktan sonra, artık soruşturmanın bir sonraki aşamasını başlatmaya hazırdu.

'Dedektif Hudson liderlik edecek, ben ve dedektif McAndrew, Osbourne ve Reid de yardım edeceğiz. Diğerleriniz de çağrılabilir - Dean Clarke'ı 24 saat gözetim altında tutmamız gerekiyor.

"Şimdi onun baş şüphelimiz olduğunu mu söylüyoruz? DC Bentham sordu. Helen, 'O bizim baş şüphelimiz,' diye cevap verdi. 'DC Reid ve DS Hudson

Clarke hakkında derin bir araştırma yaptım ve kesinlikle profile uyuyor. Bekar, beyaz bir erkek, hoşnutsuz, öfkeli, internet şiddetine bağımlı. Bu adamlar için hayal ile gerçek arasındaki çizgi çok ince. Clarke bir asker değil - ordu askere alma kayıtlarına göre hiç başvurmamış bile - ama dinleyen herkese hizmette öldürdüklerini, kahramanlık ödülleri anlatacak. Belki de kendi yalanlarına inanmaya başlamıştır. Ya da belki de onu cesaretlendiren, bu barbarca suçları işlemeye teşvik eden, henüz tespit edilememiş başkaları da vardır -'

"Ayrıca," dedi DS Hudson Helen'e, "aracı profile uyuyor ve hurda metale ve onları yeni bir şeye dönüştürecek aletlere sınırsız erişimi olan pratik bir adam. Belli ki silahlara ve işkence aletlerine karşı sağlıklı bir hayranlığı olan biri. Bahse girerim bu gece ailenin evine baskın yapsak, birçoğu kullanılmış olan bir silah cephaneliği buluruz.

"İkinci derece kanıtlar da ilgi çekici," diye ekledi Charlie, failin kuş kamerasıyla çekilmiş fotoğrafını göstererek. 'Boy, yapısı ve yüzüne dikkat edin. Adam bir tür şeytani ruha benziyor ama muhtemelen sadece bir maske ya da kar maskesi ve kamuflaj kıyafeti giyiyor. Adamın solak olduğuna da dikkat edin. Bu bir tesadüf olabilir ama Clarke'ın yayınladığı tüm görüntülerde tetiği çekmek için sol elini kullanıyor.

"Şimdi en önemli şey," diye devam etti Helen, "geceleeri nereye gittiğini bulmak. Saldırıların gece olduğunu, çünkü failin karanlığın tadını çıkarmak istediğini varsayıyorduk, ancak karanlıktan sonra gerçekleşmek *zorunda* olabilirler - babası gün boyunca onu yakından izliyor. Clarke'ın nereye gittiğini ve ne yaptığını öğrenmeliyiz. İlk nöbeti DC McAndrew alacak, sonra da DS Hudson. Bu arada, kurbanlar ve ortakları hakkındaki araştırmalarımızı istiyorum, herhangi bir kalıp olup olmadığını, kaçırdığımız herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için. DS Brooks?'

Ekip bir kez daha Charlie ile yüzleşmek için döndü.

'Matteo Dominici ve Melanie Walton'ın geçmiş ilişkilerini, internet geçmişini, suçla ya da suçlulukla ilgili her türlü ilişkisini incelemeye devam edeceğiz ama aynı zamanda Lauren Scott üzerindeki baskıyı da sürdüreceğiz. Faille somut bir bağlantı varsa, geçmişi göz önüne alındığında hala en olası erişim noktasının o olduğunu düşünüyoruz. Ailesi Güney Afrika'da yaşıyor - yakında babasıyla konuşacağım - ancak onu ergenlik döneminin sonlarında ya da yirmili yaşlarının başında tanımış olabilecek diğer kişileri de hedef almamız gerekiyor. Ona uyuşturucu satmış ya da onu uyuşturucuya alıştırmış olabilecek birileri, onu zayıf ve savunmasız biri olarak hedef almış olabilir. Ayrıca suçla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını görmek için rehabilitasyona gittiği dönemleri ve orada tanıştığı kişileri de inceleyeceğiz.

Helen, "Telefon bağlantılarını, dijital bağlantılarını sorguladık mı?" diye sordu.

'Elimizde olası bir ipucu var - hem Campbell hem de Scott'ın arama geçmişinde görünen bir telefon numarası - ama henüz ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Telefon şirketleriyle konuşup arayanın kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz.

Helen, DC Edwards'a dönmeden önce, 'Onlara durumun *aciliyetini* anlatın,' diye ısrar etti. 'Peki ya diğer silah meraklıları, özellikle de okçuluk, tarihi silahlar ve benzerleriyle ilgilenenler?

"İlginç olabilecek bir adam var," diye gönüllü oldu Edwards. 'Andrew Tucker. Uzun yıllardır Lever Caddesi'ndeki Weston Okçuluk Kulübü'nün bir üyesi.

"Devam et.

"Şey, o biraz yalnız biri, yakın zamanda boşanmış ve dört hafta önce başka bir üyeye tartışmış. İşler kontrolden çıktı ve diğer adamı yere yatırıp boğazına bir ok dayadı. Dışarı atıldı ve o zamandan beri kimse onu görmedi. Onu birkaç kez aradım, evine gittim ama bir sonuç alamadım. Onu bu suçlara bağlayan kesin bir şey yok ama ...'

"Devam edin. Yardım hattından ne haber?" Helen DC Lucas'a dönerek devam etti. "Halktan ilginç bir haber aldık mı?

'Telefonlar durmadan çalışıyor, yani olay yeri resimleri sızdırıldığından beri... Gerçi işe yarar bir şey yok. Sadece ilgi arayanlar ya da her dal kırıldığında katil manyaklar gördüklerini sanan köpek gezdiricileri...'

Helen tepki vermedi ama içten içe Emilia Garanita'ya bir kez daha lanet okudu. Onun sansasyonel manşetleri ve el altından yürüttüğü taktikler soruşturmalarına hiç yardımcı olmamış, sadece paranoya ve panik yaratmayı başarmıştı. Başkomiser Simmons şu anda onu yerden yere vuruyordu ama Helen bunun gazetecinin davranışları üzerinde çok az etkisi olacağından korkuyordu.

"kal. Herhangi bir şey , bilmek istiyorum. Bu için geçerli,' diye devam etti Helen ve bir kez daha ekibin geri kalanına döndü. 'Başka ne işiniz varsa bırakın. Artık tek önceliğiniz bu.

Kısa bir süre durakladıktan sonra kararlı bir şekilde sözlerini tamamladı: "Bu adamı içeri almamız gerekiyor.

Arabasına yaklaştığı sırada pusu kurarak hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru geldi.

Azarlanmaktan kurtulan Emilia ofise dönmek için sabırsızlanıyordu. Sızdırılan resimler internette fırtına koparıyordu ve o da bundan faydalanmak istiyordu - Gardiner'la gazetenin özel olarak genişletilmiş bir baskısını çıkarması ve okuyucularına New Forest Killer'ın kesin rehberini sunması için konuşmuştu bile.

Ancak kendine özgü kırmızı Corsa'sına ulaştığında üzerine bir gölgenin düştüğünü hissetti, ardından bir el onu arkasından sürükleyerek etrafında döndürdü. İrkilmiş olsa da Graham Ross'u karşısında görünce şaşırmadı.

"Bakın kedi ne getirmiş.

Sesi eşitti ama altında sarmal bir saldırganlık vardı. 'Lütfen bana o hat üzerinde çalıştığını söyleme Graham.

Çünkü bu sizin standartlarınıza göre bile ezikçe...'

"Simmons sizden para mı alıyor?" diye devam etti, hakareti görmezden gelerek.

'Hiç de değil. Aslında güzel bir kız sohbeti yaptık,' dedi Emilia mutlu bir şekilde.

Saçmalık. Onunla birlikteyken akkor halindeydi. Sadece kontratımı iptal etmesini engelleyebildim. Ama yine de bu olayda masum olan taraf benim.

"Ve ben büyük kötü kurt muyum?

Ross, sanki bu tanımlamadan gerçekten eğlenmiş gibi, onu şaşırtacak şekilde güldü.

" gibi bir şey. Her neyse, bu sadece beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bildirmek için dostça bir sohbet. Seni bir hırsız olarak düşünmemiştim.

"Bana daha kötülerini de söylendi.

'Yine de... Bunu senin için söyleyeceğim. Fotoğraf için iyi bir gözün var. Seçtiğin fotoğraflar... iyi . Aslında iyileri. Sanırım minnettar olmalıyım. Oldukça heyecan yarattılar, değil mi?

Emilia iyi seçilmiş birkaç kelimeyle karşılık vermek üzereydi ama Ross söyleyeceğini açıkça söylemişti ve şimdi arabasına doğru yürümeye başladı. Emilia onun ilerleyişini takip etti, konuşmalarının garip, ani sonucu karşısında kafası karışmış ve meraklanmıştı. Ross'un ses tonunda bilmişlik, hatta kendini beğenmişlik vardı. Bu da onu meraklandırdı.

Tecrübeli bir profesyonelin fotoğraf makinesini bu şekilde başıboş bırakması son derece naif bir davranıştı. Ayrıca, barmenle yaptığı beklenmedik konuşma Emilia'ya değerli görüntüleri 'fark edilmeden' çalması için yeterli zamanı kazandırmıştı. Son olarak, Emilia'ya olan öfkesine rağmen, bugün garip bir şekilde rahatlamış, hatta işlerin gidişatından memnun görünüyordu.

O halde ne yaptığını en başından beri biliyor olması mümkün müydü? İtibarına leke sürülmeden sızdırılacağını bile bile görüntüleri çalmasını *istemiş* olabilir miydi?

Kandırılanın değil de *kadın* olması mümkün müydü?

Grace Simmons yedinci kattaki evinin penceresinden Emilia Garanita'nın arabasına binişini izliyordu. Görüşmeleri planlandığı gibi gitmişti ama sinirlerini yatıştırmak için pek bir şey yapmamıştı. Ross ve Garanita arasındaki sonraki konuşma onu daha da endişelendirmişti. Bu buluşma önceden ayarlanmış mıydı? Bu işte birlikte olmaları mümkün müydü?

Eğer öyleyse, bu sadece bela anlamına gelebilir. Fotoğrafların sızdırılması şehirde panik yaratmış ve bina içinde bir yangın fırtınası çıkmasına neden olmuştu. Emniyet Müdürü bu sabah ilk iş olarak onu aramıştı, kısa bir süre sonra da Belediye Başkanı, her ikisi de bu tür grafik görüntülerin sızdırılmasının eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu ve kamu düzenini riske attığını belirtmişlerdi. Simmons aynı fikirde olmadığı için sözlü dayağı kabul etmek zorunda kalmış ve sorumluları cezalandıracağına söz vermişti. Aslında bunu çoktan yaptığını hissediyordu ama bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu - ülkenin yasaları sürekli değişen bir dünyanın gerçeklerine ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Garanita'nın arabası caddede hızla ilerliyordu, sürücüsü saatte 20 mil hız sınırını açıkça görmezden geliyordu. Simmons arabanın içindekinin bir başka kabahatinin ardından yara almadan kurtulduğu için kendi kendine gülümsediğini hayal etti. Emilia Garanita Simmons'ın her zaman hoşlanmadığı bir tipti - asalak, vicdansız, başkalarının sefaletinin serbest piyasa tüccarı. Kendisinin de birkaç kez şiddet içeren suçların kurbanı olmuş olmasını bir kenara bırakırsak, bu deneyimler genç gazeteciye sempati duymaktan ziyade başkalarının acılarına karşı hissizleştirmişti. Ancak Simmons'ın öfke ve düşmanlığında, sinsi gazeteciden basit bir hoşnutsuzluktan daha fazlası vardı. Çırağı Helen Grace son birkaç gün içinde sürekli eleştirilere maruz kalmıştı. İnanılmaz rağmen, bırakın dünyayı, tüm güçler onun yetkinliğini ve davayı sonuca ulaştırma becerisini sorguluyordu.

Başarılı bir sonuç. Garanita'nın sorumsuzca davranışları Helen'in topuklarını yalayan alevleri daha da körüklemişti.

Elbette bu tamamen haksızdı ve Simmons'ın öfkesini daha da artırıyordu. Emilia kamu hizmeti gazeteciliği yaptığını iddia ediyordu ama Simmons onun bu davayı Helen'i dövmek için bir sopa olarak kullandığından emindi, ikisi hiçbir zaman fikirde olmamışlardı. Simmons, deneyimli memurun kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu bilmesine rağmen içgüdüsel olarak müdahale etmek istedi. Simmons bunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Yine de gerçek şu ki onu korumak, şimdi kendisine yöneltilen sapanları savuşturmak istiyordu. Simmons'ın Helen'e karşı kişisel duygularının muhakemesini gölgelemesine izin vermesi ne gerekliydi ne de profesyonelceydi. Bazen bunu kendi kendine haklı çıkarmaya çalışıyordu - insan kişisel geçmişini görmezden gelemez, arkadaş değilmiş gibi davranamazdı - ama çoğu zaman zayıflığı için kendini azarlıyordu. Belki de bu durum Helen'den çok onun hakkında bir şeyler söylüyordu.

Kocasını Ralph üç yıl önce ölmüştü. Bunu atlatmayı başarmıştı - kocasının ölümü sonunda bir rahatlamaydı - ve çocuklar hala evdeyken etrafında ona destek ve arkadaşlık edecek insanlar vardı. Ama şimdi onlar evden taşındıktan sonra, kendisi için fazla büyük olan bir aile evinde dolanıp dururken kendini biraz denizde hissediyordu. Zaman zaman evi satma fikriyle flört etmiş, ancak hayatının bir evresinin sona erip diğerinin başladığını teyit ederek bundan hep geri durmuştu.

Hiç şüphe yok ki, yaşlandıkça duygusallaşılıyor, hatta belki de biraz hoşgörülü oluyordu. Daha önce hiç torpili olmamıştı, her zaman titizlikle adil davranmıştı ama Helen'in geçmiş deneyimleri ve kendi durumuyla ilgili bir şey, onu aşağı çekecek olanlardan kurtarmak istemesine neden oldu.

Doğru ya da yanlış, چراğını yakından izlemeye devam edecekti.

Gözleri dikiz aynasına yapışık bir şekilde yolda hızla ilerledi.

Bugün nereye gitse *izlendiğini* hissediyordu. İsteyken babasının bakışları onu nadiren terk ediyordu. İlk başta buna katlanmıştı, sonra ona meydan okumaya başladı, onu iş üstünde yakalamak için sertçe yukarı baktı. Ama bu pek fark edilmiyor gibiydi - babası sessizce gözetimine devam etmeden önce kısa bir süre gözlerini kaçırıyordu.

Sonunda Dean buna daha fazla dayanamadı ve erken bir öğle yemeği için Greggs'e gitti. Ama burada bile insanların varlığına tepki gösterdiklerini, ona merakla baktıklarını hissetti. Elbette paranoyakça davranıyordu, *bunu bilmelerine* imkân yoktu ama yine de kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını hissediyordu. Dahası, birkaç kez arkasında aynı yüzü gördüğüne ikna olmuştu - daha önce işe giderken fark ettiği genç bir kadın. Ama bu kesinlikle imkânsızdı. Akli ona oyun oynuyor *olmalıydı*.

İşyerindeki ağır atmosfere katlanan Dean, sürünerek geçtiği anlaşılan bir öğleden sonra sonunda kaçtı ve gitmeden önce buzdolabındaki berbat bir işi bitirmek için acele etti. Sabah her şeyi baştan yapması gerekecekti ama umurunda değildi, endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Babasına tek kelime etmeden Defender'la kükreyerek yola koyuldu. Avludan hızla uzaklaşırken bile, babasının dikiz aynasında belirip eski pikabıyla ilerlemesini engellemesini bekliyordu. Ama ondan hiçbir iz yoktu - belki de merakı sadece buydu, son polis ziyaretinin kaçınılmaz sonucuydu.

Tabii ki paranoyasının temelinde bu yatıyordu. Babasının şüpheleriyle başa çıkabilirdi. Oğlunu ele vermesine imkân yoktu. Annesinin etkisi, kocasına ölüm döşeğinde ettirdiği *yeminler* bunu sağlayacaktı. Ama polis neyin peşindeydi? Ve ne biliyorlardı? Defender'a ilgi göstermiş olmaları onu tedirgin etmişti. Acaba

görölmüş müydü? Bir şekilde izini sürmüşler miydi? Dikiz aynasına bir kez daha bakarak, yarın Google'da yeni araçları araştırmak için biraz zaman harcamayı aklına not etti. Eğer şüphelerini uyandırdıysa, gitmesi gerekecekti.

Şehir merkezindeki trafikte arkasında rölantide çalışan arabalar dikkat çekici görünmüyordu - daha önce hiçbirini tanıımıyordu - bu yüzden dikkatini önündeki yola verdi. İlerleme yavaştı, bu da onu tedirgin ediyordu. Şimdi tek istediğı üsse dönmek ve hazırlanmaktı. Babasının eve erken dönme ihtimali vardı, şüphelenerek onu oraya götürmüştü ve bir olay çıkmasını önlemeye kararlıydı. Bu gece bunun için zaman yoktu.

Trafikte bir boşluk görünce Defender'ı ileri sürerek hızlı bir kestirme yola girdi. Birkaç manevra daha yaptı ve yol ona açıldı - on dakika sonra köhne evlerinin önündeydi. Ana caddeden kaçınarak, evin önüne doğru sürünmeden önce arkadaki ara sokağı park etti. Sokağı çıktığında sağa sola bakınarak babasını, tanıdık olmayan bir yüzü, sıra dışı herhangi bir şeyi aradı. Ama sokak sessizdi, her zamanki gibi cansız ve banliyö gibiydi.

Paranoyasından sıyrılıp aceleyle merdivenleri çıktı, anahtarını kilide soktu ve hızla içeri girdi. Anahtar kilidin içinde dönerken kapı arkasından sıkıca kapandı. Sonra her şey bir kez sessizleşti... Clarke'ların evinden birkaç kapı ötede hafifçe durarak gelen sıradan bir Ford Focus dışında. Genç kadın sürücü gibi görünüyordu, kapının kolundan bir yol haritası çıkarıp karıştırıyordu.

Ancak garip bir şekilde, içinde bulunduğı duruma rağmen haritayla pek ilgilenmiyor gibiydi, gözleri yolun karşısındaki evden hiç ayrılmıyordu.

Bakmak istemedi ama bir şekilde kendine engel olamadı.

Ekip brifinginin ardından Helen, Dean Clarke'ı daha derinlemesine araştırmak için ofisine çekilmişti. McAndrew gözetlemeye çıkmıştı, Charlie Lauren Scott'la ilgili ipuçlarının peşindeydi ve ekibin geri kalanı sıkı bir şekilde çalışıyordu, Helen'in şüphelilerini ölçmesine bir an için izin verdiler. Joseph Hudson da ona katılmıştı - Clarke'ın karanlık dünyasında gezinmek için en donanımlı kişi gibi görünüyordu - ve ona gösterdiği şey inanılır gibi değildi.

Clarke son derece yalnızdı. Babasıyla karmaşık bir ilişkisi ve çok az sayıda başka çıkış noktası vardı - ne iş arkadaşı, ne arkadaşı, ne de partneri. Dünya ile bağlantısı tamamen sanal görünüyordu - çeşitli avatarlar olarak poz vererek, rahatsız edici görüntüler ve acı düşünceler paylaşan diğer yüz­süz posterler ile etkileşime girdi. Helen bu uğursuz dünyaya çekilen başkalarını da görmüş­tü ve onun ne kadar ileri gittiğini merak ediyordu. Artık onu dizginleyen bir şey var mıydı?

Önündeki kanıtlardan değil. Hudson onu internetin en karanlık köşelerine götürmüş, sadizm ve vahşet ticareti yapan özel çıkar gruplarına girmişti. Paylaşımlarının sıklığı ve içeriğinin açıklığı nefes kesiciydi. Eğer ahlaksızlığın bir türünü hayal edebiliyorsanız, bu adamlar onu sunabilirdi.

"Bu klipler çoğunlukla Irak'ta çekildi," diyordu Hudson, bir başka grenli vahşet sahnesini çekerken. "Bunlar özel bir alt tür - askeri temalı işkence pornosu.

"Güzel...

'Görüntüler oldukça ürkütücü ama çocuklar bundan keyif alıyor gibi görünüyor...'

Helen'in bakışları ekrandaki el kamerası görüntülerine takılmıştı. Genç bir Iraklı savaşı bir sandalyeye yığılmış, kolları kablo bağlarıyla bağlanmıştı. Mahkum baygın görünüyordu ama bu durum, onu sırayla bisiklet zinciriyle döven üç gardiyanı ilgilendirmiyordu. Acımasızca, tüm sahne

rahat, hatta neşeli bir havası vardı; üç ordu subayı kameraya poz verirken şakalaşıyorlardı.

Bu iğrenç ötesiydi, affedilemezdi ama belki de savaşın yarattığı dehşet, paranoya ve kana susamışlığın bir sonucuydu. Daha az açıklanabilir olan ise, daha önce hiç savaş alanı görmemiş, gerçek bir korku ya da acı yaşamamış sıradan insanların bu sahnelerden aldıkları zevkti. Klip, dünyanın dört bir yanından gelen ve izleyicilerin hem görüntülere hem de içeriğe duydukları coşkunun altını çizen çok sayıda yorumla çerçevelendi. "Biri daha tozu dumana kattı" popüler bir nakarat gibi görünüyordu, pek çok afişte keşke orada olsaydım da katılsaydım deniyordu. 'Helmanned2008' bunu açıkça hissetti ve çaresiz tutsağa ne yapacağını açık şekilde ayrıntılı olarak özetledi. İnternetteki pek çok arkadaşı da buna basitçe 'Lol' diye karşılık verdi.

"Sanki *Aşk Adası* hakkında yorum yapıyorlar..." diye mırıldandı Helen öfkeyle.

Hudson kuru bir sesle, "İnternette herkes için bir şeyler var," dedi. "İsterseniz size daha kötülerini gösterebilirim.

"Ben . Diğer posterlerin kim olduğunu biliyor muyuz?"

Hudson'a döndüğünde onun doğrudan kendisine baktığını gördü. Birbirlerine yakın durmuşlar, onun dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmişlerdi ama Hudson yakalanmaktan utanmamış görünüyordu ve sakince cevap verdi:

Çok erken. Hepsi takma isim, belirgin bir işaretleri yok. İsimleri diğer soruşturmalarla karşılaştırıyoruz - eğer bir şey çıkmazsa, nerede ve ne zaman paylaşım yaptıklarını bulmamız gerekecek, herhangi biri için işe yarar bir IP adresi bulup bulamayacağımıza bakacağız.

Helen görüntüye tekrar baktı ve tam da onu esir alanlardan biri tekrar saldırmaya hazırlanırken görüntüyü durdurdu. Genç adamın yüzü zaten kan içindeydi ve Helen'in daha fazlasına tanık olmak gibi bir arzusu yoktu.

'Onlardan herhangi biriyle görüşme ayarladı mı? Herhangi biri buralı mı?'

"Bir kez," diye yanıtladı Hudson, klavyeyi ona doğru çevirip biraz daha yazarak. 'Ama bunun hiç gerçekleştiğini sanmıyoruz. Clarke teklifi yaptı ama muhabiri hiç cevap vermedi.

Helen diyalogu sindirdi. Clarke, Bushwhacker99'un bir gönderisinde güney sahillerine yapılan bir göndermeyi fark etmiş ve daha fazla araştırmıştı, ancak başarılı olamamıştı, çevrimiçi 'arkadaşı' görünüşe göre gerçek dünyadaki temastan korkuyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Helen tekrar Hudson'a döndüğünde onu bir kez daha kendisini değerlendirirken buldu.

'DS Hudson, heyecanınızı ve detaylara gösterdiğiniz özeni takdir ediyorum. ... ama sormak zorundayım - üstlerinize bakmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?

"Sadece bakmaya değer bir şey olduğunda," diye cevap verdi mutlu bir şekilde, bakışlarını ondan ayırmadan.

Helen şaşkınlığını gizleyerek, "Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver," diye hızla cevap verdi. 'Burada ilerlemenin yolu başkalarının gözden kaçırdıklarını görmek, yeni ipuçlarını şekillendirmektir. Bu yüzden gözünüzü ödülünden ayırmayın, Dedektif Çavuş.

"Kesinlikle, hanımefendi," diye cevap verdi, bakışları tekrar ekrana dönerken yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi.

Clarke'ın internetteki faaliyetlerini araştırmaya devam ettiler, kanalizasyonun daha da derinlerine indiler ama Helen konsantre olmakta zorlanıyordu. Hudson'ı kendisine duyduğu bariz ilgiden dolayı utandırmak istemişti ama Hudson hiç utanmamış, ilgisini memnuniyetle kabul etmişti. Bu hem sinir bozucu hem de tuhaf bir şekilde etkileyiciydi - çoğu erkek Helen'in onaylamama gücü karşısında korkup kaçardı. Ama o, gözünü korkutmayı reddederek bakışlarına karşılık vermiş, yine de saygılı bir mesafeyi korumuştur. Sanki elini bir kez bile abartmadan bir davet sunuyor gibiydi. Bu ustaca yapılmıştı, bu da Helen'i ama aynı zamanda memnun etti. Çekici bir adamdı - fit, atletik, yakışıklı - ve aralarındaki yaş farkı göz önüne alındığında onunla ilgilenmesi gururunu okşamış ve onu şaşırtmıştı. Elbette bundan bir şey çıkması mümkün değildi, bu hiç de profesyonelce ve akıllıca olmazdı. Yine de kısa bir an için Helen onun ilgisinin sıcak ışıltısının tadını çıkardı - nadiren biri *ona* yaklaşmak için cesaretini toplayabilirdi.

Bu, kısa süreli bir pozitiflik anıydı, zorlu görevleri boyunca onu ayakta tutacak bir şeydi. Ve bugün bundan memnundu.

"Neden?"

Soruların en yalını ve Charlie için cevaplaması en zor olanı.

"Bir insan neden bir şey yapar ki?"

Charlie küçük ekrandaki şaşkın yüze baktı. Durban'la olan Skype bağlantısı mükemmel olmaktan uzaktı, ses gidip geliyordu ama kızının ölümünün temel ayrıntılarını Bob Scott'a aktarmayı başarmıştı. Beş yıl önce eşiyle birlikte Güney Afrika'ya taşınmış olan 55 yaşındaki Bob Scott'ın, başına gelen felaketi idrak etmekte zorlandığı belliydi.

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Tüm ekibimiz bunun üzerinde çalışıyor. Ve inanın bana, bu işin peşini bırakmayacağız -"

"Ve bunun başka bir cinayetle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz? Scott onun sözünü keserek konuştu.

"Evet, koşullar iki olayın bağlantılı olduğunu gösteriyor. "Yüce Tanrım," diye devam etti Scott, elini yüzünde gezdirerek, şimdi Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Üzgün müsün? Charlie doğru duyduğundan emin olmadan cevap verdi.

"Şey, biz... Lauren'in annesi ve ben bu çağrının bir gün geleceğinden şüpheleniyorduk. Ama bu..."

Kelimeleri söyleyemiyordu - korku onu ele geçiriyordu - bu yüzden Charlie araya girdi.

"Bunu neden beklediğinizi sorabilir miyim?"

Scott kendini toparladı ve gözündeki bir damla yaşı sildi.

"Lauren bizim tek çocuğumuzdu ve ona her şeyimizi verdik... ama o kayıp bir ruhtu. Zor, kapalı, kızgın. O... gençken zor biriydi..."

Ölünün arkasından kötü konuşup konuşmamaktan emin değilmiş gibi tereddüt etti.

'... ama ondan sonra daha da kötü oldu. İçki, uyuşturucu, kendine zarar verme, aklınıza ne gelirse. Yirmili yaşlarının başındayken, uyuşturucu bağımlısıydı.

eroinle. İşte o zaman işler gerçekten kötüye gitmeye başladı.

"Yani?"

"Yani bizden çalardı, genellikle dışarıda olduğumuzu bildiği zamanlarda eve gelirdi. Uyuşturucuya para bulmak için hırsızlık yapar, dilenir, borç alırdı. Ve bu bir seçenek olmadığında, bilirsiniz işte..."

Heccelemesine gerek yoktu - Lauren'ın taciz suçundan aldığı mahkûmiyetler Charlie'nin önündeki suçlama kâğıdında gözlerini dikmişti.

"Sizce bu neden oldu?" diye sordu. 'Neden uyuşturucular, kendine zarar verici davranışlar?

Scott çaresizce omuz silkti.

'Belki de bu sadece onun kişiliğiydi. Belki de yanlış kalabalığın içindeydi. Ya da belki de hayat bazen bu kadar boktan olabildiği içindi.

Ses tonuna artık acılık da sızmıştı. Charlie onun yüzüne baktı, yüzünü bozan çelişkili duygular ilgisini çekmişti. Acı, suçluluk, şok, ama aynı zamanda derin ve ağır bir hüznün.

"Yakın zamanda onunla konuştunuz mu? Sizinle planları hakkında hiç konuştu mu?"

'En son dört yıl kadar önce konuşmuştuk. Böylesi daha iyiydi.'

Keskin ve kesin. Charlie kendi kızının bu şekilde küçümsenmesi karşısında şoke olmuş ve öfkelenmişti. Aralarındaki yabancılaştırmanın bu kadar derin olduğunu bilmiyordu.

"Çünkü mü?"

'Çünkü herkes için çok üzücüydü. Ona yardım etmek için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen değişemedi.

"Yani sen..."

Charlie 'önünü kes' demek istemedi ama başka nasıl ifade edeceğini de bilemedi.

"Bunun bizim kararımız olduğunu düşünme, çünkü *değildi*," dedi kararlı bir şekilde, Charlie'nin aklından geçenleri okuyarak. "Karım buraya taşındıktan sonra bile iletişim kanallarını açık tutmak istedi ama Lauren buna izin vermedi. *Bizimle* irtibatını kesti.

'Bunu neden yapsın ki? Muhtemelen hâlâ sana, senin desteğine ihtiyacı vardı.

"Bizim paramız demek istiyorsun.

Bir acı daha, ama bunu söyler söylemez Scott'ın yüzü üzgün ve yorgun tavrına geri döndü.

"Lauren kendini sevmiyordu. Bunu başka türlü ifade edemem. Eğer cömert olsaydım, bizi *bağışlamak* için bizi kestiğini söylerdim. Kendine zarar verdiğini, sömürücü ve hilekar olduğunu biliyordu. Tüm bunları biliyordu ama yine de duramıyordu, uyuşturucu o noktada hayatının çok büyük bir parçasıydı.

Charlie başını salladı, sonra cevap verdi:

"Kızınızın hayatının sonuna kadar temiz olduğunu söylemeliyim.

Scott bir kez daha Charlie'sanki yüzüne tokat atmış gibi baktı.

"AA'ya, NA'ya gitmiş ve kendini toparlamıştı. Bir erkek arkadaşı vardı ve işleri yoluna koyuyordu.

Şimdi 55 yaşındaki adam yıkılmış, yüzünü ellerinin arasına gömmüş ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kızının kurtuluş için bir şansı varken vahşice öldürülmüş olması dayanılacak gibi değildi.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı ama ellerini yüzüne bastırmaya devam etti.

Charlie onu izledi, kalbi onun için parçalanıyordu. Ama en kötüsünün henüz gelmediğini biliyordu. Şimdi ona, başka koşullarda, kader bu kadar acımasızca müdahale etmemiş olsaydı, büyükbaba olabileceğini söyleyerek acısını daha da arttırmak ona düşüyordu. Ama o bunu yapamadan Scott tekrar konuştu:

'Bu çok büyük bir kayıp...'

"Biliyorum," diye yanıtladı Charlie, kendi sesi de artık duygu yüklü çıkıyordu.

'Her şeye rağmen yetenekli bir kızdı. Çok fazla potansiyeli vardı.

"Eminim...

"Ve onunla gurur duyuyorduk. Olduğu şeyle değil, erken yaşlarda. A seviyesi sonuçlarıyla bizi şaşırttığında, üniversiteye başladığında. O zaman onun için *gerçekten* parlak bir gelecek görebiliyorduk.

Gözyaşları yüzünden akıyordu ama Charlie'nin sempatisi şimdi merakla bastırılmıştı.

"Pardon, Lauren'in üniversiteye gittiğini mi söylüyorsunuz? Kayıtlarda üniversiteye gittiğine dair bir şey bulamadık -"

"Kursu bitirmedi," diye cevap verdi Scott kesin bir ifadeyle. "Bir yıl kadar sonra okulu bıraktı, o kadar.

Charlie bunu sindirdi.

"Hangi üniversiteye gittiğini sorabilir miyim?

"Arkadaşlarına ve ailesine yakın olmak için yerelde kaldı.

Southampton Üniversitesi o zamanlar çok iyi bir üne sahipti'.

Charlie koltuğunda arkasına yaslandı, bir an için ne diyeceğini bilemedi. Sıkıntı ve keder dışında çok az şey vaat eden bir görüşme, birdenbire ona önemli bir yeni ipucu sağlamıştı.

Tom Campbell ve Lauren Scott arasında olası bir bağlantı.

Uzun bir bekleyiş olmuştu ama sonunda sabrının karşılığını almıştı.

Daha önce Graham Ross'un saldırısına uğrayan ve Simmons tarafından giydirilen Emilia, yeniden ön plana çıkmaya kararlıydı. İşte bu yüzden şimdi Premier Inn'in otoparkında Matteo Dominici'nin asfaltta koşuşturmasını izliyordu.

New Forest Katili'yle ilgili haberleri şu ana kadar iyiydi - iyiden de iyiydi - ama gerçekten yürekleri sızlatacak bir şey yoktu. Melanie Walton konuşamayacak kadar travma geçirmiş ve tüm soruları geri çevirmişti. Bu arada Lauren Scott'ın ailesi ülkede bile değildi ve erkek arkadaşı da kayıplara karışmıştı. Emilia bu sabah adamın dairesinden kaçarken çekilmiş görüntülerini görmüş ve hemen araştırma yapmaya koyulmuş, yerel otellerde tanıdığı temizlikçilere, kapıcılara ve resepsiyon görevlilerine mesaj atarak biraz içki parası vaadinin dillerini çözebileceğini ummuştu. Elbette, öngörüsü işe yaramış, muhbirlerinden biri telaşlı Dominic'in o sabah erken saatlerde New Road'daki Premier Inn'e giriş yaptığını doğrulamıştı.

Emilia aceleyle oraya gitmişti ama vardığında Dominici'nin gelir gelmez yine gitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Simmons'la yaptığı uzun sohbete ve Ross' yaşadığı çekişmeye lanet okudu, biraz daha hızlı hareket etseydi onu yakalayabileceğinden emindi. Ama kendine sabırlı olmayı öğütleyerek otoparkta kamp kurdu ve iş adamlarının, bekârlığa veda partisi yapanların ve zina yapanların öngörülebilir geçit törenini izledi.

Sonunda Dominici ortaya çıktı. Bir taksiden inerek, muhtemelen istenmeyen dikkatlerden kaçınmak umuduyla, otoparktan servis asansörüne doğru aceleyle ilerledi. Ancak Emilia ondan bir adım öndeydi, ilgisini çekmemek için ona doğru ilerliyordu, ta ki ondan kaçmak için çok geç olana kadar.

"Matteo?"

İrkilerek başını kaldırdı. Emilia tam karşısına geçerek elini uzattı.

'Ben Emilia Garanita. Acaba bir dakikanızı alabilir miyim?'

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

"*Southampton Evening News*'ten geliyorum. Sizin haberinizi yapıyorduk -'

Onu kabaca iterek geçti ve binaya doğru ilerlemeye devam etti.

"Yas tuttuğunu biliyorum Matteo," diye devam etti Emilia, onun ardından aceleyle, "ve biraz mahremiyeti hak ediyorsun. Ama basını görmezden gelmek çözüm *değil*. Yapabileceğin en iyi şey bana hikayeyi kendi açısından anlatmak, o zaman tüm bunlar -'

"Cehenneme git.

'Seni üzmeye çalışmıyorum. Sıkıntınızı anlıyorum, gerçekten anlıyorum.

Dominici daha hızlı yürüyor, Emilia da ona ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Lauren'i biraz daha yakından tanımak istiyorum. Eminim harika bir kadındı ve okuyucularımıza onu daha iyi anlamalarını sağlamak istiyorum. Onlara sizin tanıdığınız ve sevdiğiniz kadına bir göz atmak istiyorum.

"Nerede iniyorsun? Dominici aniden durdu ve ona doğru döndü.

"Benimle, Lauren'la ilgileniyormuş gibi mi yapıyorsun?

Emilia tuttu.

"Ben sadece işimi yapıyorum, Matteo. Sizden doğru alıntılar yapacağım ve istemediğiniz hiçbir şeyi eklemeyeceğim. Lauren hakkında konuş benimle, anlat bana -'

'Benden hiçbir şey alamayacaksın. *Hiçbir şey.*'

Bir adım daha attı ama bunu yaparken bir şey fark etti. Uzun objektifli bir adam, otoparkın uzak tarafından karşılaşmalarının fotoğrafını çekiyordu.

"O da kim? Matteo kükredi.

"Onun için endişelenmeyin," dedi Emilia umursamazca. 'Sadece birkaç fotoğrafa ihtiyacımız var, böylece okuyucularımız ne kadar iyi dayandığınızı görebilecekler.

Emilia fotoğrafçılarından birinin kendisine katılmasını istediği için memnundu. Dominici'nin kederden çıldırmış gibi görüldüğü fotoğraflar mükemmel olacaktı.

ön sayfa için. Ancak konuğu onun heyecanını paylaşmıyor gibiydi.

"Umarım cehennemde yanarsın, seni... seni parazit.

Dominici bir adım öne çıkarak Emilia'nın yüzüne tükürdü ve sol yanağına büyük bir tükürük damlası düştü. Emilia içgüdüsel olarak saldırıya korkusuyla bir adım geri çekildi ama Dominici topuklarının üzerinde dönerek otelin derinliklerinde kayboldu.

"İyi misin?

İş arkadaşı Darren Hall da ona katılmıştı.

Emilia çantasından bir mendil çıkarıp yanağındaki tükürüğü silerek, "Daha iyisi olamazdı," diye cevap verdi. "İyi bir şey buldun mu?

"Emin olabilirsiniz.

"O zaman onları gönderseniz iyi olur.

Emilia mendili yakındaki bir çiçek tarhına atarak arabasına doğru yöneldi. Darren'ın endişesi beklenmedik değildi; hoş da karşılanmadı. Gerçek şu ki, oyun yüzünü takındığında Emilia her şeyin üstesinden gelebilirdi. Pek çok insan kızgınlıktan, hakaretten, tacizden çekinirdi ama o çekinmezdi.

Bundan büyük *keyif aldı*.

Nefes alışını sabit tutmaya çalıştı. Ama adrenalin pompalıyordu ve giysileri yatağın üzerine sererken elleri titriyordu.

Bu artık onun ritüeli haline gelmişti. Fırtına öncesi sessizlik, kendini toplamak için bir an. Ama bundan daha fazlasıydı. Gerçekliğin yerini farklı, daha iyi bir şeye bırakmak üzere uzaklaştığı noktaydı. Ağır botlardan birini eline aldı ve parmağını kalın, çukurlu tabanında gezdirdi. Çok sertti, çok kesindi. Onu her giydiğinde kendine olan güveninin bir kısmının üzerine bulaştığını hissediyordu - kendisini güçlü, kuvvetli, hatta dokunulmaz hissettiriyordu. Ayakkabıyı burnuna götürerek kokusunu içine çekti - deri ve kauçuğun baş döndürücü karışımı.

Onu yere bırakıp, kendi kıyafetlerini aldı. Onlar da ordu ihtiyaç fazlasıydı ve yepyeni durumdaydılar. Günlük kıyafetleri her zaman buruşuk ve kirliydi ama bunlar asla. Tertemiz ve ütülüydüler - üzerinde çalışırken ütünün siyah kumaşın üzerinde mırıldanmasına bayılırdı. Eski gardırobunda, güve yeniği paltoların ve süveterlerin arkasında saklı kalırlardı ve onları geri alabileceği, yırtık pırtık örtü üzerine sererken düzeltip hayranlıkla seyredeceği an için yaşırdı.

Sabırsızlık artık ona hükmediyordu ve kaba kumaşın tenine verdiği hissin çıkararak onları giydi. Onu bütün hissettiriyorlardı. Onu *gerçek* hissettiriyordu. Küçük, kasvetli yatak odasındaki dolapta, iş gününün rezaletleri sanki başka birine aitmiş gibi giderek daha uzak görünüyordu. Perdeler her zaman çekiliydi, dünyayı uzak tutuyor, kendisine farklı bir kader çizmesine izin veriyordu. Burası her zaman onun sığınağı olmuş, onun için önemli olan tek şeyleri barındırmıştı. Üniforması, ödülleri, silahları. Onun için burası vaat edilmiş topraklardı.

Saatine bir göz attığında, vaktin neredeyse geldiğini ürpererek fark etti. Karanlık çökmek üzereydi. Bu artık karşı koyamayacağı bir çağrıydı, bu yüzden kar maskesini kaptığı gibi sırt çantasına tıktı ve ceketini aldı. Üzerine geçirdi, kapüşonunu yukarı çekti ve odadan aceleyle çıktı.

Bu kez evin ön tarafına değil, arka tarafına döndü. Eve döndüğünü fark eden biri olursa, ayrıldığını görmeyecekti, riskler buna izin vermeyecek kadar yüksekti. Fransız pencerelerini açarak bahçeye çıktı. Buradan arka kapıya kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve hiç tereddüt etmeden kapıyı iterek Defender'a doğru aceleyle ilerledi.

Son anda durakladı, ihtiyatlı davranarak sahilin hâlâ temiz olup olmadığını kontrol etti. Ama etrafta kimse yoktu, tamamen yalnızdı. Böylece, hırpalanmış 4x4'ün içine tırmanarak motoru çalıştırdı.

Joseph Hudson anahtarlıkla oynadı, ileri geri hareket ettirdi. Helen onun heyecanlı, hatta gergin olduğunu, kontağı çevirip harekete geçmek için can attığını anlayabiliyordu. Belli ki beklemekten hoşlanan bir adam değildi.

Osbourne ön tarafta McAndrew'a katılmış, gece çökerken gerekli bir önlem olarak iki katına çıkmıştı. Helen ise Hudson'a arka sokağın başına yakın bir noktada katılmayı tercih etmişti; bunun nedeni kısmen yeni acemiye bakıcılık yapmanın onun görevi olması, kısmen de Hudson'ın ilgisini çekmesiydi.

"Bana bisikletten bahset.

Hudson fiske vurmaya bıraktı ve ona döndü.

"Her zaman yalnız seyahat eden biri miydin?

Hudson bu çifte anlam karşısında gülümsedi ve ardından şöyle cevap verdi: "Yanlış harcanmış bir gençliğin ürünü.

Helen başıyla onayladı. Kendisinin bisiklet takıntısı, kız kardeşi Marianne ile birlikte gençken bisiklet çalmalarıyla başlamıştı.

Yayınlanıyorum ama ben gezgin bir toplulukta büyüdüm.

Helen hiçbir şey söylemedi, gerçekten şaşırmıştı. Her iki tarafta da hâlâ devam eden şüphe nedeniyle gezginler nadiren polise katılırdı.

"Güney sahilindeydik, Chichester'dan çok uzakta değildik. Arabamız yoktu, yani her zaman yoktu, bu yüzden dört tekerlekli bisikletler, mopedler, ne yapabilirsek, ne yamyamlık yapabilirsek onu sürerek büyüdüm..."

"Hoşuna gitti mi? Orada büyümek?"

"Dört tekerlekli bisikletlerle yarışmanın sevilmeyecek nesi var? Hudson mutlu bir şekilde cevap verdi.

"Kız kardeşim ve benim sadece iki tekerleğimiz vardı, ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu size verdiği özgürlük hissi -"

"Ve kontrolün sende olmasının," diye araya girdi Hudson. "Nereye *gidersen* git gitmek istedim. Bir gün çekip gittim ve geri dönmedim.

Hudson Helen'in tepkisini ölçtü ve devam etti:

"Kötü bir şey değildi. Sadece ne yapmak istediğimi biliyordum ve bu seyahat hayatına uymuyordu, ben de Londra'ya gittim ve her şeye yeniden başladım.

Helen bunu sindirdi. Kendi hayatıyla olan paralellikler çarpıcıydı, ancak Hudson başkente giderken, o talihini değiştirmek için güneye gitmişti. Kişisel olarak Helen bu işin arkasını görmekten memnundu.

'Bir kızla tanıştım, aşık oldum, evlendim. Sonra aşık oldum, boşandım ve en başa döndüm.

"Doğru.

'Doğruyu söylemek gerekirse berbat biriydim ama ne yapmak istediğimi her zaman biliyordum ve bu beni kurtardı. İş her zaman benim kaçışım, kurtuluşum oldu.

Başka bir paralellik. Hudson konuştuğunda onu daha çok şaşırtıyor gibiydi.

"Ben de eğitimimi tamamladım ve kaydoldum. O zamanlar polis olmak için başvuran çok fazla gezgin yoktu,' diye devam ediyor Hudson. "Bu yüzden benim hakkımda çok kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptılar. Tıpkı şimdi senin yaptığın gibi.

Esprili bir şekilde söylenmişti. Helen kısa bir süre gülümsedi ve sokaktaki yaşam belirtilerini tarayarak başka tarafa baktı.

'Biz burada sıkı bir gemiyiz. uğraştığımızı bilmek isterim.' "Peki, testi geçtiğimde bana haber verin.

Helen hiçbir şey söylemedi, Hudson devam etmeden önce dostça bir sessizlik çöktü:

"Peki ya sen? Hiç eski uğrak yerlerine geri döndün mü?" "Kesinlikle hayır. Umarım buldozerle yıkmışlardır.

'Orada artık kimse yok mu? Arkadaşlarınız ya da akrabalarınız yok mu?

'Değer verdiğim herkes ya öldü ya da hapiste. Ama sanırım bunu biliyorsun, değil mi?'

Hudson inkar zahmet etmedi.

'The sadece kişi I Biliyorum itibaren o zaman o Müfettiş Simmons. O zamanlar bana iyi bir dönüş yapmıştı.

"O halde Southampton Central'da olmasından memnun olmalısınız.

Helen onun burnunu sokmaya çalışmadığına memnun olmuştu.

Hudson sözlerine şöyle devam etti: "Uğruna ölümü göze alabileceğim olduğunu söylemek isterdim. dostça. 'Ama için olmak dürüst onlar büyük ölçüde olmuştur

zaman hizmetçileri ya da zafer avcılar. Dürüst olmak gerekirse, sürekli yer değiştirmemin, kendim için doğru yeri bulmaya çalışmamın nedenlerinden biri de bu.

Helen elini onun koluna koydu. Hudson bu sevgi dolu jest karşısında şaşırılmış, hatta heyecanlanmış bir halde başını kaldırdı... ama Helen'in dümdüz önüne baktığını gördü. Hudson onun bakışlarını takip etti ve hırpalanmış bir Land Rover Defender'ın kükreyerek yanlarından geçip caddenin aşağısına doğru uzaklaştığını görünce irkildi.

Clarke harekete geçmişti.

Arabayı sessizlik içinde sürdüler. Hudson'ı daha önce saran gerginlik buharlaşmıştı - şimdi elindeki göreve odaklanmıştı. Kendisi ve Defender arasında yönetilebilir bir mesafe bırakırken, trafik kuyruklarından ve ağırdan alan sürücülerden kaçınarak iddialı ama istikrarlı bir şekilde sürdü. Şüphelileri takip etmek bir sanattı - çok yaklaşırsanız gümbürtüye gider, çok uzaklaşırsanız onları kaybedersiniz. Helen, Hudson'ın işini bildiğini, Land Rover'la aralarında her zaman en az iki araba bulundurduğunu ama Clarke'ın görüş alanından çıkmasına asla izin vermediğini görmekten memnundu.

McAndrew ve Osbourne da harekete geçmiş, Helen ve Hudson'ın başlarının derde girmesi ihtimaline karşı Clarke'ın önüne geçmeye çalışıyorlardı.

Helen telsizinden 'Swift Yolu'ndayız, doğuya kavşağa doğru ilerliyoruz,' dedi. "Konumunuz nedir?

Kısa bir duraklama oldu, ardından Ellie McAndrew yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu.

"Western Grove Yolu'ndayız, ışıklara yaklaşıyoruz. Siz aksini söylemedikçe doğuya gideceğiz.

Helen telefonu kapattı ve dikkatini Land Rover'a verdi. Işıkların yanında rölantide çalışıyordu ve Clarke'ın kafasının siluet halindeki dış hatlarını seçebiliyordu. Ne yapıyordu acaba? Ne düşünüyordu? Alışkanlıklarını, eğilimlerini yakından bildikleri adamın tam önlerinde olması garip görünüyordu. Çok yakın, ama ulaşamayacakları kadar uzakta.

Işıklar değişti ve Defender havalandı, sağa doğru yalpaladı ve hızla uzaklaştı. Helen hemen telsizi bir kez daha eline aldı.

"Şüpheli yön değiştirdi. Sağa döndü ve şu anda Archery Yolu üzerinde güneydoğuya doğru ilerliyor.

Hudson bir kaşını kaldırdı. İsimdeki tesadüf kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

Ancak Land Rover tekrar yön değiştirmiş, bir sonraki kavşığa ulaşmış ve sola Weston Lane'e dönmüştü.

"şimdi Weston Lane'den kuzeydoğuya doğru ilerliyor.

'Anlaşıldı. Okçuluk Korusu'nu alacağız, bakalım onun önünde kalabilecek miyiz?

McAndrew telefonu kapattı ve Helen dikkatini tekrar avlarına verdi. Adam nereye gidiyordu? şu anda New Forest'tan *uzaklaşp* Southampton'ın doğu sınırlarına doğru gidiyordu. Ama belki de deliliğinde bir yöntem vardı, iddialı sürüşü ve ani yön değişiklikleri Helen'i içgüdüsel olarak tedirgin ediyordu.

Sence bizi fark etmiş midir?

"Söylemesi zor," dedi Hudson temkinli bir şekilde. 'Oldukça hızlı sürüyor, ama trafiği kesmeye ya da kırmızı ışıkta geçmeye çalışmadı, ki bizi atlatmak isteseydi bu bariz bir oyun olurdu. Belki de sadece görevde olan bir adamdır.

Helen içtenlikle onun haklı olmasını umuyordu. Onu kaybetmek bir şeydi, onun tarafından gümbürtüye getirilmek başka bir şey olurdu. Eğer durum buysa, radarlarından tamamen düşebilirdi.

"Kahretsin.

Hudson aniden fren yaparak arabalarını önlerindeki araçtan birkaç santim ötede durdurdu. Araç durmuş gibi görünüyordu, genç sürücü arabayı çalıştırmak için çabalıyordu. Vitesleri geri vitesine takan Hudson geriye doğru savruldu, ardından küçük hatchback'i atlatarak dönüp şeridine geri döndü.

"İşte

Helen Defender'ı görebiliyordu ama şimdi sekiz araba ilerideydi ve onu fark ettiklerinde bile Clarke bir kez daha yön değiştirerek sağa, A3025'e saptı.

'Otoyola doğru mu gidiyor? Bu hiç mantıklı değil.'

Hudson hiçbir şey söylemedi, ışıklar değişmeden önce onları yakalamak için hızını arttırdı. Sağa doğru dönerek hızla A3025'e katıldılar - ama hırpalanmış Defender görünürde yoktu.

Hudson vurarak, "Tanrı aşkına," diye homurdandı.

"Bir yerden dönmüş olmalı, bu yolun sonuna kadar gelmiş olamaz.

İkisi de Clarke'ın izini bulmak için umutsuzca yolu tarıyorlardı.

"Ama hangisi?" diye sordu Hudson, artık sesinde bir sınır vardı. 'Burada bir sürü sapak var -'

Botley Yolu'nu deneyin. Ana yollardan ayrılmıyor gibi görünüyor.'

"Hangisi o?"

"İşte, işte," diye işaret etti Helen, Hudson'ın bölgeyi ne kadar az tanıdığını unuttuğu için kendini azarlayarak.

Göstergeye dokunarak Hudson arabayı çift anayoldan Botley Yolu'na doğru çevirdi. Helen'in içini rahatlatan bir şekilde, Defender yolun başında solu gösteriyordu. Tedbiri elden bırakmayan Hudson gaza bastı ve Clarke'ın aracı köşede kaybolurken arabayı sert bir şekilde yola itti.

"Şüpheli Botley Road'dan A3024'e sola dönüyor.

McAndrew'un kısa cevabı 'Anlaşıldı' oldu, ikili açıkça şüphelilerinin düzensiz hareketlerine ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Neden düz bir çizgide gidemiyor?" diye homurdandı Hudson, Clarke'ın yine işaret verdiğini fark edince.

Hudson fark edildikleri için açıkça endişeleniyordu ama Clarke takip edildiğinden korksa yol kurallarına bu kadar özenle uyarak işaret vermezdi herhalde?

Defender trafikte bir boşluk oluşmasını bekleyerek biraz daha yaklaşımlarını sağladı ve sonra sağa, Linacre Yolu'na döndü. Ve şimdi Helen ilk kez onun nereye gittiğini anlamıştı.

Sessiz banliyö caddesinde ilerlerken Helen, "Biraz geride dur," diye uyardı.

Hudson kendisinden isteneni yaptı ve Defender park yerine girmeden önce yavaşladı. Helen arabadan uzaklara baktı ve yolun sonunda durmadan önce Hudson'la hararetli bir şekilde konuşuyormuş gibi yaptı.

Hudson motoru durdurup Helen'e dönerek, "Neyin peşinde?" diye sordu.

Helen elini kaldırarak, "," diye karşılık verdi.

Clarke harekete geçmişti. Sürücü kapısını sessizce kapatarak Defender'ın arkasından bir şey aldı ve sokağı hızlıca kontrol ettikten sonra yüksek apartmanlardan birinin yanındaki ara sokağa daldı. Ve şimdi, nihayet, Hudson anlamıştı.

'Biz içinde Linacre Yol,' o dedi, aniden
tanıma onun çevresini.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Helen, telsizi bir kez eline alarak. "Lauren Scott'ın dairesine doğru gidiyor.

Arkasından yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. Charlie irkildi, hızla döndü ama hemen kendini tuttu, kendi aptallığı karşısında başını salladı. Steve, mutfak masasının üzerine çömelmiş, işine gömülmüşken sık sık omuzlarına masaj yapardı ama bu gece yaptığı işe o kadar dalmıştı ki onun geldiğini duymamıştı.

"Nasıl gidiyor?" sordu, omuzlarını yoğururken başını sallayarak.

"Yavaşça..."

"Yardımcı olabileceğim bir şey mi?"

"İnanın bana, istemezsiniz. Polislik sanıldığı kadar kolay bir iş değil.

Bir kez olsun kibarca başından savmamıştı. Genelde güvenlik nedeniyle Steve'i işinden uzak tutardı ama bu gece onu hayal kırıklığına uğramaktan kurtarıyordu. Eve döndüğünden beri sadece Jessica'yı yatırmak için ara verdiği dizüstü bilgisayarına yapışmıştı. Campbell ve Scott arasındaki olası üniversite bağlantısını araştırıyor, Southampton Üniversitesi'nin Scott'ın mezun 2008 yılı kayıtlarını inceliyordu. Charlie'nin zamanında, mezuniyet fotoğrafınız ailenizin duvarında ve yıllığınızda gururla asılı dururdu. Modern öğrenci için ise her şey internet üzerinden yapılıyordu ve bu da Charlie'nin hayatını kolaylaştırmış olmalıydı.

Hem Lauren Scott hem de Tom Campbell'ın mezuniyet fotoğraflarını bulduğu doğrudu ama umduğu gibi bir örtüşme yoktu. Campbell farklı görünüyordu - uzun saçları ve küpeleri daha sonra olduğu gibi ağırbaşlı bir profesyonelden çok farklıydı - ve Lauren'ı daha da kırılgan görünen bir genç olarak görmek ilginçti. Ancak birlikte çekilmiş hiçbir fotoğraflarını bulamadı - ne kulüpler, ne amatör tiyatrolar, ne spor etkinlikleri, ne de bar gezintisi pozları. Campbell, Scott'tan iki yıl önce katılmıştı ve

farklı dünyalara taşınmışlardı, bu belki de büyük bir sürpriz değildi. Charlie üniversitedeyken, birinci sınıflar ve üçüncü sınıflar farklı türlerdi; bir yanda görgüsüz, bilgisiz, akılsız, diğer yanda ciddi, kültürlü ve finallerin namlusuna bakıyorlardı.

İkisinin de Southampton Üniversitesi'nde farklı bölümlerde okumuş olmaları meşru bir bağlantı gibi görünüyordu ama Charlie iki saatlik bir araştırmadan sonra kayda değer bir şey bulamamıştı. Kontrol etmesi gereken kısa bir isim listesi vardı, Lauren ile aynı kursa kaydolan öğrenciler, ama şu ana kadar bulduklarının toplamı buydu. Belki de bugünlük bu kadar yeter deyip ekibin geri kalanına haber vermenin zamanı gelmişti. Onlar şu anda gözetleme yapıyorlardı - Charlie içtenlikle onların kendisinden daha şanslı olmasını umuyordu.

"Bugünlük işiniz bitti o zaman?"

". Hiçbir yere varamıyorum...'

"Güzel," diye karşılık verdi Steve, başparmaklarını nazikçe kadının kürek kemiklerine bastırarak.

Sırtındaki düğümler önce itiraz etti, sonra da adam baskıyı artırdıkça gevşedi. Charlie gözlerini kapadı ve rahatladı - dizüstü bilgisayarın başında çok fazla zaman geçirmişti ve bir masajın zamanı çoktan gelmişti. Daha şimdiden günün sıkıntılarının akıp gittiğini hissedebiliyordu - Steve her zaman iyi bir masör olmuştu, iri yarı bir tamirciye göre şaşırtıcı derecede hassas bir dokunuşu vardı.

Ellerini şimdi yukarı kaldırarak boynunun alt kısmını ovdu. Bu bölge, sırtından bile daha sertti, ki bu da bir şey ifade ediyordu.

"O kadar güzel mi?"

"Hmm hmm," diye mırıldandı Charlie. 'Acı verici ama güzel...'

Steve güldü ve ellerini aşağıya doğru kaydırmadan önce bir dakika kadar daha baskıyı sürdürdü, ensesini, göğüs kemiğini fırçaladı, sonunda göğüs dekoltesine doğru kayd, bunu yaparken göğüslerinin yanlarını nazikçe fırçaladı.

"Steve..."

'Şşşt,' diye cevap verdi. 'Uzun bir gün geçirdin, rahatlamaman gerek. Jessie uyuyor - az önce onu kontrol ettim ve

periler ...'

Eğildi ve kulağını dişlemeden önce boynunu öptü, ona sokuldu.

"Steve...

Yine de onu öptü ve elinin tersini hemen sertleşen sağ meme ucunun üzerinde gezdirdi. Charlie bunun nereye varacağını biliyordu ve bir yanı seve seve boyun eğecekti. Ama başka bir yanı bunun durması gerektiğini biliyordu.

"Steve.

Bu sefer daha sert bir şekilde söyledi. Adamın elini nazikçe çekti ve yüzünü ona döndü - adamın şaşkın, hatta biraz da kızgın görüldüğünü fark etti.

"Özür dilerim, öyle sanmıştım -

"Özür gerektirecek bir şey yok ama bunu yapamam.

Steve şimdi iyice endişeli görünüyor, Charlie'nin kendini berbat hissetmesine neden oluyordu.

"*Bunu* kastetmiyorum," dedi hızla, evi, onları ve Jessica'yı işaret ederek. "Tabii ki kastetmiyorum. Sadece..." Doğru kelimeleri çalışarak duraksadı. '... Neden bu kadar dikkatli davrandığını biliyorum... ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Hâlâ ona bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Bunun hakkında konuştuğumuzu ve zaman içinde bir çocuk daha yapmayı deneyeceğimizi söylediğimizi biliyorum..." Şimdi gözleri yaşıyordu, son birkaç günün tüm hayal kırıklığı ve duyguları onu yakalamıştı. "Ama Jessie'yle, davayla ilgili olup biten her şey yüzünden...

Mırıldanmadan önce bir nefes aldı: '... Joanne ile. Ben sadece... Ben sadece yapabileceğimi hissetmiyorum.

Steve şaşkın ve incinmiş bir halde ona bakıyordu.

Özür dilerim. Gerçekten . İstedığinin bu olmadığını biliyorum, planladığımız şey bu değildi ...'

Umutsuzca Steve'in, sadece suçlamalar ve kötü sözler olsa bile, onu bu ıstıraptan kurtaracak bir şeyler söylemesini umuyordu. Ama Steve ona bakmaya devam etti, ağzı sıkı ve öfkeliydi, ihanet duygusu çok açıktı.

Onu azarlama zahmetine bile girmemişti. Gardiner'ın sekreteri Emilia'ya, Simmons'ın yüzleşmelerinin ardından editörünün ofisini aradığını ve Emilia'nın günün ikinci azarına kendini hazırladığını göz kırparak bildirmişti. Ama editörü hiçbir şey söylememişti. Bunun nedeni Emilia'nın yaptıklarının haberin daha da kızışmasına yardımcı olduğunu bilmesi miydi? Yoksa kasıtlı çalışanında davranış değişikliği yaratmaya çalışmaktan yorulduğu için miydi? Emilia her ikisi de olabileceğinden şüpheleniyordu. Sebepler her ne olursa olsun, bu işin peşini bırakmaktan memnun olduğu açıktı. Kimse kediye onun yaptığı gibi güvercinlerin arasına koyamazdı.

'Matteo Dominici ve Melanie Walton hakkında sempatik bir haber yapabileceğimizi düşünüyorum,' diye duyurdu. 'New Forest Katili'nin mirası, geride kalanların devam eden travması. Kaybettikleri şeylere, yaptıkları planlara odaklanın ama aynı zamanda katille olan yakın mücadelelerini de vurgulayın. Anlatılanlara göre, her ikisi de içeride uyurken eşleri çadırlarından koparıldı.

Gardiner istemsizce ürperdi. Emilia editörüne hiç kampçı olup olmadığını sormamıştı ve şimdi bu hikâyeye bu kadar ilgi duymasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu.

Gardiner, Dominici'nin gerçekten aklını kaçırmış gibi görüldüğü fotoğraflara bakarak, 'Kulağa mantıklı geliyor,' diye mırıldandı. "Kaç sayfaya ihtiyacınız var?

"Sekiz mi?

"Lanet olsun, Emilia. Ben en fazla dört diye düşünüyordum. Şu anda Southampton'da başka şeyler de oluyor.

'Ama sadece bir hikaye var. Tehlikeye atarak kısa kes.' "Beş o zaman.

'Altı tane alacağım ve hemen işe koyulacağım. Halkı bilgilendirmek lazım, değil mi?'

Emilia eşyalarını toplarken Gardiner isteksizce kabul etti ve telefonla editör yardımcısını aradı.

Sally, ben Martin. Plan değişikliği ...'

Emilia sırtışını gizleyerek oradan ayrıldı. Uzun süredir editör yardımcısı olarak görev yapan Sally Jones Emilia'nın hayranı değildi ve ona fazladan sayfa vermek zorunda kalmaktan üzüntü duyacaktı ama Gardiner kararını vermişti.

Masasına geri dönen Emilia yazmaya koyuldu. Altı sayfa çok fazlaydı ve eğer yarınki haber gündemine hâkim olmak, Grace ve ekibi üzerindeki baskıyı daha da artırmak istiyorsa hızlı çalışması gerekiyordu. Daha yazmaya yeni başlamıştı ki telefonu çalmaya başladı. Açtı ve bir mesaj aldığını şaşırdı. Artık kimse mesaj göndermiyordu.

'Bugün seninle konuşmak güzeldi. Tekrar yapmak ister misin?'

Tanıdığı bir numara değildi ve ses tonundan bunun Simmons'dan gelmediğini düşündü. Bu da geriye tek bir olasılık bırakıyordu. Graham Ross ilişkilerini sürdürmek, hatta belki de derinleştirmek istiyordu.

Standart protokol Emilia'nın şimdi duraklamasını, belki de konuyu iş arkadaşlarıyla tartışmasını, hiç tanımadığı bir adamla buluşmanın artılarını ve eksilerini değerlendirmesini gerektiriyordu. Ama Emilia hiçbir zaman korkup kaçmamıştı, sokak zekâsının onu güvende tutacağına güveniyordu, bu yüzden iş arkadaşlarına arkasını dönerek bir cevap yazdı:

"Nerede ve ne zaman?"

Orada ne işi vardı?

Helen yaklaşık yirmi dakikadır karanlık sokakta, dar bir ara sokağa itilmiş bir çift belediye çöp bidonunun arkasına gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Buradan Matteo Dominici'nin Lauren Scott ile paylaştığı üçüncü kattaki daireyi rahatlıkla görebiliyordu.

Evin yanındaki ara sokağa daldığından beri Clarke'ı görmemişti ama onun dairede olduğundan emindi. Kaybolduğu sokak, Clarke'ın boyunda bir adamın tırmanabileceği kadar eski, yıkık dökük ve alçak olan bahçe duvarıyla sınırlıydı. Oradan arka kapıya mı ulaşmıştı? Ya da yangın merdivenini mi denemişti? Joseph Hudson bir sonraki sokakta, mülkün arka tarafındaydı ve binanın arkasından aşağıya doğru inen bir yangın merdiveni olduğunu doğrulamıştı. Clarke'ın üçüncü kata çıkmak için bunu kullanmış olma ihtimali neydi?

Yine de ondan hiçbir iz yoktu. Işıklar yanmamıştı, Helen bir fener ışını da görmemişti. Planı neydi? Daireye bir şey bulmak için mi gitmişti? Dominici'ye sürpriz mi yapacaktı? Eğer öyleyse, Lauren'in yaslı erkek arkadaşı yakın zamanda dönmeyeceği için uzun süre bekleyecekti.

Helen ara sokaktan dışarı bakarak yola doğru bir göz attı. DC Osbourne, Clarke'ın bir şekilde onlardan kaçıp yaya olarak kaçma ihtimaline karşı Linacre Yolu'nun bir ucunda, DC McAndrew ise aracıyla kaçma ihtimaline karşı diğer ucunda konumlanmıştı. Her şey yerli yerindeydi - şimdi tek eksik şüphelileriydi.

Dikkatini tekrar daireye çeviren Helen, karanlığı delmeye çalışarak gözlerini kapattı. Onun orada, rahatsız edilmeden dolaştığını düşünmek çıldırtıcıydı. Ön kapıyı kırıp içeri girmek ve hızla yukarı çıkmak istiyordu ama tecrübeleri ona bu işi olurla bırakması, Clarke'ın hareketleriyle kendini göstermesine izin vermesi söylüyordu. Yine de onu kurbanının dairesine neyin çektiğini bilmek istiyordu. Ne

Lauren Scott'a duyduğu hayranlığın ya da ona duyduğu öfkenin bir kısmı, onun vahşice öldürölmesiyle tatmin mıydı?

Bir cevap bekliyordu, kafasında bir düzine senaryo duruyordu ama durumu zorlamak söz konusu değildi.

Şimdilik yapabileceği tek izlemek ve beklemektir.

Gözleri evden hiç ayrılmadı.

Evin arka tarafındaki yangın merdiveni indirilmişti ve Hudson üçüncü kattaki pencerelere bakarken Clarke'ın gölgeli halinin birkaç kez ileri geri gidip geldiğini gördüğüne ikna olmuştu. Neyin peşinde olduğu bir muammaydı ama bir şey açıktı. Clarke geldiği yoldan geri çekilirse, onu ilk gören Hudson olacaktı.

Bu heyecan verici bir beklentiydi, kendini Helen'a ve ekibin geri kalanına kanıtlama şansıydı. Dean Clarke'la ilgili soruşturmayı ilerleterek şimdiye kadar iyi bir performans sergilemişti ama henüz gerçek bir fark yaratamamıştı. Martin'i rahatsız etmiş ama yakalayamamıştı. Clarke'ı etkili bir şekilde takip etmişti ama Helen'in müdahalesi onu kaybedecekti. Her şey iyiydi ama iz bırakmaya hevesli hırslı bir dedektif için yeterince iyi değildi.

Kemerinden copunu çıkararak, yukarıdan fark edilmediğinden emin olmak için konumunu bir kez daha kontrol etti. Ortak bahçe bakımsızdı ve saklanacak bir yer bulmakta hiç zorlanmamıştı - aşırı büyümüş dut çalısı onu tamamen gizliyor, geniş gölgesinde saklıyordu. Artık gece çöktüğüne göre, mürekkep gibi karanlıkta onu görmek imkânsızdı.

Yakınlarda bir ses. Zayıf ama duyulabilir. Yukarı bakınca Hudson bir hareket gördü. Bir gölge sinsice yaklaşıyor, sonra da alçalıyordu. Figür çok dikkatli davranıyor, her adımını dikkatle ölçüyor, en ufak bir gürültü çıkarmaktan çekiniyordu. Hudson onun cüssesinden Clarke olduğunu düşündü ama kesin bir şey söylemek zordu - figür döndüğünde yüzünü bir an için görebildi ama maskelenmişti, sadece gözlerinin akı görünüyordu.

Hudson kendini toparlayarak telsizine çift tıkladı, hareket işaretleri için önceden ayarlanmış sinyali verdi ve ardından telsizi kapattı. Copunu uzatarak kendini hazırladı. Clarke yangın merdiveninin dibine yaklaşıyordu.

Süngerimsi çimlerin üzerine adım atan figür aniden durdu ve dönüp binaya baktı. İkinci katta bir ışık yanmış, aşağıdaki bahçeye ışık saçıyordu. Davetsiz misafir gölgelerin kenarında görüş alanının dışında kalmış, kaçma eylemi içinde donup kalmıştı. Hudson onun aklından neler geçtiğini merak ediyordu - kaçacak mıydı yoksa oturup bekleyecek miydi? - Ama ışık artık sönmüş, bahçe tekrar karanlığa gömülmüştü.

Şimdi figür yine hareket halindeydi, bahçede hızlı adımlarla ilerliyordu. Bir şey taşıyor gibi görünmüyordu, yüksüzdü ve Hudson bu gece ziyaretinin amacının ne olduğunu bir kez daha merak etti. Umarım yakında öğrenirlerdi - geri çekilen figür şimdi ondan sadece on metre uzaktaydı.

Hudson gerildi. Gölgelerin içindeydi ama Clarke ona doğru bakmayı seçerse yakında görünür hale gelecekti. Ancak şüphelileri kaçırmaya niyetli görünüyordu, çalılıkların yanından bir bakış bile atmadan aceleyle geçiyordu. Hudson bunun kendi zamanı olduğunu biliyordu, bu yüzden öldürmek için harekete geçti ve adamın omzuna sert bir el koydu.

Dekan Clarke. Seni tutukluyorum -'

Bir dirsek kaburgalarına çarparak onu geriye savurdu. Ama Clarke'ın giysisini avuçlamıştı ve Clarke'ın kaçmasını engellemek için sertçe çekti. Dirsek yine ona doğru uçtu ama bu sefer Hudson ondan kaçtı, Clarke'ın kolu böğrüne çarptı. Ancak şimdi, avı ondan şiddetle uzaklaştı ve tutuşunu kırdı. Hudson onun niyetini hemen anladı -yakındaki bahçe duvarından atlamak- ve copunu Clarke'ın sağ dizine indirdi. Kaçak acı içinde inleyerek hafifçe tökezledi ve Hudson atılarak serbest kalan kolunu yakalayıp sırtına geçirdi. Ama o bunu yaparken bile Clarke bir sıçrama yaptı, hızla döndü ve kendini bir kez daha kurtardı. Hudson, Clarke'ın kaçmasını bekleyerek copunu tekrar kaldırdı ama Clarke'ın dönüp doğrudan ona doğru hamle yapmasına şaşırdı; kafasının tepesi Hudson'ın çenesine sertçe çarptı.

Sersemlemiş bir halde geriye doğru düştü ve çimlerin üzerine bir yığın halinde indi. Bir an için gözlerinin önünde milyonlarca iğne ucu kadar ışık yanıp sönerken, Clarke'ın üzerine tırmanmasını durduramayacak kadar yavaştı. Vücudunu şiddetle sarsarak, bir bulantı dalgası çökerken bile saldırganı yerinden oynatmaya çalıştı. Ama Clarke bunu yapmayacaktı.

dizleriyle manevra yaparak onu sıkıştırmaya çalıştı. Copunu sertçe savurdu ve Clarke'ı başının yan tarafından yakaladı. Saldırgan alçak bir inilti çıkardı, o da tekrar vurdu. Ve tekrar. Ancak bu sefer Clarke copu yakaladı, döndürdü ve Hudson'ın boğazına indirdi.

Hudson'ın nefesi kesildi, sert metal çubuk nefes borusuna baskı yapıyordu. Zaten soluk soluğa olan Hudson şimdi nefes almakta zorlanıyordu. Clarke sanki kafasını koparmak istiyormuş gibi tüm gücüyle bastırıyordu.

Mide bulantısı artıyor, iğne batmaları çıldırıyordu. Hudson çırpınmaya devam etti ama gücünü kaybediyordu, aniden enerjisi ve oksijeni tükenmişti. Clarke'ı bir şekilde üzerinden atması gerektiğini biliyordu ama saldırgan yükselmiş, kurbanına doğru yaklaşıyordu, gözleri zalimlik ve arzuyla parlıyordu. Bu göreceği son şey miydi? O manik, gülen gözler?

Artık her şey kararıyordu. Gittikçe gerçeklikten uzaklaşıyor, bilinçsizliğe, sona doğru sürükleniyordu. Sonra aniden, baskı bir anda kalktı. Saldırgan yana doğru uçu ve yanı başında yere çakıldı. Hudson'ın ciğerlerine oksijen dolmuş gibiydi ve Helen Grace'in Clarke'la çarpışmak için onu fırlattığını görmek için tam zamanında şimdiki zamana geri döndü. İkincisi çoktan ayağa kalkmış, ona doğru etli bir yumruk savurmuştu ama Helen kolayca savuşturdu, kolunu yakaladı ve Clarke'ın kendi momentumunu kullanarak onu savurdu, bir ayağını sağ bacağının arkasına sıkıştırdı. Şaşıran Clarke yere yığıldı ve çimi sertçe ısırdı. Ve şimdi Helen onun üstündeydi, kollarını geriye doğru sıkıştırmış, onu kelepçeliyordu.

Hudson dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama dövüş bitmişti. Yarım saniye sonra, başka bir mide bulantısı dalgası onu sardı ve ardından her şey karardı.

Daireler çizerek yürüyordu, hiçbir yere gitmiyordu.

Terry Clarke, oğlunun bahçeden ayrılışını izledikten sonra, günü sonlandırmadan önce yarım saat daha dayanmıştı. Faturaları takip ediyor, telefon görüşmeleri yapıyordu ama kalbi bu işte değildi.

Kapıyı kilitledikten sonra eve dönerken, oğlunun garip davranışları düşüncelerine hâkim olmuştu. Oluyordu? Bu ani saldırganlık nereden gelmişti? Onu daha önce hiç bu kadar düşmanca görmemişti, kesinlikle onun tarafından *saldırıya uğramamıştı*. Dean bugünlerde her an patlamaya hazır, sarmal bir yay gibiydi. Terry patladığında buralarda olmaması için dua ediyordu.

Oturma odasının zemininde volta atarken pencereye bir kez daha baktı. Geceleri nereye gidiyordu? Southampton'da onu bu kadar geç saatlere kadar dışarıda tutabilecek ne vardı? Sabahları ne içki ya da parfüm kokardı ne de şık giyinirdi - tek takım şık kıyafetine haftalardır dokunulmamıştı. Kimse cep telefonunu aramadı ya da bahçede onunla irtibata geçmedi, o halde kiminle birlikteydi? Ne yapıyordu?

Şimdi oğlunu ne kadar az tanıdığını fark etmişti. Nancy öldüğünden beri işler kesinlikle tersine dönmüştü. Nancy aileyi bir arada tutan tutkaldı ve şimdi Dean babasıyla giderek daha az zaman geçirmek istiyor gibiydi. Gündüzleri yeterince sıkı çalışıyor ama mesafesini koruyor, geceleri ise ortadan kayboluyordu. Sanki aile evinde zaman geçirme düşüncesi ona çok ağır geliyordu. Yine de *bir şey* onu yönlendiriyor, tüketiyordu. Her boş anını telefonuyla geçiriyor gibiydi ama Terry ne yaptığını bilmiyordu. Bir keresinde neyin bu kadar ilginç olduğunu görmek için umutsuzca telefonunu açmaya çalışmıştı ama şifre kilitliydi ve o da bunu yapmaktan vazgeçmişti. Dean neyin peşinde olduğunu öğrenirse bunun bedelini çok ağır öderdi.

Terry Clarke durma noktasına geldi. Ne yaparsa yapsın bir türlü sakinleşemiyor, yerinde duramıyordu. Bir yanı dışarı çıkıp Hare and Hounds'a gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu ev, yıpranmış halısı ve lekeli kanepesiyle bu oda onu bunaltıyordu. Ama yine de bir şey, bir içgüdü, sanki şimdi evini terk etmek ailesini terk etmek olacakmış gibi, onu olduğu yerde kalmaya zorluyordu.

Böylece volta atmaya devam etti ama dışarıdaki hareket dikkatini çekti. Hemen dondu kaldı. Yanaşan arabaları seçemiyordu ama yanıp sönen mavi ışıklarını görebiliyordu. Pencereye doğru koşarken iki devriye arabası gördü, yanlarında da plakasız başka araçlar vardı. Şu anda bile polisler ortaya çıkıyor, eve doğru koşuyor ve ön kapıya vuruyorlardı.

Ama Terry Clarke olduğu yerde kalakalmış, pencereye yaslanmış, ışıklara bakıyordu. Birdenbire duvarların yıkılmak üzere olduğunu kesin olarak anlamıştı.

'Bütün bunlar da ne demek oluyor? Gerçekten acelem var.'

Nigella Ware modern bir çalışan annenin tanıımıydı. Şık giyinmiş, çantalar ve dosyalarla ağırlaşmış, hantal bir bebek arabasını ön kapıdan çıkarmak için uğraşıyordu. Bu sabah yorgun ve bezgin görünüyordu, dikkati çocuk arabasının tavanına bir oyuncağı vuran yürümeye başlayan çocuğundaydı. Charlie onun nasıl hissettiğini biliyordu - Steve'le geçirdiği tartışma, sıkıntı ve öfke dolu zor bir gece onu ham ve huzursuz hissettirmişti - ama soruları sorması gerekiyordu.

"Lauren Scott hakkında araştırma yapıyoruz," diye yanıtladı Charlie, izin kartını cebine koyarken. "Onu haberlerde duymuş olabilirsiniz.

Nigella'nın tepkisi Charlie'ye öyle olduğunu söyledi.

"Onu üniversitede tanıyan insanları bulmaya çalışıyorum. Sanırım birlikte coğrafya okudunuz?"

"Şey, aynı rotadaydık," diye yanıtladı Nigella kararsızca. "Ama pek de yakın değildik.

Bu Charlie için yeterince iyiydi. Elinde sadece kısa bir isim listesi vardı ve bu isimlerin hepsi de ya şehir olduklarını ya da yardım edemeyeceklerini kanıtlamışlardı.

"Bir açıklama yapmana falan ihtiyacımız yok," diye hızla devam etti Charlie, yeni yürümeye başlayan çocuğun itirazlarının giderek arttığının farkındaydı. "Sadece o dönemdeki hayatı hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. Bazı sorunları olduğunu, ikinci sınıfta okulu erken bıraktığını biliyorum.

"Bakın, onu gerçekten tanıımıyordum. Onun sahnesinin bir parçası değildim...'

Charlie onun uyuşturucudan bahsettiğini düşündü ama daha fazla araştırmadı. Ware'in uzakta olmaya hevesli olduğu açıktı ama vicdanı henüz Charlie'yi başından savmasına izin vermiyordu.

'... ve bizim kursumuzdaki insanlarla takılmadı. En iyisi ev arkadaşlarını bulmak. Sanırım Portswood'da ortak bir evde yaşıyordu.

Ware şimdi durmuştu, anıları onu tutuklamıştı. Charlie'nin umutları birden yükseldi - ne kadar mütevazı olursa olsun herhangi bir ilerleme minnetle karşılanacaktı.

"Aklınıza herhangi bir isim geliyor mu? Yakın olduğu biri?"

"Birkaç kişi vardı..." dedi belli belirsiz. "İnsanlar çok sık girip çıkıyordu ama sanırım en yakın olduğu kişiler Aaron Slater ve Julia Winter'dı.

Charlie isimleri karaladı. "Bunun sana bir faydası olmaz. Charlie telaşla başını kaldırdı.

'Aaron Slater son sınıfta Amerikalı bir kızla birlikte oldu - bir süre önce oraya taşındı. Julia da komada.

Charlie bir an için ne diyeceğini şaşırdı ve Nigella devam etti.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Birinci sınıf sınavlarında başarısız oldu ve kendini öldürmeye çalıştı. South Hants'ta solunum cihazına bağlıydı... ama dürüst olmak gerekirse hala hayatta olduğundan bile emin değilim. Şimdi, sakıncası yoksa, gerçekten gitmem gerekiyor.'

Charlie onun gitmesine izin verdi - küçük oğlu artık ciddi bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Charlie onun nasıl hissettiğini biliyordu. Her zaman iyimserlik ve kararlılıkla yeni ipuçlarının peşine düşerdi ama bu sabah neşesini korumakta zorlanıyordu. Belki Steve'le tartışmalarının mirasıydı, belki de bu davanın anlaşılmasız doğasıydı, ama somut bir ilerleme kaydedememiş olması kendisini durgun ve moralsiz hissetmesine neden oluyordu. Belki aşırı tepki *veriyordu*, belki de yorgunluk ruh halini zehirliyordu ama Campbell ve Scott arasında net bir bağlantı kuramaması, gerçek bir örtüşme bulamaması ona üniversite bağlantısının dev bir çıkmaz sokak olabileceğini gösteriyordu.

Zaten belirgin bir ipucu eksikliği olan bir davada, bunun son olmayacağından korkuyordu.

'Bir noktada benimle konuşmak zorunda kalacaksın Dean. O yüzden rol yapmayı bırak ve soruya cevap ver.

Dean Clarke Helen'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Hücrede geçirdiği bir gecenin ardından, yaralarının yüzeysel olduğunu doğrulayan yerel bir doktor tarafından görüşmeye uygun bulunmuştu. Neyse ki Joseph Hudson'ın kiler de öyleydi ama Helen yine de iyileşmesi için ona bir sabah izin vermişti. Charlie başka bir soruşturmanın peşindeyken ve evde kendi sorunlarıyla uğraşırken, Helen DC McAndrew'u da ona katılması için çağırmıştı. Ancak Clarke şu ana kadar ikisiyle de görüşmeyi ya da Lauren Scott'ın dairesindeki varlığıyla ilgili herhangi bir açıklama yapmayı reddetmişti. Aslında, her şeyi reddetmişti - bir avukat, bir telefon görüşmesi, ikramlar - görünüşe göre sessizliğiyle süreci boşa çıkarmaya niyetliydi.

'Bakın, sizi ifade vermeden suçlamaktan mutluluk duyarım. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, sorun değil. Ama neden o dairede olduğunu anlamak istiyorum Dean. Lauren Scott'ı tanıyor muydun?'

Dean yavaşça başını salladı.

"Peki ya Matteo Dominici? Bir kez daha salla.

'Yine de özellikle onların dairesini hedef aldınız. Erişilmesi daha kolay olan başka daireler de vardı - bodrum katındaki dairenin arka kapısı oldukça dayanıksızdı ve gözden kaçmıyordu. Ama siz bunun yerine doğrudan üçüncü daireye gittiniz, pencereyi zorladınız ve orada tek başınıza yarım saat geçirdiniz. Neden?'

Bu sefer hiç tepki vermedi. Sadece gözünü kırpmadan baktı.

McAndrew, içinde birkaç kolye ve yüzük bulunan bir kanıt torbasını göstererek, "Bunları sizde bulduk," diye ekledi. 'Bunlar taklit, fazla değerli değiller. Sanırım size çekici gelen değerleri değildi, öyleyse neden onları aldınız? Sizin için değerli mi?'

Hala bir şey yok.

"Lauren Scott'ın yakın zamanda öldürüldüğünü söylememe gerek yok," diye devam etti Helen. 'Üç kez vuruldu ve kan kaybından ölmeye terk edildi. Bize bu konuda ne söylemek istersiniz? Neden özellikle *onu* hedef aldınız?

Sonunda Clarke tepki verdi ve hafifçe homurdanarak başını salladı.

'Bu tür şeylere eğilimin olduğunu biliyoruz. Hem ana akım internette hem de karanlık web'de izleme alışkanlıklarınızı detaylı bir şekilde inceledik Dean. "2Helmandback" ve "Helmanned2008" takma adları altında düzenli olarak müstehcen şiddet görüntüleri yayınladığının farkındayız.

Şimdi bir şeylerin küçük bir titreşimi. Düşmanlık mı? Korku mu?

'Ayrıca egzotik silahlar alıp sattığınızı da biliyoruz - bıçaklar, topuzlar, tatar yayları. *Sanırım* bu sizsiniz?'

Helen ona, kendi yapısına ve şekline her yönden uyan maskeli bir adamın bir arbaletin görüş açısına baktığı bir ekran görüntüsü sundu. Clarke dudaklarını yaladı ama yorum yapmayı reddetti, Helen ona bakmaya devam ederken ilk kez göz temasını kesti.

"Lauren Scott yaylı tüfekte üç kez vuruldu, Tom Campbell da öyle. Her ikisi de kaçırıldı ve dün gece Linacre Road'a sürdüğünüze çok benzeyen bir Land Rover Defender ile taşındı. Şu anda aracınızda kan, tükürük, deri izleri arıyor ve aracın bagajında bulduğumuz bir ip bobini üzerinde testler yapıyoruz. Nereye varmaya çalıştığımı görebiliyorsun, değil mi Dean?

Yaptı ve belli ki hoşuna gitmedi.

'Meraktan soruyorum, onları neden astınız? Bunun amacı neydi? Bizi şaşırttınız.'

Bunu gülümseyerek söyledi, sanki onu arkadaşlarının arasında sırlarını paylaşmaya davet ediyormuş gibi, ama onun yanıtı kısıydı.

"Bu saçmalık.

"Gerçekten ilgileniyorum," diye ısrar etti Helen. 'Zamanında birkaç şey gördüm, ama bu özel bir şey. Neler olduğunu anlamamıza yardımcı olmanızı istiyorum. Lauren sana ne yaptı? *Tom* sana ne yaptı?'

"Bu insanları tanımıyorum.

'Ama biliyorsun Dean, aslında onları yakından tanıyorsun. O kadar iyi tanıyorsun ki kimse fark etmeden onları kaçırıp öldürebilirsin, yanlarında uyuyan insanları bile.

"Bunu kanıtlayamazsınız," dedi öfkeyle.

'Aksine, elimizde çok sayıda kanıt var. Sadece şiddet yanlısı, sadist doğanız, silah sevginiz, düzenli gece gezintilerinize dair kanıtlar değil...'

Küçük bir titreşim daha. Bu sefer Helen korkuyu gördü.

'... Ayrıca ulaşım yönteminiz, Lauren'ın dairesine - ne? - ganimet mi? Hatıra mı? - ve Tom Campbell'ın kaçırılıp öldürülmesinden önceki günlerde onu takip ettiğinize dair kanıtlar var.

Clarke şimdi sarsılmış görünüyordu.

'Dün geceki gezinizin ardından Tom Campbell'ın evinin yakınındaki sokaklarda bulunan güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ettik. Ölümünden *sonraki* gecelere ait bir şey bulamadık ama şu fotoğraflara bir bakın...'

O konuşurken, DC McAndrew bir Land Rover Defender'ın siyah-beyaz resmini masanın üzerine kaydirdi.

'Plakaya bakın - bu sizin aracınız. Ve burada, bunda, yüzünüzü görebiliyoruz ...'

Açılı bir çekim Clarke'ın yüzünü sürücü penceresinden dışarı bakarken gösterdi. Yarı gölgede kalmış olsa da, bu kesinlikle oydu.

Helen hızlıca, 'Madeley Road'a park ettiğiniz iki farklı duruma ait görüntüler var elimizde,' dedi. "Tom Campbell'ın yaşadığı yere yüz metreden daha az bir mesafede.

Bunu yere bıraktı.

Onu takip ediyordun, değil mi? Belki de günlük rutinini kontrol ediyordunuz? Belki de kampa gittiğini zaten *biliyordunuz* ve saldırmak için uygun anı bekliyordunuz?

"Hayır...

'O zaman neden oradaydın? Tom Campbell'da seni bu kadar heyecanlandıran şey neydi? Ya da belki de seni ilgilendiren nişanlısıydı, Melanie?

Clarke, "Onları tanımadığımı söyledim," diye ısrar etti.

Ama sana inanmıyorum Dean. Onun sokağında olmanızın başka bir nedeni yoksa? Lauren Scott'ın dairesinde?'

Dean Clarke yüzünü yere döndü ve masanın ayağını tekrar tekrar tekmeledi. Helen onu giderek artan bir memnuniyetle izliyordu - belli ki baskıyı hissediyordu.

'Ne yapmışlardı Dean? Neden onlar?' diye devam etti. 'Tom nişanlıydı, Lauren hamileydi...'

Clarke tekmelemeyi bıraktı.

Bunu bilmiyor muydun? İki aylık hamileydi, küçük bir oğlu olacaktı. Tüm geleceğini planlamıştı, küçük mutlu bir ailesi vardı. Ama sen bunu söndürdün.'

"Hayır..."

Ve yargıç buna iyi gözle bakmayacaktır. Bebeğin de Tom ve Lauren kadar yaşamaya hakkı vardı, bu yüzden üç müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasınız. Bir polis memurunu öldürmeye teşebbüsten alacağın cezadan bahsetmiyorum bile.

Clarke boğuk bir ses çıkardı - ağlama ile kükrete arasında bir ses. O şimdi askıdaydı, bu yüzden Helen öldürmek için harekete geçti.

'Ekibim şu anda ailenizin evinde, evi parça parça ediyor. Bir arbalet bulacaklarına dair bahse ne dersiniz? Tom Campbell, Lauren Scott ve doğmamış oğlunu öldürmek için kullanılan yaylı tüfek.

"Lütfen kes şunu..." diye inledi Clarke, başını ellerinin arasına alarak.

"O zaman bana bunu neden yaptığını söyle. Neden üç masum insanı öldürdün? insanlar?'

Clarke inlemeye ve başını sallamaya devam ama Helen'in işi bitmemişti:

"Bana *nedenini* söyle.

Joseph Hudson aynaya baktı, karşısındaki manzara karşısında midesi bulandı.

Yüksek yakası, çenesinden Adem elmasına kadar uzanan boynundaki morlukları zar zor gizliyordu ve yanağındaki kesik ve çizikleri gizlemek için yapabileceği çok az şey vardı. İlaç çantasında sakladığı fondöteni bolca sürmek sıyrıkları hafifletmişti ama daha fazlasını yapamamıştı. Daha da kötüsü, boğazında kalıcı bir hasar olmamasına rağmen, boğazının iltihaplandığı açıktı; bu da sesinin kısık ve cızırtılı olduğu anlamına geliyordu ve bu durum dikkatleri üzerine çekiyordu.

Tüm bunlara rağmen, asıl acı veren itibarının zedelenmesiydi. Kesikler ve çürükler geçecekti ama Clarke tarafından alt edilmesi uzun süre hafızalardan silinmeyecekti. Elbette Clarke iri bir adamdı, fiziksel kondisyonunu en üst seviyede tutmak için çok çalışmıştı ama Hudson da öyleydi. Üstelik sürpriz yapma şansına da sahipti. Clarke'a elini uzatmış, yakasına yapışmıştı... ama yine de kendini yerde bulmuş, kendi copunu boynuna dayamış, yaşam savaşı veriyordu. Kendi silahlarını kendilerine doğrultan polis memurları için ayrılmış özel bir tür alay vardı.

Elbette, patronunun zamanında müdahalesi olmasaydı burada hiç durmayabilirdi. İşaretini alan Helen, Clarke'ın yakalanmasına yardımcı olmak için evin arka tarafına yönelmiş, ancak onun yerine duvardan atlamak ve hayatını kurtarmak için çimlerin üzerinde koşmak zorunda kalmıştı. Bu durum onu hem sarsmış hem de çok utandırmıştı.

Kadın olduğu için değil - o bir dinazor değildi - ama onu etkilemek istediği için. Katıldığı ekibin iş dünyasının en iyilerinden biri olduğunu, Helen'in zorlu bir patron olacağını biliyordu ve buna göre hazırlanmış, elinden gelenin en iyisini yapmaya karar vermişti. Ama onunla tanıştığında, onunla zaman geçirdiğinde, parlama kararlılığı daha da artmıştı. Etkileyiciydi, hayır

soru soruyordu ama çok çekici bulduğu bir kırılğanlık da vardı. Benzer geçmişlerden geliyorlardı, üst rütbelere tırmanmışlardı ve ikisi de şu anda kendi başlarındaydı. Clarke'ın kendisiyle ilgilenebileceğine inanmasına izin vermişti ama kendini küçük düşürmüşken, hayalperest bir hayalperest tarafından alt edilmesine izin vermişken, kötü şöhret ve kan dökme hayalleri kuran bir hiç kimse tarafından alt edilmesine izin vermişken, şimdi böyle bir şans var ? Clarke o ormanda ne yapmış olursa olsun, Hudson onu yakaladığında silahsızdı ve yine de o kazanmıştı.

Bu yüzden Hudson aynada hırpalanmış yüzüne bakmaya devam ederken ne çürükleri ne de kesikleri değil, kendisine bakan kendi utancını gördü.

Kendi kendine kıkırdadı, zaferinin tadını çıkarıyordu. Önündeki ekranda adamın bilgileri vardı: Dean Clarke, otuz sekiz yaşında, Woolston'da ikamet ediyor.

Sonunda bir ismi vardı.

Bir tutuklama haberi bu sabah erken saatlerde gelmişti. O zamandan beri Emilia, Hampshire Polisi'ndeki bağlantılarından herhangi birinin kendisine içeriden bilgi vermesini sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Böyle zamanlarda bir muhbire, ücretli bir içeriden birine ne kadar da ihtiyacı vardı. Ama son zamanlarda parasını alacak kadar zayıf ya da çaresiz birini bulamamıştı.

Southampton Evening News'in otoparkına girdiğinde hâlâ düşünmekte olduğu bir sorunla karşı *karşıyaydı*. Corsa'sını dar bir alana sıkıştırırken dikkatini bir RAC minibüsünün bir aracı sürükleyerek binadan uzaklaştırması çekti ve birden aklına bir düşünce geldi. Eğer polisin elinde bir şüpheli varsa, muhtemelen onun evine, iş yerine baskın yapmakla ve suçluluğuna dair kanıt aramakla meşgul olacaklardı. Ve her iki cinayet kurbanının da bir kamp alanından infaz edilecekleri yere götürüldükleri düşünülürse, şüphesiz onun sahip olabileceği araçlara da göz atıyor olacaklardı.

Emilia aceleyle binaya girerek Hampshire Polisi'nin araç ıslah biriminin numarasını buldu; bu birim genellikle günlerini çalıntı arabaları polis barınağına taşımakla geçiriyordu. Emilia'nın orada bir bağlantısı vardı, Jamie Mavers adında bir şoför, daha önce ona yardım etmişti ve şimdi onu aradı.

"Evet.

Mavers hoş sohbetlerle uğraşan bir adam değildi. 'Jamie, ben Emilia Garanita. Numaralar nasıl?'

"İyi. Sen?'

"Asla daha iyi olmaz. Bakın, biraz bilgiye ihtiyacım var. Son yirmi dört saat içinde ilginç bir şey buldunuz mu? Belki

Dört çarpı dört mü? Bir çeşit arazi aracı mı?

'Elbette. Ne olmuş?

'Bana konuda bir şey söyleyebilir misin? İçinde senin için 50 pound var.'

"Dün gece Linacre Road'dan bir Land Rover aldık. Testler için doğruca Meredith Walker'a gönderildi.

"Kime ?" "Bilmiyorum.

"En azından kayıt numarasını söyleyebilir misiniz?

Telefonun diğer ucunda bir duraksama oldu.

"Yapmalı mıyım bilmiyorum...

"Paranı ikiye katlamama ne dersin?"

"Yeterince adil.

Birkaç dakika sonra Emilia DVLA veri tabanının derinliklerindeydi. Birkaç dakika içinde hem aracı hem de kayıtlı sahibini bulmuştu. Şimdi yapması gereken tek şey adamın geçmişini biraz araştırmaktı ve atlatacaktı. Biraz ustalıkla ihtiyacınız olan her şeyi bulabilecekken, muhirlere kimin ihtiyacı vardı ki? Sörf yapmaya başladığında Emilia geniş bir gülümsemeye büründü.

Bazen kendini bile şaşırtıyordu.

"Bu senin son şansın Dean. Bana ne olduğunu anlat."

Clarke son on dakika boyunca hiçbir şey söylememiş, yere bakarken elleriyle yüzünü ovuşturmuştu. Neredeyse katatonik görünüyordu. Helen ya tamamen kapanacağından ya da öfke ve hayal kırıklığı içinde patlayacağından korkuyordu. Hangisi olduğunu bilemiyordu ama bu şaşırtıcı suçlara bir anlam verebilmeleri için onu açmaya çalışması gerekiyordu.

"Eğer benimle konuşmazsan, suçlu olduğunu varsaymak zorunda kalacağım. O zaman seni - burada, şimdi - üç cinayet, bir cinayete teşebbüs, bir polis memuruna saldırı, tutuklamaya direnme, haneye tecavüz, hırsızlık ile suçlamaktan başka çarem kalmayacak..."

Dean her saldırıda biraz daha çöküyor, içinde bulunduğu durumun gerçekliği sonunda yüzüne vuruyordu.

"Şimdi biz bunu yaparken seninle birlikte oturacak birini bulabiliriz. Bir avukat, bir arkadaş, belki baban..." Helen bu son önerinin havada kalmasına izin verdi. Babasıyla sorunlu bir ilişkileri vardı ama Dean'in elinde kalan tek kişi oydu. "... ama bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok. Suçlandıktan sonra kefaletle serbest bırakılman teklif edilecek ama bu büyüklükte bir suç için..."

Onu doğrudan hapse atmakla tehdit edemezdi ama ne demek istediği açıktı. Clarke parmaklarını saçlarında gezdiriyor, yere bakıyor ve korkunç bir ikilemin eşiğinde kalmış gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Helen alnındaki ter damlalarını tek tek görebiliyordu ve şimdi bir tanesinin sağ yanağından yavaşça aşağı kayışını izliyordu.

"Sizinle konuşursam, yardımınızı istiyorum..." "Elbette."

"Hapse giremem, kilit altında tutulamam..."

Tüm havasının, tüm kabadayılığının bir anda buharlaşması şaşırtıcıydı. Boyu küçülmüş gibiydi, çocuk gibi görünüyordu.

kendini kucakladı.

Bunun sözünü veremem Dean. Ama şunu söyleyebilirim ki, işbirliği yaparsanız işler sizin için çok daha kolay olacaktır. Hızlı ve dürüst bir şekilde suçunu kabul etmen uzun bir yol kat etmeni sağlayacaktır -'

"Ben yapmadım, hiçbirini.

"ama, Dean," dedi Helen bıkkınlıkla. 'Çok iyi gidiyordun -'

'Yani, suçsuz olduğumu söylemiyorum, yanlış yaptım, biliyorum. ...'

' zaman bana anlat. Anlamama yardım et.'

'O resimlerdeki benim. Madeley Yolu'nda,' diye devam etti, masanın üzerindeki fotoğrafları başıyla işaret ederek. Ama onun yanında değildim. Campbell...'

"Peki neden ?" "Bir mülkü araştırıyordum.

Helen dikkatle ona baktı ve ses tonunu okumaya çalıştı.

"Yan sokaktaki bir evi soydum. Ama Madeley Road'dan arka bahçeye erişebiliyordum ve görünmeden eve girebiliyordum.

"Adres neydi? Helen kuşkusu açık bir şekilde sordu. "On dört, hayır, on altı Elm Yolu.

"Bunu ne zaman yaptın?

"İkinci fotoğrafın çekildiği gün. Sanırım ayın on sekizinde. Helen, ne demek istediğini hemen anlayan McAndrew'a baktı, kalkıp odadan aceleyle çıktı.

"Ve Lauren Scott mı? Neden hedef Onu mu? Sen yapmamıştı. bitti herhangi bir gözetleme yapamayız.'

"Çünkü haberlerde gördüm.

"Pardon?

"Bu kızın öldürüldüğünden bahsediyorlardı ve diğer yarısının daireyi terk ettiğini, bir otelde saklanmak için evden kovulduğunu gösteren resimler gösteriyorlardı.

Helen onu izlerken zihninde korkunç bir olasılık şekilleniyordu.

'Daha önceki işlerde biraz sıkıntı yaşamıştım, birkaç kez şaşırmıştım ve bunun kolay bir dokunuş olduğunu düşündüm. Dairede kimse yoktu, hızlıca girip çıktım...'

"Thornhill'de bir daireyi hedeflediğinize gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?"

'Zor olduğu kesin. Ama herkesin değeri bir şeyi vardır, değil mi? Ama yapmadılar. Sadece ucuz taklit mücevherler.'

'Yani bana bu baskınların bir dalgasını gerçekleştirdiğini, bir sürü pahalı teçhizat çaldığını söylüyorsun ... ve yine de köhne bir evde yaşıyorsun, düşük maaşlı bir işin var. Tüm bu haksız kazançlarını neye harcıyorsun, Dean?'

Ama bunu söylerken bile Helen biliyordu.

"Silahlar," diye fısıldadı Dean. "Kazandığım her kuruşu onlara harcadım.

Vücudu şimdi titriyordu, itirafın verdiği rahatlama onu bunaltıyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı. Utanç.

Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir SAS askeri olduğunu iddia ediyorsun, bu ülkeyi korumak için savaşan, düşmanlarımızı yere seren, ezilenleri özgürleştiren biri. Ama aslında kendi kendinizi avlıyor, masum ve savunmasız insanları soyuyor, ceplerinizi doldurmak için onların sıkıntılarından besleniyorsunuz.

Helen kendini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu ama kanı kaynıyordu. Hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu, Clarke'ı yaptığı kabahatlerden dolayı deşmeye hazırdı ama daha fazla saldırıya gerek yoktu. Başını ellerinin arasına alarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Helen'in öfkesi hemen dağıldı, yerini şok ve teslimiyet aldı. Pencereye vurulunca başını kaldırdı ve McAndrew'u gördü, kasvetli ve endişeli görünüyordu, anlamlı bir şekilde başını sallıyordu. Helen uzun ve yüksek sesle nefes verdi, tüm hayal kırıklığı içinden akıp gitmişti.

Dean Clarke suçluydu. Ama onların katili değildi. O, Southampton'daki ev sahiplerini haftalardır korkutan seri hırsızdı.

"Kesinlikle emin miyiz?"

DC Edwards'ın sorusu tüm ekibin hissettiği çaresizliği mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Charlie ve Hudson da şimdi onlara katılmış, hararetli analizde kendi rollerini oynuyorlardı, ancak Helen, Hudson'ın bu son aksilik karşısındaki tepkisinin tuhaf bir şekilde sessiz görüldüğünü fark etti.

"Clarke bize hedef aldığını iddia ettiği mülklerin tam bir listesini verdi. Kayıtlarımızla uyuyor ve bu adreslerden sadece birkaçı kamuya açık olduğu için inandırıcı görünüyor. Ayrıca, soygunlar sırasında bazı tanıkların verdiği eşkaller Clarke'ın boyu, yapısı ve aksanıyla uyuyor. Land Rover'ında bulunan aletler de bu tür işler için temel malzemeler.

Ekip depresif görünüyordu ama Helen'in tabuta son çiviye çakmaktan başka çaresi yoktu.

Ayrıca, Meredith Walker'dan az önce haber aldım. Clarke'ın Land Rover'ındaki lastikler eski Avon'lar, ancak sırt deseni olay yerinden aldıklarımızla uyuşmuyor. Üzerlerinde bir süre önce yapılmış birkaç yama var, bu da kamp alanında bulduğumuz kanıtlarla uyuşmuyor ...'

"Yani döndük," diye bitirdi Edwards üzüntüyle. "Hayır," diye hızla karşı çıktı Helen, deflasyonun ortaya önlemek istiyordu.

"Elimizde failin çalışma şekli ve kullandığı araçla ilgili çok sayıda delil var. Ayrıca üzerinde çalışabileceğimiz bir görüntüsü de var. Ancak, evet, diğer olası şüphelilere, yeni açılara bakmak zorundayız. Bunların hepsini tüketene kadar işimizi yapmış sayılmayız. Ekipten birkaç kararlı baş sallama sesi duyuldu.

Helen.

"Nerede olduğumuzu gözden geçirelim. DC Osbourne, yerel bir okçuluk kulübünden atılmış bir adamı kontrol ediyordunuz.

'Kız kardeşiyle birlikte Filipinler'de. On gün önce oraya uçtu, bu yüzden onu eleyebiliriz.

Helen hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı.

DC Reid'e dönerek, "Peki ya diğer silah takıntılıları?" diye sordu.

'Hala kontrol edilecek birkaç isim var... ama arbaletle uğraşan kimse yok. Bugünlerde çoğunlukla ateşli silahlar var, herkes gangster olmak istiyor.

"Telefon numarası konusunda ne durumdayız? Hem Campbell'ın hem de Scott'ın arama geçmişinde olan numarada?

"Arayanın izini bulduk," diye cevap verdi DC Edwards hemen. 'Telefon numarası Freemantle'da yaşayan emekli bir öğretmen olan Bayan Mavis Stemple'a ait. MS hastası ve kurşun geçirmez bir mazereti var, bu yüzden SIM kartının klonlandığını varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Helen küfür etme isteğine direndi. Bu davada hangi yöne dönseler bir duvara çarpıyor gibiydiler.

Edwards sözlerine şöyle devam etti: 'Bu bizi daha fazla ileriye *götürmüyor* ama arama şekli ilginç. Birkaç hafta önce arka arkaya birkaç arama olmuş, sonra cinayetlerden hemen önce aniden kesilmiş.

'Tamam, o numaranın izini sürmemiz gerekiyor. Ben ilgili makamlara haber vereyim, sen de harekete geç,' diye yanıtladı Helen, dikkatini Charlie'ye çevirmeden önce. "DS Brooks, Lauren Scott konusunda ne durumdayız?

'Scott ve Campbell arasındaki olası bir üniversite bağlantısının temeline inmeye çalışıyordum. Lauren okulu bırakmadan önce bir yıl kadar Southampton Üniversitesi'nde okumuş.

"Bunu nasıl bilmezdik?" diye araya girdi Helen şaşkınlıkla.

"Diplomasını tamamlamadı, yeterlilik alamadı, bu yüzden ilk taramamızda ortaya çıkmayacaktı. Her neyse, o dönemdeki en yakın iki arkadaşı Aaron Slater ve Julia Winter'dı. İlki Amerika'da - hala izini bulmaya çalışıyorum - ama ikincisi South Hants hastanesinde. Başarısız bir intihar girişiminin ardından komaya girdi ve bana yardımcı olamayacak ama az önce babasıyla konuştum, o da bizimle konuşmayı kabul etti. Bir şey çıkmayabilir ama yine de Scott'ın çöküşünün temeline inmek istiyorum. Yirmili yaşlarının başında uyuşturucu kullanımı gerçekten artmıştı, bu yüzden araştırmaya değer görünüyor.

"Tamam, sana eşlik edeceğim," diye cevap verdi Helen, ne kadar küçük olursa olsun her ipucunu yakalamaktan mutluluk duyuyordu. 'Bu arada sen de meşgul ol. DS Hudson benim yerime bakacak ama ne yapacağınızı biliyorsunuz. Her kanıtı, kampçıların ve kamp alanı sahiplerinin her ifadesini gözden geçirin, gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye bakın. Ayrıca, Land Rover için araştırmamızı genişletelim. Yerel kaportacıları ve garajları dolaşın, bu araçlardan birine bakım yapan, tuhaf bir şey fark eden var mı bakın. Çalıntı araçları da kontrol edin - eğer trafik kameraları kayıp olduğu bildirilen herhangi bir Land Rover tespit ettiyse, bunu bilmek istiyorum. Bu araba adamımızı bulmak için en iyi şansımız olmaya devam ediyor.

Toplantıyı sona erdiren Helen, Charlie'yi hastaneye kadar takip etmeye hazırlanırken eşyalarını topladı. Ekibin geri kalanı masalarındaydı, dosyalarını gözden geçiriyor, telefonlara sarılıyor ve ipuçlarını araştırıyorlardı. Yaşadıkları büyük aksiliğe rağmen, Helen gördüğü manzara karşısında cesaretlenmişti. Ekip onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve şimdi de uğratacaklarını sanmıyordu. Tüm bunlara rağmen, bir şey onu rahatsız ediyordu, geçmeyen bir endişe.

Joseph Hudson brifing boyunca onun bakışlarıyla bir kez bile karşılaşmamış, gözlerini kararlılıkla yere sabitlemişti.

Emilia kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanarak Gardiner'ın ofisine doğru yürüdü. Masalar doğal bir koridor oluşturacak şekilde dizilmişti ve doğrudan onun kapısına çıkıyordu. Emilia'nın zihninde burası her zaman bir zafer caddesi, rüzgâr arkanızdayken gezinebileceğiniz bir yer gibi görünmüştü. Bu sabah da bunu hissetti -iyi yapılmış bir işin vızıltısını- ve ofisine doğru aceleyle ilerlerken başını dik tuttu.

Yanıyordu. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Şüphelinin kimliğini öğrendikten sonra, talihsiz Clarke hakkında 2.000 kelime yazmadan önce sıkı bir araştırma yapmıştı. Açıkça görölüyordu ki hiçbir şeyi olmayan bir adamdı - kasvetli bir yetiştirilme tarzı, hiçbir beklentisi olmaması, küçük suç geçmişi ve akıl sağlığı sorunları, tüm bunlar onu bir tür garip fantezi dünyasına itmiş gibi görünüyordu. Bazıları onun yaylı tüfek ve bıçaklarla poz verdiği görüntüleri rahatsız edici bulabilirdi ama o bunları komik buluyor, askeri dövmelerine kahkahalarla gülüyordu. Sanki bu kukla SAS'a kabul edilecekmiş gibi.

Gardiner'ın kapısına ulaştığında başını ofisten içeri uzattı. Gardiner editör yardımcısı Sally Jones'la acil bir görüşme yapıyordu ama o içeri girince başını kaldırdı.

"Size Dean Clarke hakkındaki yazıyı gönderdim. Bakma fırsatınız olduğunu sanmıyorum.

Onun okumuş olacağını biliyordu ama zaferinin tadını çıkarmak istiyordu. 'Evet, okudum. Ve az önce çektim.

Emilia bir an için onu doğru duyduğundan emin olamadı.

'. Her şeyi , her gerçeği kontrol ettim -' 'Sorun şu ki, Clarke'ın artık şüpheli olmadığını duyduk,'

Jones biraz da memnuniyetle şöyle dedi.

Gardiner, "Altı kez hırsızlıkla suçlanıyor," diye sözlerine devam etti. 'Yerel ev sahiplerini rahatsız eden adam o.

son zamanlarda.'

"Ama... Ben..." diye kekeledi Emilia, sabahki çabalarının boşa gitmiş olmasının şokuyla.

"Yine de her şey kötü değil," diye devam etti Jones. 'Hırsızlık haberinin ayak işlerinin çoğunu sen yaptığina göre, yeni bir ön sayfa hazırlamak senin için zor olmasa gerek. Kırk beş dakika diyelim mi?'

Emilia her adımında küfrederek masasına yürüdü. Ritmin arkasında olmaktan ve Jones'un küçümseyici, muzaffer ses tonundan nefret ediyordu. Sandalyesine çökerek hırsızlık notlarını açtı ve hiç düşünmeden tuşlara basmaya başladı. Kaliteyi umursamıyordu, cilalamaya vakti yoktu ve akli görevinde değildi. Hâlâ New Forest Katili'ni ve inisiyatifi nasıl geri alabileceğini, buradaki herkese kendisinin gerçekten en iyi köpek olduğunu nasıl kanıtlayabileceğini düşünüyordu. Ve şimdi, yazarken gözü cep telefonuna takıldı. Telefonu kaptığı gibi, Graham Ross'un numarasını bulana kadar rehberinde gezindi. Bir an tereddüt ettikten sonra yazdı:

"Artık özgür müsün?"

Ben Dedektif Müfettiş Helen Grace. Sanırım meslektaşım DS Brooks'u tanıyorsunuz?'

Oliver Winter, Helen'in elini sıkarken Charlie'ye başını sallayarak, "Konuştuk," diye cevap verdi. "Benimle konuşmak istediğini mi söyledi?"

"Eğer zaman ayırabilirseniz, çok minnettar oluruz.

Helen bunu söylerken bile pencereden yüksek bağımlılık ünitesine doğru bir bakış fırlattı. Buradan, yatakta hareketsiz yatan ve bir dizi tüpe bağlı olan Julia Winter'ı mükemmel bir şekilde görebiliyorlardı.

Belki hızlı bir kahve? Julia'dan uzun süre ayrı kalmayı sevmiyorum.

...'

'Ne olursa olsun sen rahat ile,' Helen cevap verdi, işaret etmek

Koridorun sonundaki kahve barına doğru kıış.

Beş dakika sonra, aşırı sıcak kantinde oturuyorlardı, önlerinde el değmemiş üç sütlü kahve duruyordu. Winter açık ve samimiydi ama kızının durumu yüzünden dikkati dağılmış gibiydi. Dikkatli konuşuyordu, yirmi beş yıldır güney sahilinde yaşamasına rağmen hafif bir İsveç aksanı hâlâ göze çarpıyordu.

"Julia'nın ne zamandır burada olduğunu sorabilir miyim?" dedi Helen tereddütle.

"Yaklaşık sekiz yıl ," diye yanıtladı Winter sakince. "Itchen Köprüsü'nden atladı. Muhtemelen biliyorsunuzdur...'

Helen yaptı. Southampton'ın en kötü şöhretli intihar noktalarından biriydi.

"Doktorlar bana başaramayacağını söylediler. Ağır kafa geçirdi, büyük iç kanaması vardı. Ama benim kızım bir savaşçı

...'

Bunu gururla söylemişti ama Helen onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Dokuz yıl boyunca kızına bakmış olan bu yakışıklı adamın yüzü solgun ve çizgiler halindeydi.

"Hayatta kaldı ama aslında onu tutan makinelerdi. İlk başta bunun böyle olduğunu, kalıcı bir bitkisel hayata düşündüler ama ben onun beni duyabildiğine, neler olup bittiğini anlayabildiğine ikna olmuştum. Bu yüzden ona ulaşmak için farklı yollar denedik ve bir süreliğine iletişim kurmayı başardık.

Winter ikisinin de yüzündeki şaşkınlığı okudu ve gülümsedi.

"Ona basit sorular sormanın ve cevaplarını beyin haritalaması yoluyla okumanın bir yolunu bulduk. Verdiği cevaba bağlı olarak - evet ya da hayır - beyninin farklı bir bölümü aydınlanıyordu. Onunla tekrar konuşabilmek gerçekten harika bir şeydi.

Duygusu hissediliyordu, sesi kalındı. "Peki ya şimdi? Helen nazikçe sordu.

'Birkaç hafta önce zatürreye yakalandı. Şimdi onu rahat ettirmek, ciğerlerini temiz tutmak için sürekli bir savaş var, bu yüzden konuşmalarımızı askıya almak zorunda kaldık.

Bunu alaycı bir gülümsemeyle söylemişti ama kızının yattığı birime doğru bir bakış daha atmaktan kendini alamadı.

"Sakıncası yoksa Julia'nın üniversitede geçirdiği dönemle ilgili birkaç kısa soru sormak istiyorum. Sanırım Lauren Scott'ın ev arkadaşıydı?'

Bu doğru. Portswood'da birlikte bir evleri vardı. Julia'nın kazasından sonra Lauren bir süre daha irtibatta kaldı, fırsat buldukça ziyaret etti. Her şeye rağmen iyi bir kızdı.

"Muhtemelen haberleri görmüşsünüzdür.

'Evet, bu haberi okuyunca çok üzüldüm. Çok şaşırmasam da üzüldüm.

"Çünkü mü?" diye cevapladı Helen, onun cevabı karşısında şaşırmıştı.

"Çünkü her zaman onun için kötü sonuçlanacağından şüphelenmiştim. Elbette bu şekilde değil, ama yine de bir gün gazetelerde onun hakkında bir şeyler okuyacağımı düşündüm.

"Bunu sana söyleten ne? Charlie sordu.

"Çünkü kırılıyordu. Çünkü belayı kendine çekerti. "O zaman bile mi?

"Özellikle de o zaman," diye kesin bir dille cevap verdi Winter. "Bence Julia'yla arkadaş olmalarının nedeni buydu. İkisi de üniversitede zorlandı. Julia evden uzakta yaşamayı zor buldu ve iş yükü altında boğuldu.

Lauren dersleriyle neredeyse hiç ilgilenmiyordu, sadece ailesini memnun etmek için oradaydı. Ama kötü arkadaşlara düştü, uyuşturucuya ve borca bulaştı...'

Helen öne doğru eğildi, şimdi genç Lauren'ı daha iyi ilgisini çekmişti.

"İki kız da oradaki hayatından zevk almıyordu ama bunu farklı şekillerde ele aldılar. Julia içine attı, Lauren ise tam tersini yaptı. O sadece mümkün olduğunca çabuk kafasını dağıtmak istiyordu. Lauren'ı severdim ama onun için endişelenirdim. Kendi derisinin içinde asla mutlu görünmeyen kızlardan biriydi.

Helen'in düşünceleri bir kez daha Lauren'ın ailesine döndü. Orada ihmal edilmiş olma ihtimali var mıydı? Hatta istismar?

"Julia, Lauren'in mutsuzluğunun temel nedenini sana hiç açtı mı? Charlie sanki Helen'in aklından geçenleri okuyormuş gibi sordu.

"Hayır, Julia sırlarını paylaşacak bir tip değildi... ama Lauren'in yalnız olduğunu hep hissettim. Ailesi ilgisizdi ya da onaylamıyordu, hangisi olduğunu asla anlayamadım. Ve o tek çocuktı, yani...'

"O zaman izole edilmişti?

"Sanırım her yerde onay, sevgi arıyordu.

Ve karakter tahlilinde pek iyi değildi. Helen bunu sindirerek başını salladı.

"Kötü bir grupta takıldığını söylüyorsunuz. Belirli bir isim hatırlıyor musunuz? Ona uyuşturucu satmış ya da onu uyuşturucuya alıştırmış olabilecek kişiler?

"Pek sayılmaz, dokuz yıl önceydi. Aaron diye biri vardı... o da onlarla aynı daireyi paylaşıyordu.

Aaron Slater.

Bu o. Diğerlerine gelince... Julia ve Lauren sıkı fıkiydılar ama neredeyse kıyafetleri kadar sık arkadaş değıştiriyor gibiydiler. Ne zaman daireye gitsem orada hep yeni yüzler olurdu.

"Sizce..." dedi Helen, devam edip etmemesi gerektiğinden emin olamadan. "Lauren'in ailesinin ona bir şekilde, yani tarihsel olarak, zarar vermiş olabileceğini düşünüyor musunuz?

"Bunu bilmiyorum," dedi Winter hızla. "Onlara sormanız gerekir.

Helen başını salladı ve Winter ses tonunun savunmacı olduğunu fark ederek devam etti:

'Bakın, onları hiç sevmedim, bu kesin. Onlarla birkaç kez karşılaştım. Ama ev hayatları hakkında spekülasyon yapamam, bu adil olmaz.

"Tabii ki.

Helen Charlie'ye baktı ama o da başını yavaşça sallayarak başka sorusu olmadığını belirtti.

"Son bir şey daha var," diye devam etti Helen, dosyasını açıp bir fotoğraf çıkardı. "Bu adamı tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum.

Ona Tom Campbell'ın fotoğrafını teklif etti. Bu onun son zar atışıydı, röportajdan anlamlı bir şeyler kurtarmak için son bir girişimdi. Ama Winter yavaşça başını sallayarak onun umutlarını suya düşürdü.

"Üzgünüm, hayır.

"O zamanlar biraz farklı görünüyor olabilir. Daha uzun saçlar, küpeler..."

Campbell'ın öğrencilik günlerinden kalma ikinci bir fotoğrafı ona uzattı. Helen'i şaşırtan bir şekilde Winter'ın yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. Sıkıntı içinde, daha yeni olan fotoğrafı aldı ve karşılaştırmak için ikisini bir arada tuttu.

"Tanrım, bu Tommy.

"Pardon?

"O zamanlar ona böyle derlerdi. Onu *buradan* asla tanıyamazdım..."

Helen'e baktı.

"Ve bu...? Tommy de ...?"

"Evet, Tom Campbell beş gün önce öldürüldü. Onu tanıyor musunuz?"

'Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama onu tanıdığımı eminim. Gerçi şimdiye kadar soyadını hiç bilmiyordum.

Şaşkın bir halde Helen'e bakıyordu ama yine de mırıldanmayı başardı: "Lauren'ın erkek arkadaşıydı.

Helen hastaneden uzaklaşırken Charlie de ona adım adım eşlik ediyordu. Clarke'la yaşadıkları yanlış dönüşün ardından moralleri bozulmuş olan her ikisi de Winter'la yaptıkları görüşmeden enerji aldıklarını hissetmişlerdi. Daha önce, vahşî cinayetlerin akli dengesi yerinde olmayan bir manyağın ya da masum tatilcileri avlayan karanlık bir ruhun işi olduğundan korkmuşlardı ama şimdi kurbanlar arasında somut bir bağlantı, bu şaşırtıcı cinayetlerin bir nedeni olduğundan emindiler.

'İlk olarak, tüm iletişimlerini derinlemesine araştırmamızı istiyorum. E-postalar, aramalar, mesajlar, DM'ler, WhatsApp, her şey. Campbell ve Scott'ın son birkaç ay içinde herhangi bir temasta bulunup bulunmadıklarını bilmemiz gerekiyor.

"İlişkilerini yeniden canlandırmış olabileceklerini mi düşünüyorsun? Charlie sordu.

Neden olmasın? Winter'a göre, ilk yılında oldukça sıkı fıkıarmış. O hâlâ burada yaşıyordu, Winter ise her gün iş için Southampton'a geliyordu.

'Yerel otelleri kontrol etmeliyiz - oda rezervasyonları, kredi kartı harcamaları için...'

"Kesinlikle. Hala iletişim halinde olup olmadıklarını, birbirlerine karşı hala bir şeyler hissedip hissetmediklerini bilmemiz şart.

"Sizce ortaklarından biri bu işe karışmış olabilir mi? Charlie sordu. "Örneğin bir ilişki yaşıyorlarsa?

'Muhtemelen, ama ben . Bana samimi göründüler.' "Kesinlikle.

'Ayrıca kanıtlar, *her iki* tarafı da etkisiz hale getirmek için karbon monoksit pompalandığını gösteriyor. Dominici'nin numara yaptığını sanmıyorum.

"O zaman bir rakip mi? İlişkilerine karşı çıkan biri mi?' 'Her şey mümkün ama iletişim halinde olup olmadıklarını bile bilmiyoruz, Bu yüzden açık olmalıyız. Uyuşturucuya da bakmalıyız.

Charlie bu ani yön değişikliği karşısında şaşırarak Helen'e döndü.

"Lauren'in uyuşturucu kullanma geçmişı vardı ama üniversitedeyken bu durum iyice artmıştı. Aynı zamanda Campbell ile çıkıyordu. Tom Campbell'ın gençliğinde uyuşturucu bulundurma suçu işlediğini ve tedarik etme suçundan kurtulduğu için şanslı olduğunu biliyoruz. Üniversitede biyokimya okumuş, uyuşturucu alemindeymiş..."

"Onun bir satıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Olabilir. Bir laboratuvarıda MDMA ve asit üretme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip olabilir. Sentetik uyuşturucular da. Spice ve K2 2008'de o üniversitedeyken ortaya çıktı.

"Ve bunun için hazır bir pazarı olurdu. "Aynen öyle.

Şimdi Charlie'nin arabasına ulaşmışlardı.

'Sizce *hâlâ* uyuşturucu satıyor olabilir mi? Olası bir yeniden bağlantının temeli bu muydu?

Bundan şüpheliyim. Çok riskli olur. İyi bir işi ve güzel bir evi var. Sadece büyük bir iş yapıyorsa buna değer, bu yüzden mali durumunu tekrar kontrol etmeliyiz.

"Ama hala kullanıyor olması da mümkün. İçki ve iyi bir yaşam için kesinlikle iştahı vardı. Lauren temizlenmeye çalışıyordu ama daha önce de bu yoldan saptığını biliyoruz..."

"Temas halinde olmasalar bile," diye devam etti Helen yüksek sesle düşünerek, "öğrenci çevreleriyle bağlantılı birinin cinayetlere karışmış olması mümkün. *Hâlâ* bu civarda yaşayan biri..."

'Lauren üzerinde çok yoğunlaştık ama belki de Tom Campbell'ın öğrencilik günlerini incelersek bir şeyler bulabiliriz. Ne de olsa ilk kurban oydu.

Charlie Helen'e baktı, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Çok doğru," diye yanıtladı Helen. "Üsse kadar yarışalım.

Bisikletine doğru yöneldi, sonra yavaşladı ve döndü.

'Ve , Charlie. Sen olmasaydın buraya gelemezdik.

Bu bir kumardı. Şu anda meyvelerini veren bir kumar.

Emilia'nın Ross'un St Denys'deki dairesine varması on dakika sürmüştü. Yolda bunun nasıl sonuçlanabileceğinin provasını yapmış, Ross'un daha önceki buluşma davetine yanıt vermenin bilgeliğini bir kez daha test etmişti. Varışta bir iş arkadaşına mesaj atarak nerede olduğunu açıkça belirtmiş ve fotoğrafçıyla yaptığı kayıt dışı sohbetten ne kazanmayı umduğunu ima etmişti. Bu, belirsiz bir duruma girerken standart bir uygulamaydı ve size gerçek bir koruma sağlamasa da, en azından yeryüzünden silinip gitmeyeceğiniz konusunda içinizi rahatlatırdı. Emilia doğası gereği çekingen biri değildi, kendi köşesinde savaşılabildi ama Kim Wall'un trajik vakası zihninde hâlâ tazeydi ve tamamen izini kaybettirmek istemiyordu.

Ross onu sıcak bir şekilde karşılamış, verimli bir ev sahibi gibi davranmış ve çalışmalarından dolayı ona iltifat etmişti. Özellikle gelecekteki hedefleriyle ilgileniyor gibiydi ve ilk konuşmalarında bir iş için mülakata alındığı izlenimini edinmişti. Ancak kısa süre sonra konuşmanın kontrolünü ele geçirmeyi başardı ve ona bir fincan çay değerinde soru sormasına izin verdikten sonra konuyu tekrar ona çevirdi.

"Peki, hep Grace'in kıyafetleri için mi çalıştın?"

"Hiç de değil. Ülkenin her yerinde çalıştım. Belfast, Glasgow, Manchester, Leeds..."

"Gördüğün şeyler..."

"Gerçekten de öyle," diye mutlu bir şekilde cevap verdi, bunu yaparken geriniyordu. "Ve yine de her suç mahalli sizi şaşırtmaya devam ediyor."

"Çünkü mü?"

"Yoldayken size temel bilgileri veriyorlar - aile içi cinayet, uyuşturucu cinayeti, seks suçu - ve oraya varmadan önce zihninizde canlandırırıyorsunuz. Ve çoğu zaman hayal ettiğiniz sahne temelde doğrudur, ancak sizi şaşırtan küçük ayrıntılardır. İşte

Hayatta kalmaya çalışmak için yaptıkları şeyler, hala ellerinde tuttıkları hatıra, ölümden sonra cesedin düzenlenme şekli. Her ayrıntı bir hikaye anlatır.

Ross bilgisiyle, kavrayışıyla gurur duyuyor gibiydi, bu yüzden Emilia sohbeti hızla ilerleterek şu anki davasına odaklandı. Ross'un Grace'in şimdiye kadarki çabalarını büyük ölçüde küçümsediğini görünce şaşırmıştı. Emilia Southampton Merkez'de kendisine kle olmayan memur bulmakta her zaman zorlanmıştı.

Emilia, Clarke'ın temize çıktığını bildiğini açıkça belirttikten sonra Ross, "Bu Dean Clarke denen adamla tam bir çıkmaz sokağa ," dedi. 'O adam bir haydut, *bunu* yapacak beyni ya da bilgisi olmayan bir asker zentisi...'

Sehpanın üzerinde, çay ve bisküvilerin yanında uyumsuz bir şekilde duran cesetlerin grafik fotoğraflarını işaret etti. Sanki Ross mallarını sergiliyormuş gibi Emilia'nın gelmesini bekliyorlardı.

"Belki kurbanları kaçırabilir, onları takip edebilirdi ama cesetleri bu şekilde düzenlemeye ilgi duyduğuna onları neyin ikna ettiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Emilia, Campbell ve Scott'ın ağaçlardan sarkan cesetlerine bir göz attı, sonra tekrar Ross'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kasıtlı olarak anlaşılmaz davranarak onu daha fazla konuşturmayı umuyordu.

"şuna bir bakın. İki kurban sadece öldürülmedi, aşağıldılar, kurumaya bırakıldılar. Bunu her kim yaptıysa avlanmaktan zevk alıyor olabilir ama önemli olan sonuç. Bu bir *gösteri*.'

"Bu ne anlama geliyor?

"Kim bilir? Ross kıkırdayarak cevap verdi. "Ama ilginç, değil mi?

Emilia'ya biraz daha yaklaşarak parmağını resmin üzerine koydu. 'Belki de utandırmak, küçük düşürmek istiyordur. Belki de Kuşların ve orman sakinlerinin onlarla besleneceğini, cesetlerin zamanla yavaş yavaş parçalanacağını umuyordu. Belki de onları öldürerek ve bu şekilde düzenleyerek fiziksel gücünü ve kudretini göstermek istedi. Belki de sadece kafamızı karıştırmayı seviyordur, ama işin ilginç tarafı bu bile değil...'

Hâlâ bu cinayetlerin nedenini bulmakta zorlanan Emilia'nın aklına gelmişti ama o da boş verdi.

'... ilginç olan sahneleme,' diye devam etti Ross, neredeyse hiç duraksamadan. 'Çerçevelemeye bakın, cesetlerin açıklık tarafından sarılırken nasıl gururla durduğuna. Korkunç olduğu kesin ama aslında oldukça sanatsal, hatta güzel.

Görüntüden büyülenmiş gibiydi. "Ve gücü de burada yatıyor.

Emilia'ya döndü.

"Çektiğim en iyi fotoğraflardan biri ve inanın bana çok fotoğraf çektim.

"Bunlardan daha var mı?" diye sordu Emilia, aniden ilgisini çekmişti.

Ama Ross doğrudan cevap vermedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve ona dairenin arka tarafını işaret etti.

"Beni takip edin.

"Onların derisinin altına girmeliyiz.

Joseph Hudson'ın etrafında birkaç veri analistinden oluşan bir ekip toplanmıştı. Helen hastaneye yaptığı ziyaretin ardından onu iki kurbanın hayatlarının dijital taramasını yönetmekle görevlendirmişti. Bu arada Helen başka bir yere gitmişti ve bu durumdan gizliden gizliye memnundu.

'Her türlü bağlantıyı, her türlü ilişkiyi arıyoruz. Romantik, cinsel, ticari, zararsız flört, düşmanlık, suçlama... ne olursa. Eğer temas kurmuşlarsa bunu bilmemiz gerekiyor.

Ekip daha fazlasını bekleyerek başını salladı.

'Yani... paralarını neye harcadıklarına, nereye gittiklerine, zevk için ne yaptıklarına bakın. Campbell ve Scott'ın daha önce yoğun ve romantik bir ilişki içinde olduklarını artık biliyoruz. Bakalım eski ateşten geriye bir şey kalmış mı? Her şeyi bir kenara bırak. Şu anda en önemli önceliğin bu.

Memurlar hevesli ama durgun bir şekilde ona baktılar.

"Eee? Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı ve kadın analistlerden birinin sıçramasına neden oldu. "Hadi işimize bakalım.

Ekip onun emrini yerine getirmek için ayağa kalktı ve aceleyle uzaklaştı. Şaşkına dönen veri analisti hızla masasına çekildi ve giderken meslektaşıyla ciddi bir sohbete başladı. Hudson onun üzgün görüldüğünü görünce dehşete kapıldı. Belki sadece şok olmuştu, belki de sinirlenmesinin kendisine yönelik olduğunu hissetmişti, her iki durumda da böyle bir tepkiye neden olduğu için kendini kötü hissetti. Onunla daha sonra konuşması gerekecekti, bakalım telafi edebilecek miydi?

Masasına doğru yürüdü ve kendini işine verdi. Helen ona tamamlaması için belirli, önemli bir görev vermişti ve o da bunu doğru bir şekilde yapmak niyetindeydi. Ancak şimdi bir türlü odaklanamıyor, bakışları kaçınılmaz olarak hâlâ derin bir sohbete dalmış olan veri analistine kayıyordu.

Hudson takımda iyi bir izlenim bırakmak için çok uğraşmış ve örnek olmuştu. Ancak yine de onları anlayamamıştı ve şimdi adının karşısında kara bir leke vardı.

Clarke'la karşılaşmasının etkisinde olduğunu mu düşünüyorlardı? Yoksa sadece kırılğan olduğunu, büyük bir cinayet soruşturmasının stresini kaldıramadığını mı merak ediyorlardı? Bu düşünce onu öfkeliendirdi; zamanında pek çok büyük davaya bakmıştı. Hiçbiri bunun kadar tedirgin edici ve sıra dışı değildi ama yine de ...

Onlara kükreyip dedikoduyu bırakmalarını ve işlerine bakmalarını emretmek istedi ama öfkesini dizginleyerek ayağa kalktı ve cinayet panosuna doğru yürüdü. Panonun önünde durup Campbell ve Scott'ın sabıka fotoğraflarına ve onları çevreleyen karalanmış yazılara baktı. Görünüşte, soruşturma satırlarını inceliyor, bağlantıları bir araya getirmeye çalışıyordu. Gerçekte ise kendini toparlamaya çalışıyordu.

Kariyerinin tartışmasız en zorlu görevinde işler onun için iyi başlamıştı. Ölen bir memurun yerine geçmek zordur, eski meslektaşları doğal olarak yerine geçeni kabul etmekte zorlanırlar. Böylesine talepkâr bir patron tarafından yönetilen bir ekipte bunu yapmak işi daha da zorlaştırıyordu. Yine de başlangıçta tatmin edici bir performans sergilemiş, hem Helen Grace hem de Charlie Brooks ile iyi bir bağ kurmuş ve davaya bazı olumlu müdahalelerde bulunmuştu. Ama bu onu nereye götürmüştü? Clarke onun şüphelisiydi ama sadece bir hırsız olduğu ortaya çıkmıştı. Kötü ve vahşi bir hırsız olduğu kesindi ama yine de bir hırsızdı. Daha da kötüsü, Clarke ile tartışmasının ardından hırpalanmış, yaralanmış ve aşağılanmıştı. Takım şimdi ona gülüyor muydu? Onu sorguluyorlar mıydı? Daha da önemlisi, Helen Grace ne düşünüyordu? Onu işe alma kararından pişmanlık mı duyuyordu? Kendisi ve Charlie röportaj yapmaya giderken onu dijital angarya işlerle görevlendirmesinin nedeni bu muydu?

Hudson bir kez daha içinde öfkenin yükseldiğini hissetti. Ve bir kez daha onu yutmaya çalıştı. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. İşini, kararlarını etkiliyordu ve dikkatli olmazsa onu tüketebilirdi.

Daha önce olduğu gibi.

Melanie Walton şaşkınlık içinde Helen'a baktı. Korkunç bir trajedi olarak başlayan şey hızla iğrenç, çarpık bir kâbusa dönüşüyordu.

"Hayır, hayır, benim yanımda onun adını hiç anmadı," diye cevap vermeyi başardı sonunda.

Helen onu dikkatle inceledi, tarttı.

"Yani, Tom'un daha önce de kız arkadaşları oldu elbette. Ama onlarla pek bir şey yapmazdı ve kesinlikle onlar hakkında konuşmazdı. Bir tanesi vardı - Louise - onunla bir kez tanıştım. Tom yirmili yaşlarının ortasındayken kısa bir ilişki yaşamışlar. Ama bunun dışında..."

'Ona ilk günlerini hiç sormadın mı? İlk aşkını, ilk ciddi kız arkadaşını,' diye yanıtladı Helen.

'Başlangıçta yapmış olabilirim. Ama o bunu tartışmakla ilgilenmiyor gibiydi. Bizim hakkımızda, gelecek hakkında konuşmak istedi ki bu beni memnun etti.

Helen bunu not etti ve Campbell'ın Lauren Scott'la olan ilişkisini neden gizlemeye bu kadar hevesli olduğunu merak etti. Eski Tom'un gizli tutmak istediği bir parçası mı vardı?

"O zamandan kalma eşyaları var mı? Fotoğraflar? Yıllık? Günlükler mi?"

"Muhtemelen, ama eğer öyleyse çatı katında saklı olacaktır." "Bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

Melanie pek istekli görünmüyordu. Helen bir an için arama izni isteyebileceğini düşündü ki bu elbette onun hakkıydı. Ama sonra içindeki mücadele söner gibi oldu ve mırıldandı:

"Bu .

Beş dakika sonra tozlu tavan arasında duruyorlardı. Tek bir çıplak ampul, atılmış ve unutulmuş ıvır zıvır kutularını aydınlatıyordu. Melanie dağınıklık için özür dilemeye hevesliydi ama Helen onun utancını geçiştirdi, bunun yerine Tom'un eşyalarını bulması için yardımını istedi.

üniversite hatıraları. Sıcak ve kirli bir işti ama sonunda içinde bir Yaz Balosu programı, bir üniversite atkısı, birkaç CD, erkek tenis takımının tek bir ezik kupası ve birkaç fotoğraf paketi bulunan tek bir kutu buldular. Helen sonuncusuna odaklandı, onları Snappy Snaps zarflarından çıkardı ve karıştırdı.

Zamanda geri adım atmak gibiydi. Fotoğrafların hepsi tarihliydi, retro dijital yazı tipi sağ alt köşeye damgalanmıştı. Tüm üniversite kariyerini kapsıyor gibiydiler ama Lauren'in en çok ilgisini çekenler 2008/2009 yıllarına, yani Lauren'in üçüncü, Lauren'in ise birinci sınıfta olduğu döneme aitti.

Fotoğrafların çoğu havanın en güzel olduğu ve sınav sonrası kutlamaların tüm hızıyla devam ettiği yaz döneminde çekilmiş gibiydi. Julia Winter da Aaron Slater gibi birkaç fotoğrafta yer alıyordu - her ikisi de Helen'in artık tanıdığı yüzlerdi. Ancak fotoğrafların büyük çoğunluğunun -ki çok sayıda vardı- Lauren Scott'a ait olması ilgisini çekmişti. Lauren dinlenirken, Lauren gülerken, Lauren esrar içerken, Lauren kamerayla flört ederken. Helen, Campbell'ın neden ona çekildiğini anlayabiliyordu - çok narin, çok güzel görünüyordu ama biraz da tehlikeli bir yanı vardı. Bu doğal bir seksapeldi, erkeklerin karşı koymakta zorlanacağı bir nitelikti.

"Mümkün mü..." dedi Helen, kelimelerini dikkatle seçerek, "... Tom'un Lauren ile yeniden temasa geçmiş olması?

Melanie yakınlarda duruyor, genç ve çekici kadının fotoğraflarına endişeli bakışlar fırlatıyordu.

"Hayır.

Hiç endişelenmedin mi? Gizemli mesajlar? Tom'un hareketleri ve kiminle birlikte olduğu konusunda gereksiz yere ketum davranması?

"Kesinlikle hayır, güveniyorum... Ona tamamen güveniyorum.

Helen başını salladı, ama Melanie belli ki inanmadığını hissetti, çünkü tutkulu karşı çıkışına devam etti:

'Bana sadık olduğunu *biliyorum*. Evlenmek üzereydik.'

"Elbette. Bunu anlıyorum. Ancak insanlar zayıftır ve bazen geçmişteki ilişkilerin kalıcı bir gücü vardır.

"Hayır, , hayır... Tom bana asla ihanet etmezdi.
Şimdi doğrudan Helen'e bakıyor, düşmanlık ve öfke saçıyordu.
"Asla.

Şaka mı yapıyorsun? Lauren asla bir şey yapmaz. O beni sevdi. Ben de onu sevdim...'

Matteo Dominici ön odada volta atıyor, elini dağınık saçlarında gezdiriyordu. Son birkaç gün - Lauren'in kaybı, cesedini teşhis etmek zorunda kalması, basın tarafından takip edilmesi - onu çok etkilemişti. Yaşlanmış gibiydi - yüzü daha çizgiliydi, şakaklarındaki gri daha belirgindi ve gergin görünüyordu. Charlie'nin Lauren Scott hakkında sorduğu sorular endişesini daha da arttırmıştı ama başka seçeneği yoktu.

"Ondan hiç şüphelenmediniz mi? Yaptığı hiçbir şey sizi en ufak bir endişeye bile sevk etmedi...?"

"Lauren'i tanısaydın, bizi tanısaydın, bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu anlardın," diye cevap verdi, alaycı bir tavırla.

"Çünkü...?"

Matteo Charlie'ye uzun ve sert bir bakış attıktan sonra kanepeye oturdu. Charlie onun nihayet volta atmayı bırakmış olmasından memnundu. Kendini zorluyordu ama şimdi biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Lauren ve ben bir AA toplantısında tanıştık. Uyuşturucuyu kafasına vurmaya başarmıştı ama kurumak için mücadele ediyordu. Ben de içiyordum...'

Bir an tereddüt etti, belki de ne kadarını paylaşacağını tarttı, sonra tereddütle devam etti:

"Evliliğim kötüye gitmişti, aynı zamanda işim de zora girmişti. Krizden etkilenen tek kişi ben değildim ama aile restoranında çalışmaya geri dönmek zorunda kalmam durumu hiç de kolaylaştırmadı. Her neyse, bir yıl boyunca kendime kötü davrandıktan sonra, kendime çeki düzen vermeye karar verdim. Ve oradaki ilk günümde Lauren ile tanıştım.

Bu anı onu biraz neşelendirmiş gibiydi.

"Aramızdaki çekim açıldı ama bu pek hoş karşılanmaz, bu yüzden etmedik. Birbirimizi biraz daha iyi tanıdık. Ve her şey

Onun hakkında öğrendiklerimi sevdim. Komikti, arsızdı ama aynı zamanda dürüst, nazik ve açık fikirliydi. Hayatla ilgili hiçbir yanılısaması yoktu, ona rağmen hayatta kaldığınızı biliyordu, onun sayesinde değil.

"Neden söylüyorsun?"

Çünkü ailesi bok gibiydi. Üzgünüm ama bunu söylemenin başka bir yolu yok. Onlar klasik üst-orta sınıf ebeveynlerdi - kontrolcü, yargılayıcı, dar görüşlü. Lauren'in ne olmasını istediklerine dair net bir görüşleri vardı ama o bu kalıba uymuyordu. Ve bununla başa çıkamadılar, paralarını kestiler, birkaç kez onu evden kovdular -'

'Uyuşturucu yüzünden mi? İçki yüzünden mi?'

"Melek değildi, inan bana," diye sertçe karşılık verdi Matteo. 'Ama asla zalim değildi. Ailesi onun farklı olduğu, kendi seçimlerini yapmak istediği gerçeğiyle başa çıkamadı... ama onu sıkıştırmaya çalışırken, onu uçurumun derinliklerine sürüklediler. O , onlar da . Ama bunların hiçbirisi...' Sözlerini vurgulamak için parmak eklemleriyle sehpaye sertçe vurdu. '... *bunların hiçbirisi* gerekli değildi, çünkü tek ihtiyacı olan biraz sevgiydi. Ona bunu verdim - elimden gelen her şeyi verdim - ama karşılığında çok daha fazlasını aldım. Sık sık onu kurtardığımı söylerdi ama bu doğru değildi. Onu özgür bıraktım. Ve minnettarlığı, sevgisi sınırsızdı ...'

Charlie'nin meraklı bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı.

"İşte bu yüzden Tom Campbell ya da başka bir eski birlikte olmayacağından eminim.

'Bunu anlıyorum Matteo ve haklı olduğuna eminim. Onu muhtemelen herkesten daha iyi tanıyordun. Ama neden bu soruyu sormak zorunda olduğumu anlayabilirsiniz - aralarındaki bağlantı bir tesadüf olamaz.

Matteo omuz silkti, istemeye istemeye de olsa konuyu kabul etti.

İşte bu yüzden sizden bir şey daha istemem gerekiyor. Bunun üzücü olacağını biliyorum ama neyle karşı karşıya olduğumuzdan kesinlikle emin olabilmemiz için sizden bir DNA örneği vermenizi istiyorum. Babalığı tespit etmek amacıyla bebekle karşılaştırmak için buna ihtiyacımız var.

Matteo'nun yüz ifadesi şaşkınlık ve korku karışımıydı.

"Burada bir kit var, yanak çubuğu. Sadece birkaç saniye sürer.

Matteo Dominici onun söylediği hiçbir şeyi anlamıyor gibiydi. Bir gün öncesine kadar Lauren'in hamile olduğunu bile bilmiyordu.

ya da daha önce. Şimdi de bebeğin kendisinden olmadığı imasıyla yüzleşmek zorundaydı.

"Yapman gerekeni yap," diye nefes aldı sonunda. "Sonra da defol git.

Kelimeler ağzından fırladı ve Charlie'yi şaşırttı. Hiç tereddüt etmeden çantasından steril kiti çıkardı ve bir çift eldiven giydi. Plastik ambalajı yırttı ve test tüpü ile çubuğu çıkardı.

'Pekala, eğer benim için ağzını açabilirsen...'

Yavaşça, mecbur kaldı. Charlie işe koyuldu, bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Ama atmosferdeki değişikliği fark etmemek mümkün değildi. Charlie her iki yanağın iç kısmından hücreler toplayarak araştırırken, Matteo Dominici'nin gözleri soğuk bir nefretle kaynayan Charlie'yi hiç terk etmedi. Daha önce oluşmuş olan güven artık yok olmuştu. Şu andan itibaren, onun gözünde Charlie her zaman mutsuzluğun habercisi olacaktı.

Ölümün içinde boğuluyordu.

Başlangıçta dosyalarını açma konusunda çekingen davranan Graham Ross artık paylaşmaya hevesli görünüyordu. Her biri yeni ve rahatsız edici görüntülerle dolu portföyler birbiri ardına ortaya çıktı. Ceset üstüne ceset, sahne üstüne sahne, bir insanın diğerine yapabileceği her türlü aşağılama ve zulüm Ross'un arka odasında saklanıyordu.

Garip bir şekilde samimi bir karşılaşmaydı. Küçük alan bir süre önce karanlık bir odaya dönüştürülmüştü ve oldukça etkili bir şekilde çalışıyor gibi görünse de iki kişi için sıkışık. Burası aslında onun özel çalışma alanı ve ana depolama alanıydı, bu da her şeye erişimi her zaman kolay olmasa da her şeyin elinin altında olduğu anlamına geliyordu. Emilia birkaç geri çekilmek, hareket etmek, pozisyonunu değiştirmek zorunda kalmıştı, Ross hazinesinden daha fazla mücevher çıkarırken onun yanından geçip gidiyordu. Emilia bu kısa süreli temas anlarının tesadüfi olduğunu varsayıyordu ama tam olarak emin olamıyordu.

Her iki durumda da kendini tehdit altında hissetmiyordu ve önündeki masada duran vahşi görüntülerden oluşan kolaj için neşeli bir coşkudan daha azını sergilemeyecekti. Bıçaklamalar, kurşun yaraları, boğulmalar, hatta kırık bir Perrier şişesiyle işlenmiş bir tutku cinayeti - tüm bunlar onun zevki için dizilmişti. Hatta Ross'un resmi dosyalardan sakladığı anlaşılan New Forest suç mahallerinden birkaç fotoğraf bile vardı. Emilia onu bu konuda sorgulamamaya karar verdi, bunun yerine çalışmasının genel parlaklığına odaklandı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Yani tabii ki standart yakın çekimleri ve benzerlerini yapmak zorundasınız ama diğer çekimlerinizde - tüm sahneyi kapsayanlarda - bir şey var... bir zarafet var.

Ross bu iltifattan memnun olmuş görünüyordu.

'Herkes kanıtların fotoğrafını çekebilir,' dedi, sanki bu neredeyse önemsizmiş gibi. 'İlginç olan sahnenin size ne anlattığıdır. Bazen fail aktif olarak sahneleme yoluyla sizinle iletişim kurmaya çalışır, bazen de çalışmaz, ancak her iki durumda da hikaye oradadır, eğer onu aramaya hazırsanız. Ve eğer onu doğru yakalar, doğru çerçevelerseniz -'

"O halde bir resim bin kelimeye bedeldir.

'Kesinlikle. Odayı, cesedin pozisyonunu, odadaki mobilyaların ve süs eşyalarının durumunu, aynaları, resimleri ele alırsanız, o zaman bunu görebilirsiniz. Gittiğim bir sahnede katil tüm aile fotoğraflarını ters çevirmişti, çünkü yaptığı şeyden utanıyordu, akrabalarının kendisini mecbur hissettiği tarifsiz vahşet eylemlerine tanık olmasını istemiyordu.

"Bunu okumuştum," diye yalan söyledi Emilia, sesi olabildiğince otoriter çıkıyordu.

"Sende daha fazlası var," diye mutlu bir şekilde cevap verdi Ross, keyfini çıkarması için başka bir katliam baskısını çevirerek.

"Sanırım bu işin doğasında var.

Ross gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, fotoğrafları karıştırmaya devam etti.

"Kaç ceset gördüğünüzü söyleyebilirsiniz? Emilia, gençlerin birbirlerini bıçakladığı kötü bir görüntüyü seçerek devam etti.

"İki yüz kadar. Belki daha fazla..." 'Peki

bu seni hiç etkiliyor mu?

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi, gerçekçi bir tonda. 'Bu konuda her zaman çok disiplinli oldum, bu bir iş. Benim için onlar birer denek. Elbette soruşturmaya yardımcı olmak için onları kaydetmek istiyorum, ama aynı zamanda onları hak ettikleri gibi yakalamak istiyorum. Ölümüne belli bir önem, hatta güzellik katmak istiyorum. Ölümün dinginliğinde, onlara muhtemelen gerçek yaşamlarında eksik olan bir dinginlik, bir huzur hissi veren bir şey var.

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtladı Emilia itaatkâr bir tavırla.

Gerçekte, öyle değildi, ya da en azından tamamen öyle değildi. Bir zarafet, bir sanat vardı bazı fotoğraflarında, Yeni Ormanı'ndan olanlarda

özellikle, ama diğerlerinde bunu anlamak zordu. Sokakta yüzüstü yatan bir genç, şiddet uygulayan partneri tarafından boğulan genç bir anne - Emilia'nın bu karelerde görebildiği tek şey çirkinlik ve vahşetti. Ama ev sahibini memnun edecek şekilde onaylamaya devam etti.

'Daha fazlası var ama belki de onları başka bir zamana saklamalıyız. Onlar benim özel koleksiyonumun bir parçası. "Bu hoşuma giderdi," diye tekrar yalan söyledi Emilia.

" zaman anlaştık.

Kısa bir süre sonra oradan ayrıldı, hâlâ öğleden sonraki karşılaşmanın önemini düşünüyordu. Daha iyisi olamazdı - Ross onu ne kadar onaylarsa, New Forest cinayetleriyle ilgili teorilerini genişletme, bu karmaşık bir şekilde sahnelenmiş cinayetlerin önemini ve anlamını ortaya çıkarma olasılığı o kadar artacaktı. Ama soru hâlâ geçerliydi - ne istiyordu? Onu etkilemek için elinden geleni yapmıştı. Yine de ne profesyonel ne de kişisel olarak hamlesini yapmamıştı. Ona ulaşmaya, onu kendi dünyasına çekmeye çalıştığına hiç şüphe yoktu.

Ama onu neden yakınında istediği her zamanki gibi bir gizem olarak kaldı.

Bu onu rahatsız ediyordu ama şimdi gerçeği bilmek istiyordu.

"DS Hudson, bir dakikanız var mı?"

Helen elinde bir kucak dolusu fotoğrafla Melanie Walton'ın evinden döndüğünde Olay Odasını etkileyici bir şekilde dolu bulmuştu. Campbell ve Scott arasında somut bir bağlantı olduğunun ortaya çıkması herkes için büyük bir şans olmuştu ve ekip daha fazla ipucu bulabilmek için var gücüyle çalışıyordu. Genellikle en son kalan kişi olmakla övünen DS Hudson erken ayrılmaya karar vermiş, meslektaşlarını da arkasına alarak kaçmaya başlamıştı.

Hudson olduğu yerde durdu ve Helen'e doğru döndü. 'Sana dijital taramamızla ilgili bir güncelleme gönderdim -'

"Mesele o değil," diye araya girdi Helen nazikçe. "Gidelim mi?"

Ofisini işaret etti. Hudson rahatsızlığını gizleyerek kendisinden istenileni yaptı. Hudson koltuğuna yerleşirken Helen kapıyı usulca arkasından kapattı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, odayı geçip masasına doğru giderken.

"İyi," diye karşılık verdi Hudson hemen. 'Yani morluklar biraz çirkin ama -'

'Hepimiz o yollardan geçtik. Yakında .'

Hudson dostça başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Belli ki Hudson hiçbir şey söylemeyecekti, o yüzden bu işi halletmek ona kalmıştı. Ekibin üzerindeki yoğun baskı düşünüldüğünde şu anda yapabileceği pek çok şey vardı ama bu konu .

'Peki nasılsın? Kendini oldukça sarsılmış hissediyor olmalısın.

"Beklediğinizden daha fazla değil," diye kaçamak bir cevap verdi.

'Eğer bir gün izin almak ya da bünyemizdeki danışmanla görüşmek isterseniz -' 'Buna gerek yok. Burada olmak, katkıda bulunmak istiyorum.

Bu çok komik. Çünkü buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğin izlenimini edindim. Eğer sizi endişelendiren dün geceki saldırı ise -'

"Değil.

"Sonra ne olacak?

Hudson hiçbir şey söylemedi, göz temasını kısa süreliğine keserek pencereden dışarı baktı ve bakışlarını tekrar Helen'a çevirdi.

'Biliyorsun Joseph, kadın bir patron için çalışmayı zor bulabilecek bazı erkekler var. Söz konusu kadın patron zor bir durumda kendilerine yardım ettiğinde kızgın ya da utanmış hissedebilecek erkekler.

"O tür bir dinozora benziyor muyum?

Öyle değildi. Sofistike, modern bir polis memuruna benziyordu ve üstelik yakışıklıydı. Ama bunu onunla paylaşarak tatmin olmasına izin vermeyecekti.

"Bazı insanlar böyle hissediyor, kendilerine engel olamıyorlar," diye devam etti Helen utanmadan. "Ve bu utanç verici. Çünkü hepimiz zaman zaman sırtımızı duvara dayamışızdır. Birden fazla kez bir memur arkadaşım tarafından hayatım kurtarıldı ve bu konuda kendimi hiç kötü hissetmedim. Biz güçlü bir birimiz *çünkü* birbirimiz için çalışıyoruz. Ve hiçbir koşulda bir memur birkaç yara aldı diye tarafını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmemelidir. Burada başarılıyız çünkü bedenlerimizi ortaya koyuyoruz ve bu tür bir cesaret ve özveriye sergileyen bir memuru asla suçlamayacağım.

Hudson cevap vermek üzereydi ama Helen sözünü bitirmemişti.

"Eve git Joseph. Bir içki iç, sigara iç, Netflix izle, gevşemek için ne yaparsan yap. Sonra yarın hazır ve istekli bir şekilde geri gel. Sonunda bu davada ilerleme kaydediyoruz ve en iyi insanlarıma ihtiyacım var.

Hudson başıyla onaylayarak ayağa kalktı. omuzlarından bir yük kalkmış gibi biraz daha rahat görüldüğünü görünce memnun .

"Yarın ilk iş o zaman.

Sesinde şimdi biraz çelik vardı ve bu Helen'i memnun etti. "Sonra görüşürüz, DS Hudson.

Helen akşamki çalışmasından memnun bir şekilde onun gidişini izledi. Sonunda bu davada bir yerlere varıyorlardı ama daha yapacakları çok şey vardı. Yavaş yavaş parçaları bir araya getirmeye başlıyorlardı ama katille yüz yüze gelmeden önce çözmeleri gereken daha çok bilmece ve yüzleşmeleri gereken görünmeyen tehlikeler vardı.

O an geldiğinde Helen *iki* DS'sinin de yanında olmasını istedi.

Karanlığın içinde tek başına duruyordu.

Matteo Dominici ile konuşması her zamankinden daha uzun sürmüştü - onu yatıştırmak için çabalamıştı ama bir sonuç alamamıştı - ve ayrıldığında üsse geri dönmenin bir anlamı yoktu. Bunun yerine doğruca Woolston'daki adli tıp üssüne gitmiş ve Dominici'nin DNA örneğini bizzat kendisi bırakmıştı. Normalde bunu yapmazdı - bu tür bir iş kідemsiz bir memurun ya da o da olmazsa bir kuryenin göreviydi. Ama hızlı bir cevabın önemi o kadar büyüktü ki, örneği kendisi götürmeye karar vermişti - eğer Dominici Scott'ın bebeğinin babası değilse, o zaman birdenbire yepyeni bir soruşturma hattı açılacaktı.

Ancak şimdi, özverili çalışkanlığından pişmanlık duyuyordu. Her zamankinden daha geç saatlere kadar işte kalmış ve eve ancak dokuzdan önce gelebilmişti. Ondan önce Jessica'ya iyi geceler dilemek ve Steve'le arasını düzeltmek için aramıştı ama telefonlarına cevap verilmemişti. Bu onu cezalandırmak için mi yapılmıştı? Bir noktaya değinmek için mi? Yoksa tamamen masumane bir şey miydi, Steve Jessica'ya o kadar dalmıştı ki vızıldayan telefonunu fark edememiş miydi? Charlie hangisi olduğunu bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Ön kapıyı açıp içeri girdiğinde evi sessiz ve hareketsiz bulmuştu. Salonun ışığı yanmıyordu, mutfağın ve oturma odasının ışıkları da. Alt kattaki rahat mekânlarının her zamanki mutlu vızıltısı tamamen yoktu. Aslında bu gece bütün ev soğuk ve davetkâr değildi.

Sessizce merdivenleri çıkan Charlie paniklemeye başladı. Steve'in gitmiş olması mümkün değildi, değil mi? Jessica'yı da yanına alarak mı? Hayır, bu delilikti. Merdivenleri tırmanırken Jessica'nın kapısının aralık olduğunu ve içeriden gece lambasının sıcak ışığının yayıldığını görünce rahatladı. Steve asla bu kadar dramatik, bu kadar el altından bir şey yapmazdı. Zor biri olabilirdi ama açık ve dürüsttü, hatta

ona kızginken. Ayrıca, henüz o aşamada değillerdi, değil mi?

Jessica'nın kapısının önünden parmak ucunda geçerek yatak odalarına girdi. Steve oradaydı, bu rahatlatıcıydı ama uyuyor gibi görünüyordu. Perdeler çekilmiş, yorgan çenesine kadar çekilmiş, yüzü Jessica'ya dönüktü.

"Steve?

Hareket yok. Nefes alışında bir değişiklik bile yoktu.

Steve, uyanık mısın? Üzgünüm, geciktim...'

Bir yanıt alamayacağını bildiği için sustu. Ya adam uyuyordu ve o da nefesini boşa harcıyordu ya da adam hâlâ konuşamayacak kadar kızgındı. Her iki durumda da bu iç karartıcı bir durumdu. Steve'e anlatması gereken o kadar çok şey vardı ki - yeni ipucunun verdiği heyecandan Matteo Dominici'yle yaptığı üzücü görüşmeye kadar. Bir kadeh şarap içmek, endişelerini paylaşmak, sarılmak istiyordu. Ama bu gece bunların hiçbirini yapamayacaktı - yıllardır ilk kez kendi evinde istenmediğini hissediyordu.

Kendini yatağına bırakarak önce bir botunu, sonra da diğerini çıkardı. Sol ayak bileği yine zonkluyordu - yarasının etrafındaki şişlik inatla hafiflemeyi reddediyordu - ve kendini çok yorgun hissediyordu. Belki de yaşlanıyordu ama bir vaka sırasında kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Şu anda tek istediği uyumak, yatağına sokulmak ve birkaç muhteşem saat boyunca dünyada her şey yolundaymış gibi davranmaktı. Gömleğini, pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarıp pijamalarını giydi, uykunun verdiği unutkanlığı yaşamak için sabırsızlanıyordu. Ama daha yorganı kaldırırken Jessica'nın yatak odasından dehşet verici bir çığlık yükseldi.

Bu gece uyumak yok.

Gözleri kasvetli ormanlık alanda gezinerek yaşam belirtisi aradı. Polis arama ekipleri yine aktifti, ormanın daha da derinlerine iniyor, gizli köşelerine giriyorlardı. Görevlerini daha iyi yapıyorlardı - artık daha ihtiyatlı, daha gözlemci, ilerlemeleri daha az çarpışıyordu - yine de onu yakalama şansları çok azdı. Nathaniel Martin on sekiz aydır ormanda yaşıyordu ve tanımadığı tek bir ses, tek bir çığlık, çağrı ya da gıcırtı yoktu. Birlikte hareket eden altı subayı fark etmek çok kolaydı. Onları yarım mil, belki de daha fazla mesafeden duyabilirdi, böylece onlar son saklandığı yere rastladıklarında kendisi çoktan gitmiş olurdu.

Ekiplerin artık köpekleri vardı ve bu da işleri daha karmaşık hale getiriyordu. Köpeklerle onun kokusunu vermek için eski kampındaki eşyaları kullandıklarına şüphe yoktu ve köpekler de bu kokuyu takip etmekte ustalaşmışlardı. Martin bu endişe verici gelişmeye karşı koymak için giysilerini kötü kokulu çamur, çürüyen bitki örtüsü ve hatta tilki dışkısıyla kaplamaya başlamıştı ama bu keskin katkılar bile varlığını gizleyemiyordu. Polis köpeklerinin tasmalarını çıkarıp serbestçe dolaşmalarına izin verseydi, onu şimdiye kadar yakalayabilirdi ama neyse ki arama ekipleri böyle çalışmıyordu. Alsas köpeklerini sıkı bir şekilde bağlı tutuyorlardı. Sonuç olarak, ilerleme yavaştı ve Martin'e ortadan kaybolması için bolca zaman veriyordu.

Artık hayatı buydu, her gün şafaktan gün batımına kadar tetikte olmak. Peşindekiler sonunda avı bırakana ve orman bir kez daha onun olana dek, gezgin bir yaşam tarzı sürdürerek bu konuda rahat olabilirdi. Ama orman artık onun değildi ve bir daha asla öyle olamayacağından korkuyordu. Kötülük hüküm sürmeye devam ederken olmazdı.

Bir buçuk yılını görkemli bir izolasyon içinde geçiren ve sadece ormanın varlığını tehdit edenleri uzaklaştırmak için ortaya çıkan Nathaniel

Martin Şimdi her taraftan kuşatılmış hissediyordu. nce inŐaatçılar, müteahhitler ve tatilciler gelmişti. Sonra polis, gazeteciler, hatta ara sıra tehlikeli ormana girmek için birbirlerine meydan okuyan yüksek ruhlu gençlerden oluşan bir ete. Ve hepsinin peşinde olduğu av, Nathaniel Martin'in sığınağına ölüm ve huzursuzluk getiren geçici, kötü niyetli bir ruhtu. Martin onu henüz bedenene görmemişti ama kötücül varlığını hissetmişti. Ve onun eserine tanık olmuştu - acımasızca kesilmiş ve çürümeye terk edilmiş iki l midilli. l atların görüntüsü -ölüm katılığından bkldklerinde bile çok gzellerdi- neredeyse kalbini paralayacaktı.

Bu gece serbest miydi? Kana susamışlığı ormanı bir kez daha lekelemek üzere miydi? Martin hiç kıpırdamadan durdu, gözleri bir oraya bir buraya gidip , çalıların, yeşilliklerin, uzun ve karanlık gölgelerin arasında onun uğursuz suretini arıyordu. Uygunsuz bir Şey göremiyordu, yurtdıŐında olduğuna dair herhangi bir işaret, ama bu pek bir Şey ifade etmiyordu. Bir kez daha ortadan kaybolmadan önce dört masum varlığın canını aldığı diğer gecelerde de hiçbir Şey görmemişti. Şu anda dışarıda *onu* izlemediğini kim söyleyebilirdi?

Bu düşünce Nathaniel Martin'in kendini huzursuz hissetmesine neden oldu. Daha önce kaderinin efendisi, bu uçsuz bucaksız vahşi doğanın gayri resmi kralıyken, Şimdi daha önce hiç olmadığı kadar geri plandaydı ve sadece aklıyla hayatta kalmaya çalışıyordu. Bu orman onun dostu, kurtuluŐu olmuştu ama artık güvenli değildi. İmkânsız görünüyordu ama doğruydu. Yeni cenneti karanlık bir yer haline gelmişti.

Sabah güneşı kirli pencerelerden süzülerek Helen Grace'in hareketsiz figürünü aydınlatıyordu. Cinayet panosunun önünde durmuş, önünde dizilmiş yüzlere bakıyordu. En altta Nathaniel Martin ve Dean Clarke, onların üstünde Tom Campbell ve Lauren Scott, yanlarında Matteo Dominici ve Melanie Walton vardı. Helen'in gözleri sanki gizli bağlantılar arıyormuş gibi son dörtlü arasında gidip geliyordu ama yüzleri ona esrarengiz ve cansız bir şekilde bakıyordu.

Yavaşça dönerek başka yüzlere baktı. Ekip toplanmış, neden erken bir toplantıya çağrıldıklarını merak ederek onun etrafında hilal şeklinde toplanmıştı. Helen onlar ilk gelmeye başladığında panonun önünde duruyordu, bazıları şüphesiz onun bütün gece orada olup olmadığını merak ediyordu. Haklıydılar, üzerini değiştirmeden, yıkanmadan ve yeniden başlamadan önce kanepesinde birkaç saat uyumuştur.

Helen cevapların burnunun dibinde olduğundan emindi ama yine de net bir resim görmekte zorlanıyordu. Woolston'daki Polis Hizmetleri Laboratuvarı'ndan sabahın erken saatlerinde gelen bir telefon da ruh haline hiç yardımcı olmamıştı.

"Bu sabah DNA testlerinin sonuçlarını aldım," diye açıkladı toplanan memurlara. "Lauren Scott'ın bebeğinin babası Matteo Dominici.

Ekipten hafif homurtular yükseldi.

'Bu tek başına bir şey ifade etmiyor. Campbell ile hala bir ilişkisi olabilir ya da onunla arkadaşlığını yenilemiş olabilir. Potansiyel kesişmeler konusunda ne durumdayız?'

"Şimdiye kadar çok az," diye cevap verdi DC Osbourne, çok karamsar görünmemeye çalışarak.

"Çok az ne anlama geliyor?

"Bunun anlamı... hiçbir şey. Telefonla ya da elektronik ortamda iletişim halinde olduklarına ya da yüz yüze görüştüklerine dair herhangi bir kanıt bulamadık. Hareketlerini kontrol ettik - hem telefon günlüklerinde hem de elimizdeki güvenlik kameralarında - ve hiçbir bağlantı yok. Campbell Southampton'ın içine nadiren giriyordu - Winchester ve Lyndhurst arasında gidip geliyordu ve hepsi bu kadardı. Lauren, Boots'ta çalıştığı Thornhill ve Woolston'a sık sık giderdi. Bunun dışında, alışveriş yapmak için ara sıra şehir merkezine gitmiş ama bunlar kısa ziyaretlermiş ve H&M, Primark, Tesco's'daki kart işlemleriyle uyumlu görünüyor.

"Peki ya internet aramaları? Helen talep etti.

"Telefonlarını, tabletlerini ve dizüstü bilgisayarlarını kontrol ettik," diye hızlıca cevap verdi Reid. 'İkisinin de birbirlerinin isimlerini, kişisel bilgilerini vs. Google'da aradıklarına dair bir geçmiş yok. Belli ki Facebook arkadaşı değillermiş ve aslında hiç arkadaşlık isteği de gönderilmemiş. Yakın olmalarına rağmen birbirlerinden habersiz görünüyorlardı.

"Peki ya o dönemden tanıyor olabileceği diğer kişilerle bağlantıları?

"DC Edwards ve ben bu sabah bu konuyu tekrar gözden geçirdik," dedi Charlie esnemesini yutkunarak. 'Campbell üniversite günlerinden birkaç kişiyle görüşmeye devam etti - tenis takımından bir arkadaşı şu anda Singapur'da yaşıyor ve West Midlands'da yaşayan bir tarih öğrencisi arkadaşı var, ancak iletişim en iyi ihtimalle aralıklı.

"Ya Scott?

"Hiçbir şey," konuştu Edwards. "O zamandan beri kimseyle temasım olmadı.

"Peki ya klonlanmış telefonda gelen aramalar? Eski bir tanıdığınızdan gelmiş mi?

"Muhtemelen," diye DC Edwards. "Ancak arama şekli Campbell ya da Scott'ın arayan kişiye karşı iyi niyetli olduklarını göstermiyor.

"Anlamı?

"Yani arayan kişi her zaman *onlarla* irtibata geçiyor, asla tersi olmuyor. Campbell ilk birkaç kez aramaları kabul etti, daha sonra bağlantı süresine bakılırsa sesli mesaja geçtiler. Scott için de aynı şey geçerli. İlk aramayı kabul etmiş,

sonra da sonraki aramaların yönlendirilmesine izin veriyor. Çok sayıda arama cevapsız kalıyor ve hiçbir zaman geri dönüş yapılmıyor.

'Yani aramalar hoş karşılanmadı mı? Hatta belki de tehditkârdı?'

"Mantıklı," diye onayladı Edwards.

Ekipten bir heyecan mırıltısı yükseldi.

"İzi nasıl bulduk? Helen ısrar etti. "Telefon hâlâ aktif mi?

Hudson, "Hâlâ kullanılıyor ama her seferinde sadece bir dakika kadar açık kalıyor ve o da günde sadece bir ya da iki kez," diye ekledi. 'Bir ikamet adresi, otel ya da pansiyonla belirgin bir bağlantısı yok. DC Osbourne, herhangi bir kümelenme ya da hareket modeli tespit edip edemeyeceğimizi görmek için bağlantıların bir saha haritasını çıkarıyor.

'Olabildiğince çabuk, lütfen,' diye teşvik etti Helen. 'Bu arada, Campbell ve Scott'ın hareketlerini, harcama kalıplarını, iletişimlerini, her şeyi gözden geçirmemiz ve bu çağrılarla herhangi bir korelasyon - herhangi bir belirgin yanıt - bulup bulamayacağımızı görmemiz gerekiyor. Neden yapıldıklarını, amaçlarının ne olduğunu ve Campbell ve Scott'ı nasıl -eğer etkiledilerse- etkilediklerini bilmemiz gerekiyor. Hepsinden önemlisi...' Helen sözlerini bitirmeden önce durakladı: "... bu aramaları kimin yaptığını bulmamız gerekiyor.

Gözleri metnin üzerinde geziniyor, ayrıntılara dalıyordu. Tüm yerel haberleri okumuştı ve şimdi ulusal gazetelere geçerek yakındaki bir masadan *Daily Mirror*'ın atılmış bir nüshasını kaptı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gazete New Forest cinayetlerine dört sayfa ayırmış, bilinen tüm gerçekleri tekrarlamış ama aynı zamanda ormanda iki ölü midilli bulunduğu haberini de vermişti. İçlerinde bulunan cıvatalar hakkında ayrıntılı bilgi verirken, çürümelerinin ne kadar ilerlemiş olduğundan bahsetmemiş, internette bulunan ancak 'bir aile gazetesi için uygun olmayan' fotoğrafları yayınlamayı mütevazı bir şekilde reddetmişlerdi. Başka koşullar altında olsa bu durum onu güldürebilirdi.

Sayfayı çevirdiğinde Lauren Scott'la yüz yüze geldi, nazlı mavi gözleri saçaklarının arasından ona bakıyordu. Onu her zaman baştan çıkarıcı bulmuştu ve bu sabah güzel yüzü trajediyle çerçevelenmiş olsa da şimdi o tanıdık kıpırtıları hissediyordu. Dehşete kapılmış gazeteciye göre Lauren hamileydi ve bu gerçek, ölümünün haberleştirilme biçiminde bir deniz değişikliği yaratmış gibi görünüyordu. Daha önce magazin basını onun uyuşturucu bağımlılığı ve sorunlu aile hayatı üzerinde dururken, şimdi onu bir azize haline getirmekle meşguldüler. Asla zarar vermemeniz gereken tek kişi hamile bir kadındır.

Sayfayı çevirdiğinde, kendini ünlülerle ilgili haberlerin içinde buldu - bir Premiership futbol kulübünde daha fazla yatak atlama - bu yüzden hızla katledilen midillilere geri döndü. Bunu yaparken kafasını kaldırdığında kafe sahibinin doğrudan kendisine baktığını gördü. Bir an için donup kaldı, sayfayı yarım çevirdi, sonra hızla okumaya devam etti ve gözlerini gazeteye dikti.

İçeri girdiğinde mekân kalabalıktı ve o da nispeten gizlilik içinde iyi bir yemek yiyip gazetesini sindirebilmişti. Ancak şimdi, kafe seyreliyordu ve o daha görünür olmuştu, bu durumdan hoşlanmadığı belli olan kafe sahibinin dikkatini çekmişti.

Bir saatten fazladır orada oturuyor, dört kişilik masayı işgal ediyordu. Bir hamle yapacakmış, yanına gelip ona meydan okuyacakmış gibi ama böyle bir şey söz konusu değildi. Oyalanmak, dikkatleri üzerine çekmek çılgınlık olurdu, bu yüzden gazeteyi paltosunun içine koyarak ayağa kalktı ve her adımını izleyerek kafeden aceleyle çıktı.

'Bu bizim, hepimizin ölümü olacak. *Bunu* gazetene koy.' Nigel Robinson konuşurken parmağını havaya kaldırdı ve

Emilia geri adım attı. Kamp sahibinin bu sabah kanı ve bunun nedenini anlayabiliyordu ama onun haklı öfkesi yüzünden bir yara almaya hazır değildi. Kendisine bundan biraz daha fazla değer veriyordu.

Aslında burada olmak, Woodland View kamp alanının çaresiz sahibiyle konuşarak eski defterleri karıştırmak bile istemiyordu ama soruşturmada rahatsız edici bir gelişme yoktu - ne yeni bir tutuklama, ne yeni bir ipucu, ne yeni bir ceset, ne de bu davanın uyandırdığı ilgi çılgınlığını besleyecek bir şey. Lauren Scott'ın hamile olduğuna dair haberler dün heyecan yaratmıştı ama Emilia bu kez olayların gerisinde kalmıştı, Spivack muhtemelen bu küçük bilgiyi magazin gazetelerine satmak için kendine saklamıştı. Bu konuda onunla konuşması gerekecekti.

Umutsuzca söyleyecek yeni bir şeylere ihtiyaçları vardı. Bugünlerde New Forest'a sadece bir avuç cesur insan gidiyordu - malum nedenlerden dolayı - bu yüzden hayal kırıklığı yaratacak şekilde halka yönelik büyük bir tehdit görünmüyordu. Bebek bir yana, kurbanların özel hayatları hakkında söylenebilecek hemen her şeyi çıkarmışlardı ama Gardiner okuyucularını üzmemekten korktuğu bu konuda fazla ileri gitmek istememişti. Başka açılar bulamayınca, davanın yerel işletmeler üzerindeki yıkıcı etkisini tercih etmişlerdi. Heyecan verici değildi, orijinal de değildi ama en azından konuyla ilgiliydi ve Hampshire yaşamına ulusal gazetelerin rakip olamayacağı bir bakış açısı sunuyordu. 'Bu dava ne kadar uzun , katil ne kadar uzun süre serbest kalırsa, benim gibi insanlar için kadar kötü olacak. sadece kendi geleceğim değil. Bir sürü çalıştırıyorum. Eğer gidersem onlara ne olacak?'

Emilia sempatik bir şekilde başını salladı, sadece yarı yarıya dinliyordu. Normalde böyle bir röportajı kaydederdı ama Robinson'un ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyordu. Kendini beğenmiş öfkesi ve öfkesi tamamen tahmin edilebilirdi - tam olarak alıntılarını hatırlayamasa bile, uygun bir şey uydurabilirdi. O konuşurken, kadın kafasında makaleleri oluşturmaya başlamıştı bile. Alarm ve endişe dolu beş yüz kelime, yerel işletmelerin ve New Forest eğlence ortamının geleceğine dair endişe verici bir tablo çiziyordu. Artık bir suç mahalline rastlama ihtimaliniz varken kim ormanda dolaşmak isterdi ki? Elbette tek tük hortlaklar ve haberleri takip edemeyecek kadar cahil ya da ilgisiz olanlar olabilirdi ama Emilia kampçıların çoğunun şimdilik Dorset'i tercih edeceğinden şüpheleniyordu.

Robinson tüm hızıyla polisi, belediyeyi, Visit Hampshire'ı ve aklına gelen diğer tüm yerel kurumları azarlıyordu. Emilia onun düşüncelerini itinayla not ediyormuş gibi yapıyordu ama aslında karalıyordu. Makalesinin şeklini çoktan belirlemişti ve şimdi düşünceleri Graham Ross'a kaymaya başlamıştı.

Bu sabah ona bir teşekkür mesajı göndermiş ve yakında tekrar buluşmak istediğini eklemişti. Şimdiye kadar hiçbir geri dönüş alamamıştı. Elbette çalışıyor olabilirdi ama yine de sessizliği onu rahatsız ediyordu. Onun anlayışına ve muhtemelen sakladığı fotoğraflara ihtiyacı vardı ama aynı zamanda daha büyük şeyler de düşünüyordu. Belki mevcut davayla ilgili bir kitap, hatta Ross'un inanılmaz fotoğraf hazinesini de içeren, suç dünyasındaki yaşamına dair bir retrospektif. Eğer top oynamaya hazırsa, fırsatlar değerlendirilmek için oradaydı. Ama oynar ? Nigel Robinson onun önünde konuşurken bile Emilia'yı düşündürmeye devam eden şey buydu.

Ross cinayetler hakkında kayıtlara geçecek miydi? Cinayetlerin sahnelenmesi hakkındaki görüşlerini kullanmasına izin verir mi? Hatta bir tür ortak girişim düşünebilir miydi? Bu kışkırtıcı bir ihtimaldi ama ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Bu adam ya da güdülerini hakkında hiçbir şey bilmiyordu, onu baştan çıkarmak için ne yapması gerektiğini de.

Gizemli Graham Ross tam olarak kimdi?

"Campbell'ın hareketleri hakkında ne biliyorsun?"

Helen ve Charlie onun ofisine kapanmışlardı. Joseph Hudson kayıtsız telefonda yeni bir sinyal bulmaya çalışırken, onlar da kurbanlarının hayatlarını daha da derinlemesine araştırmakla meşguldüler. Sevgilileri, arkadaşları ve aileleriyle olan geçmiş ve şimdiki ilişkilerini araştırarak özel hayatlarını zaten didik didik ettikten sonra, şimdi de hareketlerini inceliyorlardı. Nereye gittiklerini, kimlerle görüştiklerini, bu gizemli aramalara nasıl tepki verdiklerini.

Charlie, Campbell'ın günlüğünün çıktısına bakarak, 'İlk aramadan sonra olağan dışı bir şey olmadı,' diye cevap verdi. 'Ertesi gün Lyndhurst'te bir toplantısı vardı, muhtemelen katıldı, çünkü tutanakları o günün ilerleyen saatlerinde patronuna e-posta ile gönderdi. Öğleden sonra pek bir işi yokmuş gibi görünüyor, bu biraz alışılmadık bir durum ama ille de bir şey ifade etmiyor. Daha fazlasını öğrenmek için asistanını aramamız gerekecek.

"Peki ya ikinci aramadan sonra?"

Benzer. Öğleden sonra bir eğitim seansı için karargâhta olması gerekiyordu, öğle saatlerinde yakındaki bir benzin istasyonundan yakıt aldığına göre katılmış gibi görünüyor. Peki ya Scott?

Aynen. Sadece bir telefona cevap vermiş ama ertesi gün Woolston'da olduğu anlaşıyor, yani muhtemelen işe gitmiş. Reid tekrar kontrol etmek için Boots'un müdürüyle temasa geçmeye çalışıyor.

"Peki Campbell bu aramaların olağandışı seyahat planları yapmadı mı?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Eğer onlardan korktuysa, kesinlikle niyetli görünmüyordu.

"Peki ya telefonlar? Helen ısrar etti. "Herhangi bir telefon aldıktan sonra Melanie'yi aradı mı?"

"Hayır. Aslında, arama kayıtları o günler için oldukça hafif.

Charlie başını kaldırıp Helen'e baktı ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Ama Helen onun önündeydi, zihni dönüyordu.

Scott da aynı şekilde, erkek arkadaşını hiç aramamış. Belki de Campbell ve Scott her şeyi gizli tutmak istemişlerdir. Belki de aramalar onları telaşlandırdı ama kimsenin bilmesini istemediler...'

"Olabilir...

Helen'in zihninde bir düşünce kristalleşmeye başlamıştı. Hızla Lauren Scott'ın banka hesap özetlerinin bulunduğu dosyayı açtı ve ilgili tarihleri bulana kadar parmağını sütunda gezdirdi.

"Campbell aramaların yapıldığı saatlerde olağandışı ödemeler ya da para çekme işlemleri yaptı mı?

Charlie, Helen'in düşüncesini anladığında önce şaşırmış, sonra da meraklanmış görünüyordu. Kâğıtlarını karıştırırken gözlerini uzun işlem listesinde gezdirdi. Esso, Pret A Manger, Superdrug, Reiss, Cellar Door Wines ... 'Bu

bir şey olabilir. "Nedir o?

"İlk aramadan bir gün sonra ATM'den 200 sterlin çeker. Bu onun için alışılmadık derecede büyük bir miktar, çünkü neredeyse her zaman temassız kullanıyor.

Lauren Scott da aynısını yapıyor. Aramanın ertesi günü yine bir ATM'den 200 sterlin çeker. Ve inanın bana bu onun için daha da sıra dışıydı - sürekli nakit sıkıntısı çekiyordu. Aslında, bu para çekme işlemi onu kırmızıya soktu, bu da banka masrafları anlamına geliyordu.

Charlie uzun bir işlem listesini daha gözden geçirmeye başlamıştı bile, içgüdüleri şimdi harekete geçmişti.

Ve işte yine buradayız. İkinci aramadan sonra Campbell 200 sterlin daha çeker.

Helen'a baktı, zafer kazanmıştı.

"Onlara şantaj yapıldığını mı düşünüyorsunuz?

Aynen öyle. Lauren'ın verecek daha az şeyi vardı, bu yüzden belki de bir ödemedi sonra vazgeçti. Campbell iki kez ödeme yaptı ama telefonlar gelmeye devam etti.

"Hedef alındıkları ana kadar.

'Belki de ödemeyi reddettiler, şantajcılarına nereye gideceklerini söylediler.
...'

"Ve bedelini ödedi.

İçgüdüsel olarak doğru hissettiren ilgi çekici bir düşünceydi.

'Öyle bile olsa, bizi daha götürmez, değil mi? Bilmiyoruz ki
ödemenin yapıldığı yer, eğer yapıldıysa.'

'Henüz değil ama ATM'lerin konumu bize yardımcı olabilir. Bölgede güvenlik kamerası varsa, hareketlerini takip edebilir, nereye gittiklerini görebiliriz.

'Campbell'ın para çekme işlemlerinin her ikisi de bir benzin istasyonundan yapılmış, dolayısıyla alışveriş orada yapılmadığı sürece hareketlerini CCTV aracılığıyla takip etmek zor olabilir. Trafik kameralarına güvenmek zorunda kalabiliriz.

"Scott'ınki bir bankada yapılmış, Burgess Road'daki Santander'de. Orada kesinlikle kameraları vardır ve CCTV açısından zengin bir bölgededir...'

Helen masasından kalktı: '... bu başlangıç için çok iyi bir yer.

Birkaç dakika içinde yola koyuldular. Bisikletini istasyonda bırakan Helen, bankaya birlikte gitmenin daha iyi olacağına karar vererek bir havuz arabası talep etti. Vakadaki son gelişmeleri gözden geçirmek için zaman kullanabilirlerdi ama Helen aynı zamanda eski arkadaşının ruh halini de değerlendirmek istiyordu. Tütüncülerin bahçesinde yaptıkları sohbetten beri Charlie için endişeleniyordu.

Onslow Yolu'na girdiklerinde, "Geceler nasıl?" diye sordu. "Daha iyi mi? Charlie başını salladı.

'Şu anda bebekliğinden daha az uyuyorum. *Bunu* broşüre koymamışlar.'

"belirgin bir nedeni yok mu?

"Bunu söylemek imkansız. Bu sadece doğal bir şey, büyümenin bir parçası ya da ...'

Charlie detay verecek havada görünmüyordu, bu yüzden Helen onu zorlamadı.

"Steve'le işler nasıl?

"Daha da kötüsü. Üzgünüm Helen, şu anda dünyadaki en iç karartıcı insan gibi konuştuğumun farkındayım' Charlie güldü ve bir kez daha sessizliğe gömüldü.

"Olabileceğinizi düşünüyor musunuz? Depresyonda demek istedim. Çünkü eğer öyleyseniz...'

'Sanırım yorgun, endişeli, huysuz ve biraz da üzgünüm. Ama bunun dışında, etrafımda olmak çok eğlenceli...'

İltifatına karşılık veren Helen'e alaycı bir şekilde gülümsedi.

'Ama benim hakkımda konuşmayalım - kendimi sıkıyorum. Daha heyecan verici bir şey hakkında konuşalım.

"Ne ?

"Joseph Hudson.

"Peki ya o?

"Ciddi misin?

Helen yan gözle arkadaşına baktığında Charlie'nin ona gülümsediğini gördü.

"Ne?

'Hadi ama Helen. Sana nasıl baktığını fark etmiş olmalısın. Helen hiçbir şey söylemedi, ihtiyatlı davranmanın en akıllıca yol olduğuna karar verdi.

tilki gibi. Yemin seni kontrol ediyordu. O sonra terminaline baktım, senin tüm kariyer geçmişini bulmuş.

"Charlie," diye yanıtladı Helen, uyarırcasına.

'Biliyorum... ama sana göz kulak olduğum için özür dilemeyeceğim. Özellikle Gardam'dan sonra.'

"O başka bir Jonathan Gardam değil. Çok acemi, çok ön planda.'

"Yani sana karşı hislerini ifade etti, öyle mi?"

"Saçmalama.

"İhtiyacı olduğundan değil, her şey gün gibi ortada

Helen eğlenerek başını salladı. Ama içten içe, adamın kendisine olan ilgisinin aşikâr olmasından memnundu.

'Ve Eğer *Ben* izin verildi için bükmek ve kurallar ara sıra,' Charlie gözlerinde küçük bir parıltıyla devam etti. "Neden yapmamanız gerektiğini anlamıyorum.

Helen kaşlarını çattı iyi huylu bir şekilde, ama yapmadı bak at onu gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Yani yakışıklı bir adam, genç, atletik..." "O benden küçük.

"Onunla evlenmen gerektiğini söylemiyorum. Ve yemin ederim kimseye söylemem.'

Charlie kasıtlı olarak kışkırtıcı davranıyor, eski arkadaşını kızdırmaktan zevk alıyordu. Helen yanaklarına biraz renk geldiğini görmekten memnun oldu.

"Kabul etmeliyim ki çok hevesli görünüyor. "Peki, işte böyle.

"Ve bir arkadaşımın olması güzel olurdu. "Yani?

Charlie aslında oldukça heyecanlı görünüyordu ama Helen ona karşılık vermekten kendini alamadı.

"Ama bu benim asla d    neceğim bir   ey değil.

Bunu poker suratıyla s  ylemi  ti ama Helen'in ses tonu   akacıydı. Charlie ona    pheyle baktı, onu nasıl okuyacağından emin değildi. D  r  st olmak gerekirse Helen da bilmiyordu - Joseph Hudson hakkında ne hissettiğinden, o konuya girip giremeyeceğinden emin değildi. Ama Charlie'nin ne  elenmesine, kendi sorunlarından uzakla  masına yardımcı olacaksa, o zaman bu oyunu oynamaktan mutluluk duyardı.

Ancak daha fazla analizin beklemesi gerekecekti. Burgess Yolu'na varmı  lardı.

Santander bankası eski ve yeninin ilginç bir karışımıydı. Viktorya döneminden kalma zarif bir binada yer aldığından biraz görkemi, biraz da cazibesi olmalıydı ama şatafatlı kırmızı tabelalar ve bitmek bilmeyen Jenson Button posterleri bunu bozuyordu. Helen'in gençliğinden hatırladığı bankalar gibi değildi - ağır, , bir kütüphane kadar sessiz. Bu bankalar parlak, esintili ve acımasızca müşteri odaklıydı, müdür yardımcısı Jane Harris onları karşılamak için acele ediyor, yeni kokusu alıyordu.

Helen ziyaretlerinin nedenini açıkladıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Tüm bunların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Yürüttüğümüz büyük bir soruşturmayla bağlantılı. Korkarım bundan daha fazlasını söyleyemem. Ancak yardımınız çok değerli olabilir - Haziran ayının üçüne ait dahili CCTV görüntülerini arıyoruz.

Bunu neşeyle ve gülümseyerek söylemişti ama Helen'in ses tonunda bir aciliyet vardı. Harris bocalar gibi oldu, önce Helen'e, sonra Charlie'ye, sonra tekrar geriye baktı ve sonunda cevap verdi:

"O zaman benimle gelsen iyi olur.

İlk başta onlara yardım etmeye hevesli olan Harris şimdi endişeli bir ifadeyle başlarında dikiliyordu. Belki de mali bir suç işlendiğinden, bunun kendisine de yansıyabileceğinden endişe ediyordu, belki de sadece onların varlığı onu tedirgin ediyordu. Her iki durumda da arkalarında pusuya yatmış, ekrandaki kesik kesik siyah-beyaz görüntüleri görmek için omuzlarının üzerinden eğilmişti.

Helen onu gelmeye çalışarak tüm dikkatini bankamatiğe gidip gelen müşterilerin geçit törenine verdi. Görüntüleri iki kat hızlı oynatıyor, müşterilerin PIN numaralarını öfkeyle girip yüksek hızla geri çekilirken para çekme işlemlerini biraz komik hale getiriyordu. Garip bir şekilde hipnotize ediciydi, bankanın avlusundaki müşterilerin gidip gelmeleri

Günlük hayatın gelgitleri gibi, ama Helen Lauren Scott'ı ararken duyularını tuttu.

İnsanlar geldi ve gitti. Erkekler, yaşlı kadınlar, genç anneler, kabadayı çocuklar, sonra birdenbire o geldi. Helen onun gelişini geçmişti, bu yüzden çekimi duraklattı ve geri sardı. Evet, Scott olduğuna şüphe yoktu - yelekli bir bluz giyyordu ve Helen kendine özgü dövmelelerinden birini kolayca fark etti. Ancak daha da önemlisi, yalnız olmadığı gerçeğiydi.

"Bu Campbell mı? Charlie başını kaldırmadan mırıldandı, Harris'i konuşmanın dışında tutmak istiyordu.

Helen cevap olarak sessizce, "Çok uzun," dedi.

Her iki figür de kameraya arkasını dönmüştü ama Scott'ın arkadaşının Tom Campbell olamayacak kadar zayıf ve heykelsi olduğu açıktı. Saçları da çok uzun, çok koyu renkliydi ve adamın tüm duruşu yanlış görünüyordu. Scott'ın üzerine eğilmiş, ona gereksiz yere yakın duruyordu.

Helen görüntüyü yavaşlattı, şimdi yarı hızda izliyordu. Scott işlemine başlamak için arkasını dönmeden önce ikili bir tür ciddi sohbete dalmış gibi görünüyordu. Ses olmadığı için kesin bir şey söylemek zordu ama aralarındaki etkileşimde doğal olmayan bir şeyler var gibiydi. Adam şimdi elini onun omzuna koymuştu. Bu bir sevgi gösterisi miydi? Yoksa kaçıp gitmesinden korktuğu için mi onu tutuyordu?

Scott tekrar ona döndü ve bu kez rahatsızlığı açıkça ortadaydı. Sıkıntılı, hatta korkmuş görünüyordu, sanki paradan kurtulmak istiyormuş gibi parayı hızla ona uzattı. Helen izledi, Scott şimdi kendini adamın pençelerinden kurtarmaya çalışıyordu. Ama adam ona tutunarak yüzünü onunkine yaklaştırdı. Scott geri çekilir gibi oldu ve küçük bir mücadele başladı, ama sonra adam diğer müşterilere bir göz atarak onu bıraktı. Scott'ın ikinci bir davete ihtiyacı yoktu, çantasını omzuna aldı ve aceleyle bankadan çıktı.

Helen Charlie'ye bir bakış attı, o da başıyla onayladı. Dikkatini tekrar ekrana veren Helen, avludaki figüre baktı ve onun zayıf formunu, garip bir şekilde tehditkâr varlığını inceledi. Parayı cebine sokmadan önce sayıyor gibi

ve ayrılmaya hazırlanıyordu. Ancak bunu yaparken bir kez daha etrafına bakındı, belki de Scott'la tartışmasına tanık olan biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Bunu yaparken bakışları yükseldi, duvarları ve tavanı taradıktan sonra kameraya takıldı. Kısa bir an için doğrudan onlara baktı ve Helen kumandaya dokunarak görüntüyü dondurdu.

"Yakaladım seni," diye nefes aldı Charlie.

Ama Helen dinlemiyor, dikkatle resme bakıyordu. Onu susturan şey adamın yüzündeki nahoş alay değildi.

Onu tanıdığı gerçeği idi.

Mutlu çocuk ıgıllıkları havayı dolduruyordu ama o başını kaldırıp bakmadı. Geçtiği alıllık zemin engebeliydi ve çöplerle doluydu, ayrıca fark edilmek de istemiyordu. Artık alanın müdavimlerinden biriydi, ama başını eğerek, bir şeye karışmayarak görünmeden geçebileceğini umuyordu.

Tabii ki bu büyük bir umuttu. Bu bölgeye hâkim olan gezginler birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu ve dışarıdan birinin varlığı her zaman ilgi uyandıracaktı. Ara sıra kendisine seslenildiği, hatta soru sorulduğu da olmuştı ama onları terslemiş ve eğer onlara çok az ilgi gösterirse sıkılıp kendisini rahat bırakacaklarını ummuştı. Genelde sahadaki gezintilerini minimumda tutmaya çalışıyordu. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu.

Ancak bugün farklıydı. Uzun zamandır teneke kutulardan beslendiği için canı doğru dürüst, ev yapımı bir yemek çekmiş ve bir gazete bulmak istemişti. Bu yüzden gündüz vakti bir sorti yapma riskini göze almıştı. Başarısız olmamıştı ama şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı, karavanına doğru aceleyle geri dönerken konuşmalar .

"Neyin peşindesiniz bayım? bir kız mı var?"

Kadın sesi genç ve alaycıydı, sorduğu sorunun müstehcenliğinden zevk alıyordu.

"Ya da bir oğlan?"

Buna gençlerin kahkahalarıyla karşılık verdi ama yine de dönmedi, karavanına yaklaşıırken atılmış bir bira şişesinden kaçtı. Bir yaylım ateşi ile karşılık vermeyi çok isterdi - ingeneleri ya da kendilerine her ne diyorlarsa onu hiç sevmemişti - ama onlarla çatışmaya girmesi söz konusu değildi. Aranan bir adama kendi arkadaşlarını tutması tavsiye edilir.

İçinde bulunduğu durumun tek kurtarıcı lütfu buydu. Bu yeri bilinçli olarak seçmişti ve amaçlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Burada terk edilmiş bir karavan vardı ve o talep edebilirdi,

Dahası, alışılmışın dışında bir yerdi. Sokaktaki adamın gezginlere karşı kökleşmiş bir kuşkusu olduğundan, işlerin normal seyrinde çok az kişi buraya rastlar ve rastlasalar bile hızla geri çekilirlerdi. Daha da önemlisi, gezginlerin kendilerinin de onu ihbar etmeleri pek olası değildi; polisle ilgili köklü paranoyaları, suçları ne olursa olsun kimseyi ispiyonlamak istememelerine neden oluyordu. Adalet onların kendi kendilerine dağıttıkları bir şeydi ve öfkelerini kışkırtmaktan kaçındığı sürece herhangi bir sorunla karşılaşmayabilirdi. Burası mükemmel bir sığınak değildi ama radarın altında kalmak isteyen biri için en uygun yerdi.

Artık karavana ulaşmıştı ve anahtarı asma kilide soktu. Bunu yaparken omzunun üzerinden bir bakış attı. Gençlerden oluşan çete ilgisini kaybetmişti ve telefonlarında izledikleri bir şey üzerine kıkırdamakla meşguldüler. Bu fırsatı liderlerini değerlendirmek için kullandı. fazla on beş yaşında, yapılı, kıvrımlı bir kızdı ve her zaman kot pantolon ve bluzdan oluşan kurallara uygun bir kıyafet giyerdi. Sonuncusu için fazla iriydi, pürüzsüz pembe teni şortunun hemen üstünden sarkıyordu ama bir şekilde ona yakışıyordu. Gençti, deneyimsizdi ama aynı zamanda etli ve davetkârdı, koparılmak için olgunlaşmıştı. Batan güneşin son ışıkları tenine düşerken gözlerini onun üzerinde gezdirdi ve onu karavanında yalnız yakalayabilirse neler olabileceğini hayal etti.

Bir an için o anın içinde kayboldu, ama aniden başını kaldırdı. Hemen bakışlarını kaçırdı. Ne kadar aç olursa olsun, onu cesaretlendirmesinin bir yolu yoktu, en azından şimdilik. Bu yüzden asma kilidi sökerek hızla çürümeye yüz tutmuş karavanın içine çekildi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Graham Ross başkalarının talihsizliğinden beslenen bir parazitti.

Emilia kendisi hakkında sık sık böyle hissedirdi ama Ross bunu yeni bir seviyeye taşımıştı. Yetişkinlik hayatının çoğunu katledilmiş çocuklar, öldürülmüş sevgililer, hırpalanmış eşlerle çevrili olarak geçirmişti - onun gibi bir kaldırımda değil, onlarla yüz yüze - ve *yine* de daha fazlası için geri döndü. Bu profesyonellik miydi yoksa başka bir şey mi? Emilia'ya daha çok bir saplantı gibi görünmeye başlamıştı.

Kamp yeriyle ilgili yazısını tamamladıktan sonra dikkatini Ross'a yöneltmiş, onun kişisel geçmişini ve kariyerinin gidişatını araştırarak kullanabileceği, hatta istismar edebileceği bir şeyler aramaya başlamıştı. Ancak okudukça, ölüme olan tutkusu netleştikçe daha fazla ilgisini çekmiş ve endişelenmeye başlamıştı.

Ross'un da ima ettiği gibi, o her zaman hareket halinde olan bir adamdı. Londra'dan Glasgow'a, oradan Manchester'a ve Hampshire'a geçerek ülkenin dört bir yanında çeşitli kuvvetler için çalışmış ve hiçbir zaman tek bir yere bağlı kalmamıştı. İstedığı zaman belirli bir kuvvet için çalışmak üzere kaydolabilirdi, ancak olay yeri hizmetlerinin özelleştirilmesinden yararlanarak serbest çalışmayı tercih etmiş, böylece çalıştığı insanlardan uzak kalmayı başarmıştı. Bunun nedeni doğal bir utangaçlık mıydı yoksa daha kasıtlı bir şey miydi?

Emilia onunla yaptığı konuşmalardan ikincisinden şüpheleniyordu. Ross insanlara uzaktan bakan biriydi, sanki onlarla gerçekten ilgilenmek yerine fotoğraf makinesinin vizöründen gözlemlenecek öznelermiş gibi. İnsanları itici bulması, bir parça insan düşmanlığı olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, o bunun neresindeydi? Neden *onunla* bu kadar ilgileniyordu?

İster onu arzulasın, ister işini tanıtmasını istesin ya da başka, öngörülemeyen bir gündemi olsun, onun

kuralın istisnası. Ross hayatı bir sanat olarak görüyordu, deneyimlenmekten ziyade yakalanacak ve korunacak bir şey. Cazibesini görebiliyordu - konularınız üzerinde uyguladığınız kontrol, genel olarak dünya - ama bu tür bir yaşam size ne yapıyordu? Tüm varlığını fotoğrafçılığa adanmıştı - bu konuda kurslar düzenliyor ve hatta gelirine gelir katmak için yerel sergilerin küratörlüğünü yapıyordu - bu da normal bir insan olma yeteneğinizi etkiliyor olmalıydı. Buna bir de işinin insanoğlunun kanlı kaydetmesini, onları ancak umutları ve hayalleri, hayatları ellerinden alındıktan sonra yakalamasını gerektirdiği gerçeğini ekleyin ve kesinlikle bir tür psikolojik veya duygusal işlev bozukluğunun reçetesini bulmuş olursunuz.

Emilia daha önce onun tehlikeli olup olamayacağını, hatta kendisine zarar vermek isteyip istemeyeceğini düşünmüştü. Daha önce bu endişeleri bir kenara itmişti ama şimdi güçlü bir şekilde aklına geliyorlardı. Herkes -gazeteciler, halk, polisin kendisi- bu suçlar için bir neden bulmaya çalışıyordu. Ama Ross bilerek ya da bilmeyerek ona bir ipucu vermiş miydi? Belki de ölümlerin sahnelenmesi önemliydi ama cesetlerin dizilişinin daha derin bir anlamı olduğu için değil. Belki de katil için önemli olan sahnelemenin *kendisiydi*, öldürme sahnelerinin 'güzelliği' başlı başına bir amaçtı. Eğer öyleyse, Ross'un kendisinin de bir şekilde işin içinde olması mümkün müydü?

Bu pek olası görünmüyordu ama yine de aklından çıkmayı reddeden bir düşünceydi. Emilia huzursuzluğunu bastırarak, hayatını cesetlerle geçirmiş bir adamın karanlık dünyasına doğru inmeye devam etti.

Adı olmayan bir yüzdü.

Helen onu grenli, siyah-beyaz CCTV görüntüsünde görür görmez, bir tanıma sarsıntısı hissetti. Soruşturmanın ana hatlarından - Nathaniel Martin ve Dean Clarke'ın hayatlarını derinlemesine araştırmaları - herhangi birinden değil, tamamen daha çevresel bir şeyden. Elinde kamera kayıtlarıyla bankadan ayrılan Helen, Charlie'yi Southampton Central'a geri götürmüş, ofisinin kapısını kapatıp panjurları indirerek yaklaşık on yıl önce çekilmiş bir dizi fotoğrafı ortaya koymuştu.

Helen, Tom Campbell'ın tavan arasında sakladığı çok sayıda fotoğrafı ilk ele geçirdiğinde, Campbell ve Scott'ın görüntülerini aramış ve ilişkilerini doğrulamaya çalışmıştı. Ama bunu yaparken bakışları başka oyunculara da takılmıştı - Aaron Slater ve Julia Winter'ın kısa süreli görüntüleri, ama daha düzenli olarak görünen diğerleri. Ve bunlardan biri - bu adam, gizemli şantajcılar - onda güçlü bir etki yaratmıştı.

Fotoğrafların bazıları ev içi çekimlerdi - Campbell ve Scott'ın daha mutlu zamanlarındaki tatlı, şapşal görüntüleri - ama çoğu dış çekimlerdi. Parkta sigara içerken, alacakaranlıkta dans ederken, güneşlenirken, yüzerken - alkol ve uyuşturucunun bol olduğu kaygısız, şen şakrak zamanların sonsuz kareleri. Şüphelileri, Helen'in onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu merak etmesine neden olacak şekilde, ev içi çekimlerde özellikle yoktu, ancak genç, alaycı ama inkar edilemez derecede çekici bir kötü yönetim efendisi olan eğlence sahnelerinde ön plandaydı. Helen onun onların kalabalığından biri, belki de üniversiteden bir öğrenci olduğunu düşünmüştü ama şimdiye kadar yaptıkları aramalardan bir şey çıkmamıştı.

'Peki ya mezuniyet fotoğrafları? Belki de geç katıldı, yoğunlaştırılmış bir kurs aldı?

Scott'ın mezuniyet fotoğrafının yanı sıra Campbell'inkine ve hatta aradaki yıllara da bakmışlardı. Diğerlerinin birçoğunu bulmuşlardı - resmi fotoğraflarda asil ve ciddi, Campbell'ın parti fotoğraflarında sırıtan ve sarhoş yüzler - ama şüpheliden hiçbir iz yoktu. Charlie, Tom Campbell'ın mezuniyet fotoğrafını çıkardı ve inceledi.

"Hayır, orada değil.

"Sen Scott'ın mezuniyet fotoğrafına bakarken ben de bir göz atayım. Helen yüzleri inceledi ama cevabı zaten biliyordu. Charlie'nin şüphelinin sivri burnu, yüksek alnı ve kalın kestane rengi bukleleriyle kendine özgü yüzünü fark etmemiş olması pek mümkün değildi. zamanında, Charlie kendi incelemesinden başını kaldırdı ve yavaşça başını salladı.

'Satıcıları olabilir mi? İkisinin de uyuşturucu kullandığını biliyoruz.

Helen temkinli bir şekilde, 'Bu mümkün,' diye cevap verdi. 'Ama grubun içine fazla gömülmüş gibi görünüyor. Birçok kez ortaya çıkıyor, içiyor, gülüyor, grupla birlikte şarkı söylüyor. Mantıklı Tom'un satıcısını bu kadar coşkuyla kucakladığını göremiyorum.

"Ayrıca Campbell kendi uyuşturucusunu üretiyor olabilir," diye cevap verdi Charlie, kendi düşünce çizgisini torpilleyerek. 'O zaman diğerlerinden birinin arkadaşı olabilir mi? Ya da bir akrabası? Kardeş? Kuzen?'

'Belki, ama orada bulunan başka biriyle benzerlik göremiyorum. Ve eğer bir arkadaşsa, kimin arkadaşı olduğunu bulmakta zorlanacağız. Hemen hemen herkesle arası iyi gibi görünüyor ve ekibin tüm grubun Facebook geçmişini incelemesi dışında...'

"O noktaya gelebilir. Charlie omuz silkti ama bu fikirden pek hoşlanmadığı belliydi. "Geç gençlik yıllarından başlayabiliriz, çünkü bu adamın daha yaşlı görüldüğünü söyleyebilirim. Lauren'dan daha yaşlı olduğu kesin ve muhtemelen Tom Campbell'dan da daha yaşlı.

'Yapabilirdik ama bence aramızdaki bağlantı üniversite yılları. Campbell ve Scott Southampton Üniversitesi'ne kaydolmadan önce birbirlerini tanımıyorlardı. Bence bu adam onlarla orada temasa geçti, yoksa neden de şantaj yapsın ki?

'Yani belki de sıradan bir adamdı ve tesadüfen bir apartman dairesini -'

"Ya da personelin bir üyesiydi.

Charlie ona baktı.

'Üniversitelerde çalışan bir sürü yaşlı dinozor var, ömür boyu iş tugayı, ama aynı zamanda genç öğretim görevlileri, doktora öğrencileri ve benzerleri de var. Genç öğrencilere çok etkileyici görünen karizmatik, olgun figürler.

Bunu söylerken bile, aralarındaki yaş farkı göz önüne alındığında Helen'a iyi geldi. 'Üniversite personelinin küçük resimlerini şu tarihe kadar çekebilir miyiz?

uzak mı?'

"Elbette," diye cevap verdi Charlie hemen. 'Southampton Üniversitesi her zaman personelini sergilemeye, referanslarını göstermeye hevesli olmuştur.

"Campbell'ın kaydolduğu 2008 kadrosuyla başlayalım.

Helen masanın etrafından dolanarak Charlie'nin omzuna doğru ilerledi. Tanıdık Southampton Üniversitesi arması ekranda belirdi ve altında sanat tarihinden zoolojiye kadar çeşitli konularda ülkenin en parlak beyinlerinden bazılarını gösteren her türlü tuhaf ve harika küçük resim fotoğrafı belirdi.

"Önce kimyayı deneyin, Campbell'ın konusu.

Charlie yüzler arasında hızlıca dolaştı ama hiç kimse öznelerine benzemiyordu.

"Tamam, o zaman coğrafyayı deneyelim. Belki de bağlantı Scott'tı.'

Charlie bir kez daha kaydıldı. Yüzler uçtu - genç bir Asyalı kadın, beyaz saçlı yakışıklı bir siyah adam, yaşlı bir kadın.

"İşte.

Charlie sesini kontrol etmeden önce neredeyse bağırıyordu. Kaydırma işlemini durdurarak resmin üzerine tıkladı ve büyüttü. Helen, Charlie'ye dönmeden önce, yüzüne zafer gülümsemesi yerleşmiş bir halde, adamın yüz hatlarına doğru eğildi. Sonunda bir bağlantı kurmuşlardı.

Daha da önemlisi, bir isimleri vardı.

"Yani şüphelimiz Caleb Morgan.

Ekipten birkaç kişi dikkatlerini büyük ekrana vermeden önce ismi karaladı. Ekranda iki görüntü vardı - bankanın güvenlik kamerası görüntüsü ve Campbell'ın 2009'da çektiği fotoğraflardan biri. İncelenmek üzere büyütüldüğünde, her ikisinin de aynı adama ait olduğuna şüphe yoktu.

Helen sözlerine şöyle devam etti: "Bournemouth Üniversitesi'ne geçmeden önce 2006 ve 2010 yılları arasında Southampton Üniversitesi'nde dört yıl boyunca ders verdi. Burada üç yıl çalıştıktan sonra yükseköğretimden ayrılarak çeşitli altıncı sınıf kolejlerinde öğretmenlik yaptı. İlginç bir şekilde, bir kız öğrencinin şikayeti üzerine son görevinden uzaklaştırıldı.

"Bu geçen seneydi," diye genişletti Charlie. "#metoo kampanyasının gerçekten başladığı sıralarda. İlk iddianın ardından, diğer altıncı sınıf kolejlerinden üç kız öğrenci daha ortaya çıktı. Şu anda hakkında cinsel saldırı ve cinsel taciz suçlarından üç tutuklama emri var ama tutuklanamadan serbest kaldı.

"Çok tipik," diye homurdandı DC Edwards. 'Ne zamandır ortalıkta yok?

"Neredeyse iki ay oldu.

McAndrew, 'Muhtemelen bu yüzden eski "dostlarını" arıyordu,' diye ekledi. 'Kimse ona iş vermiyor, polis tarafından aranıyor, muhtemelen nakit sıkıntısı çekiyor, bu yüzden Campbell'a, Scott'a gidiyor. Campbell iki kez ödeme yapıyor, Scott bir kez, sonra ikisi de çağrılarını reddediyor. Şimdi beş parasız.

"Belki de hıncını eski arkadaşlarından çıkardı," diye ekledi DC Bentham. "Belki de onları yok etmek, küçük düşürmek istedi?

"Bu bir teori," diye kabul etti Helen. "Ve ona anlatmak istediğim bir teori. Bu yüzden önceliğimiz onu buraya getirmek. Telefon görüşmelerinde ne durumdayız?"

Şimdi konuşma Osbourne'daydı.

"Telefon görüşmelerinden birkaçı şehir merkezinde yapılmış, bunlarda özellikle ilginç bir şey yok. Ana arama kümesi şehrin doğusunda Horton Heath yakınlarındaki bir bölgede yapılmış.

Bir adım öne çıkarak ekrana yöneldi. Osbourne Google Maps'i açarken Helen yerini bırakarak ekibin geri kalanına katıldı.

"Aramalar genellikle Burnett's Lane'de farklı yerlerde yapılmış. Orada fazla bir şey yok ama Southampton şehir merkezine giden bir otobüs güzergâhı var, dolayısıyla saklandığı yerden Burnett's Lane'e yürüyerek gitmiş ve belki de duyulmayacak şekilde aramaları orada yapmış olabilir.

"Peki, orada gizlenmek isteseydin nereye giderdin?" diye sordu Helen.

Söylemesi zor. Knowle Park var... ve bazı oyun alanları. Ancak her ikisi de okul çocukları ve yerel kulüpler tarafından sıkça kullanılıyor, bu nedenle ideal olmazdı.

'Metruk evler mi? Kullanılmayan binalar?'

'Bildiğimiz kadarıyla değil, temelde tarlalar ve kır yolları. Çok az sayıda konut var ve sanayi sitesi yok.

"Ormanlar mı? Bataklıklar? Belirgin bir şey var mı? Osbourne yine başını salladı.

"Her şey oldukça pastoral gerçekten.

Bir an için odayı sinirli bir sessizlik kapladı. Sonra yeni bir ses konuştu:

"Gidebileceği tek bir yer var. Google Haritalar'da olmayan bir yer..'

Odadakiler dönüp Joseph Hudson'a baktı.

Hudson ekrana doğru ilerleyerek, "Birkaç yerel halk burayı biliyor olabilir, ama resmi olarak tanınmıyor, bu yüzden görünmez," diye devam etti. "Burası bir gezgin kampı - Burnett's Lane'den yaklaşık bir mil kadar uzakta.

Hudson şimdi ekranı Google Earth'e çevirmiş ve hızlı bir zıplamayla geniş bir arazinin ortasındaki şekil yığınınına bakıyordu.

Yeşil. Görüntüler yavaş yavaş netleşmeye başladı. Önce bir tarlanın sınırları, sonra dağınık karavanlar, sonra da alanda hareket eden küçük insanlar.

"Bunca yıldır burada yaşıyorum ve bunu nasıl duymadım? Osbourne sordu.

'Çünkü onlar böyle seviyor. Gözlerden uzak, alışılmışın dışında bir yer ve orada yaşayan kadın ve erkekler yabancıların ilgisinden pek hoşlanmıyor.

Ekipten birkaç kişi, yeni gelen birinin yerel gezgin siteleri hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebildiğini merak ederek gözlerini dikmiş bakıyordu ama Hudson onları görmezden gelerek Helen'a döndü.

"Eğer yeryüzünden kaybolmak , oraya giderdim.

Toprak yol boyunca zıpladılar, araba sarsılıp savrulurken başları tavana sürtündü. Bu kez direksiyonda Helen vardı, Hudson yolcu koltuğunda sessizce oturuyor, arabayı bir amaç ve hızla sürüyordu. Gece çöküyordu ve karanlık onları yutmadan önce Morgan'ı gözaltına almaya kararlıydı.

Sirenler susmuş ve mavi ışıklar sönmüş bir halde sessizce ilerliyorlardı. Pistte hızla ilerlerken toz bulutu kaldırıyorlardı ama Helen hızın günü kazanacağına dair kumar oynuyordu. Toplam beş araç vardı ve Morgan'ın tepki vermesine fırsat kalmadan bölgeyi kuşatabilirlerse, adamlarını yakalamış olacaklardı.

"Buraya daha önce gelmiş miydiniz?"

"Hayır. Sadece kulaktan kulağa duydum. Seyahat eden toplulukta hala arkadaşlarım var, yani.."

"Buna çok sevindim.

'Bu arada, oraya gittiğimizde konuşmayı benim yapmama izin verirseniz daha iyi olabilir. Bu şekilde daha hızlı sonuç alırız.

"Sorun değil. Üstün bilginize boyun eğmekten mutluluk duyarım'.

Hudson ona baktı ama bir şey söylemedi. Helen onun eski ışıltısının biraz olsun geri geldiğini görmekten memnundu. Belki de geçmişteki beceriksizlikleri geride kalmıştı.

Dikkatini tekrar yola veren Helen, kampın görünmeye başladığını fark etti. Kampı göreceği için ne kadar heyecanlansa da, yine de onu şaşırtan bir gerginlik hissetti.

"Telsizle haber verseniz iyi olur," dedi hemen. "Biz buradayız.

Birkaç dakika sonra arabalar kükreyerek kampa girdi. Charlie'nin ve McAndrew'un arabaları girişin yanında dururken iki tanesi arkaya doğru kaçış yollarını kesmek için kampın çevresinden dolanarak ayrıldı. Helen kendi arabasını karavanlara birkaç metre kala durdurdu ve Hudson'la birlikte hızla dışarı çıktılar. Şimdi

Mavi ışık çatıdaydı ve siren birkaç kez kısa süreli geldiklerini duyurdu.

Etkisi hemen görüldü, bir grup adam cisimleşirken bile bir grup çocuk ve genç eriyip gitti. Doğrudan onlara doğru geliyorlardı ve şüpheli, hatta düşmanca görünüyorlardı. Normalde Helen onlarla yüzleşirdi ama bu sefer Hudson'ın onlara tek başına yaklaşmasına izin vererek geri çekildi. Bu onun dünyasıydı, onun değil.

Kelimeleri seçemiyordu ama konuşmalar hararetliydi. Hudson yolcuları rahatlatmaya çalışıyordu, Morgan'ın bir fotoğrafını göstererek, sanki dikkatlerinin hedefinin kendileri değil de Morgan olduğunu belirtmek ister gibiydi. İlk başta, Hudson'ın söyleyeceği herhangi bir şey sağır kulaklara düşecekmiş gibi ilgisiz görünüyorlardı, ama genç DS ısrar etti ve sonunda içlerinden biri omuz silkerek sitenin çevresindeki bir karavanı işaret etti.

Hudson dönüp Helen'e başıyla işaret etti, o da hemen oraya koştu. Bir grup adam, kirlenme korkusuyla hemen geri çekildi.

'Son altı haftadır burada saklanıyordu. Sondan üçüncü karavan.'

Çoktan harekete geçmişlerdi. Onlar yürürken Helen telsizini aldı ve diğerlerini de onlara katılmaya çağırdı. Ekip cevap verdi. Karavan sıralarının arasından çıktıklarını ve harap konutun etrafında boğucu bir çember oluşturduklarını görebiliyordu.

Bir dakika içinde Hudson'la birlikte Morgan'ın sürgü deliğinin dışındaydılar. Kirli ve hasarlıydı, çatısında da bir delik vardı. ötesinde pek bir şey görmek zordu - pencereleri kaplayan lekeli çarşafklar içeriyi görünmez kılıyordu.

Helen copunu kemerinden çıkarırken, 'Kahramanlık yok,' dedi. 'Bu adamın sorgulanmaya uygun bir durumda olmasını istiyorum.'

Başını sallayan Hudson da aynı şeyi yaptı. Helen üçten geriye doğru saydı, sonra öne doğru adım atarak botunu kapıya fırlattı. Kilit hemen patladı ve kapı uçarak açıldı. Helen tereddüt etmeden aceleyle kapıdan içeri girdi. Hudson arkasındaydı ama onun hızına şaşırmıştı, bu yüzden Helen karavana tek başına girdi, hevesle

Şüphelileri için karanlığı tarıyordu. Başına doğru bir şeyin uçtuğunu hissedince eğildi, ancak bunun rüzgârda sallanan çıplak bir ampul olduğunu gördü. Kalbi küt küt atarken, Morgan'ın kendisine doğru yükseldiğini görmeyi umarak karavanın ana gövdesine doğru döndü.

Ama içerisi boştu. Şüphelilerinden hiçbir iz yoktu, birkaç kişisel eşya ve lavaboda sadece birkaç boş konserve kutusu vardı. Aslında karavanda ilgi çekici hiçbir şey yoktu.

... Tom Campbell ve Lauren Scott'ın vahşi cinayetlerini duyuran, kesilmiş ve kirli Formika masanın üzerine özenle yerleştirilmiş bir dizi gazete manşeti dışında.

Parlayan çadır karanlığın ortasında bir fener gibiydi.

Gece kamp alanının üzerine çökmüştü ve dağınık çadırlar birbirinden izole ve bağlantısız görünüyordu. Daha önce bu ücra alana gelme cesaretini gösteren az sayıdaki kampçı arasında birkaç görüşme olmuştu ama şimdi herkes yıldızların altında bir gecenin tadını çıkarmak için geri çekilmişti.

Cırcır böcekleri ve ara sıra duyulan kuş sesleri dışında karanlık kampta sessizlik hakimdi. Gölgelerden etrafı izleyen Caleb Morgan kıpırdamadan durmuş, manzarayı seyrediyordu. Çok huzurlu, çok durgundu. Orada bulunanlardan çok azı aralarında bir kötülük olduğunu tahmin edebilirdi.

Gün batımından kısa bir süre önce karavanını terk etmiş, ormana doğru ilerlerken arka yolları kullanmıştı. İyi hazırlanmıştı ama yine de direksiyonu kavrarken nabızı hızla atıyordu. Ara sıra dikiz aynasına bakıyordu ama aslında onu rahatsız edecek hiçbir şey yoktu. Bu gece her şey kontrol altındaydı.

Kamp alanına yaklaştığında, aracını sık yaprakların arkasına gizlemeye özen göstererek ormanın kenarına park etmişti. Daha sonra teçhizatını çıkararak yaya olarak yoluna devam etmiş ve hazırlıklarını yapmak için tam zamanında kamp alanına ulaşmıştı. Bir saat sonra güneş batmıştı ama o kampın kenarındaki gölgelerin arasına gizlenip pozisyonunu almadan önce değil.

Ateşlerin söndürülmesini, ışıkların söndürülmesini, çadırların fermuarlarının çekilmesini memnuniyetle izlemişti. Sahne artık kurulmuştu ve her geçen saniye heyecanı daha da artıyordu. Silahını dikkatle parmakladı, kullanmak için can atıyordu ama kendini dizginledi. Çok erken gitmek, kendini ele vermek gibi bir durum söz konusu değildi. Bu gecenin parolası dikkatti.

Dikkatini bir kez daha çadıra çevirerek önündeki manzaraya gülümsedi. Işıklandırılmış çadır, kapkara gökyüzünün çerçevelediği güzel, hatta belli belirsiz büyüğü görünüyordu. Bir fener çadırı aydınlatıyordu.

İçeride, alevin gölgeler saçtığını görebiliyordu ama açıkça sönmeye başlamıştı. Yakında tamamen sönecek ve karanlık hüküm sürecekti.

O zamana kadar olduğu yerde kalacak, artan heyecanını bastıracak ve saldıracığı anı bekleyecekti.

Parmakları toprakta sürünerek ilerledi ve sonunda sert bir şeyin üzerine kondu.

Karavanda yaptıkları ilk aramada pek bir şey bulamamışlardı - dolaplar bomboştu, gardırop kullanılmamıştı, bozuk buzdolabı bile boştu. Ancak koltukları kaldırmaya ve eşyaları sökmeye başladıklarında Helen köşedeki yataklı ranzanın altında gizlenen bir şey fark etti.

Dizlerinin üzerine çökerek bir çift eldiven giydi ve karanlık şekle doğru el yordamıyla ilerledi. Şimdi tutmuştu ve dikkatlice kendisine doğru kaydırdı, ranzanın altından bir çanta çıktı. Gazete kupürleri çoktan poşetlenmiş ve çıkarılmıştı, bu yüzden Helen çantayı masanın üzerine kaldırdı ve fermuarını açtı. Karşısında ona bakan bir yüz buldu.

Kısa bir nefes alış verişten sonra Helen bir maskeye baktığını fark etti. Helen çantanın ağzını açarak maskeyi çıkardı ve fener ışığına tuttu. Meşale ışını metalik, fermuarlı ağzın üzerinde dans ederken bile pürüzsüz deri yüzey parlıyordu. Bu bir BDSM zımbasıydı - klasik gimp maskesinin bir dönüşüydü - ama bu gece garip bir şekilde uğursuz görünüyordu.

Yüzünü buruşturan McAndrew'a uzattı ve çantanın içindekileri incelemeye devam etti. Birkaç gazete, yırtık pırtık giysiler ve bunların altında bir dizüstü bilgisayar ve bir telefon daha vardı. Meraklanan Helen bunları masanın üzerine koyup açtı ve sandalye olarak kullanmak üzere ters çevrilmiş bir sandığı kenara çekti. Kendini oturarak telefona baktı. Duvar kağıdı donuk bir griydi ve dört haneli bir şifre istiyordu, bu yüzden dikkatini dizüstü bilgisayara verdi. Dijital ekibin telefonu kırması için daha sonra yeterince zaman olacaktı.

Bilgisayar daha verimli oldu. O da bir şifre istiyordu, ama ekranı çevreleyen metal çerçevenin üzerinde bir kelime vardı

izildi: Pompey75. Helen bu tür Şeyleri daha önce de görmüştü, pazar tezghlerinde ve yol kenarlarında satılan alıntı bilgisayarlar, önceki sahibinin Őifresiyle birlikte kolaylık sağlıyordu. Őifreye bakılırsa bu bilgisayar muhtemelen Portsmouth'tan gelmişti ve Helen yazarak bilgisayarın kilidini açtığında hiç Şaşırmadı, masaüstü onun için mecburen açıldı.

Ekranın alt kısmında çok az dosya ve sadece standart uygulamalar vardı ama Helen'in bakışları sağ st köşeye kaydı. Dizüstü bilgisayar kendi kendine hareket etmişti ve Şimdi masanın üzerindeki iPhone'la bağlantı kuruyordu, iPhone 4G sinyalinin kullanıyordu. O halde Morgan dış dünyaya bu Şekilde bağlanıyordu.

Helen onun internet geçmiŐine baktı. Fazla bir Şey beklemiyordu ama karşısına çıkan ahlaksızlık hazinesi onu bile Şaşırtmıştı. Birkaç haber sitesi dışında tüm web siteleri pornografikti. Çeteler, tecavüz simülasyonları, ergenlik öncesi çocuklar ve her türlü Şiddet ve zorlama. Kliplerdeki kadın ve kızların çoğu gerçekten ya da sahte bir Şekilde korkmuş görünüyordu ve başkalarının korku ve acılarından tahrik olan insanlar için tasarlandıkları açıktı.

Helen ayağa kalkarak Hudson'a bir göz atmasını işaret etti ve kapıdan geçerek alana geri döndü. Karavanların sırasına ve seyredenlerin meraklı yüzlerine bakarken, zihni yavaşça keŐifleri üzerinde döndü. Morgan haraç alıyordu, muhtemelen Şantaj yapıyordu, ama başka neyle ėraŐıyorlardı? Cinsel saldırı ve tacizle suçlanmıŐtı ama Morgan Helen'in daha önce karşılaştığı sıradan tecavzlerden daha fazlası mıydı? İlk bakıŐta, tahakküm ve iŐkenceye ilgi duyan bir cinsel sadist gibi görünüyordu, ama fantezilerini ne kadar ileri götürmüştü? Artık tehlikeli bir Şekilde kontrolden çıkmıŐ mıydı? Kendisini engelleyenleri avlıyor, onların acı ve sıkıntılarından zevk mi alıyordu?

Geceye bakan Helen, Morgan'ın Şu anda nerede olduğunu merak ediyordu. Artık ormanda sadece bir avuç kararlı tatilci dolaşıyordu, çoğunluk uzak durmaları için yapılan uyarılara kulak vermişti ama yine de bu durum Helen'i tedirgin ediyordu. Morgan bu gece tesadüfen mi gitmişti yoksa yokluğunun daha kötü bir nedeni mi vardı? Scott ve Campbell gönderilmişti ve başka bir numara yoktu.

Düzenli olarak aranmış ama ortada olmadığı gerçeği değişmemiş. Tıpkı arbalet ve olay yerindeki tanıkların söylediğine göre kullandığı hırpalanmış Jeep Cherokee gibi. Bu da Helen'i meraklandırdı - bu gece tekrar saldıracak olması mümkün müydü?

Ve eğer öyleyse, ateş hattında kim olacak?

'Üzgünüm ama onun hakkında konuşmak istemiyorum. O adamın adını bir daha asla anmak istemiyorum.

'Bunu takdir ediyorum,' Charlie nazikçe onu yatıştırmaya çalıştı, 'ama Caleb Morgan ile konuşmamız hayati önem taşıyor ve bize onun hakkında söyleyebileceğiniz her şey -'

'Bunu daha önce de yaptım. Beş, altı, yedi kez,' diye cevap verdi Alice Walker öfkeyle. 'Ve bu beni nereye getirdi? Henüz yakalanmadı. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikriniz yok, değil mi?

Genç kadın ağlıyordu, korkusu sıkıntısına karışıyordu. Charlie onu teselli etmek istedi, ama bunu yapamadan hatta sert bir erkek sesi duyuldu.

Bu Alice'in babası. Söyleyeceği şeyi söyledi, onu yeterince üzdünüz. Biraz ilerleme *kaydedinceye* kadar tekrar arama zahmetine girme.

Charlie cevap vermek üzereydi ama adam telefonu kapatarak Charlie'nin sözünü kesti. Charlie uzun ve yüksek sesle iç çekti. Helen ve Hudson'ı gezginlerin yerinde araştırmalarına devam etmeleri için bıraktıktan sonra, o ve birkaç kişi daha Caleb Morgan'la ilgili araştırmalarını sürdürmek üzere Southampton Merkezine dönmüşlerdi - kişisel geçmişi, aile geçmişi, geçmişteki kabahatleri. Ancak çok az ilerleme kaydetmişlerdi; Morgan'ı suçlayanlar ya polise karşı geri dönülmez bir düşmanlık besliyor ya da yaşadıklarını yeniden anlatmak istemiyorlardı. Gerçekte, kamp alanına yapılan baskının başarısız olması ve Morgan'ın alışkanlıkları ya da nerede olduğuna dair somut bir bilgi olmaması nedeniyle daha fazla ilerleme kaydedememişlerdi.

"Geç saate kadar çalışıyor musun?"

Charlie irkilerek sıçradı, sonra dönüp Başkomiser Simmons'ın yaklaştığını gördü. Şaşırmıştı, istasyon şefi nadiren olay odasına adım atar, başkalarının ona gelmesini tercih ederdi. Charlie ilk başta bunun bir ilgisizlik göstergesi olup olmadığını merak etmişti ama şimdi fark etti ki ters gerçek - Simmons

soruşturmalarıyla son derece ilgiliydi ama ekibin işine devam etmesine güveniyordu. Bu önceki istasyon şeflerinden çok farklıydı ve Charlie bu değişiklikten memnundu.

"Deniyorum. Hızlı bir yere varamıyoruz."

Simmons, 'Ben öyle demezdim,' diyerek onu rahatlattı. 'Morgan'ın sürgü deliğini artık biliyoruz. Belki zamanında döner, bu durumda onu bekliyor olacağız. Dönmezse, bilgilerini yarın basına açıklayacağız. O zaman saklanması çok daha zor olacak.

"Umalım da öyle olsun.

Hiç şüphem yok. Neden eve gidip ayağını dinlendirmiyorsun? Geç oluyor.'

'Belki yirmi dakika daha...' ' edin, DS

Brooks. Yorgun görünüyorsunuz.'

Charlie onaylarcasına gülümsedi ama kalbi sıkıştı. Kendini daha az bitkin göstermek için makyajını tazelemişti ama belli ki başarılı olamamıştı.

'Belki de öyle yaparım,' diye kabul etti, ama gitmek için bir hamle yapmadı. "Her şey mi? Son zamanlarda biraz keyifsiz görünüyorsun.

Charlie şimdi sadece utandığını hissetti. Daha önce hiçbir kıdemli subay onun iyiliği için bu kadar endişelenmemişti.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi, olabildiğince parlak bir şekilde.

Simmons başını salladı, ama yapmadı bak tamamen ikna olmuştu. Ve bir şekilde onun sıcak, endişeli ifadesi daha fazlasını talep ediyordu.

"Eşim ve ben biraz zor bir dönemden geçiyoruz..." "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bu işte alışılmadık bir durum değil. Biliyorum.'

'Her şey girecek, eminim. Sadece konuşmak için biraz zamana ihtiyacımız var ama Jessie yardımcı olmuyor.

"Küçük kızın mı?

"Uyuyamıyor. Gece terörü.' "Anlıyorum.

Ses tonu, sanki bunları o da yaşamış gibi bilgili idi.

"Bunun nedenini anlamaya çalıştık, bunlara neyin sebep olduğunu görmeye çalıştık ama... bu bir gizem. Ve inanın bana, iyi bir gece uykusuna ihtiyacımız var.

"Ona şarkı söylemeyi denedin mi?

Charlie bu yanıt karşısında o kadar şaşırdı ki yanlış duyduğunu sandı.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diye devam etti Simmons, "ama en büyük çocuğumda işe .

"Doğru...

"Yaklaşık dört hafta boyunca gece terörü yaşadı. DI'ye yeni terfi ettiğim zamanlardı ve evimizde işler biraz sıkıntılıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse aklımı kaçırarak kadar stresliydim, sonra birisi yatmadan önce bir şarkı söylememi önerdi ve aniden durdular.

Charlie şaşırdı ama aynı zamanda ilgilendi.

"Ve geceleri onlara şarkı söylemek bir çocuk için gerçekten bu kadar fark yaratabilir mi?

"Elbette, ama önemli olan çocuk için yarattığı fark değil, *anne* için yarattığı farktır.

Charlie ona ters ters baktı.

'Ama, her neyse, seni tutuyorum. Ben şimdi eve gidiyorum, sen de gitmelisin.

Bununla birlikte Simmons gitti. Charlie onun gidişini izledi, hâlâ tavsiyesini anlamaya çalışıyordu. Sanki Charlie'nin mutsuzluğunun nedenini bir şekilde biliyormuş gibi cömertçe ama kararlı bir şekilde vermişti. Her türlü yardıma açığız ama yine de Simmons'ın sözleri onu sinirlendirmişti. Başından beri sorunun Jessie'de olduğunu, onu endişelendiren bir şey olduğunu düşünmüştü ama şimdi başka bir olasılık ortaya çıkmıştı. Charlie, Sanderson'ın ölümünden beri endişeli, suçluluk duygusu içinde, hatta paranoyaktı ve bu ruh hali evdeki havayı kesinlikle etkilemişti. Bunun temel nedeninin kendisi olması mümkün müydü? Jessie onun kaygılarının farkına varmış olabilir miydi?

Başından beri sorun o muydu?

Helen yedinci kata, panjurların arkasından sızan loş ışığa doğru bir göz attı. Charlie'nin hâlâ yukarıda olduğundan emindi - Helen'e ilerlemeleriyle ilgili bir güncelleme e-postası göndermişti - ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için yukarı çıkıp onunla konuşmak istiyordu. Ama bu gece Helen Southampton Central'dan uzaklaşmak, kendine biraz zaman ve düşünecek alan tanımak istiyordu, bu yüzden binadan bisikletine bindi.

Hudson havuz arabasını iade etmeyi teklif etmişti, bu yüzden Helen onun cömertliğinden faydalandı ve kaskını bisikletinden çıkarıp taktı. Etrafındaki sesler hemen azaldı, hatta dünyaya bakışı renklendi ve yumuşadı. Gerçek dünyadan bu kadar uzakta olmanın onu bu kadar sakinleştirmesi gerçekten tuhaf ve belki de endişe vericiydi. Standı kapatarak motoru ve kükreyerek bisiklet parkından uzaklaştı, hayal kırıklığı yaşadığı yerden uzaklaştı.

Morgan dışarıda bir yerlerdeydi ama onlardan kaçmaya devam ediyordu. Helen anahtarın o olduğundan emindi - Campbell ve Scott'ı birbirine bağlayan tek kişi, onlara zarar vermek için nedeni olan tek kişi, bu enfes işkence biçimini hayal edecek hayal gücü ve ahlaksızlıktan bahsetmeye bile gerek yok. Ama neredeydi? Morgan aslen Macclesfield'lıydı ama hâlâ orada yaşayan ailesiyle çok az teması gibiydi. Yerelde çok az arkadaşı vardı ve hiçbiri seks zararlısı olarak ortaya çıktığından beri ona destek olmamıştı. Ve gezginler sitesindeki dibe vurmuş varlığı, diğer seçeneklerinin tükendiğini, yalnız ve mütevazı bir şekilde yaşadığını, son kullanma tarihi geçmiş konserve kutuları satın alarak kalan parayla geçindiğini kuvvetle düşündürüyordu. Adamın kamp alanına dönmesini içtenlikle umuyordu - McAndrew, Bentham ve bazı üniformalı polisler orada, komşu bir karavanda gizlenmişlerdi - ama dönmezse, onların varlığını fark edip kaçarsa, o zaman ne olacaktı? Bir APB ve basın açıklaması onu ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir.

ama yere inerse, tek seçenekleri telefon sinyali aracılığıyla önceki hareketlerini sorgulamak ve sık sık gitmeyi sevdiği başka yerler olup olmadığını görmek olacaktı. Ama bu karanlıkta bir atıştı ve Helen bunu biliyordu.

Bir Şey fark ettiğinde hâlâ bu düşünceler içindeydi. Yine evre yolundaydı, her zamanki eve dönüş rotasını izliyordu ve bir kez daha aynalarında tek başına bir motorcu belirmiş, ona doğru geliyordu.

Hızını düşürerek takipçisini inceledi ve onun Hudson *olduğundan* emin oldu. Adamın yanağına hayretle baktı, inatçı takibi ve çekingenliği karşısında sinirlensin mi yoksa etkilensin mi . Her iki durumda da, işlerin tamamen kendi istediği gibi gitmesine izin vermeyecekti.

Hızını daha da düşürerek adamın yaklaşmasına izin verdi. Sonra aniden gazı geri çekti ve kükreyerek Hudson'dan uzaklaştı. Hudson tepki verdi ama Helen bir adım öndeydi ve takipisinden hızla uzaklaşıyordu.

Artık düz bir yarıştı. Gece geç saatti ve evre yolu boş ve davetkârdı. Hudson'ın motosikleti Helen'inkinden daha güçlüydü ama o daha deneyimli bir srcyd ve yolun her tmseğini biliyordu. Virajları sert ve alçaktan alıyor, ara sıra kükreyerek kamyonların yanından geçiyor, sanki orada değillermiş gibi yanlarından hızla geçiyordu. Dışarıda trafik devriyeleri olsaydı, yapması gereken bazı açıklamalar olurdu, ama bu gece umurunda değildi, hızın ve kovalamacanın heyecanının tadını çıkarıyordu.

Yarış artık bir kedi fare oyununa dönüşmüştü. Hudson ona yaklaşıyor, bazen yirmi metre yakınına kadar geliyor, sonra Helen arayı bir kez daha açıyordu. Hudson tekrar güçlü bir Şekilde geri geliyordu, bu noktada Helen hile yapıyor, ve Hudson hızını düşürdükten sonra tekrar kükreyerek uzaklaşmadan önce geri dnecekmiş gibi davranıyordu. Dellonun tadını çıkararak, birbirleriyle oynayarak, iki sürücü kendi elementlerinde, yanlarından hızla geçen araçların dağılmasıyla tamamen kısıtlanmadan devam ettiler.

Ancak sonunda Helen onun acısına son vermeye karar verdi. Hudson iyi bir mücadele vermişti ama onu yakalamayı başaramamıştı. Büyük bir alicenaplıkla bisikletini bir rampaya yönlendirdi ve kovalamacayı

sona erdi. Yanına yanaşan Hudson kaskını çıkardı ve ona mutlu, hatta çocuksu bir şekilde gülümsedi. Helen bir an ona baktı, sonra vizrn kaldırdı ve gözleri buluştu.

"Eğer bunu yapacaksak, benim yntemimle yapacağız," dedi kararlı bir şekilde. "Peki.

"Bu konuda kimseyle konuşmuyoruz ve durma zamanı geldiğinde .

"Anlaşıldı.

"Güzel. Beni takip edin.'

Vizrn indirip kükreyerek uzaklaştı. Hudson da aynısını yaptı ve ikisi birlikte gecenin karanlığına karışarak doğrudan onun dairesine yöneldiler.

Köhne bina bir mezar kadar sessizdi. Emilia'ya kapıyı açan kız belli ki bu kadar erken bir saatte bir ziyaretçinin gelmesine şaşırılmıştı ve neredeyse tek heceliydi, Emilia'nın sorularına dikkat çekici bir nezaket ya da ilgi eksikliğiyle cevap veriyordu. Belli ki sabah insanı değildi.

"Her şey internette.

"Aradığım bilgi bu değil," diye karşı çıktı Emilia.

"Eğer bir kursa katılmakla ilgileniyorsanız," dedi kız. 'www'ye gitmelisin -'

'Aslında ben bir gazeteciyim. Adım Emilia Garanita - New Forest Katili hakkındaki makalelerimi okumuş olabilirsiniz.

Bu onu susturdu, bu da Emilia'yı memnun etti. Dün gece geç saatlerde Graham Ross'la ilgili internet araştırmasını tamamladıktan sonra, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte fotoğrafçılık okuluna doğru yola çıkmıştı. Okul, o ve meslektaşlarının fotoğrafçılık dersleri verdiği küçük atölyeler topluluğu için belki de oldukça büyük bir unvandı ama el ilanlarında kulağa daha hoş geliyordu. Şimdi daha şık bir alana taşınmış olan eski bir spor salonunda yer alıyordu ve yerel fotoğrafçılar veya Hampshire eğilimli sanat eserleri için sergiler için bir alan içeriyordu.

"Senden istediğim şey," diye devam etti, şimdi biraz korkmuş görünen gence başını sallayarak, "basit bir bilgi. Bu adam' - Tom Campbell'ın adının yazılı olduğu bir kâğıdı uzattı - 'Graham Ross tarafından verilen bir kursa hiç katıldı mı?

Kız tereddüt etti.

"Yapmalı mıyım emin değilim. Yani, söylediğiniz kişi olduğunuza dair sadece sizin sözünüze sahibim.

"İşte kartım. Emilia kartı uzattı. 'Ve içinde senin için yirmi sterlin var, eğer acele edersen.

Bu genç kızın kararını vermiş gibiydi, sadece birkaç dakika sürecektir bir görev için bedava içki gecesi kaçırılmayacak bir fırsattı. O

koşarak uzaklaştı ve Emilia'yı buraya gelmenin bilgeliliğini düşünmeye bıraktı. Biraz uçuk bir haberdirdi ama Ross ile New Forest Katili'nin bilinen kurbanları arasındaki olası bağlantıları araştırırken aklına gelen tek şey fotoğrafçılık olmuştu. Campbell bu konuda deliydi - gerçekten de gazete kız arkadaşının çektiği çok sayıda fotoğrafı ve daha da kötüsü, New Forest'ın kendisinin çektiği birkaç fotoğrafı yayınlamıştı. Araştırmalarından Campbell'ın yerel olarak fotoğrafçılık üzerine kurslar verdiğini biliyordu ve masasında oturup bağlantıların Venn şemasına baktığında, bu bağlantı potansiyel olarak uygulanabilir görünüyordu. Ancak şimdi şüpheleri vardı ve birden sabah trafiğiyle sebepsiz yere mücadele ettiğinden korkmaya başlamıştı.

Endişesini yatıştırmak için sergi alanına adım attı. Burası da terk edilmişti, sessiz alanı dolduran sessiz bir huşu vardı. Emilia etrafındaki görüntüleri özümseyerek serginin içinde yürüdü.

Fotoğraflar suç temalı gibi görünüyordu, Ross'un seçtiği meslek göz önüne alındığında belki de şaşırtıcı değildi. Bu özel serginin adı 'Suç ve Ceza'ydı - Emilia'nın anlayabildiği kadarıyla tüm portreler hüküm giymiş suçlulara aitti ve altlarında hayatlarının ve devletten aldıkları cezanın kısa bir özetini sunan küçük işaretleme vardı. Birkaçını okudu - suçluları ne eleştiriyor ne de lanetliyor gibi görünüyordular, izleyicilerin özneler hakkında kendi kararlarını vermelerine izin veriyorlardı.

Yüzlerin oluşturduğu çizgide yürümeye devam etti. Bazıları düpedüz yanlış insanlar gibi görünüyordu, kaçınmak için caddeyi geçebileceğiniz insanlar. Diğerleri daha savunmasız, hatta ağlamaklı görünüyordu, özellikle de kadınlar ve Emilia kendini onlara doğru yönelirken buldu. Kendi çocukluğundan, insanların kendilerinden daha zayıf gördüklerini nasıl rutin bir şekilde istismar ettiklerini ve sömürdüklerini biliyordu.

İnsan kaçakçılığından hüküm giymiş Afrikalı bir kadın, ağır saldırı suçundan hüküm giymiş bir İngiliz genç, hatta birden fazla dolandırıcılık suçundan hüküm giymiş bir emekli bile vardı. Bazıları komik, bazıları ise trajikti - yüzlerinde morluklar ve gözlerinin hemen arkasında travma olan kadınlar. Hikâyelerin, yüzlerin üzerinden akıp gitmesine izin vererek devam etti, ta ki aniden durana kadar.

Önce biraz kafası karıştı, sonra omurgasından aşağı bir ürperti yayıldığını hissetti. Çünkü ona bakan, daha genç, daha naif ama garip bir şekilde meydan okuyan yüz Lauren Scott'ın yüzüydü.

Helen ona baktı ve sabah güneşinin yüzüne vurmasını izledi. Birkaç dakikadır burada yatıyor, kısa bir huzur anının tadını çıkarıyor, birlikte geçirdikleri geceyi tekrarlıyordu. Ama şimdi Hudson kıpırdanmaya başlamıştı, güneşin sıcaklığı etkisini gösteriyordu, yani Helen yakında yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Normalde böyle bir durumdan kaçıp giderdi ama bugün kendini garip bir şekilde rahat hissediyordu. Daireye döndüklerinde sohbetleri çok az olmuştu ama sevişmeleri rahat ve tutkulu geçmiş, ancak geç saatlerde sona ermişti. Helen kısa bir süre sonra Joseph'in kolunu omuzlarına atarak uykuya dalmış ve sekizden hemen önce uyandığında kendini tuhaf bir şekilde yenilenmiş hissetmişti.

Dün geceki çabalarını telafi etmek için ekibe geç bir başlangıç vermişti, bu yüzden saat dokuzu henüz geçmiş olmasına rağmen burada görevden kaçma yoktu. Birazdan harekete geçmesi gerektiğini biliyordu ama aniden, şaşırtıcı ama hoş bir karşılaşmadan son bir zevk almaya kararlı olduğunu hissetti.

Hudson yarı uykusunda bir şeyler mırıldanarak kıpırdandı, sonra diğer tarafına dönerek yorgani üzerine çekti. Muhtemelen nerede olduğunu unutmuş, kendini kendi yatağında hayal etmişti, bu da *burada* olmasının ne kadar tuhaf olduğunun altını çiziyordu. Bu daire her zaman Helen'in sıkıntılı zamanlarında - yaralanmalarından sonra iyileşirken, dünyadan saklanması gerektiğinde, yalnızlık hissini en şiddetli olduğu Noel Günü'nde - inzivaya çekildiği yer olmuştu ve yalnız yaşadığı bir yerdi.

Southampton Central'daki ofisi kasıtlı olarak bomboştu; şimdiye kadarki yaşamına dair ne varsa buradaydı. Çocukken okuduğu kitaplar, Marianne'in hala sahip olduğu birkaç fotoğrafı, Grace'in takıları.

Simmons ona on sekizinci yaşı gününde ilk polis üniformasını almıştı, ütülenmişti ve gardıropta asılıydı. Daha önce başkaları bu sığınağa girmeye çalışmış ve geri püskürtülmüşlerdi ama Joseph onu içeri davet etmişti ve bundan pişmanlık duymuyordu. İkisi de heyecan, şefkat, rahatlık ve teselli ararken, yataktayken rütbe, kıdem, hatta karakterlerindeki farklılık bile pencereden dışarı çıktı. Ve Helen'i şimdi arkadaşına bakarken etkileyen şey, onun burada olmasının ne kadar tuhaf olduğu değil, ne kadar doğal hissettirdiğiydi.

Telefonu ötmeye başladığında hâlâ bu garip anormalliği düşünüyordu. Helen nadiren alarm kurmadan uyurdu - onun tenekemsi, armonik sesine alışkındı - yine de bugün ona lanet okudu. Bu gerçek hayata, soruşturmaya, endişeye, kaygılara, korkuya ve ölüme dönüş anlamına geliyordu. Alarmı kapatarak yataktan çıktı ve kendini harekete hazırladı.

Bugün de diğer günler gibi bir gündü ama yine de farklı hissettiriyordu. Helen hafifçe duşa doğru yürürken, kendisine bahşedilen kısa mutluluk dilimi için sessiz bir dua etti. Belki de o kadar da umutsuz bir vaka *değildi*.

Jacquetta cesur olmak, acısını *kabullenmek* için elinden geleni yapıyordu ama sıkıntısı açıkça görülüyordu. Gözlerinin altındaki halkalar, sertçe ısırılmış tırnakları, nikotin lekeli parmakları gibi bir düzine küçük işareten anlaşılıyordu. Charlie görüşmeye biraz üzgün gelmişti - cinsel saldırı davaları her zaman yorucu olmuştur ve bu görüşmeden tam olarak ne kazanacaklarından emin değildi - ama şimdi kendinden tamamen utanıyordu. Bu kadının yaşadığı şey korkunçtu ve Charlie'nin toplayabileceği tüm şefkati, ilgiyi ve sempatiyi hak ediyordu. Kendi sorunları Jacquetta'nınkilerin yanında hiçbir şeydi.

"Başlarda çok çekiciydi. Hatta ilham vericiydi. Onun gibi bir öğretmenle hiç tanışmamıştım.

Jacquetta, dün gece telefonla aradığı Charlie'nin konuşma talebini başlangıçta reddetmişti. Ama bu sabah Charlie özür dileyen bir mesaj almıştı, belli ki vicdanı onu daha iyi anlıyordu ve şimdi Jacquetta'nın yolunun üstündeki bir kafede bir araya gelmişlerdi. Evden fazla uzaklaşmak istemiyordu ve hikâyesinin özünü dinleyen Charlie bunun nedenini anlayabiliyordu.

"Sana öğrettiğinde kaç yaşındaydın?

On dokuz yaşındaydım. A seviyelerimi tekrarlıyordum ve o gerçek bir fark yarattı. İlk seferinde coğrafyadan D almıştım ama o yıl A alacağımı tahmin ediyordum.

"Peki onu farklı kılan neydi?

"Şaşırtıcı, zeki ve komik biriydi. Bir öğretmenden çok bir arkadaş gibiydi. Bizimle aynı müziği, aynı gösterileri severdi.

"Peki öğretmen ve arkadaş arasındaki çizgi ne zaman bulanıklaşmaya başladı?" "Oldukça erken. Ama yaz döneminde vites yükseltti. O mesajlaşmak, aramak için kullanılırdı. Sadece ben değil, başkaları da. "Üniversite dışında hiç buluştunuz mu?

"Elbette. Hava düzeldiğinde barlarda, sahilde buluşur, yürüyüşe çıkardık.

'Ve vardı sen farkındao onun ilgi içinde sen vardı a cinsel boyut?'

Jacquetta hafifçe utanarak gözlerini yere indirdi. 'Elbette.

Ama hoşuma gitti...'

'Bunda utanılacak bir şey yok Jacquetta. Yanlış bir şey yapmadın.'

"Sanırım... Sanırım gururum okşandı. Daha yaşlı, daha zeki, daha sofistike biriydi...'

Jacquetta tırnaklarını karıştırarak durgunlaştı.

'Peki ya olayın kendisi? Bana bundan bahsedebilir misiniz?

Uzun bir duraklama oldu ve ardından ağır, titrek bir iç çekiş geldi.

"Geçen yazdı. Bir grup Tanners Lane plajına gitmiştik. Dolunay vardı ve bütün gece ayakta kalmayı planlamıştık - Tay plaj partilerinin bizim versiyonumuz sanırım. Bu onun fikriydi - yani Morgan'ın - ama hepimiz buna hazırдық. Sınavlarımız bitmişti ve rahatlamak istiyorduk...'

Charlie Jacquetta'yı dikkatle izledi. Kendini travmasının koltuğuna geri götürürken her kelime onun için zordu.

"Caleb hikayeler anlatıyor, gitarını çalıyor ve şakalar yapıyordu. Çok ilgili görünüyordu - özellikle de bana - ve hayattan zevk aldığımı hatırlıyorum. Evet, içki ve biraz da uyuşturucu vardı ama mesele o değildi. Mekândı, atmosferdi, yüzümüze vuran güneşti. Aylarca çalıştıktan sonra çok rahatlamıştım.

Geçici, acı bir gülümseme.

"Üç, dörde kadar uyanık kaldık, hatırlamıyorum, sonra hepimiz yattık. Benim kendime ait bir çadırım vardı ve orada uyudum.

Durakladı, duyguları yüzeye çıktıkça nefes alış veriş sığılaştı ve hızlandı. Ama sebat etti.

"Sonra bir baktım, çadırımda. Üstümdeydi, beni öpüyordu. Ona çekip gitmesini, böyle olmasını istemediğimi söyledim ama beni dinlemedi. Bana ne istediğimi bildiğini söyledi, ki bu doğru değildi ...'

Jacquetta şimdi hafifçe titriyordu ve Charlie ona uzanmak istedi, ama genç kadın geri çekilmişti.

Kollarını kendine doladı.

"Onu defetmeye çalıştım, sonra çığlık atmaya çalıştım ama o... yumruğunu ağzıma soktu. Hasta olacağımı sandım ama o orada tuttu. Sürekli orada tuttu ...'

Başına bu kadar korkunç bir şey gelmiş olabileceğine hâlâ inanamıyormuş gibi ayaklarına bakıyordu.

Sonrasında beni başımdan öptü ve "iyi geceler" dedi. Sanki yaptığımız şey normalmiş gibi. Ertesi gün, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Arkadaş canlısıydı, konuşkandı, rahattı. Neredeyse kendim bile inanmıyordum, canımı yakmış olması ve hala kanıyor olmam dışında.

'Yani kimseyle konuşmadın mı? Ailenle, arkadaşlarınla?

Jacquetta başını sertçe salladı, üzgün görünüyordu.

"Birine söylemek istedim... ama ne kadar uzun süre bırakırsam o kadar zorlaştı.

"Anlıyorum.

"Sonunda saldırdığı diğer kızlardan biri ortaya çıktı. Ve sonra başka seçeneğim olmadığını hissettim. Keşke daha önce bir şey , gerçekten. Eğer , belki o zaman diğer kızlardan bazıları ...'

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Charlie uzanarak onun elini tuttu ve Jacquetta bu kez kendini tutmasına izin verdi. Yüzünde pek çok duygu oynaşıyordu - utanç, sıkıntı, endişe, korku, pişmanlık, ama Charlie sadece bir tane hissetti. Öfke. Çünkü artık Caleb Morgan'ın kendisinden korktukları her şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. O ne bir cadı avının kurbanı ne de fırsatçı bir seks zararlısıydı.

Tecrübeli, deneyimli bir avcıydı.

Alexander Newton mektup açacağını elinde evirip çevirerek oynadı. Terliyor , ince bıçağı parmaklarının arasında döndürürken ders kitaplarındaki kötü adamlara benzeyebilirdi.

"Yani Caleb Morgan Mayıs 2006'dan Ocak 2010'a kadar burada öğretim görevlisi miydi?" diye sordu Helen, gözleri not defterinden fakülte başkanına kayarak.

"Doğru," dedi Newton temkinli bir ifadeyle. 'O zamanlar oldukça geniş bir personel kadromuz vardı, ancak kemer sıkma politikaları devreye girdiğinden beri...'

'Peki bu yüzden mi ayrıldı? Kesintiler mi?'

'Kısmen.

"Peki ya diğer kısım?"

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Bıçak artık hareket etmiyordu. Newton öncekinden daha da gergin görünüyordu. Helen, Southampton Üniversitesi'ndeki coğrafya fakültesine Morgan hakkında daha fazla bilgi edinmek, Scott ve gözetimindeki diğer öğrencilerle olan ilişkisini araştırmak için gelmişti ama geldiğinden beri Newton'ın kasıtlı olarak yumuşak tepkilerinin yüzeyinin hemen altında yatan daha büyük, söylenmemiş bir şey hissetmişti.

"Caleb Morgan'ın üç cinsel taciz ve cinsel saldırı suçundan sorgulanmak üzere arandığını bildiğinizi sanıyorum.

Newton yavaşça başını salladı.

"Açıkkçası onu yakalamak için gece gündüz çalışıyoruz, ancak aynı zamanda başka suçlardan sorumlu olup olmadığını görmek için gecenin ortasından itibaren davranışlarının daha kapsamlı bir resmini oluşturmaya çalışıyoruz. Size bir kez daha soruyorum, Morgan'ın gitmesine izin vermek zorunda hissetmenizin diğer nedeni ya da nedenleri neydi?"

'Dediğim gibi, bunun nedeni çoğunlukla kesintilerdi -'

'Sözleşmesini akademik yılın ortasında feshettiniz, Bay Newton. Bunu mali nedenlerle yapmazsınız.

Helen doğrudan ona bakıyordu. Devam edebilirdi ama dilini tuttu ve ağır sessizliğin işini yapmasına izin verdi. Newton sandalyesinde kıpırdandı, sonra cevap verdi:

'Bakın, belki de avukatımızın hazır bulunması gerektiğini düşünüyorum..'

"Elbette. Ama bu, işleri resmiyete dökmem gerektiği anlamına geliyor. Herhangi bir görüşme Southampton Central'da yapılacaktır ve sizi uyarmam gerekecektir -'

"Pekâlâ, pekâlâ," diye endişeyle karşılık verdi Newton, adi bir suçlu gibi muamele görme ihtimali onu tedirgin etmişti.

Helen kararlı bir şekilde, "Söyle bakalım," diye sordu.

Mektup açacağı artık masanın üzerindeki yerini almıştı. Elini seyrelimiş saçlarında gezdiren Newton sonunda cevap verdi:

'Biz... bazı şikayetler aldık. Kız öğrencilerden. Çok ciddi bir şey olmadığını söylemeliyim,' diye hızla ekledi, 'ama rahatsız edici olacak kadar.

"Ne tür şikayetler?

"Flört, uygunsuz öneriler, sınırların aşılması. "Birine saldırdı mı?

"Yüce Tanrım, hayır... ama istenmeyen ve sıkıntıya neden olan bazı fiziksel temaslar oldu.

"Bu kadınlar kaç yaşındaydı?" "On sekiz, on dokuz...

"Peki sen ne yaptın?

Newton şimdi durakladı.

"Eee?

"Açıkçası onunla konuştuk. Sözlü bir uyarıda bulunduk. Ama bir işe yaramamış gibi görünüyordu. Birkaç şikâyet daha geldi ve biz de kendimizi daha ileri adımlar atmak zorunda hissettik.

"Ne demek istiyorsun?

"Sözleşmesini feshettik.

"Bu şekilde davrandığını inkâr etti mi?" "Pek sayılmaz," dedi Newton kaçamak bir ifadeyle.

"Bu diğer şikayetler hakkında onunla yüzleştiniz mi?

Ve Şimdi Newton bakışlarını ayırarak bir kez daha mektup açaacağına baktı.

", *değil* mi?" Helen hayretle devam etti. "Gitmesine izin verdin.

'Bakın, tartışmanın faydasız olduğu çok açaıktı. Söyleyeceklerimizi duymakla hiç ilgilenmiyordu -'

'Yani sorunu devam ettirdiniz. En az söylenen, en çabuk onarılır.

Newton inkar etmeye çalışmadı.

"Daha sonra Bournemouth'a gitti. EndiŐeleriniz hakkında onlarla hiç konuştunuz mu?

"İstedim... ama yönetim kurulu bunun akıllıca olmayacağını düşündü. "O zaman utanmalısın.

Helen ayağa ve inanamayarak başını salladı.

"Bu üniversitenin kendi itibarını öğrencilerinin refahından üstün tutmasına izin verdiğiniz için size yazıklar olsun.

'Elimden geleni yaptım -'

"Saçmalık. Sen en kolay olanı yaptın.'

Helen artık haddini aŐtıđının farkındaydı ama kanı kaynıyordu.

Şimdi . Caleb Morgan hakkında elinizde bulunan her şeyi - ama her şeyi - bana vereceksiniz. Arkadaşları ve meslektaşlarıyla olan ilişkileri, geçmişteki adresleri, tüm öğrenci listesi ve en önemlisi de hakkında yapılan tüm Őikayetlerin detayları. Bu daha fazla acı çekmemize engel olabilir ama sizi ya da amirlerinizi kurtarmayacaktır. Bunu son kez duymadınız.'

Newton cevap vermek istedi - belki de hoŐgörü talebinde bulunmak için - ama Helen çoktan harekete geçmişti. Kapıdan çıkıp koridora doğru aceleyle yürüdü, ekibi bilgilendirmek için üsse geri dönmek istiyordu. Ancak cilalı ahşap üzerinde yürürken telefonu çalmaya başladı. Arayanın McAndrew olduğunu görünce hemen cevap verdi ve ona neşeli bir günaydın diledi. Ancak bir kez olsun astı aynı Şekilde cevap vermedi, sadece Şöyle dedi:

"Onu bulduk.

Charlie yolda aceleyle ilerlerken cep telefonunu sıkıca kavradı. Jacquetta'nın seçtiği kafeden biraz uzağa park etmek zorunda kalmıştı, bu da ona düşünmek için zaman kazandırmıştı. Genç kadının yaşadıkları, başından geçenleri anlatırken Caleb Morgan hakkında söyledikleri ve aynı zamanda kendi durumu üzerine. Birdenbire kendini çok aptal hissetti - kendi sorunları kıyaslandığında ne kadar küçük görünüyordu, hayatını yeniden kurmak için büyük bir mücadele veren genç kadının yanında ne kadar zayıf kalıyordu.

Charlie acı çekmişti, bu doğruydı. Ama hepsi de - Helen, Ellie, aslında Joanne ile çalışan ekibin her üyesi - acı çekmişti. Ve en azından Joanne'in annesi Nicola'nın aksine onlara destek olacak arkadaşları, aileleri vardı. Charlie kederiyle, endişesiyle elinden geldiğince başa çıkmaya çalışmıştı ama ne yapmayı başarmıştı? Sevgili erkek arkadaşını kendinden uzaklaştırmış ve kızını üzmüştü. Başkaları gerçekten acı çekerken onun kendini bu kadar şımartmaya ne hakkı vardı?

Arabasının yanında durup ağrıyan bacağına masaj yaptıktan sonra çantasından telefonunu çıkardı. Hızla WhatsApp'ı açtı ve 'Steve'e tıkladı. Bu onların anlamsız sevgi mesajları için kullandıkları özel bir kanaldı ama son zamanlarda kullanılmıyordu ve bu da Charlie'yi üzüyordu. Onların rahat ve kolay ilişkisi her zaman mutluluğunun temelini oluşturmuştu. Bu yüzden şimdi hiç tereddüt etmeden hızlı ve dikkatli bir şekilde yazıyordu.

'Böyle bir olduğum için özür dilerim. Seni çok seviyorum ve mutlu olmamızı istiyorum'.

Fazla bir şey değildi ama bir başlangıçtı. Ve Charlie en azından kısa vadede daha iyisini yapamayacağını biliyordu. Deneyimleri ona hayattaki en önemli şeylerin genellikle söylenmesi en zor şeyler olduğunu öğretmişti.

"Ne ima ettiğinden tam olarak emin değilim, Emilia.

Ross'un ses tonu dengeliydi, ama bir sınırı vardı. İkili, Emilia'nın röportaj için bilinçli olarak seçtiği Carluccio's'da bir kabine sıkışmışlardı - güvenli olacak kadar kalabalık, duyulacak kadar meşgul olmayan bir yer.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece Lauren Scott'ın serginizde yer aldığını görünce şaşırdığımı söylüyorum.

"Bu benim sergim değil.

"Bu senin okulun.

'Düzinelerce fotoğrafçı bu sergiye katkıda bulundu. Konuları seçtiler, sabıka kaydı olan ya da -'

"Ama hangi resimlerin gösterileceğini siz seçtiniz, değil mi?

"Elbette. Ama yine de bunun neden bir sorun olması gerektiğini anlamıyorum.

Ross şimdi tedirgin olmaya başlamıştı. Belki de kendisini buraya davet eden mesajının samimi bir sohbetin başlangıcı olduğunu düşünmüştü. Eğer öyleyse, fena halde hayal kırıklığına uğramıştı, Emilia neredeyse hoşbeş biter bitmez sorgulamaya .

'Bu bir sorun çünkü bana karşı dürüst olmadınız. Lauren Scott'ın kim olduğunu bildiğiniz gerçeğinden hiç bahsetmediniz.

"Yaptığımı düşündüren ne?

"Çünkü sergi bir ayı aşkın süredir devam ediyor. Onunla haftalar önce karşılaşmış olmalısınız...'

"O ... ne yapmadan önce?

Emilia meydan okurcasına, "Ölmeden önce,"

diye karşılık verdi. Ross öfkeyle başını salladı.

"Yüzlerce imge arasında sadece bir tanesiydi. Serginin küratörlüğünü yaparken onun adını bile anmamıştım. Bağlantıyı ancak son gün falan kurabildim.

"Peki ya Tom Campbell?

"Ne olmuş ona? Sakın bana onun da sergide olduğunu söyleme?

Ross alaycı olmaya çalışıyordu ama artık düşmanlığının ardında bir tedirginlik vardı.

"Bana onu tanıdığını da söylemedin.

"Tanımıyorum.

"Dört ay önce sizin kursunuza kaydoldu. On iki seans yaptı. "Benimle değil, yapmadı.

"Yaklaşık üç ay boyunca her Cuma öğleden sonra oradaydı.

"Bir personel listem var ve orada nadiren ders veriyorum. Zamanım yok.

"Kimin hangi seansları aldığına dair kayıt tutuyor musunuz?

"Resmi olarak değil, çoğunlukla elden ele nakit iş. Bana kime öğrettiklerini söylüyorlar ve bunun için para alıyorlar. Onlara güveniyorum.

"Yani Campbell'ın seanslarını kimin aldığını kesin olarak bilmemizin bir yolu yok mu?

"Notlarıma baksaydım, size söyleyebilirdim. "Ama bunun için sadece senin sözüne ihtiyacımız var.

"Tanrı aşkına, Emilia, bu da ne?

Sonunda öfkesi yüzeye çıktı. Gözlerinde ateşle doğrudan ona bakıyordu. Yanından geçen bir garson ses tonundaki ani yükselişten telaşlanarak döndü ama Ross fark etmemiş gibiydi.

"Sadece aranızdaki bağlantıyı anlamaya çalışıyorum." "Aramızda bir bağlantı yok.

"Yani bu sadece bir tesadüf, öyle mi?" "Evet.

"Üzgünüm ama ben onlara inanmıyorum.

Gözle görülür öfkesinden korkmayı reddederek ona baktı. "O zaman bu konuşmanın bittiğini düşün.

Başını öfkeyle sallayarak ayağa kalktı.

'değil,' diye karşılık verdi kayıtsızca. "İhtiyacım olan her şeye sahibim.

Ross kapıya doğru bir adım atmıştı ama şimdi duraksadı, korkunç bir farkındalık belirmişti.

"Bunu , değil mi?

Onun telefonuna baktı. Emilia ona doğru hamle yaptı ama çok yavaştı, Ross ondan önce davranmıştı. Açtı, uygulamaları öfkeyle taradı, sonra alarm için bir neden olmadığını görerek masaya geri fırlattı. Emilia bakmadan yere bıraktı,

soğukkanlı görünmeye kararlıydı. Onun bu çalışılmış sakinliği karşısında sarsılan Ross çantasına bir bakış attı, sonra bu fikri bir kenara bırakarak gözlerini masaya dikti. Yüzeyi taradı, sonra birden anladı ve altına bakmak için hızla aşağı indi. Bu kez Emilia ondan önce davranmış, küçük kayıt cihazını kaptığı gibi ceketinin cebine koymuştu.

'Yerinizde olsam yapmazdım...'

Ross ona doğru bir adım atmıştı ki Emilia'nın nazik uyarısı onu olduğu yerde durdurdu.

'Burada bir sürü insan var...'

Ross yine de kıza saldıracaktı gibi görünüyordu, çıplak öfkesi böyleydi, ama son anda bundan vazgeçti. Dönüp arkasına bile bakmadan hızla restorandan çıktı.

Emilia garsona hesap için işaret etmeden önce onun gitmesine izin verdi. Sakin ve derli toplu görünmek için elinden geleni yapıyordu ama kalbi küt küt atıyordu. Görüşme tam olarak beklediği gibi geçmemişti ama yara almadan atlatmıştı ve elinde işe yarar bir malzeme vardı. Ne bir itiraf, ne de kurbanları şahsen tanıdığına dair bir itiraf. Ancak iddialarını çürütememesi ve gergin, savunmacı vücut dili bunu gösteriyordu. Henüz onu yakalayamamıştı ama Emilia artık baş şüphelisinin kaçtığından emindi.

Helen cesede baktı, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Dehşete kapılmış bir köpek gezdiricisi bu sabah dokuz buçuktan hemen sonra ihbarda bulunmuş ve kısa bir süre sonra Caleb Morgan'ın yarı çıplak, vahşice öldürülmüş cesedi üniformalı polisler tarafından bulunmuştu. Diğerleri gibi o da New Forest'in kuzey doğusundaki küçük bir açıklıkta, sağlam bir meşe ağacının dalında asılı duruyordu. Helen, Morgan'ın onların katili olduğuna, bu şaşırtıcı davanın kilidini açacak anahtar olduğuna ikna olmuştu. Aslında, o üç numaralı kurbandı.

Helen doğuştan soğukkanlıydı, gayretli dedektiflik çalışmalarının günü kurtaracağından asla şüphe duymazdı ama bu sabah o bile bir panik ürpertisi hissetti. Bu cinayet çılgınlığının ardındaki nedenler hakkındaki tüm teorileri, tüm önyargıları şimdi duman olmuştu, bu pişmanlık duymayan, sadist cinsel avcıya Lauren Scott ve Tom Campbell ile tam olarak aynı muamele yapılmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu. *Hiçbiri* mantıklı değildi.

"Cipini yaklaşık bir mil ötede, yeşilliklerin arasında gizlenmiş halde buldular.

Hudson da ona katılmıştı ama Helen dönmeye bile tenezzül etmedi, gözleri hâlâ Morgan'a takılmıştı.

"O zaman beni oraya götürsen iyi olur.

Kalın bitki örtüsü paslı Jeep Cherokee'nin üzerine büyük bir gölge düşürerek onu kimsesiz ve yalnız gösteriyordu. Helen ve Hudson sessizce yaklaştılar, yolculuk boyunca neredeyse tek kelime konuşmamışlardı. Başka koşullarda, birlikte geçirdikleri geceye dikkatle atıfta bulunup birbirlerinin tepkisini sınavabilirlerdi ama bugün böyle bir şansları yoktu. Morgan'ın beklenmedik cinayeti diğer her şeyi askıya almıştı.

Helen eldivenlerini giyerek sürücü kapısını açmaya çalıştı. Kilitli değildi ve daha da garibi, anahtarlar kontaklıydı. Acaba bu

Kasıtlı mı? Morgan onları hızlı bir kaçış için mi orada bırakmıştı? Yoksa bu dikkatsizliğin başka bir nedeni mi vardı? Arabanın gövdesine doğru eğilen Helen, yolcu koltuğunun üzerinde duran bir beyzbol sopasını fark etti. Sopanın her zaman orada olup olmadığını merak etti. Yoksa Morgan buraya şiddet beklentisiyle mi gelmişti?

Arabanın arka tarafına bakarken elini koltuğun yumuşak kumaşında gezdirdi ama orada ilgi çekici bir şey yoktu, bu yüzden dikkatini kokpite geri verdi. Şimdi dikkatini çekecek bir şey bulmuştu: direksiyon simidinin kenarında küçük bir kan lekesi. Küçük parmağıyla lekenin kenarına hafifçe dokundu. Kolayca bulaşmıştı, bu da hâlâ taze olduğunu gösteriyordu.

Şimdi zihni dönüyordu, gösterge paneline, ön cama, sonra da sürücü penceresine baktı. Ve burada da bir mücadelenin izleri vardı. Camda uzun leke izleri vardı - ince, yarı saydam izler, sanki parmaklar camın üzerinde sürükleniyormuş gibi görünüyordu. Daha da ilginç, pencere ile kapının birleştiği noktada küçük bir kan lekesi daha vardı. Bu kez içinde birkaç kıl vardı, Morgan'ın rengine uyan koyu kahverengi kıllar. Helen birdenbire olduğunu net bir şekilde anlamıştı. Morgan aracının içinde, muhtemelen yola çıkmak üzereyken saldırıya uğramıştı.

"Yakınlarda kamp alanı var mı?

'En yakın olanı Alder's Edge. Yaklaşık yarım mil uzaklıkta.'

Helen başını sallayarak sürücü tarafında indi ve aracın arkasına geçti. Bagajı çekerek açtığında boş olduğunu gördü. Eğer Morgan buraya kamp malzemeleriyle geldiyse, şimdi başka bir yerdeydi.

İkili ormanda hızlı adımlarla ilerledi ve on dakika sonra kamp alanına vardılar. Ellie McAndrew onlardan önce davranmış, Helen'a orman kenarındaki diğer çadırlardan uzakta duran küçük bir çadırı işaret etmişti.

'Mal sahibi dün gece sadece dört çadırın kurulduğunu söylüyor. Diğer tüm çadır sahiplerine ulaşıldı.'

Helen hızla çadıra doğru yürüdü. Eğilerek çadırın kapaklarını açtı ve ... hiçbir şey bulamadı. Küçük çadır tamamen boştu, sadece yer örtüsünün tam ortasında duran cansız bir fener vardı.

'Sanırım hafif seyahat etmeyi seviyordun...'

Hudson onun omzundaydı ve kafası karışmış görünüyordu. Ama Helen çoktan düşünmeye başlamıştı. Morgan, Campbell ve Scott'la aynı şekilde gönderilmiş olsa da, kaçırılma şekli farklıydı. Görünüşe göre burada kamp yapmak gibi bir niyeti yoktu - yatağı, yiyeceği, kıyafetleri yoktu - ve gezginler sitesinde güvenli bir sığınağı varken bu ne kadar olasıydı? Hayır, bunun yerine bir beyzbol sopası ve muhtemelen çadırın içini bir süre aydınlattıktan sonra kendi kendine sönecek olan bir fenerle gelmişti. Bu ve 4x4'ünün ustaca gizlenmiş olması Helen'e Morgan'ın buraya kamp yapmaya gelmediğini düşündürdü. Bir tuzak kurmak için gelmişti.

Bu da ilginç bir soruyu gündeme getirdi. Morgan'ın saldırıya uğramayı *bekliyor* olması mümkün müydü?

"Sizce saldırganı tanıyor muydu?"

Müfettiş Simmons'ın sorusu iyi bir soruydu. Helen Southampton Central'a dönerken tam da bunu düşünüyordu.

"Bu bir olasılık olmalı. Köşeye sıkışmış bir adamdı - parası yoktu, hakkında tutuklama emri vardı, konuşacak arkadaşı yoktu - yine de asıl derdi katilimizi tuzağa düşürmeye çalışmaktı. Dahası, bu adamın tekrar saldırabileceğini de biliyor gibi görünüyor.

'O zaman bu işte birlikte olmaları mümkün mü? Suç ortağı ona sırtını dönmüş olabilir mi? Bu, arabada neden birlikte olduklarını açıklayabilir.

"Belki," diye kabul etti Helen, "ama gezginlerden anladığımız kadarıyla hiç ziyaretçisi olmamış, ayrıca kimseyle düzenli telefon görüşmesi yaptığına dair bir kanıt da yok. Ayrıca, arabada arkadan saldırıya uğramış gibi görünüyor.

"Yani katil onu bekliyordu.

"Öyle görünüyor. Sanırım Morgan bir tuzak kuruyordu, ama adamımız bir adım öndeydi, kendisi bir pusu kurdu.

'Ama bu Morgan'ın failin Alder's Edge kamp alanına saldıracağını bildiği anlamına gelir. Eğer adamla işbirliği içinde *değilse* bunu nasıl bilebilir ki?

Tam olarak değil. Bu sadece Morgan'ın katilin ona geleceğini bildiği anlamına gelebilir. Takip edildiğini, hatta izlendiğini hissetmiş olabilir.

'Ama Morgan haftalardır ortalıkta görünmüyor. Failimiz onu nasıl bulmuş olabilir?'

"Son birkaç hafta içinde dışarı çıkmaya cesaret etti. Campbell'la iki kez, Scott'la bir kez buluştu... Adamımız bu adamları takip ediyorsa, Morgan'ı görüp eve kadar takip etmiş olması çok muhtemel.

'Ve Morgan'ın bir şey fark ettiğini, tehdit altında olduğunu anladığını mı düşünüyorsunuz?

"Tetikte olduğuna şüphe yok. Tom Campbell ve Lauren Scott cinayetleriyle ilgili çok sayıda gazeteden kupürler kesmişti.

"Ve sizce onu korkuttular mı? Southampton Üniversitesi'nden ayrıldığından beri bu adamları neredeyse hiç görmemiş olmasına rağmen?

"Öyle görünüyor.

"Ama neden? Neden biri *şimdi* onları hedef alsın ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Helen açık yüreklilikle.

Birlikte çalışmaya başladıklarından beri Simmons ilk kez biraz üzgün görünüyordu. Görünüşe göre faili yakalamaya bu şaşırtıcı davanın başlangıcında olduklarından daha yakın değillerdi. Helen işlerin yolunda gitmesi için bir şeyler söylemesi - yapması - gerektiğini biliyordu.

'Cevap geçmişte yatıyor, bundan eminim. Bir şey... henüz ne olduğunu bilmiyoruz... bu üçünü birbirine bağlıyor. Morgan'ın çaresiz kaldığı zamanlarda kullanabileceğini hissettiği bir şey. Tek seçeneğimiz daha derine inmek, kendimizi o zamana geri götürmek ve bu adamı neyin harekete geçirdiğini bulmak. Bunu yaparsak, adamımızı bulacağımıza inancım tam.

Sesi hissettiğinden daha emin geliyordu ama işe yaradı, Simmons'ın yüzüne alışılmış gülümseme geri döndü.

'Ve *sana* inancım tam,' diye cömertçe karşılık verdi.

Helen kısa bir süre sonra ayrıldı. Olay odasına doğru koridorda yürüdü, bir kez daha kanıtlarla boğuşmak, bir yerlerden bir ipucu çıkarmak için ateşlendi, ama tam içeri girmek üzereyken birinin ona seslendiğini duydu. Döndüğünde, masa çavuşu Jerry Taylor'ın paytak paytak kendisine doğru geldiğini görünce şaşırdı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Dedektif Müfettiş. Ama bir ziyaretçiniz var.'

"Üzgünüm Emilia, bunu yutmuyorum.

İlişkileri boyunca ilk kez gazeteci telaşlanmış görünüyordu ve Helen'in terslemesine öfkeyle tepki verdi.

Emilia, 'Orada durup bunu nasıl söyleyebiliyorsun anlamıyorum,' diye itiraz etti. 'Hepimiz Tom Campbell ve Lauren Scott arasındaki bağlantıları arıyorduk ve ben sana bunu bir tabakta veriyorum. Graham Ross ikisini de tanıyordu.

"İkisini de tanıdığını *düşünüyorsun*.

"Eminim orada onlarla temasa geçmiştir ve onlarla ilgili, hikayeleriyle ilgili bir şey onu -

"Bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok. Ayrıca, doğru söylüyor da olabilir. Tesadüfler olur.'

"Bağlantısı *olmadığından* neden bu kadar eminsiniz?

Ben değilim. Ve eğer bana onun bu işe karıştığına dair somut bir kanıt getirirseniz, o zaman elbette harekete geçeriz. Ama Ross bana hiç şiddet yanlısı bir adam gibi gelmedi. Garip, evet, ama şiddet yanlısı değil. Ayrıca, sağ elini kullanıyor.'

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Elbette öyleydi ama Helen bunun peşini ve asıl önemli noktaya geldi.

"Ayrıca, onun gerekçesi ne olabilir ki?

Emilia hiç tereddüt etmeden, "Aklını kaçırdı," dedi.

"Üzgünüm Emilia, bundan daha açıklayıcı olman gerekecek.

"Cesetlerin etrafında çok uzun zaman geçirdi.

"Sen ve ben de öyle. Bu bizi katil yapmaz.

"Ama onda durum farklı. Mesleği... zanaatı... cesetlere, travmalarının küçük ayrıntılarına, ölümlerinin enfes işkencesine takıntılı gerektiriyor. Bence onlara karşı gerçek olma duygusunu kaybetmiş, onun için sadece birer denekler,

sevgiyle kaydedilecek, takıntı haline getirilecek, korunacak... kişisel zevki için, belki de gelecek nesiller için.

"Ve tüm bunları biliyorsunuz çünkü...?"

"Çünkü onun dairesine gittim.

"Emilia," diye cevap verdi Helen, gerçekten şok olmuştu.

"Onun resim zulasını gördüm. Ölümün müzesi gibi, onun çağrısının bir kanıtı. Onun için mesele insan hikayesi ya da kişisel trajedi değil, işinin güzelliği. Cinayet onun sanat biçimi, varlık nedeni haline gelmiş.

'Söylediğiniz her şey doğru olabilir ama bu onu katil yapmaz. Belki de o sadece diğer insanların talihsizliklerinin pasif bir kaydedicisidir...'

"Ama sahnelemeyi bir düşünün," diye ısrar etti Emilia tutkuyla. 'Bu cesetlerin nasıl bulunduğunu düşünün. Onlar ... gönderilmiyor, sonra da bir kenara atılmıyor. Çok dikkatli, hatta sanatsal bir şekilde sunulurlar. Onlar bir ifade, bir güzellik, bir anlamı *olması gereken* bir şey...'

Helen şimdi durakladı. Emilia elbette haklıydı. Ama bu yine de onun açıklamasının doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bunu inkâr etmiyorum," diye dikkatle kabul etti Helen. 'Ama nedenini anlayamıyorum. Ross'un, insanları ormanda kovalamadan, sizin önerdiğiniz şeyi gerçekleştirmesinin daha kolay yolları olabilirdi. Onun bu cinayetleri işleyecek beceriye, güce ya da cesarete sahip olduğunu düşünmüyorum. Dahası, bu suçların temel nedeninin daha eskilere, Ross'un Hampshire'a taşınmasından çok öncesine dayandığına inanıyorum -'

'Asıl noktayı kaçıırıyorsun -'

'Hayır, Emilia, asıl noktayı kaçıırıyorsun. Sen bir gazetecisin, polis memuru değil. Bana verdiğin bilgiler için teşekkür ederim ama bundan sonrasını bana bırakmalısın. Sen kendi işini yap, Emilia. Ben de benimkini yapacağım.'

Gazeteci kısa bir süre sonra hâlâ homurdanarak oradan ayrıldı. Helen adımlarını olay odasına doğru eğdi, ancak bunu yaparken Emilia'nın sözleri beyinde dönmeye devam etti. Helen, Ross hakkında yanıldığına ikna olmuştu ama cinayetlerin sahnelenmesi hakkında söyledikleri doğrudu, bir anlamı olmalıydı.

Soru şuydu: Ne?

Fotoğraflar önlerine serilmişti, gençlik neşesi ve yaramazlıklarından oluşan bir kaleydoskop. Ekibin geri kalanı Caleb Morgan cinayetiyle ilgili önemli bilgileri inceliyordu - ölümünden önceki günlerde aracının hareketlerini takip ediyordu - ama Helen, Charlie ve Joseph Hudson'ı özel bir toplantı için ofisine çekmişti.

Helen, McAndrew'a önemli bir şey olmadığı sürece onları rahatsız etmemesini söylemişti. Tek odak noktalarının, mutlu ve kaygısız yüzleri masadan onlara bakan kurbanları Lauren Scott, Tom Campbell ve Caleb Morgan olmasını istemişti. Campbell'ın fotoğrafçılığa olan ilgisi onlara üçlünün birlikte geçirdiği o hareketli günlere ait bol miktarda fotoğraf sağlamıştı ve şimdi bu fotoğrafları inceleyerek aralarındaki bağlantıya dair daha net bir görüş oluşturmalarına yardımcı olabilecek ipuçları arıyorlardı.

"Peki, bu resimlerden Campbell ve Scott'ın Morgan'ın setinin bir parçası olduğunu mu varsayıyoruz? Charlie sordu.

"Mantıklı," diye kabul etti Hudson. 'Etrafında bir grup genç öğrenci olmasını, ilgi odağı olmayı, kıskırtıcılığı sevdiğini biliyoruz...'

"Campbell Scott'tan daha yaşlıydı ama Morgan *ondan* daha büyüktü," dedi Helen, temayı sürdürerek. "Morgan muhtemelen Campbell'ın gözünde göz alıcı, karizmatik, asi bir figürdü.

'Scott da ona vurulmuş olabilir. Belki de Morgan *onu* hedef almıştır,' diye önerdi Charlie. 'Bence bu dolunay partilerinin arkasındaki itici güç oydu, kurbanlarını avlayabilmek için onları tasarlıyordu. Lauren Scott'ın kamp yapmayı sevmediğini biliyoruz. Belki de kamptan hoşlanmamasının bir *nedeni* vardı.

Hudson, 'Muhtemelen, ama tarihlere bakın,' diye işaret etti. 'Scott bu partilerin birçoğunda görünüyor. Ve yeterince mutlu görünüyor. Saldırıya uğradiysa neden daha fazlası için geri dönsün ki?

"Ve neden şimdi onun çağrısına cevap versin ki? Helen ekledi. "Neden ona para versin ki?"

Belki de onu seksle utandırmaya çalışıyordu? Paraya ihtiyacı olduğunu ve gidecek başka yeri olmadığını biliyoruz. Belki de tecavüze uğradığını açıklamakla tehdit etti. Zaten polis tarafından arandığı için bunu yaparak kaybedecek bir şeyi yoktu. Eğer gizli kalmak istiyorsa, bunu internette anonim olarak bile yapabilirdi -'

'Muhtemelen, ama saldırıya uğradığına dair bir kanıt yok. Ayrıca Morgan da Campbell'la temasa geçmeye çalıştı. Önerdiğiniz gibi kız arkadaşını hedef aldıysa Campbell'ın Morgan'a *bir* şey verdiğini düşünemiyorum.

Charlie, 'Bir şeye tanık olmuş olabilir,' diye tahmin yürüttü.

"Bu daha olası görünüyor," dedi Hudson, birden parlayarak. 'Belki *ikisi* de bir şeye tanık olmuşlardır. Ya da bir şekilde suç ortağı. Bu Morgan'ın ikisinden para koparma girişimini mantıklı kılıyor. Eğer onları küçük düşürmek, işlerini, ilişkilerini tehdit etmek için kullanabileceği suç ya da ahlak dışı bir şeyle bağlantılılarsa...'

Bu düşünce üçünün de aklına yatmış gibiydi. Üçlü dikkatlerini tekrar fotoğraflara verdiler, aradılar, aradılar, aradılar. Helen'in gözleri Caleb Morgan, Tom Campbell, Julia Winter, Aaron Slater ve vahşi, hedonist sahneye kapılmış diğer birçok yüz üzerinde gezindi.

"Julia..." diye mırıldandı Helen.

Charlie başını kaldırdı.

"Peki ya o?"

Scott ile iyi arkadaştı. Aslında ev arkadaşlarıydılar. Yine de bu fotoğraflarda pek görünmüyor...'

Charlie ve Hudson resimleri incelediler ve onun haklı olduğunu anladılar. Campbell, Morgan, Scott ve Slater'ın da aralarında bulunduğu pek çok kişinin sayısız fotoğrafı vardı ama güzeller güzeli Julia Winter'ın sadece bir avuç fotoğrafı vardı. Helen elini uzatarak onları seçti ve beş fotoğrafı yan yana dizdi. Fotoğraflarda mutlu, sarhoş ve en az diğerleri kadar kaygısız görünüyordu. Bu resimlerde kesinlikle yanlış bir şey olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu.

"Tarihler.

Charlie ve Hudson beş fotoğrafın sağ alt köşesindeki tarihlere baktılar.

"Hepsi aynı," diye mırıldandı Charlie. "Tüm bu fotoğraflar aynı gün çekilmiş.

"Aynen öyle," diye onayladı Helen. "Farklı kıyafetler giymiş gibi görüldüğü için şaşırdım ama bunun nedeni birkaçında kapüşonunu çıkarmış olması.

'Ayrıca, ilk başta saçları açıktı. Belki de o akşam boyunca saçlarını tam anlamıyla açmıştır,' diye ekledi Hudson.

Helen tarihi yüksek sesle okuyarak, "Otuz Nisan 2009," dedi. 'Belki de tarih anlamlıdır...'

Hudson çoktan yazmaya başlamıştı.

"2009, ilkbahar dolunayı..." diye mırıldandı, arama motorunun işini yapmasını beklerken, "... Nisan'ın otuzundaydı.

Helen'e döndü, ayık ama heyecanlı görünüyordu.

Helen yüksek sesle, 'Julia bundan sonra hiçbir partiye katılmıyor ama diğerleri katılıyor,' diye düşündü.

"Ve Julia'nın bundan yaklaşık iki ay sonra, yıl sonu sınavlarında başarısız olduktan sonra kendini öldürmeye teşebbüs ettiğini biliyoruz. Babası bunun akademik baskı yüzünden olduğunu söyledi ama..'

"Ama belki de Morgan ona saldırdığı içindir.

Hudson'ın sözleri odayı doldurdu ve aniden mükemmel bir anlam ifade eder gibi göründü.

'Eğer babası öğrenseydi, Morgan'dan, aslında hepsinden intikam almak için güçlü bir nedeni olurdu. Küçük kızının bu alışkanlık haline gelmiş yırtıcının kurbanı olduğunu bilmenin ona ne yapacağını bir düşünün...'

"Belki de meseleyi kendi ellerine aldı. Belki de sonunda..." Helen sözlerini bitirirken meslektaşlarına baktı: "... avcı av oldu.

'Baldur var en av de mest älskade av all gudar. Odins'in oğlu, gudstjänstemannen och den välvilliga trollkarlsgudinnan Frigg, Baldur var en generös ...'

Dili kelimelerin üzerinde kayıyor, tanıdık ritimlerinin tadını çıkarıyordu. Oliver Winter yaklaşık yirmi beş yıldır güney sahillerinde yaşıyordu ama ne aksanını ne de anadiline olan sevgisini kaybetmişti. Çoğu zaman kızıyla birlikteyken ona İsveççe kitap okur, eski efsaneleri yeniden anlatmaktan büyük zevk alır, onunla sadece ikisinin anladığı bir dilde konuşurdu.

Hemşirelerin onu tuhaf bulduğunu biliyordu. Bazılarının, donmuş gibi görünen ve bitmek bilmeyen gevezeliklerine hiçbir tepki vermeyen genç bir kadınla durmadan okuyup konuştuğu için onu deli zannettiğinden şüpheleniyordu. Ama kadının onu duyabildiğini, söylediklerini dinlediğini biliyordu ve önemli olan da buydu. Sağlığının kötüye gittiğini, zatürrenin yayılmasına karşı kaybedilen bir savaş boş verin. Oradaydı, onunla birlikteydi, onun her sözünü dinliyordu.

Ancak bugün bu rahat ortam bozulacaktı, çünkü Oliver sayfayı çevirirken cep telefonu yüksek sesle çaldı. Hemen başlarını çeviren hemşireler, Oliver'ın telefonunu sessize almamasına sinirlenmişlerdi.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı, kitabı yatağın üzerine bıraktı ve kapılara doğru aceleyle yürüdü.

Onları iterek arayanın kimliğine baktı. Yabancı bir numaraydı, tanıdığı bir numara değildi ve kabul tuşuna basmadan önce bir an tereddüt etti.

"Alo?"

"Oliver, ben Alice.

Kalbi sıkıştı.

"Oliver, beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi, hevesiz bir şekilde.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum. Mesajlarımı alıyor musun?"

"Evet," diye kabul etti.

"O zaman neden bana geri dönmediniz?"

"Çünkü söyleyecek bir şey yok.

O anda telefonu kapatmak istedi ama bir şey onu tereddüt ettirdi - belki nezaketin bir kalıntısı, belki de sadece eski karısının öfkesinin ve sıkıntısının biraz daha tadını çıkarma arzusu.

"Beni bu şekilde dışlamaya hakkınız yok." "Her türlü hakkım var.

'O benim de kızım -'

'Hayır, Alice, o senin kızındı. Artık benim kızım.'

'Geçmişte ne olursa olsun, o benim kanımdan, canımdan biri.

'Bunu şimdi hatırlaman ne kadar da uygun. Onu terk ettiğinizde bunun bir önemi gibi görünüyordu...'

'Lütfen Oliver, böyle yapma...'

Kızın acı dolu ses tonuna gülümsedi, onu hâlâ incitebildiği için mutluydu.

'Her neyse, size daha önce de söyledim, ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta. Özellikle de hiç tanımadığı insanlar.

Bu yüzden onu görmem gerekiyor. Eğer en ufak bir tehlike bile varsa -'

"İhtiyacı olan herkes burada.

"Yalvarmayacağım, Oliver.

"Bunu duyduğuma sevindim. Enerjinizi saklayın, yeni hayatınıza geri dönün. Kocanız, çocuğunuz. Nasıllar bu arada?" 'Beni özlüyorlar.

Kadının ses tonunda onu hemen telaşlandıran bir şey vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben buradayım, İngiltere'deyim. Aslında, şu anda evinin dışındayım. Yedek anahtarını hala saksının altında mı bırakıyorsun?"

"Oradan uzaklaş," diye nefes aldı Oliver, aniden öfkelenmişti. 'Benden uzak dur, bizden uzak dur...'

'Üzgünüm Oliver, çok geç. Avukatlarımdan gelen bir mektupla buradayım ve alana kadar İsveç'e dönmeyeceğim.

O duraklatılmış için a An, zevk almak onu
avantaj, bitirmeden önce:
"Kızımı görmek istiyorum.

Aranan bir adamdı, Caleb Morgan adında bir tecavüzcü ve seks zararlısıydı. Aptal meslektaşları bile *bu* bilgiyi üniformalı memurlardan almakta zorlanmamıştı ve onlar da bu uzun süreli kaçağı bulma konusundaki başarılarını övmeye hevesli görünüyorlardı.

Helen Grace ile yaptığı tatmin edici olmayan görüşmenin ardından, Emilia karanlık bir ruh hali içinde işe dönmüştü, ancak hikâyenin onun yokluğunda yeniden ilerlediğini fark etti. New Forest'ta üçüncü bir ceset bulunmuştu. Kendine ve hayata lanet okuyan Emilia, meslektaşlarının bu gecenin manşetini yazacağı gerçeğini kabullenmiş, bunun yerine daha önemli bir görev olan failin kimliğini belirleme işine odaklanmıştı.

Grace, Graham Ross'un sorumlu olabileceği fikrine soğuk su dökmüştü ve onun bu fikri rahatça reddetmesi Emilia'yı sarsmıştı ama henüz pes etmeye hazır değildi. Bu yüzden Ross ile üçüncü kurban Caleb Morgan arasında bir bağlantı bulmak için aklına her şeyi denemeye koyuldu. Ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştı. Fotoğraf okulundaki kızı aramış, 'Suç ve Ceza' sergisinde yer alanların isimlerini iki üç kez kontrol etmiş ve İskoçya'dan gelen olay yeri fotoğrafçısı ile Macclesfield'den gelen öğretim görevlisi/seks suçlusu arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmak için akla gelebilecek her türlü internet araştırmasını yapmıştı ama bir sonuç alamamıştı. İçgüdülerinin onu yanıltmış olması mümkün müydü? Başından beri yanıltmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse, kendi ayağına büyük bir kurşun sıkılmıştı. Ross belki de ileride verimli bir işbirliği yapma umuduyla soruşturmanın iç yüzünü ona çalışıyordu. Ama görünüşe göre asılsız iddialarıyla bu şansı yok etmişti.

Onun uğursuz koleksiyonuna dair düşünceler onu bir kez araştırmaya itti. Enkazdan kurtarılabilecek pek bir şey yoktu.

Ancak Helen Grace'in kabul ettiği tek Şey, cinayetlerin sahnelenmesinin önemli olduğuuydu. Emilia da buna ikna olmuştu ve Grace'in bunları nasıl açıklayacağını bilemediğini hissederek cevap arayışına devam etti. Bu garip tiyatro cinayetlerine biraz ışık tutabilirse, bu bir Şey olacaktı - Grace'in kendisinden bahsetmeye gerek yok, meslektaşları üzerinde tutacak bir Şey.

İlk aramaları pek iç açıcı değildi, anahtar kelimeler IŞİD tarzı iğrenç idamları ortaya çıkarıyordu. Terör ve askerlikle ilgili vahŐetlerden yola çıkarak zamanda daha da geriye gitti ve ölümlerin Şekli ve kamusal doğasında bir anlam aradı. Bu onu ortaçağ işkence dünyasına, suçun cezalandırılmasının daha 'yaratıcı' bir Şekilde yapıldığı bir döneme götürdü. Ancak yine de tam olarak uyuŐan bir Şey yoktu, bu da katilin tek seferlik, sapkın bir katil olup *olmadığını* merak etmesine neden oldu.

Hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli bir halde pes etmenin eŐiđine gelmişti ki aniden karşısına çıkan bir görüntü onu durdurdu. Beklentiden çok umutla tıklamıŐtı - Viking inançlarını ve ritüellerini araŐtıran bir siteydi - ama Şimdi tüm dikkatini vermişti. Acımasız, tedirgin edici bir görüntüydü ama Emilia'nın kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

Ross'un olay yeri fotoğraflarının karbon kopyasıydı.

"Oliver Winter bize 1991 yılında uyum görevlisi olarak çalıştığı Stockholm ofisimizden katıldı." '

Helen Bahcon'un resmi web sitesindeydi.

' "Kendisi şu anda Birleşik Krallık'taki Uyum Birimimizi yönetiyor ve görevi ağıımızdaki mühendisliğin tüm yönlerini kapsıyor -" '

"Ailenizden bahsettiniz mi? Charlie araya girdi.

"Sadece buralarda yaşadığını söylüyor.

Hudson hızlıca yazarak, "Ulusal Arşivleri kontrol edeceğim," diye önerdi. 'Eğer burada boşandıysa, bir kayıt olmalı.

Helen bakışlarını şirketin web sayfasındaki resmi fotoğrafa çevirdi. Fotoğrafta Winter azimli ve mutlu görünüyordu; hastanede karşılaştığı bakımsız kişiden çok farklıydı.

Buyurun. 1993'te boşanma davası açılmış ve kısa süre sonra da kabul edilmiş. Yani Winter ve eşi Alice doksanlı yılların başında buraya geliyorlar. Julia çoktan olay yerine gelmiş olmalı.

Charlie notlarını karıştırırken, "Bir yaşında olacaktı," diye cevap verdi.

"Belki de evlilikleri zaten sorunluydu ya da Alice yabancı bir ülkede yaşamaktan hoşlanmıyordu...?"

Helen, "Çok izole edici olabilirdi," diye ekledi. 'Eğer evde tek başına bebeği büyütüyorsa. Facebook sayfasında ne yazıyor?

Hudson zaten ekrandaydı; Alice'in, kocasının ve ergenlik çağındaki kızının sevimli bir resmi ekranı dolduruyordu.

'Stockholm'de kocası Peter ve kızı Lilly ile birlikte yaşıyor.

Hayatı boyunca orada yaşadığını söylüyor.

"Her şeyi unuttu, sanki buraya hiç gelmemiş gibi. Yani İngiltere'ye taşınmak, evlenmek bir hataydı...'

"Ama o eve döndüğünde bebek burada kalacak," diye ekledi Charlie.

Helen meslektaşlarına baktı. Bu şimdiye kadarki en ilgi çekici bulgularıydı. Alice Winter bebeği isteyerek mi vermişti? Yoksa bu konuda baskı mı görmüştü? Geçmişini silme arzusu suçluluk, utanç ya da başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu?

'O zamanlar bir annenin çocuğuyla birlikte yaşamamayı tercih etmesi garip olmalı...'

"Kimse yüzüne söylemese de şimdi de öyle olacak," dedi Charlie alaycı bir ifadeyle. "Bakalım bu konuda ne diyecek.

Charlie şimdi Oliver Winter'ın Facebook sayfasını açtı. Hemen bir profil fotoğrafı ekranı doldurdu - belki on beş ya da on altı yaşlarında genç bir Julia'nın sahilde gülerken çekilmiş güzel bir fotoğrafı.

"Güzel bir kızdı," dedi Helen, sesinde biraz hüzün vardı. "Ve onu kesinlikle seviyordu.

Bu doğrudu. Winter'ın mesajları düzensizdi ama ortak bir teması vardı. Julia'nın başarılarının ve erdemlerinin uzun bir yoklamasıydı: kısa öykü yarışmasındaki zaferi, 5. sınıf çello dersindeki başarısı, yüzme galasındaki zaferleri, Kanser Araştırmaları için para toplama çabaları.

"Kendisi hakkında hiçbir şey yazmıyor, değil mi? Helen gözlemledi.

'Hayır, hepsi onun hakkında...'

"İntihar girişimi sırasında ne diyor?

Charlie ileriye doğru kaydıldı, ancak zaman çizgisinde ani bir sıçrama olduğunu gördü.

"Çok az," diye cevap verdi, ayrıntıları düşünerek. "Üniversite kariyerinin başlarında gönderilmiş. Bakın, ikisinin mezuniyet töreninde çekilmiş bir fotoğrafı var.

Kızıyla birlikte mutlu ve gururlu bir baba görüntüsüyle ziyafet çektiler.

"Sonra... neredeyse bir yıl boyunca hiçbir şey olmadı. Ondan sonra kazadan bahsediyor - onunla tanıştığımızda da aynı ifadeyi kullanmıştı - ve ilerleyişi hakkında bilgi veriyor.

Charlie onları gözden geçirdi. Başlangıçta sersemlemiş ve ayık olan gönderiler giderek daha olumlu hale geldi, Winter onun ilerlemesinden, hatta onunla iletişim yeteneğinden övgüyle bahsetti, ancak durumu aniden kötüleşince tekrar karardı.

Charlie onun en son gönderilerini okurken neredeyse kendi kendine, "Oldukça ," mırıldandı.

"Kiminle?" diye sordu Helen.

"Herkese. Başlangıçta sadece gerçekleri anlatıyor - hastane kaynaklı zatürre - ama sonra herkese ve her şeye ateş etmeye başlıyor. Doktorlar, hemşireler, hayat, Tanrı ve tabii ki eski karısı.

"Umarım o kalpsiz fahişe yeni hayatından memnundur," dedi Hudson omzunun üzerinden okuyarak. 'Bu hoş bir dokunuş...'

Campbell, Scott ve Morgan'dan hiç .

'Olması pek mümkün değil. Ya birbirleriyle bağlantıları yok ve dolayısıyla alakasızlar. Ya da onlara zarar vermeyi planladı ama önceden haber vermemeye karar verdi.

Helen ayağa kalkarak, 'Her iki durumda da onunla konuşmamız gerekiyor,' dedi. 'Sen burada kal, Julia'nın intihar girişiminin doğası ve zamanlaması hakkında bulabildiğin kadar çok şey bul. Ben Winter'ı bulacağım.

Helen anahtarlarını kaptı ve gitmeye hazırlandı. Ama tam bunu yaparken telefonu çaldı. Cebinden çıkardığında Emilia Garanita'dan bir mesaj aldığını görünce şaşırdı. Kısa ve tatlıydı, şöyle yazıyordu: 'Cinayetler Viking kurbanıdır. Uppsala'ya bakın.'

Şaşıran Helen masasına geri döndü. Dizüstü bilgisayar kendisine doğru çevirerek Google'da 'Uppsala kurbanı' diye arattı ve hemen ekranda bir dizi küçük resim belirdi. Emilia'nın şifreli mesajıyla ne demek istediğini görmek için ilkin tıkladı. O bunu yaparken bile Hudson ve Charlie etrafına toplanmış, onun ani dönüşü karşısında hem meraklanmış hem de kafaları karışmıştı.

Bir an için zaman durmuş gibiydi. Ekrandaki karakalem çizim, bir ağaçta baş aşağı asılı duran yarı çıplak bir adamı gösteriyordu. Etrafında küçük bir kalabalık vardı; bazıları infaza katılmış gibi görünüyordu, diğerleri ise sadece altındaki orman zemininde biriken kan gölüne bakıyordu.

Helen metni hızlı hızlı okuyarak, "Buna "Kan Kurbanı" deniyor," diye mırıldandı. "Günah işleyenler için nihai kefareti biçimiydi.

Helen ayrıntıları yutarcasına okumaya devam etti.

'Uppsala, bu tür bir fedakârlığın ilk elden, gezgin bir tüccar tarafından görüldüğü tek yerdı. Orası neresi?'

Hudson Google Haritalar'ı açmıştı.

"Orta İsveç, Stockholm'ün kuzeyi. Ama Haga'dan sadece birkaç mil uzakta...'

"Winter'ın doğduğu yer," diye ekledi Charlie, Hudson'ın sözünü anımsayarak.

'O zaman muhtemelen bu mitleri biliyordur. Belki de çocukken kendisine anlatılmıştır?

Helen bunu söylerken aklına başka bir düşünce geldi. Hızlıca yazarak başka bir resim açtı ve Charlie ile Hudson'ın görebileceği şekilde büyüttü. Bu, Stockholm'deki bir müzede mükemmel bir şekilde korunmuş bir Viking miğferinin fotoğrafıydı ve onu görünce hepsi bir kez daha sustu. Bu miğferde eski çizgi romanlardaki gibi boynuzlar yoktu, sadece pürüzsüz, metal bir kafatası başlığı, yanakları ve burnu korumak için çapraz bir parça ve onun üzerinde iki büyük, hayalet göz deliği vardı.

Helen kapıdan fırladı ve aceleyle avluyu geçti. Hastane resepsiyon görevlisinin dikkatle incelemesine aldırmadan asansörün bulunduğu yere doğru yürüdü. Yüksek bağımlılık ünitesini daha önce ziyaret etmişti ve tam olarak nereye gideceğini biliyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, birimin girişine giden donuk gri muşambayı geçiyordu. İnsanlar o geçerken başlarını kaldırıp baktılar, aciliyeti ilgilerini çekmişti ama Helen onlara aldırmadı. Çift kapıya yaklaştığında, yaşlı bir kadın kapıları Helen için açık tutarak içeri girdi ve ona sempatik bir şekilde gülümsedi. Helen bu iyiliğe karşılık verdi ve içeride kayboldu.

Ünitede sadece bir avuç yatak vardı. Hastaların durumlarının ciddiyeti göz önüne alındığında ziyaretler sıkı bir şekilde düzenlenmişti, ancak muhtemelen ani bir kötüye dönüş olasılığı nedeniyle saatler daha cömertti. Oliver Winter hafta başında ziyarete geldiklerinde kızının yatağının yanında duruyordu ama Helen'i şaşırtan bir şekilde bugün ortalıkta görünmüyordu. Julia yatağında yalnız ve bilinçsiz bir şekilde yatıyordu, tek arkadaşı onu hayatta tutan ve sürekli bipleleyen makinelerdi.

"Az önce onu kaçırdın.

Helen döndüğünde genç bir hemşirenin yaklaştığını gördü.

'Akrabanız mı? Eğer öyleyse, sizden imza atmanızı istemek zorundayım -' 'Dedektif Müfettiş Helen Grace, Hampshire Polisi,' diye bilgi verdi

Hemşire, arama izni kartını aldı. "Oh, anlıyorum...

"Bay Winter ile konuşmam gerek. Onu geri bekliyor musunuz?"

"Normalde, gündüz ziyaretleri sırasında asla ayrılmaz," diye yanıtladı gülümsemesini geri kazanarak. 'En azından biz onu kovana kadar. Bugün ne olduğundan emin değilim. Bir dakika önce buradaydı, bir dakika sonra gitmişti. Diğer hemşirelerden biri bir aldığını söyledi,

acilen eve gitmesi gerektiğini, ancak bir şey olursa onu arayacağımızı söyledi.

"O zaman geri dönüp dönmeyeceğini söylemedi mi? Helen nazikçe araya girdi.

Genç hemşire omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce özür dilercesine omuz silkerek, "Bildiğim kadarıyla hayır, üzgünüm," diye cevap verdi. "Her neyse, görevimin başına dönsem iyi olacak.

Helen, Winter'ın yokluğundan dolayı hayal kırıklığına uğramış ama hemşirenin ifadeleri ilgisini çekmiş bir halde onu gönderdi. Winter kızına gösterdiği özenli ilgiyi iş programıyla nasıl bağdaştırıyordu? Üst düzey yöneticiydi ama bütün gününü, hatta belki de bütün haftasını hastanede geçiriyor gibiydi. Mazeret izinde miydi? İstifa mı etmişti? Daha da önemlisi, genç hemşire farkında olmadan suçların zamanlamasına nüfuz edici bir ışık mı tutmuştu?

Helen, Oliver Winter'ın bu cinayetleri başlattığına, hatta belki de bizzat işlediğine giderek daha fazla ikna oluyordu. Yirmi beş yıldır burada yaşadığı için bölgeyi iyi biliyordu ve muhtemelen ev yapımı silahlar tasarlayıp inşa edebilecek eğitilmiş bir mühendisti. Eğer teorileri doğruysa, üç kurbanı zarar vermek için güçlü bir nedeni de vardı. Eğer haklılarsa, Winter onların failiyse, o zaman gece sortileri de aniden mükemmel bir anlam kazandı. Katilin saldırılarını kolaylaştırmak için karanlığı seçtiğini ya da uyanık olduğu saatlerde onu meşgul eden bir işi olduğunu düşünmüşlerdi. Ama belki de bu cinayetlerin gece işlenmesinin çok basit bir nedeni vardı.

Çünkü aşk onu gün boyunca burada tuttu.

Sigarasını sertçe çekerek sağa sola volta attı. Alice Winter bu anın gelmekte olduğunu biliyordu - bununla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu - ama yine de eski kocasıyla yeniden bir araya gelmek üzere olması onu mide bulandırıcı ve gergin hissettiriyordu.

Evlilikleri kısa sürmüş ve bir hata olmuştu. Oliver'la Stockholm'de bir barda tanıştığında henüz yirmi yaşındaydı, çocuk denecek yaşıydı. Taşralı bir kızdı, Oliver' kendine güveni, sofistike tavrı ve cazibesi karşısında gözleri kamaşmıştı, öyle ki tanışmalarından altı ay sonra Oliver'la evlenerek fırtınalı aşka kendini kaptırmıştı.

İsveç'te yaşadıkları süre boyunca her şey . Oliver'ın beklentileri çok yüksekti ve sinirlenebiliyordu ama yeterince mutluydular. Sonra Oliver hamile kaldı ve kısa bir süre sonra, hâlâ bebek hüznüyle boğuşurken İngiltere'ye taşındılar. Tartışmadan, tereddüt etmeden, sadece Oliver'ın kariyer hırsının peşinden gitmişlerdi ve birden kendini Southampton'da küçük bir bebekle yaşarken buldu. Gün içinde neredeyse hiç kimseyi görmüyordu ve Oliver huysuzdu ve tek heceli at Gece, ve yeni iş kanıtlayan beklediğinden daha stresliydi. Alice İngilizce bilmiyordu ve Facebook öncesi çağda memleketteki aile ve arkadaşlarla iletişimi kaybetmek çok kolaydı. Doğrusu, karaya çıktıkları günden beri perişan haldeydi. Oliver ona eve gitmek istediğini söylediğinde önce şaşırmış ama sonra karakteristik bir kararlılıkla karşılık vermişti. Ona isterse gidebileceğini ama kendisinin Julia'yla birlikte İngiltere'de kalacağını söylemişti. Sıra ona gelmişti - adam evliliklerini yıkarken o kadar klinik, o kadar kesindi ki - ama aslında bir yanı rahatlamıştı. Bu kadar genç yaşta anne olmayı hiç planlamamıştı - kendini kapana kısılmış, çaresiz, başarısız hissediyordu. Bebek Julia'nın gözlerinde sevgiyle ona bakması kalbini kırsa da, ayrılıkları ona beklenmedik bir fırsat sunmuştu:

Yeniden başlamak. Elbette, iş o noktaya geldiğinde tereddüt etti, Oliver'la bir uzlaşma anlaşması yapmaya çalıştı ama Oliver kararlıydı. O sevgili kızının tam velayetini alacak, Alice de özgürlüğüne kavuşacaktı. Böylece utanç içinde ailesinin yanına döndü ve o zamandan beri suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

"Evimden defol git.

Eski kocasının sesiyle anılarından sıyrıldı.

Sigarasını hendeğe atarak ona doğru döndü.

'İnan bana, burada olmak istemiyorum Oliver. Ama bana başka seçenek bırakmadın.

"Saçmalık.

"Sana sayısız kez mesaj attım, Julia'nın nasıl olduğunu, nerede tedavi gördüğünü sordum ama hiç cevap vermedin.

'Bir anlaşma yapmıştık Alice. Şartları anladığımı sanıyordum.'

Alice ona baktı. Daha yaşlı, daha zayıftı ama bir şekilde daha da sertti. Her zaman bir pırıltısı vardı, ama şimdi bu gitmiş, yerini daha rahatsız edici bir şey almıştı. Evlilikleri boyunca hiçbir zaman açıkça şiddete başvurmamıştı, gerçi ara sıra öfkelenmişti ama Alice'in hatırladığından çok daha korkutucu görünüyordu.

"Her şey değişir Oliver," diye cevap verdi cesurca, korkutulmayı reddederek. 'Hatalar yaptım, hem de çok, ama artık daha yaşıyım, daha olgunum. Ve eğer kızımız Julia'nın fazla zamanı kalmadıysa, onu görmek istiyorum.

"Onunla barışmak için mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Onu sevdiğimi söylemek için, evet.

Gözyaşlarının geldiğini hissetti, ama onu tatmin etmeyi reddederek gözyaşlarını silkeledi.

"Üzgünüm, böyle bir şey .

"Avukatımdan - *İngiliz* bir avukat - Hampshire aile hizmetlerine acil erişim emri için başvuran bir mektup aldım. Mektubu ona uzattı. 'Buna karşı çıkabilirsin ama kaybedersin. Bu durumda, velayet düzenlemelerini gözden geçirmeyi tercih edebilirler.

Ama Oliver sadece başını salladı ve mektubu ikiye böldükten sonra ön kapıyı açmak için öne çıktı.

"Onunla görüşmüyorsun.

"Evet, öyleyim," diye meydan okudu ona, sesini yükselterek. "Hâlâ nefes olmaz.

'İsveç'ten kızımı görmeye geldim,' diye itiraz etti, adam onu geçmeye çalışırken kolundan tuttu. 'Ve bunu yapana kadar eve dönmeyeceğim. Yani burada kalıp benimle konuşacaksın. Bu konuşmayı yapıyoruz Oliver...'

Neredeyse bağıırıyordu ve şimdi ilk kez eski kocası tereddüt ediyor gibiydi. Etrafına bakındı, yolun karşısında onlara hiç çekinmeden bakan birkaç mahalle sakinini fark etti.

"İçeri," diye bağırdı.

Onu kolundan tutarak evin içine itti ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

"Erişiminize izin vermemiz mümkün değil.

Danışman tam önünde durarak onun yolunu kapattı.

'Durumu stabil, ancak onun için söylenebilecek en iyi şey bu. Birkaç haftadır akut zatürre geçiriyor - akciğerleri iflas etmiş durumda, bağışıklık sistemi çökmüş durumda.

"Ama babası onu her gün ziyaret ediyor.

'Sıkı bir şekilde izlenen koşullar altında ve -'

'Yine de her gün orada, onunla konuşuyor. Kör kızın onu anlayabileceğine ve hatta cevap verebileceğine yemin ediyor.

'Doktor Ellis'in onunla iletişim kurmakta biraz başarılı olduğu doğru -'

"Aynen öyle.

"Ama o zaman Julia daha iyi .

"Ve onunla konuşmamın *doğrudan* onun hayatını tehlikeye atacağını mı düşünüyorsunuz?

Şimdi Baines durakladı.

"Şey, hayır, bunu kesin olarak söyleyemem. Ancak vücudunun temelde anlamaya çalışın. Biraz iyileşme görebileceğimiz umuduyla onu hayatta tutuyoruz, ancak dürüst olmak gerekirse bu bir mucize olurdu. Gerçekte, yönetilen bir düşüşle karşı karşıyayız.

"Bu da onunla konuşmamı daha da önemli kılıyor. Yaklaşık on yıl önce çok ciddi bir suçun kurbanı olduğuna inanıyorum, bu suçun muhtemelen kalan tek tanığı o.'

Baines başını sallayarak, "Üzgünüm, buna izin veremem," diye ısrar etti. 'Bir polis memuru tarafından sorgulanmanın, geçmiş travmaları yeniden yaşamanın stresi

... şey, onun üzerindeki etkisinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve babası şu anda burada olmadığı için -'

"Onunla *şimdi* görüşmem için bir başka neden daha.

Danışman durakladı, Helen'in söylediklerinin anlamı kafasında canlandı. Oliver Winter'ın hangi suçla suçlanabileceği ya da suçlanamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama hayal gücü çılgına dönmüştü. Helen onun alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu fark etti.

"Bakın, geldiğince kısa konuşacağım," diye devam etti Helen. "Ve onu üzmemek için elimden geleni yapacağım. Ama onunla konuşmam gerekiyor."

Helen doğrudan Baines'e bakıyordu ve uzun süren bir mücadeleden sonra nihayet onun yüz ifadesinde bir anlayış görmeye başlamıştı.

Lütfen Doktor Ellis'i çağırın. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ama bunu *şimdi* yapmalıyız.'

"Nasıl çalışıyor?

Helen, Dr. Louise Ellis ile birlikte yoğun bakım ünitesinde kozalanmıştı. Oda ziyaretçilerden temizlenmişti ve kulak mesafesinin hemen dışında yatan Julia dışında yalnızdılar. Kollarına çok sayıda tüp takılmış olan genç kadının alnına ve şakaklarına da elektrotlar bağlanmıştı.

"Bu sistem Amerika'da ağır kafa travması geçiren trafik kazası mağdurları için denendi. Bunlar kalıcı bitkisel hayattaki insanlardı - tepkisizlerdi, hastaneler yaşam destek ünitesini kapatmaya çalışıyordu, ancak testler birçoğunun hala kendilerine söylenenleri duyabildiğini kanıtladı. Dahası, söylenenleri işleyip yanıt verebiliyorlardı.

'Ama onların ne dediğini nasıl anlıyorsunuz? Bizim tanıdığımız terimlerle nasıl yanıt verebilirler?

"Yapamazlar. Ya da en azından cümle kuramazlar ama basit bir "evet" ya da "hayır" diyebilirler. Temel olarak, düşündüğünüz şeyin türüne bağlı olarak beynin farklı bölümleri devreye girer. Örneğin, aktif bir şey yapmayı düşünüyorsanız - koşmak, dans etmek - beyninizin ön tarafındaki serebrum aktif hale gelir. Eğer görsel bir şey düşünüyorsanız, örneğin güzel bir gün batımı gibi, o zaman beyninizin arka tarafındaki korteks devreye girer.

"Yani bir soru soruyorsunuz," diye açıkladı Helen, "ve eğer 'evet' cevabını vermek istiyorsa koşmayı düşünüyor, 'hayır' cevabını vermek istiyorsa gün batımını mı hayal ediyor?"

Dr. Ellis başını sallayarak Julia'nın yatağının yanındaki yüksek çözünürlüklü monitörü işaret etti.

'Ekran, beyninin hangi tarafıyla ilgileniyorsa o tarafı aydınlatıyor. Kusursuz değil ama oldukça etkili oldu. O ve babası geçmişte oldukça uzun sohbetler etmişlerdi. Son zamanlarda tek yönlü bir trafik var tabii, babası onunla konuşuyor.

mutlaka iyi bir fikirdir. Kötü bir durumda olduğunuzda, alabileceğiniz her türlü yardıma ve teşvike ihtiyaç duyarsınız, ancak üzerinde kontrolünüz olmayan bilgi bombardımanına tutulmak çok stresli olabilir.

Helen hastane yatağında çok huzurlu görünen genç kadına baktı. Onu rahatsız etmek zalimce görünüyordu ama Helen'in başka seçeneği yoktu, bu yüzden bir kez daha Dr. Ellis'e dönerek şöyle dedi:

"Ben hazırım.

Helen yatağın kenarına tünemiş olan Julia'ya yakın oturuyordu. Dr. Ellis diğer tarafta, sessiz ve ihtiyatlı bir şekilde duruyordu. Helen boğazını temizleyerek başladı:

Merhaba, Julia. Benim adım Helen Grace. Ben bir polis memuruyum ve sana yardım etmek için buradayım.

Helen Dr. Ellis'e baktı, o da başıyla devam etmesini işaret etti.

'Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, bunu anlayışla karşılarım. Sadece "hayır" diye işaret et ve seni yalnız bırakayım. Ancak şimdi ve geçmişte acı çektiğinizi biliyorum ve eğer bunu yapabilseydiniz bana anlatabileceğiniz çok şey olduğunu düşünüyorum.

Julia'nın beyninin hayalet gölgesi olan monitör cansız kaldı ama Helen ısrar etti.

'Şu anda çok ciddi bazı suçları araştırıyorum. Üç kişi öldürüldü, tanıdığınız insanlar. Tom Campbell. Lauren Scott. Caleb Morgan. Bu isimleri tekrar duymanın şaşırtıcı, hatta üzücü olduğuna eminim ama size bu kişiler hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Sizin için de uygunsa?

Hâlâ bir şey yok. Endişelenen Helen endişeyle tekrar Dr. Ellis'e baktı, ancak onun ekrana anlamlı bir şekilde başını salladığını gördü. Helen bakışlarını tekrar monitöre çevirdiğinde Julia'nın beyninin ön kısmının kısa bir süreliğine parladığını ve sonra tekrar griye döndüğünü gördü. Tek renge dönmeden önce yeşilin canlı parıltısının kadar güzel görünmesi tuhaftı. Teşekkür , Julia. Artık bu insanların senin arkadaşların olduğunu biliyoruz,

bir süre Lauren'la yaşadığını söyledi. Ama sanırım sana bir şekilde zarar vermiş olabilirler...'

Helen devam etmeden önce bir an tereddüt etti:

"Köprüdeki kazanızdan yaklaşık iki ay önce hepiniz bir partiye gittiniz. Yeni Orman'da bir dolunay partisi. İnanıyoruz ki

Caleb Morgan tarafından kışkırtıldığını ve aklında özel bir amaç olduğunu söyledi. Julia, sana Caleb'ın o gece sana saldırıp saldırmadığını sormak istiyorum.

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu, sonra beyninin ön tarafı bir kez daha aydınlandı. Helen bir duygu seli hissetti - nihayet ilerleme kaydettiklerine dair bir heyecan ve Julia için duyduğu derin üzüntü. Saldırı gerçekleştiğinde daha bir kız çocuğu bile değildi.

"Sana tecavüz etti mi?"

Bir olumlu cevap daha. Helen öfkesinin büyüdüğünü hissetti ama yutkundu.

"Lauren ve Tom saldırıya tanık oldular mı?"

Bu kez beyninin arka kısmı aydınlandı. Helen tereddüt etti, bir an için yanlış adım attı, sonra yolunu hissederek devam etti:

"Başına gelenleri kimseye anlattın mı? Lauren ile yaşıyordun. Ona anlattın mı?"

Kısa bir gecikmeden sonra Julia'nın beyninin ön kısmı parladı. "Polise söyledin mi?"

Julia'nın 'hayır' cevabını gören Helen bir sonraki sorusunu düşündü ve sonra sordu:

"Lauren sana yapmamamı mı söyledi?"

Yankılanan bir 'evet', Julia'nın beyninin ön kısmı bu kez güçlü bir şekilde alevlendi. Şimdi bir resim ortaya çıkmaya başlıyordu - saldırı, sonrasındaki yıkım, ama aynı zamanda Lauren Scott'ın, muhtemelen Campbell'ın da hasarı sınırlama çabası. Belki de Morgan'ın kölesi olmuşlardı, belki de Morgan'ın onlar üzerinde bir etkisi vardı. Her iki durumda da, Julia'ya yardım etmeleri gerekirken ona sırt çevirerek Morgan'ın yanında yer almışlardı.

"Peki... babanızın bundan haberi var mı? Saldırıdan? Seni susturma girişiminden?"

Bir olumlu daha.

"Dürüstçe cevap vermenin senin için zor olabileceğini biliyorum ama gerçeği bilmemiz gerekiyor Julia. Baban... konuda bir şey yaptı mı? Sana ne olduğunu öğrendikten sonra?"

Bir kez olsun ekran boş kalmadı.

"Büyük bir adaletsizliğin kurbanı oldun, Julia. Caleb Morgan tutuklanmalı ve yargılanmalıydı, Lauren Scott ve Tom Campbell da muhtemelen. Ama intikam adalet değildir. Çünkü masumlar acı çeker. Lauren Scott hamileydi, onu seven bir eşi vardı, Tom Campbell da öyle, şu anda yas tutan, tıpkı senin gibi acı çeken insanlar. Lütfen, eğer biliyorsanız, söyleyin. Caleb Morgan, Lauren Scott ve Tom Campbell'ı baban mı öldürdü?"

Dayanılmaz derecede uzun bir duraklama daha, sonra Julia'nın beyninin ön kısmı yeşil renkte parladı. Helen uzun ve yavaş bir nefes verdi. İşte, nihayet, uzun zamandır kafalarını karıştıran bilmecenin cevabı buradaydı.

Daha önce Oliver Winter'ın kendisiyle her gün neden bu kadar ciddiyetle konuştuğunu merak eden Helen, Winter'ın Julia'yı planına 'dahil edip' etmediğini, suçluluk duygusunu yatıştırmak ve ona biraz tatmin, adalet duygusu sağlamak umuduyla yaptıklarını ona anlatıp anlatmadığını kendi kendine sormaya başlamıştı. Ama bu tek yönlü bir trafikti, çünkü Julia'nın cevap verme fırsatı olmamıştı, bu yüzden Helen son bir soru daha sordu.

"Peki durmasını ister misin, Julia?"

Helen kızıdan ekrana baktı. Bir saniye sonra beyninin ön tarafı parlak yeşil renkte parladı.

"Yeter!

Kelimeyi gizlenmemiş bir zehirle tükürdü.

"Söylemeye geldiğiniz şeyi söylediniz. Ben de sana cevabımı verdim. Burada sana göre bir şey yok, git.

Adam onu kolundan tuttu ama Alice onu itti. Bir saatin büyük bir bölümünde tartışmışlardı ama Alice henüz bitirmemişti.

'Bak Oliver, beni görmenin acı verici olduğunu, senden istediğim şeyin seni kızdırdığını biliyorum. Eğer her şeyi berbat ettiğimi, ona kötü davrandığımı söylememi istiyorsan, bunu seve seve yaparım. Yaptığım şey yanlıştı.'

Onu yasal işlem başlatmakla tehdit etmeyi denemiş, güçlü ahlak anlayışına başvurmuş, kendi kızını görmeye hakkı olduğunu savunmuştu ama hiçbir şey onu ikna etmemişti ve kendini tekrarlamaktan yorulmuştu. Artık tek umudu onun oyununu oynamak, tavrını yumuşatması umuduyla kendini alçaltmaktı.

"Bir annenin çocuğunu şekilde terk etmesi... Gençliğim, ruh halim hakkında bahaneler üretebilirim ama hiçbirisi durumu daha iyi hale getirmez.

Buna inanmıyordu - gençti ve adam ona kötü bir karar vermesi için baskı yapmıştı - ama adamın duymak istediği şeyin bu olduğunu hissediyordu.

"Ve inan bana Oliver, o zamandan beri pişmanım. "O kadar ki kendine yepyeni bir aile buldun.

'Başka ne yapmam gerekiyordu? Burada benim için hiçbir şey yoktu - bunu açıkça belirtmişsiniz - ve önümde hala koca bir hayat vardı.

'Peki neden şimdi? Yeni ve güzel bir hayatın varken neden şimdi geri dönüyorsun? Neden buna geri döndün?'

Alice kızgınlığını gizleyemeyerek, "Bunu daha önce de yaşadık," diye cevap verdi. 'Bir kızım var, yakın zamana kadar üvey bir kız kardeşi olduğunu bilmeyen bir kızım. Onun iyiliği için gelmek zorundaydım -'

"Ona söylememeliydin.

Ama nasıl ? Julia onun eti ve kanı. O *benim* çocuğum.' "Hayır, o *benim* çocuğum. Gittiğin gün onun üzerindeki tüm haklarından vazgeçtin.

Sözleri derinden etkiledi. Alice umutsuzca cevap vermek, kendini haklı çıkarmak istedi ama adam onun yerine konuştu.

", eğiten bendim. Onu dans kurslarına, pony kulüplerine götürdüm, regl dönemlerini anlattım, terk edildiğinde teselli ettim. Bunların hepsini *ben* yaptım, sen değil.

"Oliver, lütfen...

"Sınavlarını geçmesini sağladım, üniversiteye girmesine yardım ettim ve ... kaza geçirdiğinde ona *ben* baktım. Dokuz yıldır ona ben bakıyorum, Alice.

"Kazadan haberim yoktu, hiçbir haberim yoktu. "Çünkü umursamadın. Çünkü sormadın.

"Bana cehenneme gitmemi söyledin.

'Ve bunu yapmakta haklı olurdum. Sen zayıfsın, Alice. Ve bencilsin. daha iyiydi.'

Alice'in gözleri yaşardı. Oliver'ın sözleri canını yakmıştı, çünkü kısmen haklı olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama korkmayı reddetti, tehlikede olan çok şey vardı.

'Bana mücadele ettiğini söyleseydiniz, bana ne olduğunu anlatsaydınız geri gelirdim, elbette gelirdim, ama bunu benden kasten sakladınız.

Oliver uzun uzun ve acı acı güldü.

'Beni incitmek için benden sakladın. Tıpkı şimdi bana zarar vermeye çalıştığın gibi.

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. 'Acı çekmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Güzel eviniz ve sevimli ailenizle...'

Adam ona dikkatle bakıyordu, öyle kadın kendini rahatsız hissediyordu. Daha önce ona karşı öfkeli olan , şimdi sanki eğleniyor, onun sıkıntısından zevk alıyor gibiydi.

"Her boş anımı Julia'nın başucunda geçirdim. Onunla ilgilendim, onunla konuştum, onunla iletişim kurdum. Ona yaşamak için bir sebep verdim. Kendi mutluluğumu, başka bir ilişki şansımı, hatta işimi bile feda ettim. Ve biliyor musunuz? Bunu *severek*, isteyerek yaptım, çünkü kızımı *seviyorum*, çünkü bana ihtiyacı var.

'Bunu biliyorum Oliver ve sana çok minnettarım -'

'Peki bana neden ihtiyacı olduğunu, neden bu kadar acı çektiğini biliyor musun?

'Çünkü dediğin gibi, işiyle mücadele ediyordu. Çünkü sınavlarında başarısız oldu -'

"Çünkü tecavüze uğradı.

Alice bir halde ona baktı. Karnından vurulmuş gibi hissetti, nefes alamıyordu.

"Onun saflığını, gençliğini avlayan bir hayvan tarafından tecavüze uğradı. "Hayır, Oliver...

'Bu bir kızdı, *benim* kızım, önünde koca bir hayat vardı. Zeki, şefkatli, komik ve güzeldi... ve o bunların hepsini elinden aldı.

'Sana inanmıyorum, inanmıyorum...'

Ama ona inanmıştı. Adamın gözlerindeki çıplak öfke rol değildi.

"İlk başta bilmiyordum, bana hiç söylemedi. Ama bir gün eve geldiğimde günlüğünün yanında bir veda notu buldum. Her şey oradaydı, inanın bana, ama kapıdan çıkmadan önce sadece birkaç kelime okudum. Nereye gidebileceğini hissediyordum ama oraya zamanında varamadım.

Sanki duyguları her an patlayacakmış gibi ağır ağır nefes alıyordu.

'Onu gördüm... Onu köprüde gördüm. Ona seslendim ama çok geç kalmıştım.

Her şeye rağmen Alice ona doğru uzandı ve kolunu kavradı. Oliver'ın ona anlattığı şey korkunç ötesiydi ve kalbini kırmıştı.

"Ambulansı beklerken ona sarıldım, yolda diz çöktüm. Onu kaybedeceğimi sandım.

"Ama sen yapmadın, gördün. "Ve belki de yapmamalıydım. "Böyle söyleme. Sen doğru yaptın.

Öyle mi yaptım? Dokuz yıldır o yatakta yatıyor. Her türlü hakarete, her türlü prosedüre maruz kaldı, peki ne için? Şimdi o yatakta yatıyor, ciğerleri doluyor, kendi mukusunda boğuluyor...'

Alice dayanamayarak, "Lütfen dur," bağırdı.

Ve onu şaşırtacak şekilde, adam bunu yaptı, öfkesi ve sıkıntısı aniden söner gibi oldu.

"Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalıydın. 'Kimi arayacaktım? Seni mi?'

Acımasız bir alaycılıkla söylenmişti ama o bunu duymazdan geldi. "Polis. Polise gitmeliydin.

"Gerçekten mi? Komadayken, konuşamazken, ne olduğunu doğrulayamazken mi?

"Günlük sendeydi.

'Ve iki arkadaşı, iki suç ortağı vardı, bunlar da olayın hiç yaşanmadığını, Julia'nın uydurduğunu söylemeye hazırdı. Sizce adalet yerini bulur muydu?

'Ama bu polisin işi -'

Tecavüzcüleri ve yalancıları korumak için. Onun kaderini onların ellerine bırakmayacaktım. Julia benim, her zaman benim oldu.

İçin ve önce Zaman, Alice keçe gerçekten Sinir bozucu. Orada onun yoğunluğunda onu korkutan bir şey vardı.

'Şimdi polise gitsek nasıl olur? Günlük sende, bunu birlikte yapabiliriz. Ama Oliver başını salladı.

Ciddiyim Oliver. Ne kadar gerekirse o kadar kalabilirim. Bu adamın sorgulandığından ve suçlandığından emin olun.

"Zamanını boşa harcıyorsun.

"Bunu nasıl söylersin?

"Çok geç kaldınız.

Alice'in duraksamasına neden olan şey de bu nihai tondu. "Anlamıyorum.

"Hiç .

"Nerede bu adam? Ona ne oldu?' 'O öldü.'

O kadar sakince söylenmişti ki, Alice bir an için suskun kaldı, sonra kendini toparlayıp cevap verdi:

" ya diğerleri? Yalan söyleyenler. Elbette onlar da -' 'Onlar da öldü.

Şimdi Alice donakaldı. Adamın ses tonunda bir zafer havası vardı ama böyle bir şey kesinlikle mümkün değildi.

"Nasıl öldüler, Oliver?"

Ama eski kocası ona öylece baktı. "Ne yaptın sen?"

Hala bir şey yok.

"Lütfen Oliver, beni korkutuyorsun. Bana neler olduğunu anlat."

Adam ona bakmaya devam etti, onun rahatsızlığının tadını çıkarıyordu. Atmosfer odadan çekilmiş gibiydi - sessiz, gergin ve ateşliydi - ama şimdi bu ağır sessizliği dırdırcı, ısrarcı bir ses bozuyordu. Sirenlerin sesi.

Oliver hemen tepki vererek pencereye koştu ve dışarıya baktı. Siren seslerinin giderek yükseldiğine ve yaklaştığına hiç şüphe yoktu. Dönerek kapıya doğru koştu ama Alice uzanıp ceketini tuttu.

"Anlat bana. Bana ne yaptığını söyle."

Ona bir dirsek savurdu ve kaburgalarına çarptı. Ama yine de, içini yakıp kavuran acıya rağmen tutunmaya devam etti. Adam onun elinden kurtulmak için çırpınıyor, saçlarından tutup çekmeye çalışıyordu. Ama bu, kaybetmemeye kararlı olduğu bir savaştı.

Birdenbire eski kocasının neye dönüştüğünü bilmek *zorunda* kaldı.

Bisikletini Hudson'ın aracının yanına getirerek kükreyerek caddeden aşağı indi. Hastane koridorlarında hızla ilerlerken Helen, Charlie'yi aramış ve Julia'nın lanetleyici ifadesini aktarmıştı. Arkadaşı hemen harekete geçmiş ve Helen Kawasaki'sine ulaştığında ekip harekete geçmişti.

Helen hiç vakit kaybetmeden Yukarı Shirley'e doğru yola koyuldu. Winter'ın evinin bulunduğu adrese yaklaştıkça siren sesleri daha da yükselmiş ve Hudson'ın arabasını seçerek hemen arkasına geçmişti. Yanıp sönen ışıkları ikisinin de önünü açmış, ilerlemelerini hızlandırmıştı. Şimdi ailenin evine yaklaşıyorlardı ve Hudson'a önden gitmesini işaret eden Helen, önce bir köşeyi, sonra diğerini dönerek yandaki yola saptı.

Evleri sayarak Winter'ın arka kapısının önünde patinaj yaparak durdu. Motoru durdurup bisikletinden atladı ve kapının kolunu tıkırdattı. Kapının kilitli olduğunu görünce şaşırmadı ama tereddüt etmedi, ayağını ferforje kolun üzerine koydu ve kendini kapının önüne attı.

Diğer tarafa ustalıkla indi ve hızla tekrar harekete geçti. Adımlarına ara vermeden kemerinden copunu çıkardı ve tamamen uzatarak mülkün arka tarafına doğru hızla ilerledi. İçinden bir ses Kış'ın sessizce gelmeyeceğini söylüyordu.

Şimdi arka kapıdaydı. Elini uzatıp kolu tutmaya çalıştı ama bunu yapamadan kapı çekilerek açıldı. İçgüdüsel olarak kolunu kaldırdığında iri yarı bir adam ona doğru fırladı.

Ama gelen sadece Joseph Hudson'dı. Telaşlı ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Çok geç kalmışlardı.

'Ne yaptığını bilmiyordum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Helen ona inanmaya meyilliydi. Alice Winter'ın beti benzi atmıştı, Ağzındaki ve yanağındaki kan lekesi hariç. Burnuna sıkıştırılmış kanlı mendil gibi, ters çevrilmiş mobilyalar da bir boğuşma yaşandığını gösteriyordu.

"Kızımı görmeye geldim," diye ısrar etti şoktaki kadın. 'Hastanede olduğunu, durumunun kötü olduğunu biliyordum... ama... ama saldırıya uğradığını bilmiyordum, hele Oliver'ın...'

Hâlâ son keşiflerini sindirmekte zorlandığı için sustu.

"Bu ülkeden ayrıldığınızdan beri kocanızla hiç görüşmediniz mi?"

"Hayır. Onu aramaya çalıştım, avukatlarım onu aramaya çalıştı..." "Peki size Julia'dan hiç bahsetmedi mi?"

Üzgün bir şekilde başını salladı.

"Onu kendine istedi. Ve belki de beni cezalandırmak istedi.

Zalimceydi, nahoştu ama mantıklıydı.

"Size hiç şiddet uyguladı mı?" "Ara sıra, ama kötü bir şey olmadı.

"Yani daha önce hiç böyle bir şey yapmadı mı?"

"Tabii ki hayır. Ama İsveç'te Ulusal Hizmet yaptı - o zamanlar erkekler yapmak zorundaydı - bu yüzden savaş hakkında, kamuflaj teknikleri hakkında bilgi sahibi olabilirdi.

Anlıyorum. Peki evliliğiniz boyunca avlandı mı? "Hayır, ama İsveç'teyken yapardı. Küçük bir çocukken Büyükbabam onu götürürdü. Yaylarla geyik avlardı. Bu artık yasadışı, ama o zamanlar -"

"Yani yay kullanmayı biliyor olmalıydı," diye araya girdi Helen. "Özellikle arbalet nasıl kullanılır?"

"Elbette," diye cevap verdi Alice kesin bir ifadeyle. 'Büyükbabasının birkaç tane vardı, onlara yemin ederdi ve günlük işlerini bitirdiklerinde

temizlemesi için ona verirdi. Oliver o yayı çok severdi...' Alice sözlerini bitirirken Helen ona bakakaldı:
'... ve santimini biliyordu.'

Yürümeye devam etti, ormanın daha da derinlerine doğru ilerledi. Bu anın geleceğini biliyordu ve Alice'in gelişini takiben planlarının aniden çözülmesiyle sarsılmış olsa da, şimdi garip bir şekilde sakin hissediyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını uzun zaman önce hayal etmişti ve hazırdı.

Winter duraklayarak ağır sırt çantasını yere bıraktı. Çantasını açıp içindekileri çıkarmadan önce bir süre sessiz, sakin ormanlık alana baktı ve bu çevrenin ona verdiği tatmin duygusunun tadını çıkardı. Güneş artık ufkun gerisine düşüyordu, son altın ışınları alt dalların arasından görünüyordu, bu da zamanın doğru olduğu anlamına geliyordu.

Geçtiğimiz dokuz yıl boyunca hayatı acılar tarafından tüketilmişti. Utter, yürek burkan Çaresizlik, delinmiş tarafından Bouts . Öfkeli, çılgınca bir öfke ve tamamen bitkin olduğu anlar. Günlerini Julia'ya adamıştı ve bu günler harikaydı ama aynı zamanda kızının boş kalıntısının önündeki yatakta koma halinde yattığını görmek korkunçtu. Ama bu, ezici bir yalnızlığın hüküm , pişmanlıklarından, kininden ve umutsuzluğundan başka olmadığı gecelerin ıstırabıyla kıyaslanamazdı. Julia ile bağlantı kurmaya çalışıyor, onun yatak odasında saatlerini geçirerek iyiliğinden, pozitifliğinden ve zarafetinden faydalanmaya çalışıyordu ama her geçen yıl içinde büyüyen sesleri susturmakta zorlanıyordu. Bu yüzden ona saldıranları, ihanet edenleri Facebook'ta ve

LinkedIn'de, Twitter'da, hayatlarının ayrıntılarını yalayıp yutuyordu. Yaşadıkları sıkıntıları ve aksilikleri, ama aynı zamanda yeni evler, arabalar, tatiller, hatta Campbell'ın nişanı gibi mutlulukları da öğrenmişti. İlk başta, hala yaşıyor, gülüyor, eğleniyor olmaları gerektiği için acı çekiyordu, daha sonra yerel gazete haberlerinden Morgan'ın tekrar saldırdığını ve daha fazla genç hayatı mahvettiğini öğrendiğinde öfkeye kapıldı. Ve karanlık çökerken, dırdır,

İnatçı iblisler etrafını sarmış, intikam istiyor, kefarete talep ediyorlardı. Sonunda, kendisindeki değişimi kucaklayarak onlara teslim olmuştu.

Ondan sonra geceleri hazırlık yaparak, çocukken çok sevdiği yayının birebir kopyasını yaparak, savaş zırhını hazırlayarak geçirdi. Gövdesini, kollarını ve bacaklarını saran koyu renkli derinin üzerinde kayarken ilk başta kendini rahatsız, hatta utangaç hissetmişti ama zamanla zırhın ona verdiği güç ve zarar görmezlik hissinden heyecan duymaya başlamıştı. Kukuleta da ona rahatlık veriyor, onu meraklı gözlerden, kasvetli ormanda ona rastlayabilecek herkesten gizliyordu ama değişimi tamamlayan, atölyesinde kendi elleriyle yaptığı miğferdi. Basitti, güçlüydü ama bir şekilde onu o yapmıştı. Tek başına Oliver Winter'ı kovma ve yerine daha büyük, daha iyi, daha güçlü birini getirme gücüne sahip görünüyordu. Savaş için giyindiğinde artık ne şüphe, ne korku, ne de pişmanlık vardı. Kızının yaşam destek ünitesini kapatmayı planladıkları sırada bile bakıcılarına kibarca teşekkür eden inatçı, çalışkan, şefkatli adam... o korkak zayıf adam, miğfer indiği anda ortadan kayboldu.

Sonra başka bir şey oldu. O zaman gecenin çocuğuydu.

Asfaltta kükreyerek ilerliyordu, gözleri yola yapışmıştı. Helen ara sıra aynasına bir göz atıyordu ama Hudson çoktan uzakta bir leke haline gelmişti, arabasının hâlâ görülebilen tek parçası mavi yanıp sönen ışığıydı. Onu beklemeyerek protokolü çiğniyordu ama her saniye önemliydi, artık Winter'ın bir kez daha ormanda olduğunu biliyorlardı.

Çalıntı bir Land Rover, şehrin batı ucundan ayrılıp taşra yollarında kaybolmadan önce tespit edilmişti. Üç hafta önce Woolston'daki bir otoparktan çalınan araç, ekibin izleme listesindeydi ve bir trafik birimi aracı yakalamak için harekete geçmişti. Yarım saat sonra, kartal gözlü bir memur, Burgate yakınlarındaki yeşilliklerin arasına gizlenmiş eski 4x4'ü ormanın sınırlarında tespit etti. Bagajında sekiz metrelik bir lastik boru bulunan aracın kilidi açıktı ve anahtarlar hâlâ kontakta idi. Bu son ayrıntı Helen'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Winter'ın kaçmak gibi bir planı yoktu.

Kendine zarar vermek niyetinde miydi? Yoksa son bir direniş mi? Her iki durumda da, onunla hızlı bir şekilde ilgilenmeleri gerekiyordu. Tüm uyarılarına rağmen, cehaletten ya da yüz­süz­lük­ten ormana gelen insanlar vardı, ormanın sınırlarında yaşayan sakinlerden bahsetmiyorum bile. Eğer Kış şu anda yurtdışındaysa, onu içeri almaları gerekiyordu. Evinde, atölyesinde ya da aracında arbaletine dair hiçbir iz yoktu, bu yüzden silahlı ve tehlikeli olduğunu varsayıyorlardı.

İki taktik ateşli silah birimi ormana doğru ilerliyordu. Onlara ihtiyaç duymamaları için dua ediyordu ama ihtiyaç duyacaklarından da korkuyordu. Winter çizgiyi aşmıştı, artık ölümün tadını almıştı ve onu geleneksel yöntemlerle, özellikle de böylesine yabancı bir bölgede yakalamak zor olacaktı.

Helen içini bir gerilim kaplasa da heyecanla ürperdiğini hissetti. O şüphelisi doğru hızlanıyordu, doğru

Bu karmaşık dava belirsiz ve muhtemelen şiddet dolu bir şekilde
sonuçlanmıştı ama sonunda faili bulmuşlardı.
Son .

Ses çıkarmamaya özen göstererek ormanda ağır adımlarla ilerledi. Önce Alice ve çocuğuyla, daha sonra da Julia'yla bu yollarda defalarca yürümüştü ve bu yolları avucunun içi gibi biliyordu. Ama şimdi onun için farklı bir anlam ifade ediyorlardı. Daha önceleri orman dikkatini dağıtan bir şey, günün dertlerinden uzaklaşmak için bir mola yeri idi. Şimdi ise onun sığınağı, kozasıydı.

Bazı insanlar başlarının üzerinde uzanan devasa dalları korkutucu, hatta uğursuz bulabilirdi ama ona göre bu dallar onu içine alan dev kollar gibiydi. Orman artık ona bir arkadaş gibi görünüyordu, hayır, bundan daha fazlası, bir müttefikti, olması gerektiği gibi olabileceği bir yerdı.

Caleb Morgan'la günlük hayatta karşılaşmış olsaydı, onu yere serecek cesareti bulabilir ? Campbell ve Scott'ı da mı? Uyanık olduğu saatlerde, günlük varoluşunun tuzaklarıyla çevriliyken, kendini kararsız, hüsrana uğramış ve güçsüz hissediyordu. Ama ormanda durum farklıydı. Burada her türlü merhamet ve acıma içgüdüsunü bir kenara bırakıp öfke ve nefrete teslim olabilirdi. O atları öldürmek tatsızdı ama gerekliydi - yeteneklerini geliştirip yeni kimliğine bürünürken yolculukta önemli bir adımdı. Avcı kisvesine bürünmek ona kendini daha uzun, daha güçlü, dokunulmaz hissettirmişti ama mesele sadece bu değildi. Bu yaşlı dalların gölgesi altına girdiğinde zamanın doğası değişmiş gibiydi. Burada zaman onun tarafındaymış gibi görünüyordu. Avına yaklaştığında, onlar bitkin ve çaresizken, zaman yavaşlıyor gibiydi. Her ayrıntıyı yakalayabiliyordu - gözlerindeki ıstırabı, derilerindeki kanı, yalvarırcasına ona doğru uzanan kirli tırnaklarını. Saniyeler uzuyor gibiydi - sanki ağır okları görüyordu, avlarına çarpmadan önce bağlarından kurtulup havada ok gibi fırlıyorlardı. Bunlar tadını çıkardığı anlardı.

Yüzlerinden canlılık akıyordu.

Daha önce de buna benzer bir şey yaşamıştı. Ama o deneyim pek de hoş değildi, hayatının en kötüsüydü. Julia'nın intihar notunu bulduktan sonra, daha önce başkalarının yaptığı gibi onun da oraya gideceğine inanarak Itchen Köprüsü'ne koşmuştu. O gün trafik o kadar kötü olmasaydı, eve birkaç dakika erken varabilseydi, belki de onu yakalayabilirdi. Her neyse, köprüye tam da kız korkulukların üzerinden tırmanırken varmıştı. Ona seslenmiş, bağırış ve çığlık atmıştı ama kız onu duymuyor gibiydi. Onun çıkıntıya doğru dikkatli bir adım attığını gördü, sonra bir adım daha. Koşuyordu ama nedense yeterince hızlı gitmiyordu, bacakları ağır çekimde hareket ediyordu. Çığlık atıyordu. Eminim onu duyacak ve duracaktı? Ama bunun yerine, kollarını açıp uçmaya başlamadan önce, kendini bıraktı ve sonsuza kadar belirsiz bir şekilde kenarda asılı kaldı.

Zamanın böylesine büküldüğünü, ona ulaşma olasılığıyla alay edip umutlarını kırdığını hiç bilmemişti. O zamandan beri, geceleri oyun alanı olan bu yerde, bu tuhaf, büyülü deneyimin tadını birkaç kez çıkarmıştı.

İnsanlar onu yargılayacaktı. Ona psikopat, dengesiz diyeceklerdi ama ölümleri *doğru gelmişti*. Bu bir hesap akşamıydı, bir babanın göreviydi. Bunun için özür dilemeyecek, başını öne eğmeyecek ve tutuklanmak için kendini sunmayacaktı. Adaletten kaçmak, kanlı hesaplaşmadan kaçınmak gibi bir planı hiç olmamıştı ve bunu kendi şartlarına göre yapmaya kararlıydı.

Bütün bu acıklı hikâye yıllar önce ormanda başlamıştı ve bu gece de orada sona erecekti.

Bacağındaki acıyı görmezden gelen Charlie, bıçaklardan kaçınmak için eğilerek asfalt boyunca koştu. Helen ormana varmış, orada bulunan taktik birimlerle bağlantı kurmuş ve şimdi aramaya başlamıştı. Ama bunu yapmadan önce Charlie'yi aramış ve ona helikopter pistine gitmesini söylemişti. Artık gece çöküyordu ve aramaları gereken alan çok genişti - Winter'ı ortaya çıkarmak için gözlerini gökyüzünden ayırmamaları gerekecekti.

Pilot kapıyı açtı ve Charlie içeri girerek kemerini bağladı. Bu onun polis helikopterine sadece ikinci binişiydi ve makinenin gürültüsü, enerjisi ve gücü heyecan vericiydi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde New Forest'ın üzerinde olacaklar ve karanlığa ışınlarını göndereceklerdi. Helikopterin ışığı son derece güçlüydü ve derinleri tararken orman sakinlerini ürkütecekti. Winter'ı ışınının içinde yakalayabilecek miydi? Bir kez görüş alanına girdiğinde ve ilerleyişini havadan izleyebildiklerinde, onun için kaçış olmayacaktı.

"Hazır mısın?"

Charlie başını sallayarak pilota verdi. Hemen gaza bastı, kanatlar kulakları sağır edercesine vınladı ve saniyeler sonra tüm uçak havaya yükseldi, fırlatma rampasının üzerinde bir an yalpaladıktan sonra gece gökyüzüne doğru savruldu.

Arabası çimenlerin üzerinde sekerek orman kenarına yakın bir yerde durdu.

Helen'in Kawasaki'si yakınlarda, taktik destek birimlerinin minibüslerinin yanında park etmişti ama kadının kendisinden hiçbir iz yoktu. Hudson küfrederek kapıyı çarptı ve motosiklete doğru yürüdü. Ona yetişmek için elinden geleni yapmıştı ama bu inişli çıkışlı bir mücadeleyleydi ve çevre yolunda kadını gözden kaybetmişti. Daha da hızlı sürerek, av başlamadan önce onunla buluşmayı, Winter nihayet yakalandığında aksiyonun tam ortasında olmayı ummuştı ama o beklememişti. Çağrı geldiğinde, hantal havuz arabası yerine bisikletinin yanında olmasını ne kadar isterdi.

Şimdi bir başka araç durmuştu ve Hudson DC McAndrew'un indiğini gördü, onu Osbourne takip ediyordu. Diğerleri de hemen arkalarındaydı ve yakında hepsi Oliver Winter'ı aramak için ormanın en derin köşelerine gireceklerdi. Hudson'ın baş şüphelilerinin orada bir yerde olduğundan hiç şüphesi yoktu ve bu da onu son derece tedirgin ediyordu. Winter'ın oraya çekilmesinin bir nedeni vardı, gerçek dünyada yakalanmaktan kaçma şansının çok az olduğunu çok iyi biliyordu. Açık alanda onu yakalamak için her türlü yöntem kullanılabilirdi ama orman onun arazisiydi. Ormanın sınırları içinde avantaj ondaydı. Tecrübeli polis nişancıları bile ormanın gizli yollarını ve saklanma yerlerini bilmedikleri için boylarından büyük işlere kalkışacaklardı. Bu onlar için ne anlama geliyordu? Ve Helen için?

"Ne yapmak istiyorsun?"

McAndrew ve Osbourne da ona katılmıştı.

"Beklemek mi istersiniz yoksa...?"

Hudson McAndrew'a baktı, sonra onun ötesine, yanaşmakta olan diğer arabalara. Zor bir karardı - tüm ekip buradaydı ama silahsızlardı. İdeal olarak helikopter konuşlanana, üçüncü silahlı birlik onlara katılana kadar beklerlerdi. Ama bu da kendi

Bournemouth'tan buraya gelmek neredeyse bir saat sürüyordu, bu yüzden Hudson kendini şöyle derken buldu:

"İçeri giriyoruz.

Diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret eden Hudson yola koyuldu, McAndrew ve Osbourne da hemen arkasından geldiler. Riskliydi, muhtemelen gözü karaydı ama Hudson başka bir yol göremiyordu.

Helen ormanda, uğursuz, görünmeyen bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ve onu kaderine terk etmesine imkân yoktu.

"Yakın dur.

Onun sessiz komutu anında etkisini göstermiş, silahlı subaylar bir kez daha safları sıkılaştırarak, ucunda Helen'in bulunduğu sıkı bir ok başı düzeninde ilerlemeye başlamışlardı. Normal koşullarda, hayata yönelik herhangi bir tehdidi etkisiz hale getirmek için en iyi konumda olduklarından onlar önden giderlerdi, ama bu gece farklıydı. Onların varlığından memnundu ama genç subaylar ürkek, hatta biraz gergin görünüyorlardı, her yeri kaplayan karanlıktan ve etraflarındaki sürekli, düşük seviyeli hareketten rahatsız olmuşlardı. Winter'la karşılaştıklarında onları çağırması gerekecek olsa da, serseri bir kampçıya ya da orman sakinine rastladıklarında onları hazırda bekletmek istemiyordu. Şimdilik liderliği o üstlenecek, acımasız bir katili avlarken onların gözü kulağı olacaktı.

Ormanın batı sınırındaki Burgate'ten yola çıkmışlar ve iç kısımlara doğru ilerlemişlerdi. Doğuya doğru ilerlerken patikalardan ayrılmamışlar, ara sıra dağılmışlar, sonra tekrar düzene girmişler ve sürekli olarak karanlığı tarayarak yaşam belirtisi aramışlardı. Winter'ın ormanın kenarlarından dolaşarak gözden uzak kalması, ama yine de gerektiğinde ormanın sınırlarından kaçabilmesi mümkündü, ama içlerinden bir ses Helen'a onun ormanın karanlık kalbine sığınarak iç kısımlara doğru ilerleyeceğini söylüyordu.

Düşen dalların üzerinden dikkatle geçerek ve orman zeminini kaplayan sayısız çukurdan kaçınarak ilerlediler. İlerleyişlerinin reklamını yapmadan, doğrudan önlerinde ne olduğunu görmek için fener ışınlarını alçakta tuttular. Ormanın muazzam karanlığıyla kıyaslandığında iğne ucu kadar kalan küçük ışınlara bakınca, samanlıkta iğne arıyorlarmış gibi hissetmemek elde değildi. Ama artık ikinci kez düşünmek için çok geçti. Bir eylem planına karar vermişlerdi ve Helen bunu sonuna kadar götürmeleri gerektiğini biliyordu.

Yürümeye devam etti ve bunu yaparken radyosunu kemerinden çıkardı. Telsizi açıp sesini kısıtı. Uzaklardan polis helikopterinin sıkıcı gümbürtüsünü seçebiliyordu. Yakında Charlie'ye haber verip ormanda yapacakları taramayı koordine etme zamanı gelecekti ama bunu henüz yapmayacaktı. Herhangi bir ses Winter'ı yaklaştıkları konusunda uyarabilirdi ve Winter zaten büyük bir avantaja sahipken bunu riske atmaya cesaret edemezdi.

Sessizce yürüdüler, ayakları gizli bir köke ya da tavşan deliğine çarptığında ara sıra küfürler savurarak avlarını özenle . Şimdiye kadar iç içe geçmiş, zaman zaman boğucu derecede yakın olan orman şimdi inceliyor gibiydi ve Helen şaşkınlıkla ileride ışık görebildiğini düşündü.

Hızını artırarak ona doğru ilerledi, ancak ay ışığının küçük bir açıklığı doldurduğunu gördü. Ay bu gece dolunaydı ve aşağıdaki alanı ıslı ıslı aydınlatarak açıklığın ürkütücü derecede güzel ama aynı zamanda tehlikeli görünmesini sağladı - her tarafı gölgeli ormanlık alanla çevrili açık bir araziydi.

'Sakin ol...'

Helen elini kaldırdı ve ekip yavaşladı. Helen dikkatle açıklığa doğru adım attı. Ama onun girişi hiçbir tepkiye, hiçbir harekete yol açmadı ve ekibin geri kalanı temkinli bir şekilde ona katıldı. Herhangi bir tehdit işaretine karşı tetikte bekleyerek saflarını korudular, ancak herhangi bir tehdit görmeyince ilerlediler ve ay ışığına çıktılar.

Helen içgüdüsel olarak uzaklaşmak istiyordu - burada açık hedef durumundaydılar. Açıklığın uzak tarafına doğru aceleyle ilerledi. Karanlığın örtüsünden yirmi adım uzaktaydı, şimdi on, şimdi beş... Rahat bir nefes alarak el fenerini bir kez daha sık çalılıklara doğru kaldırdı. Bir çift gözün doğrudan kendisine baktığını gördü.

"İşte.

Ekip hemen silahlarını o yöne çevirdi, fener ışınları avlarına odaklandı.

'Silahlı polis. Yere yatın -'

Ancak baş subay uyarısını tamamlayamadan baykuş korkuya kapıldı, tüneğini terk etti ve kaçarken çılgınca kanat çırpı. Silahlarını kaldıran subaylar Helen'e döndüler.

özür diledi ve devam etmelerini işaret etti. Onlar da hiç mırıldanmadan ellerindeki işe odaklandılar.

Helen onların profesyonelliğinden ve kararlılığından memnundu, ama ne kadar kendine güvenirse güvensin, bu olay onun moralini ya da umutlarını yükseltmek için çok az şey yapmıştı. Kalbi güm güm atıyor, sinirleri çılgınca titriyordu ve birden kendini çok savunmasız hissetti. Orman o kadar geniş, o kadar hayat dolu, o kadar karanlık ve gizemle kaplıydı ki, birdenbire her fırsatta bir tehdit hissetti. Belki de Kış şu anda onlara bakıyor, saldırmaya hazırlanıyordu. Hiçbir uyarı olmayacaktı, hiçbir silah sesi duyulmayacaktı, sadece onları parçalayan sürgünün vahşi etkisi olacaktı. Helen daha önce hiç bu kadar savunmasız, bu kadar savunmasız hissetmemişti, her adımının son adımı olabileceğinden korkuyordu.

Ama başka seçenekleri yoktu, bu yüzden acımasızca kendini göstermeyi reddeden hayalet bir katili aramaya devam ettiler.

Bir elini uzattı, sonra aniden geri çekti. Şimdi bile, o kadar yol kat etmiş, o kadar riske girmişken, bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Yetişkin bir adamın eskimiş bir telefon kulübesine girmekte tereddüt etmesi acınası bir manzaraydı ama yine de yanlış hissediyordu, sanki ona dokunarak kendine ihanet edecekti.

Nathaniel Martin kararlılığını toplayarak öne doğru bir adım attı ve ağır demir kapıyı çekerek açtı. Kapı kolayca gevşedi ve idrar kokan pis bir iç mekân ortaya çıktı. Arada sırada turistler durup otomobil öncesi dönemin bu kalıntısını kullanıyordu -Martin onları birkaç kez görmüştü- ama çoğunlukla sarhoş çiftçiler ya da gururlu kırmızı simge üzerinde izlerini bırakmak isteyen gençler tarafından kullanılıyordu.

İçeri adım atan Martin, kapının kapanmasına izin verdi. Koku şimdi daha da güçlüydü ve hemen bir klostrofobi dalgasının, giderek artan bir mide bulantısının saldırısına uğradığını hissetti. Şimdi tereddüt ederse cesaretini kaybedeceğini, geri dönüp ormana çekileceğini biliyordu, bu yüzden bir adım daha atarak plastik ahizeyi yuvasından çıkardı.

Hemen çevir sesinin yumuşak mırıltısını duydu. Bir an için, evden uzakta geçirdiği çalıntı anlarda kız arkadaşını aradığı gençlik günlerine geri döndü. Ama bu zevkli anılar acı şimdiki zamanla çelişiyordu ve kendini elindeki göreve geri çekti.

Ne yapması gerektiği konusunda uzun uzun düşünmüştü. Dünyayla asla ilişki kurmamaya yemin etmişti, bir daha herhangi bir teknolojiyi isteyerek kullanacağını hiç düşünmemişti ama başka ne yapabilirdi ki? Bir süredir ormanda kötücül bir şey olduğunu biliyordu. Ama bu geceye kadar bunun ne -daha doğrusu kim- olduğunu bilmiyordu.

Akşam için kampından ayrılmış, karanlıktan yararlanarak tuzaklarını kontrol etmişti. Orman alışılmadık derecede sessizdi.

Bu gece ve başka koşullarda onu duymayabilirdi, ayak sesi o kadar yumuşaktı ki. Ama duyuları zaman keskindi ve arama ekiplerine karşı tetikteydi. Duymak için kendini zorladığında, yaklaşan birinin hafif sesini - trump, trump, trump - duyabildiğinden emindi. Hemen geri çekilmiş ve bir porsuk ağacının derinliklerine gizlenmişti. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü kalbi aniden güm güm atmaya başlamış, korku onu ele geçirmişti ama figür sürünerek geçerken bile kıpırdamadan durdu. Nathaniel adamın yüzünü tam olarak göremedi - maske takmış gibiydi - ama elindeki arbaleti fark etmemesi mümkün değildi. Nefes almaya cesaret edemeyerek, Cooper's Gölü'nün kıyısında dinlenmek için oturmadan önce figürün elli metre kadar daha yürümesini izledi.

Nathaniel anında harekete geçti. Figürün sırtı ona ve o da bundan faydalanarak ormanın içinde ilerlemeye başladı. Yarım mil, belki de daha fazla, hızla ilerlemeye devam etti, sonra geri dönüp ormanın kenarına yöneldi. Buradan telefon kulübesine kısa bir yürüyüşle ulaşabilirdi.

Nefes vererek kirli ahizeyi kulağına götürdü. Bunu bir daha asla yapmamayı umuyordu ama yurtdışındaki şeytan görmezden gelinemezdi, bu yüzden cebinden DS Brooks'un buruşuk kartvizitini çıkararak aramaya başladı.

Kendini bir tanrı gibi hissetmesi gerekirdi ama aslında sadece hasta hissediyordu. Helikopter ormanın etrafında tembel kavisler çizerek dönüyor, yüksek yoğunluklu spot ışıklarını ormanlık alana tutuyordu. Charlie locada oturuyordu, çok az kişinin görebileceği kadar şanslı bir milli park manzarasına sahipti ama bunun tadını çıkaracak havada değildi. Karanlıkta, devasa ormanlık alan uğursuz görünüyordu, manzaradaki bir leke gibi, Charlie'nin içinde yatan her türlü tehdidi hayal etmesine neden oluyordu. Daha da önemlisi, en azından onun için, bu gece rüzgâr çok kuvvetliydi ve hafif teknelerini savurarak sallanmasına ve sallanmasına neden oluyordu. Charlie hareket hastalığına pek yatkın değildi ama dalga dalga gelen mide bulantısı, aralıksız ve acımasız bir şekilde Charlie'nin üzerine çöktü.

Tavan kayışına tutunarak geceyi kusmadan geçirmeyi başarabileceğini umdu. Böyle bir hata sadece utanç verici değil, aynı zamanda küçük kokpitte bir arada sıkışmış olan kendisi ve pilot için de son derece tatsız olurdu. Bu yüzden mide bulantısının üstesinden gelerek işine konsantre olmaya çalıştı ve aşağıdaki ormanlık alanı şüphelilerin izleri için taradı.

Ama umduğundan daha zor olduğunu kanıtlıyordu. Bunu daha önce yaptığında, yollarda kaçan bir şüpheliyi takip ediyorlardı. O zaman onu yakalamak kolay olmuştu - elektrik mavisi Vauxhall, banliyödeki bir sitenin etrafında dolanırken göze çarpıyordu. Dahası, nereye gideceğini tahmin etmek de kolaydı, yollar yukarıdan bir Lego konstrüksiyonu gibi görünüyordu.

Ama gece ormanlık alan farklı bir ihtimaldi. Çok yüksekte kalırlarsa yeterince göremezlerdi. Çok alçaldıklarında ise orman örtüsü aniden canlanıyor, döner kanatların aşağı doğru çektiği cereyanda şiddetle dalgalanıyordu. Tam isabet sağladıklarında bile -bu sert rüzgârda kolay bir iş değildi- spot ışığı kusursuz değildi. Güçlü ışını birçok şeyi aydınlatıyordu ama aynı zamanda büyük gölgeler de yaratıyordu. Charlie birden fazla kez, kaçan bir figür gördüğünü sandı, ancak o figür

Işını doğrudan ona doğrulttuğunda bir serap gibi buharlaştı. Şimdi hayal görmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu, bu gece sinirleri o kadar gergindi ki.

"Tekrar dolaşmak ister misin?"

Kuzeydeki bölgede bir tur atmışlardı ve pilotun yeni talimatlara ihtiyacı vardı. Charlie bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu - güneye Helen'e doğru mu gitmeliydiler yoksa doğuya mı sapmalıydılar? - Birden telefonu titremeye başladı. Cebinden çıkarıp arayanın kimliğine baktı. Yerel bir numaraydı ve tanımadığı bir numaraydı, bu yüzden hattı açık tutmak isteyerek reddet tuşuna bastı. Pilota dönerek cevap verdi:

"Bence gitmeliyiz -

Ama şimdi telefonu tekrar çalmaya başladı. Bu kez kötü bir nezaketle de olsa cevap verdi.

"Evet?"

Dedektif Brooks, ben Nathaniel Martin.

Charlie bıçakların gürültüsünden tam olarak duyduğundan emin değildi.

"Pardon, kim?"

"Nathaniel Martin, birkaç gün önce tanıştık.

"Evet, elbette..." diye bocalayarak cevap verdi Charlie, nasıl cevap vereceğini şaşırmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

Sanki başka bir insanla konuşmak tehlikeli, egzotik ya da her ikisiymiş gibi yavaş ve abartılı bir kibarlıkla konuşuyordu. Ama sözlerini bitirirken sesinde bir aciliyet de vardı:

'... ama işinize bilgilerim var.

"O olduğuna emin misin?

Helen, Charlie'den birkaç kez tekrar etmesini istemişti ama yine de inanmamıştı.

Evet, kesinlikle. Karşılaşmamızdan bahsetti, kim olduğumu biliyordu. Ve beni sadece kartım onda olduğu için arıyordu. "Ona inanıyor musun?

'Ben Hayır Sebep değil için. O Sesli
gerçekten kızgın ve endişeli. Ormanı ve midillileri seviyor.

"Peki Winter'ın nerede olduğunu söyledi?

"Onu en son Cooper Gölü'nde dinlenirken görmüş. Latchmere Deresi'nden beslenen küçük bir göl.

Helen'in fener ışını haritasının üzerinde gezindi.

"Buldum," dedi çabucak.

Ormanın en ücra köşesindeydi ve ekibi de tam olarak oraya götürmüştü. Burası ilk cinayetin işlendiği yerdı, belki de Winter'ın kendini en güvende hissettiği yerdı - buraya çekilmiş olması mantıklıydı.

"Yaklaşık beş dakika uzaklıktayım. Ben hareket etmenizi söyleyene kadar doğuda pozisyonunuzu koruyun. şimdi avantaj bizdeyken onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

"Anlaşıldı.

Helen, silahlı memurlarıyla bir kez daha yüzleşmek üzere dönmeden önce Hudson'a telsizle haber vererek telefonu kapattı.

Doğru. Cooper's Lake. Çabuk ve sessiz, lütfen.'

Yollarına engelleri aşarak ormanın içinde hızla ilerlediler. Meşaleleri en düşük ayardaydı ama ay ışığının gücü sayesinde yol oldukça açıktı. şimdiye kadar her şey onlara karşıydı ama birden rüzgâr arkalarındaymış gibi hissetmeye başladılar.

Helen güçlenerek ilerledi ve diğerlerine ayak uydurmaları için meydan okudu. Bu soruşturmanın büyük bir bölümünde kendini geri planda hissetmiş, sayısız yanlış ipucu ve çıkmaz sokağın peşine düşmüştü. Şimdi kendini enerjik ve heyecanlı hissediyordu. Winter günlerdir onları atlatmıştı ama sonunda ellerinde somut bir ipucu, bu vahşi ve sadist katili yakalamak için bir şans . Helen onun yerinde kalması için dua ediyordu, ya da hareket ettiyse bile hızlı gitmiyordu. Eğer şimdi onlardan kaçarsa, izini tekrar bulmak saatler, hatta günler alabilirdi. Ormanın dokusuna karışmakta ne kadar usta olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Ormanın ona nasıl açıldığına hayret ederek devam etti. Daha önce onu engellemeye çalışmış, giysilerini ve derisini yırtmış, onu çıkmaz sokaklara sürüklemişti. Ama şimdi ona yol açıyor, temiz, açık patikalar ve iyi aydınlatılmış manzaralar sunuyordu. Zorlukla terleyerek ilerledi, hızı sabit ve güçlüydü, ancak şimdi ekibinin geri kalanıyla arasında bir fark açtığını fark etti. Yavaşlayarak, takip etmeleri için el fenerini havaya kaldırdı ve ardından kasvetli ormanlık alanda ilerlemeye devam etti.

Ama bunu yaparken ayağı bir şeye takıldı. Birdenbire dengesini ve kontrolünü kaybederek öne doğru atıldığını hissetti. Yere sert bir şekilde çarpmayı bekliyordu ama dehşet içinde düştüğünü hissetti. Elleri umutsuzca uzandı, şekilde tutunacak bir yer bulmayı umuyordu ama sadece havayı kavradı. Birkaç dakika sonra omzu sert bir şeye çarptı ve baş döndürücü bir şekilde 180 derece şiddetle sarsılarak dönmeye başladı. Şimdi yerdeydi ama inişi yavaşlamamıştı, bir tür yamaçtan aşağı doğru hızla geriye doğru kayıyordu. Böğürtlenler onu parçaladı, dallar yüzüne çarptı, ama yavaşlamak yerine hızlanıyor gibiydi, sonra aniden durdu, başının arkası sert ve boyun eğmeyen bir şeye çarptı.

Orada öylece yatıyordu, hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Bir an için bayılacağını düşündü - başındaki ağrı dayanılmazdı - ama bilincini kaybetmemek için kendini zorladı. Burada bayılmaya cesaret edemezdi.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama mide bulantısının etkisiyle hemen tekrar geriye düştü. İçgüdüsel olarak eli başının arkasına gitti. Taze kan hissetmek onu telaşlandırdı. Başka bir yeri yaralanmış mıydı?

Ellerini kaburgalarının üzerinde gezdirmeden önce hıçkırarak hıçkırarak ellerini, sonra ayaklarını döndürdü. Hiçbir yerinin kırıldığını düşünmüyordu ama yine de her yeri acıyordu ve hareket edebileceğinden bile emin değildi. Bu da onu belirgin bir şekilde huzursuz hissettiriyordu.

Şimdi, yukarıda, bir hareket gördü. Minik ışıklar sağa dans ediyordu. Dehşet içinde, bunların meslektaşlarının meşale ışıkları olması gerektiğini fark etti. Ama gökyüzünde, bulunduğu yerden kilometrelerce uzakta görünüyordular. Gözlerini kapatarak önündeki karanlığa odaklanmaya çalıştı ve ne kadar uzağa düştüğünü ancak şimdi anlayabildi. Önündeki dik yamacı göremediği için yüz metre ya da daha fazla alçalmış olmalıydı. Şimdi destek birimi tepedeydi ve umutsuzca onu arıyordu, kendisi ise dipte karanlıkta bir yığın halinde yatıyordu.

Onun düştüğünü görmüşler miydi? Burada olduğunu biliyorlar mıydı?

"Yardım edin.

Sesi zayıf ve cılızdı. "Yardım edin!

Bağırmaya çalıştı ama ciğerlerinde hava yoktu. Yukarıda, meşale ışıkları çılginca dans ediyormuş gibi çılginca hareket ediyordu.

"Ben buradayım.

Bu biraz daha yüksekti, çaresizliği sesi yükseltiyordu. Ve heyecan verici bir an için duyduklarını sandı, ışınlar aniden vahşi faaliyetlerini durdurdu. Ama sonra dehşet içinde, ışınların hep birlikte hareket ederek kendisinden uzaklaştığını gördü.

"Bekle...

Ama artık çok geçti, gitmişlerdi. Helen bir an için umutsuzluğa kapılmış bir halde öylece yatarken aniden telsizini hatırladı. Bu onu umutla doldurdu ve hiçbir yerden elleri ve dizleri üzerinde çabalayacak enerjiyi buldu. Kemerini kavradı... ancak telsizinin artık orada olmadığını gördü. Batonu da yoktu. Panikle elini cebine attı ama harita da yoktu. Peki ya meşalesi? Muhtemelen yukarıdaki yamaca gömülmüş ya da kırılmıştı, çünkü artık ışığını seçemiyordu.

Ayağa kalkmaya çalışan Helen etrafına bakındı. Ancak, sallanan ağaçların ana hatları ve aşağıdaki ağaçlar dışında hiçbir şey seçemiyordu

ıslık alan rüzgârın sesi. Sağlam derisi onu ciddi bir yaralanmadan kurtarmıştı ama bu, içinde bulunduğuş durumda onun için söylenebilecek en iyi şeydi.

Sarsılmıştı. Kaybolmuştu. Ve şimdi ormanda yalnızdı.

Hareketsiz kaldı, sadece gözleri onun çalılıklar arasında yolunu bulmasını izlerken hareket ediyordu. Belli ki kafası karışmıştı, yönünü bulmaya çalışırken sürekli yön değiştiriyordu. Bir ara doğrudan ona yönelmiş, onu gölgelerin içine doğru çekilmeye zorlamıştı ama sonra başka bir yerde daha kolay bir yol bularak bundan vazgeçti.

Kader ona gülümsüyor olsaydı, meslektaşlarıyla bağlantı kurar ve yoluna devam ederdi ama yine de kararsızlık içinde kalmış gibi oyalanıyordu. Belli ki bu ormanı onun kadar iyi bilmiyordu ama cehaleti ona pahalıya mal olabilirdi. Eğer meslektaşları yerini bulana kadar orada kalmaya karar verirse, ay ışığı kaçma riskini göze alamayacağı kadar güçlü olduğu için tuzağa düşmüş olacaktı.

Onu nasıl bu kadar çabuk bulmuşlardı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Birkaç saat önce ormana çekilmiş, ormanın derinliklerine doğru sert bir şekilde ilerlemiş ve alışılmış yollardan uzak durmuştu. Hızını kesmemiş, sadece Cooper's Gölü'nde dinlenmek ve tazelenmek için duraklamış, sonra tekrar yoluna devam etmişti. Onları fark etmeden önce en iyi ihtimalle yarım mil daha kat etmişti - solunda, sırtın yukarısında meşale ışınları. İlk başta sadece bir tanesi sallanıyor, sonra da talihsiz taşıyıcısı uçurumdan aşağı yuvarlanırken düşüyordu. Sonra bunu birkaç tane daha izledi - altı, yedi, belki de sekiz kadar iğne ucu kadar ışık yamacın tepesinde dans ediyordu. Bunlar daha temkinli davranmış, sonunda düşen meslektaşlarını yalnız bırakarak uzaklaşmışlardı.

Oliver Winter bir ağacın gölgesinde saklandığı yerden yüzükoyun yatan figürün ayağa kalkmaya çalışmasını izlemişti. Kızın boğuk çığlıklarından onun bir kadın olduğunu anlayabiliyordu ama onun Grace olduğunu ancak boyu uzadığında fark etti. Hastanedeki konuşmaları sırasında onu etkilemişti - zekası, kararlılığı - ve ayrıca o anında olmuştu

Ormanın karanlığında bile bisiklet derisinden tanınabiliyordu.

Bir şekilde onu takip etmişti. Buraya geleceğini kendisinin de bilmediği düşünülürse bu imkânsız görünüyordu ama kadın bunu başarmıştı. Belki de Savunucu'yu bulmuşlar ve onun ormanın en derin noktasına gideceğine dair bir el ilanı almışlardı. Eğer öyleyse, şansları yaver gitmişti. Sevgili kızının yıllar önce saldırıya uğradığı yerin burası olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmayabilirdi.

Yine de gitmek için harekete geçmedi. Aslında, şimdi kıpırdamadan duruyor, duymak için zorlanıyor, belki de rüzgârda meslektaşlarının seslerini duymayı ve ona gideceği yönü göstermeyi umuyordu. Ve sonra onları duyduğunu sandı. Yavaş bir gümbürtü, sanki düzinelerce ayak ormanda koşturuyormuş gibi. Ama bu çılgıncaydı, sanki küçük bir ordunun sesi gibiydi...

Şimdi ses biraz daha netleşti ve ilk kez ormanın *yukarısından* geldiğini fark etti. Hiç de insan sesi değildi, mekanikti. Döner bıçakların gümbürtüsünü seçebiliyordu ve şimdi uzakta kör edici beyaz ışıktan kalın bir ışın gördü.

Bu onun için karar vericiydi. Kafası karışmış bir grup polis memurundan kaçabilirdi ama bir helikopterden saklanamazdı. Yavaşça yanına uzandı ve sadağından bir ok çıkardı. Sessizce, yumuşak bir şekilde uçuş kanalına kaydırды ve yayı doğrudan Grace'e doğrultana kadar kaldırdı.

Onunla ilk tanıştığında endişelenmişti. O zamanlar onun tehlikeli bir düşman olduğundan hiç şüphesi yoktu ve öyle olduğu da kanıtlanmıştı. İster kendi girişimleriyle, ister Alice'in müdahalesiyle olsun, son cinayetlerden onun sorumlu olduğunu anlamıştı. Bunu yaptıktan sonra onu buraya kadar takip etmiş, bu kadim ormanda köşeye sıkıştırmış ve Julia'ya veda etme şansını elinden almıştı. Planı her zaman Julia'ya adaletin yerini bulduğunu teyit ettirmek, ardından da son birkaç gününde kendisini yalnızca Julia'nın bakımına adamaktı. Ama Helen Grace ona engel olacaktı ve bu yüzden, araya girmeye çalışan meslektaşlarıyla birlikte ölmek zorunda kalacaktı.

Gözlerini sürgünün şaftına dikti. Helen Grace, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadan doğrudan onun görüş alanındaydı. Acele etmedi,

Nefes alışını yavaşlatarak görüş mesafesini biraz düşürdü, böylece diken sırtına saplanacaktı. Bu, ciğerlerini ve muhtemelen kalbini delecek ve onu yere itecekti. Sonra dikkatini diğer saldırganlara çevirmeden önce işini bitirmek çok kolay olacaktı.

Grace hafifçe kıpırdandı, sola doğru bir adım attı ve kısa süreliğine görüş alanı kapandı. Bir an için içinde bir panik ürpertisi hissetti ama sonra Grace diğer yöne doğru yarım adım attı ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ve şimdi tereddüt etmiyordu.

Küçük bir adım atarak nişanını bir kez daha kontrol etti ve tetiği çekti.

İçgüdüleriyle hareket eden Helen kendini sola doğru attı. Bunu yaparken, yanından bir şey fırladı ve yakındaki bir ağaca ağır bir gümbürtüyle indi. Yere çarpan Helen yana doğru yuvarlanarak ayağa kalktı. İlk içgüdüğü ona neyin çarptığını görmektir - arkasına baktığında bir ağaç gövdesinden çıkan dikenini gördü - sonra dikkatini saldırgana çevirdi. Ama o hiçbir yerde görünmüyordu.

Yakındaki bir ağacın arkasına atlayan Helen, kendini ağacın gövdesine yasladı. Farkında olmadan, gökyüzündeki parlak ışıklar dikkatini dağıttığı için ölümden saniyelerce uzaklaşmıştı. İçinde bulunduğu tehlikeye karşı onu uyaran tek şey, muhtemelen Winter'ın ateş etmek için kendini dengelediği sırada kopan bir dalın minik, zayıf çatırtısıydı. Onun Kış olduğundan emin olmasının hiçbir yolu yoktu ama bu gece duyuları artmış, bedeni tehlikeye karşı gerilmiş ve hiç düşünmeden kaçınma eylemine geçmişti. Tepkileri her gibi keskin olduğu için şükretti - bir saniye daha yavaş olsaydı şu anda ormanın zemininde yüzüstü yatıyor olabilirdi.

Winter onu nasıl bulmuştu? Cooper Gölü'nden biraz uzaktaydılar. Ona tesadüfen mi rastlamıştı? Düşüğünü mü görmüştü? Yoksa onu bu noktaya kadar takip mi etmişti? Her neyse, gerçek şu ki şu anda onu kıstırmış durumdaydı. Diken gövdenin derinliklerine saplanmıştı, bu da yakın mesafeden ateş ettiğini gösteriyordu. Arkasında yapraklardan oluşan yasaklayıcı bir set ve birkaç porsuk ağacı vardı. Bu da Winter'ı yaklaşık otuz metre uzağa yerleştiriyordu - silahsız olduğu ve çok az korunaklı olduğu düşünülürse, bu onun için iyi bir şans değildi.

Ağaç gövdesinin etrafında dolanarak, duymak için zorladı. Ama orman canlı gibiydi, inliyor, ısıklık çalıyor, hatta gülüyordu. Dahası, helikopterin sesi gittikçe yükseliyor, yaprakların hışırtısını duymayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu, bir katilin ölçülü

sürünüyordu. Şansını deneyerek biraz daha ilerledi ve Winter'ın son pozisyonuna doğru bir bakış fırlattı.

Yakınlarda yüksek sesli bir nefes. Helen başını sertçe geriye doğru çekti, hızla gelen şimşek saçlarını savurarak geçip karanlığa doğru uzaklaştı. Kalbi hızla çarpan Helen ağaca yaslandı ve ağacın güvenliğine tutundu. Onu tamamen kıstırdığına hiç şüphe yoktu. Yapabileceği tek şey beklemek ve ölümcül atışı yapmaya fırsat bulamadan helikopterin onu korkutup kaçırmasını ummaktı. Ancak Helen gökyüzüne doğru bir bakış fırlattığında bile helikopterin kendisinden uzaklaştığını gördü.

'Hayır, , hayır...'

Elbette çok mantıklıydı. Helikopter Cooper Gölü'ne doğru gidiyor ve Winter'ı arıyor olacaktı. Ama bu, çaresiz durumdaki Helen'e yardımcı olmadı. Son kurtuluş umudu da uzaklaşırken, içini bir korku kapladı. Acımasız bir katile karşı ne şansı olabilirdi ki?

Kesin olan bir şey vardı - burada oturup ölümün ona gelmesini beklemenin bir anlamı yoktu. Eğer bu ıssız ormanda yok olacaksa, bunu kendi şartlarıyla yapacaktı. Ayaklarının dibinde küçük, düşmüş bir dal vardı ve şimdi onu dikkatlice aldı. Sonra oksijeni büyük bir yudumla içine çekerek, sopayı sağına doğru fırlattı ve ters yöne doğru fırladı.

Siperden çıktı ve canını kurtarmak için koşmaya başladı. Bir ya da iki saniye boyunca her şey sessizdi. Sonra bir hava akımı duydu. Bir ok daha fırlayıp yanından geçmiş, ötesindeki çalılıklara çarpmıştı. Bu ıska Helen'i cesaretlendirdi ve bir kez daha fırlamadan önce bir çitin arkasına sığınmak için eğilerek koşmaya devam etti. İleride, bir sıra çalının arkasından kıvrılıp gözden kaybolan belli belirsiz bir patika görebiliyordu. Oraya ulaşabilirse Kış'ın görüş alanından çıkacaktı ve sonra -

Çarpmanın etkisiyle ayakları yerden kesildi. Doğrudan ileri doğru hücum ederken, şimdi kendini yanlara doğru uçarken buldu ve ormanın zeminine bir yığın halinde çakıldı. Bir an için nefessiz kaldı, yıldızları gördü, sonra aniden acı onu tüketti. Başını çevirdiğinde onu gördü - omzunda, içinden sürgünün sapının çıktığı vahşi, kanlı bir yara.

Arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu, Helen ayağa kalkmak için mücadele etti. Kaçmak zorundaydı. Hâlâ koşabilirdi ve eğer siper almayı başarabilirse...

Sağ bacağı altından çıktı, ikinci bir cıvata kalçasına çarptı. Bu kez dengesini kaybederek yere yuvarlandı ve yüz üstü toprağa düştü. Nefes nefese kalan Helen kendini yukarı çekmeye çalıştı ama keskin bir çizme yüzünün yan tarafına çarptı ve sırt üstü yere düştü.

Orada çaresiz ve kanlar yatarken bile saldırganı tepesinde belirliyordu. Oliver Winter deri bir zırh giymişti, kapüşonu iki büyük, uğursuz göz deliği olan donuk metal bir maskeyi gizliyordu. Konuşmadı, yayı kadının boğazına nişan almadan önce son okunu doldurdu.

Patika boyunca ilerledi, el fenerinin ışıkları karanlığı aydınlatıyordu. Şekiller, dallar, hatta ara sıra çalılıkların derinliklerinde yanıp sönen bir çift sarı göz gördü ama Helen ya da Kış'tan hiçbir iz yoktu.

Helen?

Hudson kayarak durdu ve ona . "Helen, beni duyabiliyor musun?

Ama rüzgârın uğultusu dışında hiçbir tepki yoktu. Hava gittikçe kötüleşiyor, vahşi ve umutsuz bir hal alıyordu - ruh haline uygun bir eşleşme. O ve McAndrew eşleşmiş, Osbourne ve Edwards'ı bir yöne, Bentham ve Lucas'ı başka bir yöne göndermişlerdi. Charlie'nin yönlendirmesiyle farklı açılardan Cooper's Lake'e inmişler, Helen ve ekibini orada, muhtemelen Winter'ı çoktan gözaltına almış olarak bulmayı ummuşlardı. Ama kafası karışmış silahlı polisler sonunda oraya vardıklarında liderlerinden hiçbir iz yoktu. Helen'i kaybetmişlerdi.

Hudson hiç tereddüt etmeden geldikleri yöne doğru koşmaya başlamış, McAndrew da ona yetişmek için çabalamıştı. Hudson onu da yalnız bırakmamış, dur durak bilmeyen bir tempoyla kayıp meslektaşlarından bir iz aramaya devam etmişti. Helen şu anda ormanda tek başınaydı, acımasız bir katil çok yakındaydı ve Hudson onu bulmaya kararlıydı. Helen onun hayatını kurtarmıştı ve Hudson bu iyiliğin karşılığını ödemeye kararlıydı.

"Helen? Helen, beni duyabiliyor musun?"

Artık sesi umursamıyordu. Helen'ı bulursa, harika. Winter'ı korkutup kaçırırsa, çok daha iyi. Şu anda umursamadığı tek şey kendi güvenliğiydi. Helen tehlikedeyken, diğer her şey önemsizdi.

Yine de cevap vermedi. Hudson yavaşlayarak McAndrew'a acı dolu bir bakış attı, ama o sadece başını salladı, açıkça çaresizdi

onun gibi.

Helen? Lütfen, eğer yakınlardaysanız...'

Birdenbire kendini tamamen sönmüş hissederek durgunlaştı. Hangi yöne gideceği ya da ona ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu zamanında bulamamaları mümkün müydü? Winter'ın bir sonraki kurbanı olabilir miydi?

Bunu düşünmek bile çok korkunçtu, bu yüzden McAndrew'a işaret eden Hudson bir kez daha karanlığa dalarak avına devam etti.

"Lütfen Oliver, bunu yapmana gerek yok.

Ama maske sessiz ve ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu.

"Buradaki düşman ben değilim...

Winter yüzünü pruvaya doğru indirdi ve doğrudan ona doğru bakmaya başladı.

"Acı çektiğini biliyorum, Julia'nın acı biliyorum. Ama artık bitti. Onun hayatını mahveden insanlar gitti. Daha fazla kan dökülmesine gerek yok.

Parmağı tetiği sıktı.

"Lütfen Oliver. Sadece maskeni çıkar, böylece konuşabiliriz..."

Helen şimdi boş maskenin arkasından yumuşak bir kıkırdama duydu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?

"Evet, evet, isterim.

'Kendine biraz zaman kazandır. Ama hiçbir şey fark etmeyecek. Ya işini bitiririm ya da yerde kan kaybından ölürsün.

Helen acısını kontrol etmeye çalışarak ona baktı. Her iki yarısından da ağır kanama olduğunu biliyordu - doymuş derisinden sızan kanı hissedebiliyordu - ve acıdan başı dönüyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu," diye yanıtladı nefes nefese. 'Neden bunu yapmak zorunda hissettiğini, Morgan ve diğerlerinin neden cezalandırılması gerektiğini anlıyorum -'

"Öyle mi? Winter alaycı bir tavırla karşılık verdi. "Peki bunu nereden biliyorsun?

"Çünkü Julia'ya ne olduğunu biliyorum. Bugün onunla konuştum.

Winter şimdi tereddüt ediyor gibiydi.

"Ne demek onunla konuştum? Hastane izin vermiyor..." 'Onları ben zorladım.

"Saçmalık.

Dr. Ellis bana yardım etti. Julia'ya seni ve cinayetleri sordum. O bunların hiçbirini istemedi, bunların sona ermesini istiyor. Winter hiçbir şey söylemedi, başını şiddetle salladı.

'Ve daha fazla kan dökülmesini istemeyeceğinden eminim. Ve kesinlikle tüm bu olaylardaki en önemli kişi o.'

"Tabii ki öyle. Peki neden biliyor musun?"

Helen, şimdi kendisine doğru eğilmiş olan saldırgana baktı. Çünkü acı çeken oydu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? acı çekmek için mi?"

Konuşurken botunun burnunu Helen'in bacağındaki cıvatanın üzerine koydu ve sertçe bastırdı. Helen'in nefesi kesildi, boğazında kusmuk yükselirken bile acı içinde kıvranıyordu. Acı dayanılmazdı ve eli adamın ayağını kavrayarak onu çekip çıkarmaya çalıştı. Ama yine de bastırdı, daha sert ve daha sert ... aniden rahatlamadan önce. Helen rahat bir nefes alarak elini açık yaraya kenetledi. Ama Winter'ın işi henüz bitmemişti.

'Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikriniz yok. O hayvanın ona ne yaptığını.

"Ona tecavüz ettiğini biliyorum. "Onu yok etti.

Acı, safra, şimdi içinden dökülüyordu. "Günlüğünü bırakmış, bunu biliyor muydun?"

Helen cevap vermeye çalıştı ama bacağındaki acı nefes almasını engelledi.

'Bana veda notunu yazarken günlüğünü de bıraktı. O zamandan beri onu kalbimin yanında taşıyorum...'

Helen'i şaşırtan bir şekilde Winter yayını kaldırdı ve ceketinin içine uzanarak göğüs cebinden küçük bir günlük çıkardı.

"Oku.

Ona doğru fırlattı. Kız sol eliyle yakaladı ve gerçekten ciddi olup olmadığını anlamak için Winter'a baktı. Winter yayını kaldırarak karşılık verdi. Kitabı karnının üzerinde dengeleyen Helen, ay ışığında okumak için zorlanarak ilk sayfaları karıştırdı. Ekim, Kasım, Aralık 2008'e aitti ve Julia'nın üniversiteye başlama heyecanını ve endişesini kaydeden kısa yazılarla doluydu.

'Hangi tarihe biliyorsun,' dedi sessizce.

Konuşurken bile etraflarına bakındı, helikopterin, potansiyel kurtarıcıların izlerini aradı ama kimse yoktu. Oldukça yalnızdılar. Helen 30 Nisan'a geçerek okumaya başladı. Gözleri kaymaya başlamıştı ama dans eden kelimelere odaklanarak anlamlarını kavramaya çalıştı.

"Ormana gittim. Dolunay partisi."

Daha önceki ayrıntılı ve coşkulu yazılarının aksine, bu yazı kısa ve soğuktu. Helen bunun nedenini çok iyi tahmin edebiliyordu, genç kadın muhtemelen yaşadığı korkunç olaydan sonra hâlâ şoktaydı. Öne doğru ilerledi.

"Caleb bütün gece dikkatliydi. Gece yarısından hemen sonra saklambaç oynamayı önerdi, sadece ben ve o. Kabul ettim. "Kovala beni" dedim ve ormana doğru kaçtım..."

Helen birkaç satır daha atladi. Başının döndüğünü hissediyordu ve ayrıntılar üzerinde durmak istemiyordu.

Ona ilgilenmediğimi söyledim. Onu ittim. Ama o karnıma vurdu. Sonra hatırladığım tek şey yerde olduğum. Yüzüm yere gömülmüştü, ağzımda toprak vardı, çürüyen yaprakların tadını alabiliyordum ..."

Helen kitabı yere bıraktı, daha fazla okumak istemiyordu. "Oku şunu! Winter kükredi.

Okumama gerek yok. Eminim Morgan böyle bir şey olduğunu inkar etmiştir. Diğerlerinin onu koruduğunu -"

'Arkadaşına söylemiş..."

Bu kelimeyi öyle bir öfkeyle söyledi ki Helen irkildi.

Lauren'a olanları anlattım. Ve tahmin et ne oldu? O da erkek arkadaşına söyledi."

'Dolunay partisi için uyuşturucuları kim sağladı..."

Winter acı bir şekilde, "Parti için uyuşturucuları kim sağladı," diye onayladı. Helen'in yaptığı sadece bir tahmindir ama birden mantıklı başladı. Campbell bir tecavüz davası sırasında ortaya çıkabileceklerden endişe duymuş olmalıydı, tıpkı yemin eden Scott gibi kontrolcü ailesine artık uyuşturucu kullanmadığını söyledi.

"Ertesi gün Lauren Julia'ya bunun olduğuna inanmadığını söyledi. Eğer mahkemeye giderse, bunu kendisinin istediğini, rızası olduğunu ve onun her yerinde olduğunu söyleyeceklerdi.

Winter artık neredeyse bağıırıyordu. Helen'i şaşırtacak şekilde, aniden uzanıp maskesini çıkardı ve çalıların arasına fırlattı. Ortaya çıkan şey Helen'i dehşete düşürmüştü: Winter'ın yüzü öfkeyle buruşmuş, yıllarca bastırılmış öfke açığa çıkmıştı.

'Ona ihanet ettiler...' diye hiddetle nefes aldı.

Doğruydu, yapmışlardı. Ama bunun bir bedeli vardı - Helen artık Lauren'in kendinden nefret etmesinin, ağır uyuşturucu bağımlılığına sürüklenmesinin Julia'ya davranışından duyduğu suçluluktan kaynaklandığına ikna olmuştu. Gerçi Winter şimdi bunu duymak istemiyordu.

"Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiler," diye devam etti. "Evet, yaptılar.

"Tıpkı gibi.

"Bu doğru değil, Oliver.

'Şimdi ona nasıl veda edeceğim? Onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğim?

Yüzü hâlâ öfke doluydu ama artık hüznün de yüzüne vuruyordu. Yoksul, hatta içi boş görünüyordu.

'Bak Oliver, eğer işbirliği yaparsan eminim bir şeyler ayarlayabiliriz -'

'Saçmalık. Bu yolun sonu.'

Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Helen'in görüşü her zamankinden daha da kötüleşiyor, karanlık kenarlardan içeri süzülüyordu. Sanki her an bayılacakmış gibi gücünün tükendiğini hissediyordu. Ama Winter merhamet göstermeyerek tetiği bir kez daha kavradı.

"Zaman doldu. İkimiz için de.'

Gözlerini görüş alanına indirdi. Helen gözlerini açık tutmaya çalıştı, odaklanmaya çalıştı, herhangi bir kurtuluş yolu aradı. Ve şimdi sağ elinin hâlâ uyluğunun üzerinde durduğunu, rahatsız edici sürgünün etrafına sarılmış olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak elini daha da sıktı.

'Hoşça kal Helen. Öteki dünyada görüşmek üzere,' diye sözlerini tamamladı Winter, bir adım öne çıkarak.

Acı her zaman Helen'in arkadaşı, yönlendirebildiği bir şey olmuştu. Dişlerini sıkarak cıvataı bacağından çıkardı. Anında büyük bir kan bulutu havaya fıskırdı ve ikisine de sıçradı. Winter bir an için dondu kaldı ama Helen donmadı, öne doğru hamle yaptı ve okunu onun kalçasına sapladı.

Kış kükredi - sürekli, kan donduran bir kükreme. Hafifçe tökezledi, rahatsız edici sürgüye baktı, sonra öfkeyle yayını bir kez daha kaldırdı. Ama Helen daha hızlı davranarak okunu omzundan çıkardı. Saldırganın üzerine daha fazla kan sıçrarken, okunu onun dizine sapladı.

Bu kez acı dolu çığlığı onu neredeyse sağır etti. Winter elleri dizlerine giderken yayını bırakarak geriye doğru düştü. Helen ayağa fırladı ve sarhoş bir halde sendeleyerek düşmanına doğru yürüdü. Onun yaklaşmasıyla telaşlanan Winter kendini düzeltmeye çalıştı ama Helen atılan yayı kaptı ve kabzasını Winter'ın çenesine indirdi. Çenesi temiz bir şekilde kırılırken korkunç bir tıkırtı duyuldu, ardından Winter çimlere çarptı ve hareketsiz kaldı.

Helen onun üzerinde sallanıyordu, hırpalanmış ama zafer kazanmıştı. Sonra arkasını dönerek yardım çağırmak için ellerini kavuşturdu. Ama bunu yaparken dünya şiddetle dönüyor gibiydi ve yere yığıldı.

'O iyi olacak mı? Ona ne olacak?

Sorular Helen'in bilincine sızdı ama çok uzaktaydı. Ses sanki kilometrelerce ötede, uzak bir tünelin sonundaymış gibi geliyordu.

'Bakın, hiçbir şey için söz veremeyeceğinizi biliyorum ama sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum...'

Yumuşak ses tanıdık geliyordu. Helen büyük bir çabayla gözlerini açmaya çalıştı. Işık kör ediciydi ama ısrar etti. Kendini ormanın zemininde yüzükoyun bulmayı bekliyordu ama şimdi bir tür koridorda hızla ilerlediğini gördü, Charlie de yanındaydı.

"Charlie?" diye .

Arkadaşı hemen ona doğru umutsuz ve umutlu bir bakış attı.

Helen, benim. South Hants hastanesindesin. Bazı yaraların var ama iyileşeceksin.

Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. Şimdi Helen'in aklına görüntüler geliyordu - Kış, arbalet, o korkunç yaralar. Helen çok kan kaybetmiş olması gerektiğini biliyordu, asıl soru hâlâ yeterli güce sahip olup olmadığıydı, vücudunda hâlâ yeterli mücadele gücü var mıydı, her ne ameliyata girecekse girsin bunu başarabilecek miydi?

'Her şey yoluna girecek. Kısa sürede ayağa kalkacaksın.

Konuşurken sesi titriyordu, gerginlik Charlie'nin cesur bir yüz takınma çabasını baltalıyordu. Ama Helen'in endişelenecek gücü kalmamıştı. Ne olaksa olacaktı.

"Kış mı? Helen mırıldandı.

Charlie ona 'Gözaltında,' diye güvence verdi. "Gerçi dışçıye gitmesi gerekebilir. Sanırım yarım düzine dişini kırmışsın...'

Helen tam cevap verecekti ki araya başka bir ses girdi. Helen, nazik ama ciddi, genç bir Asyalı kadının tepesinde belirdiğini gördü.

"Şimdi seni tiyatroya götürmek üzereyiz Helen. O yüzden arkadaşına veda et. Enerjini koruman gerekecek ..."

Helen konuşamayacak kadar yorgun bir halde elini kaldırdı. Kapıdan geçirilirken son bir kez arkasına baktı ve Charlie'nin kendisini endişeyle izlediğini gördü. Bu yeni bir şey değildi, ikisi de daha önce birçok kez bu pozisyonda bulunmuşlardı ve Helen arkadaşının yüzündeki sevgiyi ve endişeyi fark etmişti. Helen bir an için onun yüzüne baktı ve duygularını içine çekti. Sonra kapılar kapandı ve Helen bir kez daha gözden kayboldu.

Kapıyı kırarak açtı ve içerideki karanlık alanı ortaya çıkardı. Oliver Winter tereddüt etti, içeri girmek için resmi bir davet bekliyormuş gibi Hudson'a döndü, ancak Hudson oyun oynayacak havada değildi. Tutukluyu yakasından tutarak polis minibüsünün arkasına itti ve onu içeri kadar takip etti. Birkaç dakika sonra kapılar kilitlendi ve yola koyuldular.

Ormanda ilerlerken, gecenin içinde yankılanan kan dondurucu bir çığlık duyduğunda Hudson'ın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Çığlığın geldiği yönü takip ederek tökezleyerek açıklığa girmiş ve yerde yatan iki figür görünce dehşete düşmüştü. Winter'ı görmezden gelerek Helen'in yanında dizlerinin üzerine çökmüş ve umutsuzca nabzını kontrol etmişti. Tanrı'ya şükür bir tane bulmuştu ve çok geçmeden Helen hava ambulansına binmiş, South Hants hastanesine doğru yola çıkmıştı.

Winter'ın yaraları daha hafifti. Polis doktoru tarafından temiz raporu verildikten sonra, Southampton Central'a yolculuk için uygun görülmeden önce bazı acil diş tedavileri geçirmişti. Hudson ona eşlik etmek için gönüllü olmuştu, çoklu katil güvenli bir şekilde parmaklıklar ardına girene kadar onu gözünün önünden ayırmamaya kararlıydı. İşi şansa bırakamayacakları kadar çok acı çektirmiş, çok fazla kan dökmüştü.

DC McAndrew takside şoförle birlikteydi ve Hudson ile Winter'ı yalnız bırakmıştı. Hudson katilin üzgün, hatta pişman olmasını beklemişti ama aslında iri yarı İsveçli korkmuş görünmüyordu, kimseye tek kelime etmeyi reddediyor ve onlara -özellikle Hudson'a- eğlence ve küçümseme karışımı bir bakışla bakıyordu. Sanki çok ileri gitmişti, sanki sevgi dolu babanın yerini kalıcı olarak daha karanlık ve daha rahatsız edici bir şey almıştı.

Hudson gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve başını kaldırıp baktı. Winter karşıdaki bankta tembel tembel oturuyor, vücudu minibüsün ilerleyişine ayak uydurarak ileri geri koşuyor ve gözlerini karşı tarafa dikiyordu. Hudson onun bakışlarına karşılık verdi.

gözünü korkutabilirdi. Winter berbat görünüyordu, yüzü yara bere içindeydi, kan lekeleri hâlâ kirli sakalına yapışuyordu - ağzını süsleyen parlak beyaz diş implantları için tuhaf bir çerçeve.

"Arkadaşın nasıl?

Çatlak sesi Hudson'ın sıçramasına neden oldu. İki saattir neredeyse tek kelime konuşmamıştı.

"mı?" "Kapa çeneni.

Hiç şüphe yoktu ki Winter *eğleniyor* gibiydi. Bu Hudson'ın kanını kaydattı ama öfkesini dizginledi.

"Beni şaşırttı, biliyorsun. "Yeter, Winter.

"Diğerlerinden daha güçlüydü, daha becerikliydi.

Winter Hudson'ı yakından izliyordu ve açıkça onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

"Diğerleri gibi öleceğini düşünmüştüm. Dizlerinin üzerinde, merhamet için yalvararak.'

"İtiraf etmek istiyorsan Winter, bunu karakola sakla.

Ancak Winter elini sallayarak bunu çoktan aştıklarını işaret etti.

"Ama Grace... savaşmak istedi. Silahsız ve yalnızken gerçekten aptalcaydı.

"Sana bir daha söylemeyeceğim.

Ama Winter yeni dişlerini Hudson'a göstererek güldü.

'Ona iki sürgü verdim. Ona üçüncüyü de verebilirdim. Ona üçüncüyü vermek *istedim*.

Hudson hiçbir şey söylemeden ona ters ters baktı.

'Yine de, belki ilk ikisi işimizi görür. Çok kan kaybetti, *kötü* durumdaydı... Asla bilemezsin, eğer şanslıysan gece bitmeden terfi için sıraya girebilirsin.

Winter'ın tepki verecek vakti yoktu, Hudson aralarındaki boşluğu bir kalp atışında doldurarak karnına bir yumruk indirdi.

"Yüce İsa -

Winter'ın gözlerinde aniden korku parladı ama artık çok geçti; Hudson onu banktan sürükleyip yere fırlattı. Tırmanmak

Hudson yüzüstü yatan kurbanının karnına bir, iki, üç kez daha yumruk attı.

"Bu da ne...? Winter nefes nefese kaldı.

Ama sözünü bitirmesine izin verilmedi, Hudson onu çekip bankın üzerine yatırdı ve sırtı minibüsün yan tarafına çarptı. Şimdi Joseph Hudson yaklaşmış, ürkmüş Winter'ı kendine doğru çekiyordu.

'Eğer ona bir şey olursa, bir şey, senin için geleceğim ...'

Artık burun buruna gelmişlerdi. Hudson, Winter'ın yüzünde boncuk boncuk ter damladığını görebiliyordu.

"Ve işi bitireceğim.

Hudson bir an için Winter'ın rahatsızlığından zevk alarak onu tutmaya devam etti, sonra aniden bıraktı ve karşı sıraya döndü. Hudson'ın kalbi güm güm atıyor, kafası uğulduyordu - bağırıp çağırmak, minibüsü parçalamak istiyordu - ama kendinden ödün vermeyecek, Winter'ın bu küçük zaferi kazanmasına izin vermeyecekti. Bunun yerine bankta oturup gözlerini önüne dikti.

Winter telaşlı ve korkmuş görünüyordu, belki de Hudson'ın tekrar onun için geleceğinden korkuyordu. Ama daha şimdiden Hudson'ın bilincinden uzaklaşmaya başlamıştı. Bu katile, karşısındaki bankta soluk soluğa kalmış bu zavallı küçük solucana ayıracak zamanı yoktu.

Aklı fikri Helen'daydı.

Kapıyı itti ve başını kapının serin yüzeyine yasladı. Korkunç bir gece olmuştu ve Charlie kendini tamamen bitkin hissediyordu.

Helen'le kalmaya kararlıydı ama Başkomiser Simmons onu kovmaya gelmiş ve gece bekçiliği görevini kendisi üstlenmişti. Charlie ve Helen'in ne kadar yakın olduklarını biliyordu ama onun da çırağıyla özel bir bağı vardı ve Charlie isteksizce de olsa ikna olmasına izin vermişti. Bu gece helikopterde, Winter'ı aramak için ormanı tararlarken mide bulantısı hissini bastırmaya çalışmak gibi yorucu bir deneyim yaşamıştı ve kendini tamamen tükenmiş hissediyordu - yorgun, kirli ve duygusal olarak yıpranmıştı. Yine de Simmons'ın ısrarlarına ameliyathaneden cesaret verici haberler alacak kadar uzun süre direnmişti - Helen'in durumu stabildi ve atlatacaktı - eve doğru adımlarını eğmeden önce.

Şimdi evinin tanıdık çevresine bakarken Charlie büyük bir rahatlama hissetti. Özür dileyen mesajının ardından Steve'le güzel bir sohbet yapmışlardı ve iyileşme yolunda görünüyorlardı. Jessie de biraz daha iyiydi, dün geceyi uyuyarak geçirmişti ve Charlie'nin biraz dinlenebilmesi mümkündü. Buna şiddetle ihtiyaç vardı.

Ama merdivenlerden çıkarken kızının küçücük bedeninin kendisini beklediğini görünce şaşırdı.

"Hey, ne yapıyorsun ayakta?" diye sordu endişeyle, saatine bakarak. "Neredeyse gece yarısı oldu.

Cevabı bildiğinden korkuyordu ve Steve'in neden olay yerinde olmadığını merak ediyordu ama Jessie'nin verdiği cevap onu şaşırttı:

"Uyuyamadım.

"Neden

uyuyamadın?

'Ben ateşliyim...'

Charlie kızını yatak odasına geri götürürken, "Bunu yakında düzeltebiliriz," dedi.

Yatağa dönmesine yardım eden Charlie, yorganı beline kadar kaldırdı ve masadaki vantilatörü açarak ona doğru çevirdi. Serin esinti, ayılarına sarılıp gözlerini bir kez daha kapatan kızının hoşuna gitmiş gibiydi. Grace Simmons'ın tavsiyesine uyan Charlie onun yanına oturdu ve şarkı söylemeye başladığında saçlarını okşadı.

'Sus, küçük Jessie, ağlama. Annen sana ninni söyleyecek...'

Bir dakika içinde Jessica uykuya dalmıştı, masumiyet ve dinginlik timsaliydi. Charlie şarkı söylemeyi bıraktı ve gözlerinde yaşlarla kızına baktı. Ama bunlar üzüntü ya da endişe gözyaşları değil, mutluluk gözyaşlarıydı.

Belki de korkmaya gerek yoktu.

Sonsöz

"Nasıl hissediyorsun?"

Helen Grace cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Kendimi... iyi hissediyorum.

'Bunu duyduğuma çok sevindim. Hepimizi oldukça korkuttunuz.'

Grace Simmons bunu gülümseyerek söylemişti ama Helen akıl hocasının endişelendiğini ve taburcu olana kadar onu her gün ziyaret ettiğini biliyordu. Helen ormanda çok kan kaybetmiş ve Winter'ın oklarının verdiği hasarı sınırlamak için iki zorlu ameliyat geçirmişti. Neyse ki bunlar başarılı olmuş ve Helen'in bazı kaslarında hasar ve yara izleri oluşmuş olsa da, doktorlar zamanla tamamen iyileşeceğine dair ona güvence vermişlerdi. Bu yüzden masa başı göreviyle de olsa işine geri dönmüştü.

New Forest'taki o karanlık gecenin üzerinden bir ay geçmişti. Winter'la mücadelesinin anlık görüntüleri hâlâ rüyalarına giriyor olsa da Helen kendini iyi hissediyordu. Bu kısmen doğal dayanıklılığından, ama çoğunlukla ekibinin özenli ilgisinden kaynaklanıyordu. Simmons ona annelik yapmaya devam etmiş, birkaç kez dairesine uğramıştı. Ellie McAndrew da kucağında bir kucak dolusu çiçekle DS Hudson gibi ekipten hediyelerle ziyarete gelmişti. Ama tabii ki ona en büyük desteği veren Charlie olmuştu; düzenli olarak ev yemekleri, dergiler ve hatta Jessica'dan Helen'i ağlatan bir geçmiş olsun kartıyla gelmişti.

Etrafınızda bu tür bir destek varken iyileşmek zor değildi. Aslında asıl sorun Helen'in işe dönmesini - Helen topuklarını tekmelemekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ancak Charlie bir şekilde onu ikna etmiş ve Helen'i vücudunu bir kez olsun dinlendirmeye ikna etmişti. Tüm bunlara rağmen Southampton Central'a geri dönmek, hazır ve çalışmaya hazır olmak iyi hissettiriyordu.

"Aşırıya kaçmanı istemiyorum. Şu anda ortalık oldukça sakin, neden bu fırsatı değerlendirip biraz dinlenmiyorsun?"

evrak işi?'

Helen bir kaşını kaldırdı.

"Ciddiyim Helen," diye devam etti Simmons kararlılıkla. 'Eğer kendini sağa sola atıp kötü adamları kovalarsan, omzuna kalıcı hasar verirsin. Ve benim de en iyi memurumu göndermeye hiç niyetim yok.

'Ne yapabileceğime bakacağım. Belki bakabileceğim bir dava vardır, ama bu pek benim tarzım değil...'

'Eminim ilginç *bir şeyler* bulabilirsin. Çok fazla çalışmanı istemiyorum.

Bu Simmons'ın sürekli tekrarladığı bir şeydi ve Helen sözünü kesmemesi gerektiğini biliyordu.

'Örnek olmayı sevdiğini biliyorum ama bir gün kendini ateş hattına atacaksın ve şansın tükenecek. En iyi yaptığın şeyi yapmana engel olamayacağımı biliyorum... ama lütfen burayı, burada yaptığın şeyleri mirasın haline getirme. Hayatta işten daha fazlası var. Simmons masasının üzerinde gururla çerçevelenmiş olarak duran rahmetli kocasının ve iki iri yarı oğlunun fotoğrafına bir göz attı. Helen da ona baktı - her zaman gülümseten bir fotoğraftı.

Yüzünü.

"Biliyorum," diye kabul etti Helen. "Ve bunun üzerinde çalışıyorum..." "Bunu duyduğuma çok sevindim.

Simmons bir an durakladı, Helen'e baktı ve onu değerlendirdi.

'Biraz mutluluğu herkesten çok sen hak ediyorsun Helen. Bu yüzden ondan kaçma, *onu kucakla*.

Helen Simmons'ın ofisinden uzaklaşırken kendini yıllardır olmadığı kadar iyimser ve kararlı hissediyordu. Yıllardır yakasını bırakmayan korku ve şüpheler bir bir yok oluyor, anlamsız birer hayalet olduklarını kanıtlıyor gibiydiler. Simmons'ın tavsiyesine kulak verecekti - günü yakalayacak ve mutlu olmaya çalışacaktı.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

Bu sabah koridorlar sessizdi. South Hants hastanesi genellikle kaotik ve gürültülüydü; hemşireler ve görevliler hastalarını dolaştırırken sohbet ediyor ve şakalaşıyorlardı. Ancak bugün, koğuşlar huzurlu ve sessiz görünüyordu, sanki saygılı bir sessizlik gözlemleniyordu.

Helen altıncı katta düşünceli düşünceli yürüyordu. Kendisi iyileşirken, Julia Winter'ın durumunu yakından takip etmiş, umudunu yitirmeden onun iyileşeceğini, kendisini yatağa düşüren zatürreyle savaşmayı başaracağını ummuştı. Ancak, büyük bir üzüntü ve hayal kırıklığı içinde, genç kadının durumu daha da kötüleşmişti. Doktorlar artık onunla iletişim kuramıyordu, beyin fonksiyonları durmuştu ve onu hayatta tutan sadece drenler ve ventilatördü. Doktorlar Alice Winter'dan yaşam desteğini çekmeyi düşünmesini istemişler, o da uzun bir vicdan muhasebesinden sonra bunu kabul etmişti. Helen bu yüzden buradaydı. Bu, dört gözle beklediği bir görev değildi ama onurlandırmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Charlie çoktan görüş alanına girmiş, pencereden anne ve çocuğa bakıyordu. Helen'in de ona katılmasıyla kısa bir süre döndükten sonra dikkatini Alice ve Julia'ya verdi.

"Zavallı kız. Herkesin sonu böyle olmalı..." Helen başını arkadaşının kolunu şefkatle okşadı.

'Bazılarının başarılı olması ve tamamen suçsuz bir hayat süren diğerlerinin de ...' çok acımasız, çok keyfi görünüyor.

Charlie susarken Helen, "Biliyorum," diye . "Çok yazık.

Çifte bakmaya devam ettiler, Alice'in kızının yüzündeki bir saç telini almasını izlediler ve doktorla birkaç kelime konuştular. Alice bunu yaparken Helen'i fark etti ve ona kısa, anlamlı bir baş selamı verdi. Helen, acılı annenin gözlerinin yaşardığını görünce duygulandı.

"İzleyebileceğimden emin değilim," diye mırıldandı Charlie, sesi titriyordu.

'Bunu birlikte yapacağız,' diye Helen ona güvence verdi. 'Alice'in sonrasında desteğimize ihtiyacı olacak.

Charlie başını salladı ama bir şey söylemedi. Bu doğrudu - ne kadar zor olsa da Helen burada olmalarından memnundu. Alice'in kocası ve kızı onunla birlikte olmak için İsveç'ten gelmişlerdi, Alice üvey kız kardeşiyle değerli bir zaman geçirmişti ama küçük Lilly için çok üzücü olduğunu düşünerek bugün gelmemeye karar vermişlerdi. Alice söz konusu olduğunda pek çok çelişkili duygu hissedecekti - keder, boşluk, suçluluk - ve yanında birine ihtiyacı olacaktı.

Alice ve doktor artık konuşmayı kesmişlerdi ve Helen yüzlerindeki ciddi ifadeden o anın geldiğini anlayabiliyordu. Alice kızının yatağının yanına dönmeden önce Helen ve Charlie'ye kısa bir bakış daha attı.

Helen, Alice'in Julia'nın elini tutup bir kez daha öpmesini izlerken kendi duygularına hâkim olmaya çalıştı. Kederli anne elini sıkıca tuttu ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile nazikçe okşadı. Helen içgüdüsel olarak bir elini Charlie'nin omzuna koyarak ona yaklaştı. Ve orada durup önlerindeki üzücü tabloyu izlediler, trajediyle kısa kesilen bir hayatı düşündüler ve olabilecek her şeye ağıt yaktılar.

Az önce tanık oldukları şeyden derinden etkilenmiş bir halde sessizce uzaklaştılar.

Julia annesinin kollarında, sevgi ve şefkatle yıkanmış bir halde huzur içinde hayata veda etmişti. Genç kadın artık huzur içindeydi, bu da bir şeydi ama yine de her ikisi de kendilerini boşlukta hissediyordu.

Kendi üzüntülerini bir kenara bırakarak, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında oldukça iyi dayanmış olan Alice'i teselli etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Belli ki yıkılmıştı ve pişmanlık doluydu ama kızıyla geçirdiği zamana da değer veriyordu ve son anlarında yanında olduğu için minnettardı. İnanılmaz bir cömertlik göstererek, daha önce hapisanedeki eski kocasıyla temasa geçmiş ve bugün kızıyla birlikte olmak için mazeret izni başvurusunda bulunmak isteyip istemediğini sormuştu, ancak belki de onunla yüzleşmekten çok utandığı için reddetmişti.

Alice artık koğuştan ayrılmıştı ve kocasıyla telefonda, yapılması gereken düzenlemeler hakkında ayık ama olumlu bir şekilde sohbet ediyordu. Dokunaklı bir sahneydi - Alice açıkça Julia'nın hak ettiği şekilde uğurlanmasını sağlayarak geçmişteki ihmalini telafi etmek istiyordu - ama oyalanmak onlara düşmezdi, bu yüzden Helen ve Charlie gizlice ayrıldılar.

Helen'in bisikletine doğru yürürken, her ikisi de diğerinin nasıl hissettiğini bildiği için çok az konuştular. Bu gibi durumlar her zaman üzüntü vericiydi ama yine de yaptıkları işe bir anlam katıyor, insanların önemli olduğunu, bireysel yaşamların bir anlam ifade ettiğini ve korunmaya değer olduğunu vurguluyordu. Helen, Julia'yı daha önce tanımış olmayı diliyordu, o zaman onun için gerçek bir fark yaratabilirdi ve Charlie'nin de aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu.

"Üsse geri mi dönüyorsunuz? Charlie sonunda Helen'in Kawasaki'sine yaklaştıklarında sordu.

"Olsa iyi olur," diye cevap verdi Helen yorgun bir şekilde. 'Graham Ross, yeni bir olay yeri fotoğrafçısı aramaya başlamam gerektiğine karar verdiğine göre

devam etmek için.'

Charlie başını hüzünle sallayarak, "Sadece kendini suçluyor," diye cevap verdi. 'Eğer köpeklerle yatarsan...'

"Aynen öyle düşünüyorum. Ayrıca yetiştirmem gereken bir aylık evrak işim var, yani...'

"Aşırıya kaçma.

"Ben iyi, Dürüstçe. Ben yemek düzgün Tekrar, uyuyor Her şey sıkıcı derecede normal.'

Charlie gülümseyerek, "Bunu duyduğuma sevindim," diye karşılık verdi. "Hayatında biraz normale ihtiyacın var.

Helen konuyu değiştirerek, "Peki sen nasılsın?" diye sordu. "Jessica nasıl?

"Çok daha iyi, teşekkürler. Üç haftadır rahatsız edilmeden uyuyoruz, bu yüzden parmaklar çapraz ...'

"Ya Steve? İkinizin arasında her şey yolunda mı?

Charlie durakladı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bu da Helen'i endişelendiriyordu. Ama Charlie'nin şimdi daha da geniş bir gülümsemeye bürünmesi onu şaşırttı.

'Aslında işler . İyiden de öte. Ben hamileyim.

Helen bir an için afallayarak, "Doğru," dedi. 'Ben senin bu kadar ...'

". Bunu , buna hazır değildim ama kazalar olacaktır. olur.'

"O zaman senin adına çok sevindim.

"Teşekkür ederim. İkimiz de çok memnun olduk,' diye yanıtladı Charlie, tüm bu kozmik çılgınlığa gülerek. "Sanırım böyle olması gerekiyordu.

Helen ona sarıldı, eski arkadaşının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra gitmesine izin verdi. Helen onun uzaklaşmasını izlerken hem heyecanlanmış hem de duygulanmıştı. Charlie son zamanlarda çok şey yaşamıştı, Steve ve Jessica da öyle ve biraz mutluluğu hak ediyorlardı. Yakında ailelerine dördüncü bir üyenin katılacağını ve sevgi dolu evlerine eğlence, gürültü, mutluluk ve kaos getireceğini düşünmek Helen'i son derece neşelendirdi. Son birkaç ay çok karanlık, çok zorlu geçmişti ama nihayet güneş üzerlerinde parlamaya başlamıştı ve gelecek için daha iyi şeyler vaat ediyordu.

Tüm ölüm ve acıların arasında her zaman yaşamın olduğunu hatırlatmak için tam zamanında geldi.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)
[Bölüm 116](#)
[Bölüm 117](#)
[Bölüm 118](#)
[Bölüm 119](#)
[Bölüm 120](#)
[Bölüm 121](#)
[Bölüm 122](#)
[Bölüm 123](#)
[Bölüm 124](#)
[Bölüm 125](#)
[Bölüm 126](#)
[Bölüm 127](#)
[Bölüm 128](#)
[Bölüm 129](#)
[Bölüm 130](#)
[Bölüm 131](#)
[Bölüm 132](#)
[Bölüm 133](#)
[Bölüm 134](#)
[Bölüm 135](#)
[Bölüm 136](#)
[Bölüm 137](#)
[Bölüm 138](#)
[Bölüm 139](#)
[Bölüm 140](#)

[Bölüm 141](#)

[Bölüm 142](#)

[Bölüm 143](#)

[Bölüm 144](#)

[Bölüm 145](#)

[Bölüm 146](#)

[Bölüm 147](#)

[Bölüm 148](#)

[Bölüm 149](#)

[Bölüm 150](#)

[Bölüm 151](#)

[Bölüm 152](#)

[Bölüm 153](#)

[Bölüm 154](#)

[Bölüm 155](#)

[Sonsöz](#)

[Bölüm 156](#)

[Bölüm 157](#)

[Bölüm 158](#)

[Pengueni Takip Et](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

